

Giới thiệu Xin Anh Đứng Đắn Một Chút

Doãn Đình (phiên muộn): Tôi theo đuổi nam sinh, mỗi lần đều nhận định sai mục tiêu, cho nên luôn không thành công. Lần sau tôi nhất định phải chọn chính xác mới xuống tay.

Cừ Chính Khanh (ngghiêm túc): Vì sao lại không theo đuổi được, khi thổ lộ em nói như thế nào, nói cho anh nghe thử xem. Đứng đắn một chút, đây là chuyện nghiêm túc. Giả sử anh chính là mục tiêu, em thổ lộ với anh như thế nào?

Doãn Đình (thở dài): Chính là, em thật sự thích anh, chúng ta kết giao đi!

Cừ Chính Khanh (ngghiêm túc): Được.

Doãn Đình (lãng ngốc): Hà?

Cừ Chính Khanh (ngghiêm túc): Anh nói được, anh đáp ứng em.

Doãn Đình (lãng ngốc): . . .

Bạn đang đọc truyện *Xin Anh Đứng Đắn Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Cừ Chính Khanh đánh tay lái, để xe quẹo qua khúc quanh. Lúc này xa xa anh thấy một bóng dáng nhìn rất quen, trên đường đối diện, vừa đứng ngược lại hướng anh. Anh lái xe hơi, mà cô cười xe đạp.

Là Doãn Đình.

Lái tới gần thì anh nhìn rõ, khẳng định là cô.

Doãn Đình mặc T-Shirt quần jean đơn giản, buộc đuôi ngựa phía sau, cười một chiếc xe đạp hơi cũ. Lúc này mông cô rời khỏi yên, thân thể nghiêng về phía trước, hai chân ra sức đạp trên bàn đạp. Bởi vì từ chỗ cô tiến lên, là đoạn đường dốc rất dài.

Xe hơi của Cừ Chính Khanh cách xe đạp của cô bằng chiều rộng nửa con phố, lướt nhau mà qua.

Thời gian ngắn ngủi, cự ly không xa, mấy lần đã để Cừ Chính Khanh thấy rõ ràng, ánh mặt trời hắt lên trên người Doãn Đình, trông cô thật rạng ngời, nhìn qua thật đúng là —— tương đối có sức sống.

Nữ sinh này là bạn tốt của đại tiểu thư Tần Vũ Phi công ty anh nhậm chức, bọn họ từng gặp mặt mấy lần, không tính là rất quen, không có giao tình gì, nhưng ấn tượng khắc sâu. Cô và Tần Vũ Phi đều là thiên kim nhà giàu, không ngờ lại có thể cười xe đạp chạy ở trên đường.

Công ty Cừ Chính Khanh làm tên Vĩnh Khai, là tập đoàn buôn bán nổi tiếng trong nước, phía dưới có nhiều nhân hiệu nổi tiếng. Nghề nghiệp của Cừ Chính Khanh là quản lý, ba mươi ba tuổi đã nhậm chức Phó tổng tập đoàn, khiến rất nhiều người hâm mộ. Hơn nữa anh còn do chính ông chủ Tần Văn Dịch bồi dưỡng và nâng lên vị trí này, thật sự gặt hái thành công trong sự nghiệp.

Hôm nay là chủ nhật, thời gian nghỉ ngơi. Bình thường cuộc sống như thế đối với Cừ Chính Khanh mà nói cũng chỉ là đem công việc từ công ty chuyển về nhà, nhưng hôm nay hiếm khi anh ra cửa, cũng ít khi bởi vì có hẹn riêng.

Người hẹn anh là bạn học thời đại học Mao Tuệ Châu. Cô như anh, điều kiện gia đình đều không tốt, năm đó học đại học dựa vào học bổng và làm việc ngoài giờ để kiếm tiền sống qua ngày. Danh sách học bổng có hạn, cho nên hai người bọn họ tranh rất khổ sở, chỉ sợ không lấy được. Mấy năm bọn họ học đại học, các bạn học gọi đùa hai người bọn họ là song sát học phách. Phòng tự học, thư viện, trong đám người chịu khó học tập đến đêm khuya, luôn có bóng dáng của hai người bọn họ.

Tuy là đối thủ cạnh tranh, nhưng bởi vì bối cảnh khá giống nhau, cũng đều là người khác khổ nỗ lực, cho nên giữa bọn họ mặc dù không nói rõ, nhưng sinh ra một phần cảm tình tương liên. Nếu như đối phương biết có cơ hội làm việc vặt, cũng sẽ nói tin tức cho đối phương biết, hoặc là tranh thủ đề cử đối phương. Nhưng vừa quay đầu, lại liều mạng học tập, trên thành tích đánh nhau sống chết.

Sau khi tốt nghiệp, mọi người đường ai nấy đi, anh và cô đều tìm được công việc phù hợp, không gặp nhau ăn mừng, nhưng cũng gọi điện thoại nói chúc mừng. Mao Tuệ Châu còn nói với anh ở trong điện thoại, cảm ơn tồn tại đối thủ là anh, nếu như bốn năm này không có anh cạnh tranh làm bạn, cô nhất định sẽ không có thành tích xuất sắc nhất như bây giờ, không có phiếu điểm xinh đẹp này, cô cũng không thể nào tiến vào công ty lớn ước mơ tha thiết mưu chức (tìm cách lên chức) được.

Mà thật ra thì những lời này, Cừ Chính Khanh cũng nói trong lòng. Sau nhiều năm ngẫm lại, suy nghĩ những nữ sinh từng xuất hiện trong cuộc đời anh, có lẽ Mao Tuệ Châu là một tồn tại rất đặc biệt.

Mấy năm đại học, Cừ Chính Khanh toàn thân toàn ý vui đầu vào học tập và làm việc kiếm tiền ra thì hoàn toàn chưa từng nghĩ đến yêu đương. Sau khi tốt nghiệp lập tức làm việc, lại gặp phải cạnh tranh kinh doanh tàn khốc, anh lại toàn tâm ra nhập, thế phải làm tốt nhất, tranh một lần, bất tri bất giác, công việc đã mười một năm, anh trở thành tinh anh trong kinh doanh, tình cảm lại không có chút nào.

Mà hai năm sau Mao Tuệ Châu có được một cơ hội thăng chức trong công việc, cô bị cấp trên cử ra nước ngoài thường trú. Vì vậy liên lạc vốn không nhiều nay lại thành cắt đứt liên lạc với Cừ Chính Khanh. Năm nay cô trở về nước, gửi thư điện tử cho Cừ Chính Khanh, nhiều năm như vậy, địa chỉ hòm thư của Cừ Chính Khanh vẫn không đổi, vì vậy hai người lại liên lạc lần nữa.

Hai người trao đổi điện thoại, tăng thêm vào khoản mục Internet, thuật lại tình hình của mình những năm này, rốt cuộc lại tương tự đến kinh người. Sự nghiệp thành công, thành tích mở rộng, cũng chưa từng yêu đương. Cừ Chính Khanh không khỏi bật cười, hai người bọn họ thật là rất giống, cô như là một giới tính khác của anh.

Liên lạc trên web một khoảng thời gian, hai người phân tích từ kinh tế đến chính trị đến ngành nghề phát triển cũng nói vô cùng hợp, mấy ngày trước Mao Tuệ Châu điện thoại tới hẹn anh chủ nhật gặp mặt, Cừ Chính Khanh hơn hờ đồng ý.

Mặc dù Mao Tuệ Châu nói hẹn hò, nhưng thân là đàn ông, Cừ Chính Khanh vẫn chủ động đưa ra yêu cầu anh mời khách cùng với phụ trách đưa đón. Anh bao một gian phòng ăn rất nổi tiếng, trước kia từng ăn cơm bàn việc với vài người, thiết bị lắp đặt trong tiệm rất đẳng cấp, hoàn cảnh cũng an tĩnh.

Mao Tuệ Châu rất hài lòng đối với sắp xếp của Cừ Chính Khanh, cô cũng không có bất tội khiến Cừ Chính Khanh đợi cô lâu. Xe anh vừa đến, cô đã đi xuống dưới. Sau khi tốt nghiệp đại học đây là lần đầu tiên hai người gặp mặt. Thấy đôi phương không khỏi bật cười.

Lột đi trẻ trung của thanh xuân, mười năm xã hội tôi luyện khiến bọn họ đều dát lên một tầng ánh sáng tinh anh, tự tin, lão luyện, dĩ nhiên, còn có thành thực. Hai người đều thay đổi rất nhiều, chỉ là từ vẻ bề ngoài vẫn có thể nhận ra đôi phương.

Hai người cười một hồi lâu, ngồi lên xe liền bắt đầu tán gẫu. Mao Tuệ Châu cảm thán thời gian qua mau, Cừ Chính Khanh nói: "Không sống uống là tốt rồi."

Mao Tuệ Châu cười: "Nói chuyện với cậu quả nhiên vẫn có phong cách và giọng nói như trước!"

Cừ Chính Khanh cũng cười: "Vậy cũng coi là bảo trì được đặc sắc riêng mình. Thật ra cậu thay đổi rất nhiều, trước kia nói chuyện khá cứng nhắc."

"Tớ là con gái đây, ra ngoài xã hội đánh liều, cứng nhắc sẽ bị người ta giết chết. Luôn luôn khôn khéo chút. Phương diện này đàn ông các cậu chiếm tiện nghi rồi, coi như đùa bỡn, xã hội này bao dung với các cậu hơn nhiều so với con gái."

"Có không?" Cừ Chính Khanh nổ máy xe lên đường, "Tớ ngược lại cảm thấy, giới tính không quan trọng, bối cảnh và lai lịch lại có ảnh hưởng rất lớn."

Lời nói này vào trong lòng Mao Tuệ Châu, người không có bối cảnh không có lai lịch, muốn bọn họ để thành tích dưới mắt, quả thật phải bỏ ra rất rất nhiều cố gắng. "Chúng ta đều khổ cực." Cô mỉm cười, nhìn Cừ Chính Khanh một cái.

Cừ Chính Khanh cũng liếc nhìn cô một cái, nghĩ đến chuyện cũ: "Là rất cực khổ, ban đầu ở phòng tự học gặp cậu, tớ nghĩ tớ sẽ thua bởi cậu."

"Haiz, tớ cũng thế."

Hai người cùng cười, một đường trò chuyện vui vẻ, Cừ Chính Khanh chợt phát hiện có một bóng dáng nhìn quen thuộc ven đường.

Sao cô vẫn còn ở chỗ này?

Cừ Chính Khanh thả chậm tốc độ xe, lái tới gần nhìn. Bây giờ anh quay về chốn cũ, mới vừa lái qua đường dốc dài lại xoay nhìn, nhìn Doãn Đình mới vừa rồi còn tràn đầy sức sống đạp xe đi lên nay ngồi ở dưới bóng cây, xe đạp của dừng ở ven đường. Lái tới gần rồi, anh nhìn thấy hoá ra xe đạp bị đứt xích.

Cừ Chính Khanh do dự một chút, cuối cùng vẫn quyết định qua hỏi một câu. Anh lái xe qua đó rồi dừng lại. Lúc này Doãn Đình đang đứng lên vỗ vỗ quần jeans, thấy có xe hơi dừng ở bên cạnh xe đạp của cô, cô dừng động tác lại.

Tiếp đó cửa xe bên ghé lái xe hơi mở ra, cô nhìn thấy Cừ Chính Khanh từ trong xe ra ngoài, hỏi cô: "Xe của cô sao vậy?"

Hai mắt Doãn Đình sáng lên, nét mặt kia quả thật viết lên trên mặt ba chữ "thấy cứu tinh" rồi.

"Thù tổng! ! !" Ngay cả giọng nói cũng lộ ra hàm nghĩa "thấy cứu tinh" này.

Cừ Chính Khanh bị biểu hiện kích động của cô làm cho bật cười, anh chỉ chỉ xe đạp của cô: "Hồng à?"

"Đúng vậy!" Đây không phải là rất rõ ràng sao? Doãn Đình nhảy đến trước mặt Cừ Chính Khanh, "Thật vất vả đạp lên sườn núi, kết quả nó lại hỏng" Dây xích đứt, phanh xe đứt, bị chết rất bí trắng.

"Vậy cô làm sao? Sẽ có bạn hoặc là người nhà tới đón cô chứ?" Cừ Chính Khanh hỏi.

"Không mang điện thoại." Doãn Đình đáp rất rõ ràng.

Cừ Chính Khanh nhăn chân mày, đang suy nghĩ là mượn điện thoại cho cô dùng hay tiễn cô đoạn đường, kết quả Doãn Đình chủ động nói: "Cừ tổng, anh có thể giúp tôi chuyển xe một đoạn không? Công viên phía trước có cửa hàng sửa xe. Anh đưa tôi đến đó được không?"

Tiếng nói còn chưa xuống, cửa xe bên này mở ra, Mao Tuệ Châu từ trong xe xuống. Lúc này Doãn Đình mới thấy trên xe còn có người, còn là cô gái mặc trang phục lộng lẫy, tóc ngắn giả ngắn, khuôn mặt tinh xảo, đồ công sở hàng hiệu.

Hẹn hò? Tinh thần bất quá của Doãn Đình nhất thời cháy hừng hực, ánh mắt của cô sáng lên, nhưng còn nhớ rõ phải cố gắng kìm chế, vội vàng có khí chất có lễ phép hỏi một câu nữa: "Có được hay không?"

"Có thể. Dù sao cũng thuận đường." Cừ Chính Khanh đặt phòng ăn vừa đứng gần công viên. Anh gật đầu với Mao Tuệ Châu một cái, chỉ chỉ Doãn Đình: "Đây là bạn đồng nghiệp tôi, tên Doãn Đình."

Doãn Đình toét ra nụ cười nhiệt tình chào hỏi: "Xin chào, xin chào, ngại quá, làm phiền hai người, hi vọng không có quá phiền rầy." Nụ cười quá rực rỡ, làm cho mặt Cừ Chính Khanh đen lại. Anh giới thiệu tiếp: "Vị này là bạn tôi. . . ."

Anh còn chưa nói hết, Mao Tuệ Châu liền tiếp lời nói: "Xin chào, tôi tên là Zoe."

Cừ Chính Khanh ngăn ra, nhớ tới ký tên dưới thư sau khi về nước Mao Tuệ Châu gửi cho anh, ID Internet còn có điện thoại tới tự xưng thì quả thật đều là Zoe, lại nghĩ tới lúc đại học tên Mao Tuệ Châu từng bị bạn học cười nhạo là quê mùa, anh cũng hiểu được. Xem ra cô vẫn rất để ý cái này.

Anh cũng không nhiều lời, theo ý Mao Tuệ Châu nói: "Zoe, xe Doãn Đình hỏng, chúng ta đưa cô ấy một đoạn nhé."

Mao Tuệ Châu dĩ nhiên không hai lời, vì vậy Cừ Chính Khanh giúp Doãn Đình nhét xe đạp vào cốp xe của anh. Ba người lên xe, tiếp tục đi.

Doãn Đình ngồi ở ghế sau, tò mò ngắm nghía hai người trước mặt. Cừ tổng đại nhân cư nhiên hẹn hò! Bất quá này thật sự chấn động, phải nhớ gọi điện thoại báo cáo cho Tần Vũ Phi! Đáng tiếc không mang điện thoại di động.

Cừ Chính Khanh lái xe, cảm giác sau lưng có tầm mắt nhìn chằm chằm anh. Anh liếc mắt nhìn kính chiếu hậu, chỗ ngồi phía sau về mặt bất quá kích động của Doãn Đình thật sự khiến anh muốn thờ dài. Thật nên trách anh trước lúc chìa tay giúp đỡ lại không do dự một chút, đại tiểu thư Tần Vũ Phi là người không thể trêu chọc. . .

Bạn đang đọc truyện *Xin Anh Đứng Đán Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Cừ Chính Khanh liếc mắt nhìn Mao Tuệ Châu, cô đoan trang ngồi an tĩnh, cảm thấy ánh mắt của anh, nhìn lại anh một cái, cười cười. Trên xe thêm một người không khí quả nhiên bất thường, cô cũng không có ý gọi ra đề tài, chỉ muốn nhanh chóng đến mục đích.

Cừ Chính Khanh ho khan một cái, hỏi Doãn Đình: "Đem cô đến chỗ sửa xe là được à?" Sau đó sửa xe xong là cô có thể tự mình đi về chứ.

"A, đúng rồi, Cừ tổng, anh có thể cho tôi mượn một chút tiền được chứ?" Doãn Đình nhắc tới tiền, Mao Tuệ Châu nhìn cô một cái.

"Sao vậy?" Cừ Chính Khanh cau mày: "Cô mất ví?"

"Tôi không mang theo." Doãn Đình trả lời tiếp tục duy trì phong cách ngắn gọn linh hoạt.

Cừ Chính Khanh cau mày chặt hơn: "Cô không mang điện thoại di động, không mang tiền, muốn đạp xe đi đâu?"

"Không đi đâu cả. Chỉ là hiện tại thời tiết thật tốt, tôi cảm thấy ra ngoài hóng gió khẳng định rất thoải mái, tôi liền đạp xe đi. Kỳ thực chỉ định đạp xe quanh chung cư năm phút đồng hồ là về nhà, cho nên không mang theo ba lô. Kết quả mây trên trời rất đẹp mắt, tôi chỉ muốn đạp qua đám mây là quay đầu lại, kết quả mây còn chạy trốn thật nhanh, tôi không cẩn thận liền đạp xa."

Cừ Chính Khanh im lặng. Mao Tuệ Châu vén vén tóc, cũng không nói gì.

Doãn Đình an tĩnh năm giây, lại hỏi: "Vay tiền không thành vấn đề chứ? Nếu không không có tiền sửa xe." Xe sửa xong cô có thể đạp về nhà.

"Không thành vấn đề." Cừ Chính Khanh đồng ý một tiếng, suy nghĩ một chút bỗng nhiên nói: "Sẽ không phải là chìa khóa cũng không mang chứ?"

"Ah?" Doãn Đình bắt đầu lật túi.

"A." Xem ra là không mang.

"Ừm." Doãn Đình liên tiếp kêu ba tiếng trợ từ khiến Cừ Chính Khanh muốn đỡ trán.

"Không sao, khẳng định anh tôi ở nhà. Thời điểm tôi đi ra cửa thì anh ấy còn đang ngủ." Doãn Đình không có chút ưu sầu. Cừ Chính Khanh rất muốn than thở, rất muốn hỏi cô có thể nghiêm chỉnh đối đãi với sự việc này hay không. Chỉ là cô không phải nhân viên của anh, anh nhin!

Một lát sau không nhin được, vẫn quyết định triển khai phê bình giáo dục. "Lần sau nên chú ý một chút, tình huống như thế, nếu tôi không ngẫu nhiên đi ngang qua thì làm thế nào?"

"Không quan trọng." Doãn Đình tranh trả lời. Cừ Chính Khanh nheo mắt, đây không phải là vấn đề anh đang hỏi được không? Anh chỉ đang giảng đạo lý trước làm nền, cái này gọi là lời đạo đầu.

Nhưng Doãn Đình hiển nhiên không có hiểu nghệ thuật của lời này, cô tranh nói tiếp: "Cừ tổng, anh cứ yên tâm. Vừa rồi xe tôi đột nhiên hỏng hơn nửa hỏng quá thảm nên mới cảm thấy có chút như đưa đám, cho nên dừng ở ven đường nghỉ ngơi một lát."

Rõ ràng nghỉ ngơi gần hai mươi phút. Cừ Chính Khanh suy đoán thời gian theo lúc mình lái xe tới, anh nhìn thấy cô sau khi cô xe hỏng không lâu, cho nên anh bỏ tay hết cách đợi rất lâu ở ven đường.

"Mới vừa rồi tôi đang chuẩn bị vẫy xe taxi chờ giúp tôi. Ý định của tôi là đưa xe đến cửa hàng sửa chữa, sau đó bảo taxi chở tôi về nhà, khi trở về nhà thì có tiền trả tiền xe. Sau đó nữa thì có tiền đi tới cửa hàng sửa xe chuộc xe của tôi. Anh xem, rất dễ giải quyết."

Cừ Chính Khanh lại nheo mắt, thật may là mới vừa rồi anh không có phát biểu, nếu không anh sẽ rất ngu ngốc. Nhưng chờ một chút, trọng điểm không phải vấn đề phương án giải quyết, mà là vấn đề thái độ. Có phương án giải quyết, nhưng thái độ không đúng đắn thì sẽ liên tiếp lọt vào sai lầm và không ngừng tìm kiếm phương án giải quyết bao biện. Đúng, anh muốn khuyên bảo chính là cái này.

Doãn Đình lại nói tiếp: "Cho dù không gọi được xe cũng không sao, tôi đem xe đẩy thẳng đến cửa hàng sửa xe cũng không thành vấn đề, tôi thường rèn luyện, thể lực tốt. Đến cửa hàng sửa xe, hỏi ông chủ mượn điện thoại gọi cho anh tôi thì ok rồi."

Rất tốt, kế hoạch phương án giải quyết b, hơn nữa còn thể hiện thực lực nữ anh hùng của cô. Cừ Chính Khanh nhếch miệng, nói: "Còn nữa không?"

"Còn có một cách đơn giản hơn, chính là tùy tiện căn người đi đường, hỏi họ mượn điện thoại gọi cho anh tôi, sau đó tắt cả được giải quyết. Tôi ngồi chờ anh trai tới là được."

Miệng Cừ Chính Khanh mím chặt hơn, kế hoạch phương án giải quyết c được nói ra. Nhưng anh không muốn hỏi về vấn đề này, anh rõ ràng là nhìn nhin không được dùng giọng nói châm chọc. Bình thường cấp dưới nghe được lời này của anh, sẽ lập tức cảm miệng chờ anh hạ chỉ thị. Được rồi, cô không phải nhân viên của anh, anh nhin!

Nhưng anh nhin không được, anh nghĩ nên nói với cô một câu. "Cô có nghĩ tới nếu như trước khi ra cửa cô chuẩn bị xong kế hoạch, không lười biếng, mang theo ba lô, ra cửa không cần qua loa tùy ý, chú ý cho kỹ an toàn của mình, thì cô cũng không gặp phải những thứ rắc rối khổ cực phía sau hay không?" Anh vừa nói, vừa nhìn Doãn Đình ở trong kính chiếu hậu.

Doãn Đình mở trừng hai mắt, mặt vô tội: "Cừ tổng, anh đừng lo lắng, những thứ này đều là vấn đề nhỏ thôi."

Cừ Chính Khanh bị nheo, không phải anh lo lắng, anh rõ ràng là đang khiển trách. Anh vừa muốn nói chuyện, Doãn Đình lại chỉ về đằng trước kêu lên: "Đến, đến, chính là cửa hàng màu xanh lá cây."

Cứ nhiên đến nhanh như vậy? Cừ Chính Khanh hơi nhíu mày, chưa có khuyên bao xong nên hơi tiếc nuối. Chỉ là thôi, cô cũng không phải là nhân viên của anh.

Cừ Chính Khanh dừng xe đến ven đường, giúp Doãn Đình lấy xe đạp xuống. Cửa hàng sửa xe buôn bán được, lại phải xếp hàng, ông chủ nói cho Doãn Đình, ít nhất phải chờ một tiếng.

"Được, để chiếc xe kia ở đây trước, ông sửa cho tôi, lát tôi quay lại lấy." Doãn Đình nói với ông chủ, quay đầu lại nói với Cừ Chính Khanh: "Cừ tổng, tôi không cần vay tiền nữa. Tôi gọi xe về nhà trước."

Cừ Chính Khanh không lên tiếng, móc điện thoại di động cho cô. Doãn Đình nhìn điện thoại di động với vẻ mặt mờ mịt.

"Gọi điện thoại cho anh trai cô trước, xác nhận anh ta đang ở nhà, xác nhận anh ta sẽ ở nhà chờ cô mở cửa cho cô."

"À." Doãn Đình nhận lấy điện thoại di động, hồi tưởng một hồi lâu mới ấn xong số điện thoại của anh cô, sau đó bắt đầu nói.

"Anh! A, thật xin lỗi, gọi nhầm rồi." Cuộc điện thoại thông đầu tiên của Doãn Đình thất bại, Cừ Chính Khanh ở bên cạnh nghe xong thì chân mày không nhin được lại muốn nhăn. Nếu như anh là anh trai cô, nhất định bắt cô nhớ số điện thoại di động của cả nhà.

Doãn Đình gọi điện thoại lần thứ hai thông thì đúng rồi. Nhưng chân mày Cừ Chính Khanh còn nhíu lại. Bởi vì Doãn Đình còn chưa bắt đầu nói tình

huống của cô thì đã bắt đầu kêu la: "Cái gì? Lúc em đi ra cửa không phải anh còn đang ngủ ư, sao đảo mắt đã bay tới vùng ngoại ô rồi hả ? Anh đi leo núi với bạn à? A, như vậy à, cũng tốt, anh nên tiến hành vận động chút cho khỏe mạnh, hay thức đêm còn không vận động, thân thể không tốt. Leo núi tốt, hít thở không khí nhiều mới tốt, không được hút thuốc lá đấy. Được rồi, em không cảm râm, vậy em cúp đây. Anh phải leo tốt, nhất định phải đến đỉnh núi đấy."

Doãn Đình cúp điện thoại, đứng ở đó trầm tư.

Cừ Chính Khanh cảm giác mình thật là một người tinh táo, cũng không biết trong đầu cô rốt cuộc chứa cái gì. Người không có tiền, không có chìa khóa, không vào nhà được, sau đó còn nói anh cô leo núi tốt, nên tiến hành chút vận động cho khỏe mạnh.

Đầu óc bị ngấm nước ư?

"Trong nhà cô còn có ai?" Anh kiên nhẫn, phải kiên nhẫn.

"Sáng sớm ba tôi đi câu cá với bạn, cũng không ở trong thành phố."

Rất tốt, vô cùng tốt. Cừ Chính Khanh nắm tóc. Cô không đề cập đến mẹ cô, nhưng giọng điệu này giống như là trong nhà không có người khác. "Nếu không liên lạc với Tần Vũ Phi, cô bảo cô đợi cô ấy ở đây."

Mao Tuệ Châu ở trên xe nhìn tình huống bên này hình như có chút không ổn, xuống xe đi tới, vừa lúc nghe được Doãn Đình hỏi Cừ Chính Khanh: "Cừ tổng, anh có thể cho tôi mượn 400 đồng chứ?"

"Làm cái gì?" Cừ Chính Khanh hỏi ngược lại. 400 đồng là nhỏ, nhưng anh không nghĩ được cô muốn cầm tiền này làm cái gì. Chẳng lẽ tìm thợ khóa đi mở khóa nhà cô? Chẳng lẽ cô thật sự không suy tính đến chuyện đi nhờ Tần Vũ Phi, hoặc là bạn khác cũng được.

"Tôi đói rồi." Doãn Đình trả lời quả thật khiến Cừ Chính Khanh cười ngất.

"Đói bụng?" Người phụ nữ này tuyệt đối có đầu khác với người thường.

Doãn Đình dùng đầu gật đầu một cái, chỉ chỉ phòng ăn hạng sang duy nhất đối diện cách bọn họ gần cũng nằm trên đường này. "Nhà hàng đó có một miếng thịt bò bít tết 358 đồng. Tôi đói rồi, dù sao xe cũng chưa sửa xong, cửa nhà không mở được, cho nên đi ăn một bữa cơm trước thì tương đối thích hợp hơn. Sau đó bên này sửa xe mất tổng cộng 45 đồng, tôi cơm nước xong tôi lấy xe, sau đó có thể đạp xe đi viện phúc lợi trẻ em gần đây chơi, chơi đến khi buổi chiều cha tôi trở lại thì tôi lại về nhà. Như vậy rất vừa vặn."

"Nhưng cô còn thiếu ba đồng." Cừ Chính Khanh nghiêm túc nói.

"Cái gì?" Mặt Doãn Đình mờ mịt.

"Một phần thịt bò bít tết mất 358 đồng cộng thêm 45 đồng tiền sửa xe tổng cộng là 403 đồng, cô chỉ hỏi tôi mượn 400 đồng, còn thiếu 3 đồng."

"Hả?" Doãn Đình mở trừng hai mắt, đếm ngón tay, "Tôi cho là còn thừa hơn 7 đồng."

Cừ Chính Khanh hoàn toàn không muốn tiếp lời cô, trình độ số học này, thật không có cách nào đối thoại. Anh ý bảo cô lên xe: "Đi, tôi vừa lúc định ngồi ở phòng ăn đó, cùng đi chứ."

Ah, vậy không phải cô thành kỳ đà cần mũi à? Như vậy cho cô quá nhiều cơ hội bát quái, không tốt sao, cô lo lắng mình không nắm giữ được.

Doãn Đình hơi hưng phấn, nhìn Cừ Chính Khanh lại nhìn Mao Tuệ Châu. Sau đó cô lại thật tâm nhắc nhở Cừ Chính Khanh, phòng ăn kia trừ thịt bò bít tết ra, đồ khác làm giống nhau, nhưng giá tiền đắt đến chết, tính giá thật sự không bằng. Hơn nữa công việc buôn bán rất tốt, không khí tình lãng, hoàn toàn không thích hợp để tình nhân hẹn hò. Hôm nay cô cũng không có lựa chọn khác mới quyết định đến nhà hàng này. Cô biết không ít địa điểm tốt thích hợp để hẹn hò, cô có thể đề cử.

Chỉ là cô không thức thời, hơn nữa người ta nguyện ý cho cô vay tiền ăn cơm, cô vẫn không nên nói nhiều thì tốt hơn.

Trong lòng Mao Tuệ Châu có chút không thoải mái. Hẹn hò hôm nay rất quan trọng đối với cô, lại gặp phải Doãn Đình xáo trộn. Hơn nữa nhìn cô nữ sinh này còn rất không thức thời, ăn một bữa cơm còn có ý muốn tìm món hơn ba trăm đồng, mở miệng là vay tiền, thật là chiếm tiện nghi của người ta. Cừ Chính Khanh nói mang cô ta đi ăn cơm, hai mắt cô ta lập tức tỏa ánh sáng, điều này làm cho Mao Tuệ Châu càng cảm thấy nữ sinh này kém cỏi. Bạn đồng nghiệp mà thôi, lại không quen, tốt với cô ta như vậy là có ý gì?

Mao Tuệ Châu liếc mắt nhìn Cừ Chính Khanh, thấy sắc mặt anh như thường, hình như cũng không để ý những chuyện này. Mao Tuệ Châu cũng không có nói chuyện. Trước mắt cô còn chưa nâng quan hệ kia cùng Cừ Chính Khanh, cũng không biết Doãn Đình, cho nên cô nhìn không phát biểu bất kỳ ý kiến gì.

Ba người rất nhanh đến phòng ăn. Mao Tuệ Châu đi toilet. Doãn Đình đứng ở trước bàn trầm tư. Cừ Chính Khanh hỏi cô: "Sao vậy?"

Doãn Đình nói: "Tôi đang nghĩ mình ngồi ở bên cạnh bàn sẽ kẹp ở giữa hai người với làm kỳ đà cần mũi thì cái nào thất lễ hơn."

"Ngồi xuống." Cừ Chính Khanh tức giận.

Doãn Đình vội vàng ngồi xuống. Có người giúp cô quyết định thật sự là quá tốt. Kỳ đà cần mũi gì mà kỳ đà cần mũi, người ta không ngại, cô lại càng không để ý. . . .

Bạn đang đọc truyện *Xin Anh Đứng Đắn Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

"Cô ngồi xuống bên cạnh đi, mặt thể diện chính là tôi đó." Mặt Cừ Chính Khanh cứng nhắc nhắc nhở Doãn Đình.

"Đứng, đứng," Doãn Đình kiểm điểm, quả thật không có suy tính đến điều này.

Trong phòng rửa tay, Mao Tuệ Châu vừa rửa tay vừa giương mắt nhìn trang dung của mình trong gương, suy tư xem tìm cơ hội nào nói với Cừ Chính Khanh. Đây đương nhiên là phải đợi sau khi Doãn Đình đi. Hôm nay cô hẹn Cừ Chính Khanh đi ra ngoài là có chuyện quan trọng muốn nói. Sau khi gặp mặt, cô càng cảm thấy ý nghĩ của mình không tệ. Cừ Chính Khanh khiến cô rất hài lòng. Thời gian mười một năm, trên người anh chỉ để lại phong cách thành thực và chừng mực, lão luyện và tinh anh. Đầu anh không kém cỏi, bụng không to, vóc người cao lớn, tướng mạo đường đường. Đúng là một đối tượng tốt, đối tượng rất thích hợp với cô.

Mao Tuệ Châu nhìn lại mình trong kính, cô cũng rất tốt, vệt con xấu xí đã sớm lột xác thành thiên nga, chỉ là con gái không thể so với đàn ông, 33 tuổi, ở trên thân người đàn ông được kêu là số tuổi hoàng kim, ở trên người cô, lại gọi "gái ế". Đây là một mặt trái kết quả những năm này liều mạng cố gắng đánh liều lấy được thành tích lưu lại, con gái thành công phải trả giá cao.

Cô dĩ nhiên cười lạnh đối với từ "gái ế", chẳng thèm ngó tới, không tiếp nhận, nhưng cô không cải biến được cái nhìn của những người khác. Chung quanh càng ngày càng nhiều bạn quan tâm chuyện hôn nhân của cô, những thân thích nghèo quê nhà thì càng không cần phải nói. Coi như cô xuất ngoại nhiều năm, cho dù lời nói và việc làm của cô hoàn toàn khác nhiều năm trước, nhưng cô vẫn không cải biến được bối cảnh sau lưng, không cần được lời nói huyền thoại của thân thích. Huống chi, cô cũng cảm thấy, thời điểm này nên thành lập một gia đình rồi.

Chỉ là trong lòng cô vẫn rất truyền thống, không có hứng thú gì đối với việc gả cho người nước ngoài, ở nước ngoài cũng không gặp được đối tượng người Hoa thích hợp. Lần này trở về, sau mấy lần liên lạc với Cừ Chính Khanh, cô nhớ lại quá khứ. Trong năm tháng đó, cô chưa từng có cảm tình đối với người đàn ông trẻ tuổi khắc khổ nhưng liều mạng này, chỉ là khi đó không nghĩ tới những thứ này. Hơn nữa cô biết mình, mặc dù xuất thân cùng khổ, nhưng mục tiêu của cô cao xa, cô đã thề nhất định phải bằng vào năng lực của mình trở nên giàu có và được tôn trọng, hiện tại cô đã làm được. Mà khi đó Cừ Chính Khanh cũng nghèo khổ như cô, cho nên Mao Tuệ Châu biết, trở lại quá khứ, cô cũng sẽ không có ý nghĩ gì đối với anh chàng Cừ Chính Khanh này.

Chỉ là hiện tại không giống vậy. Cừ Chính Khanh không có thua kém cô, điều này làm cho cô thật vui mừng. Vì vậy, một ý nghĩ tự nhiên xông ra. Cô nghĩ, sẽ không có đối tượng thích hợp với cô hơn Cừ Chính Khanh. Bọn họ hoàn toàn như nhau, anh sẽ không xem thường cô, cũng sẽ không nịnh bợ cô, những thân thích nghèo của cô, họ có rất nhiều quan điểm, ý nghĩ và hành động, anh đương nhiên cũng có thể hiểu. Cô nghĩ rằng, chung sống với đối tượng như thế sẽ rất dễ dàng. Không có tự ti cùng kiêu ngạo, hai người hoàn toàn bình đẳng, lại vừa hay thích hợp.

Mao Tuệ Châu lau tay sạch sẽ, chỉnh đốn xong tâm tình, đi ra toilet. Hi vọng hôm nay tất cả đều thuận lợi, nhưng đầu tiên, phải đợi Doãn Đình kia rời đi.

Mao Tuệ Châu mới vừa trở lại chỗ ngồi liền nghe được Doãn Đình hướng nhân viên phục vụ chọn món thịt bò bít tết 358 đồng. Mao Tuệ Châu không nhìn được nhìn cô một cái, cô nàng này thật đúng là không khách khí, bạn đồng nghiệp mà thôi, cô ta thật đúng là dám chọn. Cô quan sát Doãn Đình một chút, ăn mặc bình thường, cũng không trang điểm, cười xe đạp rách, hẳn là không có quá nhiều cơ hội đến phòng ăn như vậy. Nghĩ tới đây làm cho trong lòng cô càng không thoải mái. Cô có cảm tình với Cừ Chính Khanh, cho nên hoàn toàn không có hảo cảm đối với Doãn Đình.

Mao Tuệ Châu tùy tiện chọn trong thực đơn, chọn mì Ý, salad rau dưa cùng nước ép hoa quả. Thật ra thì ăn cái gì cũng không quá quan trọng, cô không chú ý hay so đo những thứ này. Mục đích hôm nay của cô chủ yếu là muốn gặp Cừ Chính Khanh, dù sao đã nhiều năm như vậy, cũng không biết anh biến thành hình dáng gì. Điện thoại, trên web trò chuyện ăn ý, nhưng người thật cũng đừng trở nên quá tệ mới tốt. Cũng may, thành tích sự nghiệp của Cừ Chính Khanh cũng tốt như cô, ngay cả dáng ngoài hay thân hình đều duy trì rất tốt. Anh quả nhiên là một người rất có trách nhiệm đối với cuộc sống của mình.

Hơn nữa lần này hẹn hò có thể nhìn ra Cừ Chính Khanh rất có phong độ, cô cảm thấy rất hài lòng. Chỉ là người đàn ông rất có phong độ cũng không phải là chuyện tốt, Mao Tuệ Châu nhìn lại Doãn Đình một cái, rất có phong độ, sẽ tạo cơ hội cho những người khác chiếm tiện nghi.

Bên này Cừ Chính Khanh cũng chọn xong món ăn, phục vụ lấy thực đơn đi, còn dư lại ba người bọn họ mắt to trừng mắt nhỏ.

Doãn Đình bắt đầu tìm đề tài: "Zoe, cô làm gì?" Thân là kỳ đà cần mũi, cô tự giác có trách nhiệm giúp một tay điều chỉnh không khí.

Mao Tuệ Châu vừa trả lời vừa theo thói quen mở túi lấy danh thiếp ra, đưa danh thiếp cho Doãn Đình. Một Phó tổng công ty nước ngoài to ở khu vực Trung Quốc.

Mặt Doãn Đình xạm lại, cô chỉ tùy tiện hỏi một chút, chị gái này không cần nghiêm túc như vậy chứ? Còn có cuối tuần nghỉ ngơi đi hẹn hò mà còn mang danh thiếp, thật thích hợp sao? Doãn Đình nghiêm túc nhận lấy danh thiếp, khen ngợi công việc của Mao Tuệ Châu. Mao Tuệ Châu lễ phép cười cười, được Doãn Đình khen cũng không thấy kiêu ngạo. Lại phản ứng kịp mình theo thói quen móc danh thiếp có chút ngu ngốc, đưa danh thiếp cho cô ta có ích lợi gì? Người ta đại khái còn có thể cho là cô đang khoe khoang.

Bên này Doãn Đình quay đầu nhìn về phía Cừ Chính Khanh, anh cũng không mang danh thiếp chứ? Có chút tò mò. Cô thử thăm dò nhỏ giọng hỏi: "Cừ tổng, anh có danh thiếp chứ?"

Cừ Chính Khanh nhướn nhướn mày: "Cô muốn?"

Trên mặt Doãn Đình tiếp tục thêm vạch đen, nói không muốn có thể không? Cô suy nghĩ một chút, quyết định vẫn lễ phép. "Cám ơn." Cô nói.

Cừ Chính Khanh nhìn cô, thầm nghĩ cám ơn sẽ là muốn hay không muốn? Quấy rối sao? Cô không có việc gì muốn danh thiếp của anh làm gì?

Bên này Mao Tuệ Châu đã thuận tay đưa tấm danh thiếp cho Cừ Chính Khanh, dù sao đã lấy ra, bọn họ còn chưa trao đổi danh thiếp. Cừ Chính Khanh nhận lấy, trả lễ lại cũng móc danh thiếp ra đưa tới. Doãn Đình sững sờ nhìn một màn này.

Đây thật là, trời sinh một đôi!

Đừng nói cô nghĩ quá nhiều, cô dám đánh cuộc hai người này tuy giả vờ trao đổi danh thiếp, nhưng trên thực tế nhất định là có chút gọn sóng. Cô lấy trực giác của một người con gái, cộng thêm kinh nghiệm theo đuổi nam sinh phong phú, dĩ nhiên, kết quả vẫn không có theo đuổi thành công này không thể nói rõ cô không có kinh nghiệm, tóm lại cô nhạy bén nhận ra giữa bọn họ cái loại đó quan hệ thần kỳ.

Doãn Đình xem một chút cái này, lại nhìn một chút cái đó. Cừ Chính Khanh đang chuẩn bị cất ví, thấy cô nhìn sang, lại nhìn lại. Doãn Đình vội vàng cười cười, Cừ Chính Khanh than thở ở trong lòng, cảm thấy cô cười ý là muốn danh thiếp. Mặc dù anh không cảm thấy cho cô danh thiếp có ý gì, nhưng người ta đã lên tiếng, thôi thì anh cho.

Doãn Đình ngượng ngùng nhận lấy danh thiếp Cừ Chính Khanh đưa tới, tiếp tục giữ vững nụ cười. Trả lại danh thiếp là chuyện quá không lễ phép. Cô nói cám ơn, nhét danh thiếp của hai người này vào trong túi quần jeans.

Mao Tuệ Châu đang nhìn danh thiếp của Cừ Chính Khanh, thấy chỗ đặt cao ốc công ty, nhớ tới cô có một người bạn cũng ở cao ốc đó, lại tình đầu ý hợp. Vì vậy cô thuận mồm nói một câu, Cừ Chính Khanh cũng biết tham gia vào, vì vậy hai người còn nói đến một vài hạng mục họ biết, rất tự nhiên thảo luận đến tư cách vận hành, thao tác đưa ra thị trường, ảnh hưởng ngành nghề sản xuất.

Doãn Đình ở một bên khiêm tốn uống nước. Từ một tấm danh thiếp đưa tới thảo luận vấn đề kinh tế, hoàn toàn nghe không hiểu. Mong bữa ăn nhanh lên một chút, cô thật sự rất đói.

Tựa như nghe được tiếng kêu trong lòng Doãn Đình, phục vụ đưa tới phần món ăn Doãn Đình chọn trước đó, lát bánh mì, trứng cá muối, salad, súp đậm còn đợi đưa cơm tới. Bây gần nửa bàn lớn. Mao Tuệ Châu và Cừ Chính Khanh ngừng nói chuyện, nhìn phục vụ mở tiệc. Doãn Đình có chút ngượng ngùng, hỏi: "Các người có muốn thử hay không?"

Mao Tuệ Châu cười cười: "Không cần khách khí, lát nữa đồ của chúng tôi cũng lên."

"Vậy tôi khởi động trước." Doãn Đình cũng không có khách khí, sau khi nói xong, bắt đầu ăn ngấu nghiến.

Vì vậy Mao Tuệ Châu và Cừ Chính Khanh lại tiếp tục tán gẫu đề tài kinh tế của họ, một lát sau, bữa ăn của bọn họ lên, món chính của Doãn Đình cũng đưa tới, một bàn đầy bát đĩa, hai phần ba đều là được Doãn Đình ăn.

Mao Tuệ Châu yên lặng nhìn cô ấy một cái, nhìn cô ấy ăn rất ngon lành, cô quyết định thôi, không nhìn tình trạng này nữa, dù sao cũng không phải là bạn cô, về sau cũng sẽ không gặp mặt. Ngươi lại Cừ Chính Khanh, có cơ hội cô sẽ nhắc nhở anh một tiếng, đối với bạn đồng nghiệp, thật sự không cần quá khách khí chu đáo, phải nhìn người đó thế nào.

Thật ra thì Doãn Đình cũng nhìn thấy tình cảnh trên bàn, cô không phải là không hối hận, sớm biết coi như ăn không ngon cô cũng chọn chỗ khác. Cô nào nghĩ tới hai người này có ý, ra ngoài hẹn hò ăn cơm và bàn chuyện làm ăn thì quá không lãng mạn. Hiện tại thấy cục diện trên bàn, cô chỉ có thể vội vàng tiêu diệt từng thứ, bảo phục vụ mau dọn dẹp bàn đi, không cô sẽ mất thể diện.

Cố gắng ăn, rốt cuộc trên mặt bàn không có khó coi nữa. Doãn Đình thờ phào nhẹ nhõm, dừng lại nghĩ một chút. Hai vị tinh anh trong xã hội đã hàn huyên tới tình hình kinh tế ở châu Âu. Doãn Đình than thở trong lòng, người lo nước thương dân lo thiên hạ là người làm chuyện lớn.

Nếu hai người này không kết thành một đôi, cô tuyệt đối không thể tin. Quá xứng đôi!

Doãn Đình uống cạn rượu vang trong ly, kết thúc nghỉ ngơi giữa trận. Cô tiếp tục nghiêm túc ăn, mười phút sau, rốt cuộc giải quyết hết.

Ăn no, thật thỏa mãn.

Phục vụ tới dọn dẹp bàn sạch bong, Doãn Đình nhất thời nhẹ nhàng khoan khoái trước mặt bàn sạch sẽ. Cô bắt đầu suy nghĩ xem nên tạm biệt thế nào. Một kỳ đà cản mũi phải khéo hiểu lòng người, ăn no phải rút lui. Cô chuẩn bị xong.

Doãn Đình trầm tư khiến Cừ Chính Khanh liếc mắt nhìn, mà Cừ Chính Khanh liếc mắt cũng làm cho Mao Tuệ Châu liếc mắt, vì vậy Doãn Đình vừa ngẩng đầu, phát hiện hai người kia đều đang nhìn mình.

"Tôi ăn đủ rồi." Lời đạo đầu trước khi rút lui quá đơn giản, tiếp theo chính là biểu đạt cảm ơn cùng áy náy. "Bữa ăn rất ngon, cảm ơn Cừ tổng chia tay giúp đỡ. Tôi quấy rầy lâu như vậy, thật sự là ngại quá. Vậy tạm biệt trước." Kế tiếp chính là biểu đạt cầu xin, "Chỉ là kính xin Cừ tổng cho tôi mượn 45 đồng nữa. Tôi đi lấy xe của tôi. Thật làm phiền Cừ tổng."

Làm liền một mạch, mạch lạc rõ ràng, lưu loát quả quyết, Doãn Đình rất hài lòng về mình.

Cừ Chính Khanh lấy ví tiền ra, móc ra hai trăm đồng đưa cho cô: "45 đồng hơi ít, ngộ nhớ lại xảy ra chút gì ngoài ý muốn. Số tiền dư ra cô giữ lại dự phòng, ngộ nhớ không vào nhà được, có thể đập xe đi ăn một bữa com."

Cừ Chính Khanh hào phóng khiến Mao Tuệ Châu cau mày. Doãn Đình cũng không có khách khí: "Được." Cô hào phóng nhận lấy. Sau đó đứng lên nói mấy câu với Cừ Chính Khanh và Mao Tuệ Châu, sau tạm biệt rồi đi.

Mao Tuệ Châu nhìn bóng lưng Doãn Đình vui sướng đi ra phòng ăn, không nhận được hỏi Cừ Chính Khanh: "Cô ấy làm gì?"

"Hình như là làm hành chính trong xưởng in ấn." Nếu như anh không nhớ lầm, trước kia Doãn Đình từng nói cô làm việc trong xưởng in ấn của ba cô.

"Bạn đồng nghiệp? Quen lắm sao?"

"Không tính là thân quen."

"Cô ấy quyet nợ không trả thì sao?"

Cừ Chính Khanh bật cười: "Không đến nỗi." Anh tin tưởng Doãn Đình thật sự không để mấy trăm đồng vào mắt.

"Đối với cậu mà nói có lẽ là chuyện nhỏ. Nhưng có vài người sẽ cảm thấy có tiện nghi không chiếm thì thật uổng, nếu bị người ác ý quyet nợ, cho dù chỉ có mấy trăm đồng cũng sẽ khiến cho trong lòng không thoải mái."

"Cám ơn cậu, đừng lo lắng, sẽ không." Giọng Cừ Chính Khanh nhàn nhạt, rõ ràng không muốn nói nhiều đến chuyện này. Bỏ qua chuyện Doãn Đình có khả năng thiếu anh mấy trăm đồng hay không, bởi vì không hiểu tình huống mà dùng chuyện chưa xảy ra để ác ý suy đoán một người, anh không hề tán thưởng. Người nào có thể chung dụng, có nên cho vay tiền hay không, có đáng giá để giúp hay không, anh cảm thấy chút chuyện này anh vẫn có đủ sức phán đoán, rất không thích người khác vung tay múa chân với anh. Ở điểm này, Cừ Chính Khanh thừa nhận mình là người đàn ông hơi chủ nghĩa.

Mao Tuệ Châu thức thời không nói, vì vậy cái đề tài này dừng lại. Cô còn chưa có quan hệ với Cừ Chính Khanh, đương nhiên không thể quản chuyện nhỏ anh cho ai mượn mấy trăm đồng, chỉ là loại phong cách chủ động coi tiền như rác cho người không quen vay làm cô không ủng hộ. Chỉ là vấn đề nhỏ này cũng không dao động được phán đoán cô cảm thấy Cừ Chính Khanh là đối tượng rất thích hợp để kết hôn. Mao Tuệ Châu uống một hợp nước, quyết định không quanh co lòng vòng, có thể nói thẳng vào chủ đề chính.

"Cừ Chính Khanh, anh còn nhớ rõ tốt nghiệp năm đó, tôi gọi điện thoại cho cậu nói, cảm ơn đã tồn tại đối thủ như cậu chứ?"

Cừ Chính Khanh cười: "Nhớ. Lời này tôi vĩnh viễn sẽ không quên. Thật ra thì lúc ấy tôi không nói, nhưng đây cũng là ý nghĩ trong lòng tôi. Cạnh tranh mang đến áp lực, áp lực thúc đẩy tiến bộ, khi đó may nhờ có đối thủ mạnh mẽ như cậu, tôi mới có thể có được thành tích tốt để tìm công việc lý tưởng ở công ty."

"Ha." Mao Tuệ Châu rất vui vẻ, "Xem ra chúng ta chẳng những giống nhau ở mọi mặt mà còn tâm ý tương thông."

Cừ Chính Khanh cười cười.

Mao Tuệ Châu nói tiếp: "Hơn nữa cách xa nhau nhiều năm, chúng ta lại gặp mặt mà lại còn độc thân. Tôi cảm thấy hai chúng ta rất có duyên. Cho nên tôi muốn hỏi cậu, cậu có nguyện ý lấy kết hôn là điều kiện tiên quyết để lui tới cùng tôi hay không?" . . .

Bạn đang đọc truyện *Xin Anh Đứng Đắn Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Cừ Chính Khanh sững sờ. Nói trực tiếp gọn gàng dứt khoát quả nhiên là phong cách của nữ cường nhân.

Nếu muốn lui tới, đương nhiên phải lấy kết hôn là điều kiện tiên quyết. Anh cũng không có thời gian chơi trò yêu đương, cũng không có tâm tình đó. Nói thật Mao Tuệ Châu khá đặc biệt đối với anh, cũng quả thật có hứng thú tương đầu, nói chuyện phiếm cùng với cô cũng rất vui vẻ. Nhưng cô mới vừa suy đoán nhắc đến việc Doãn Đình vay tiền anh, khiến cho anh hơi dè dặt. Cô là một cô gái rất mạnh mẽ, mạnh mẽ lại thích nhúng tay vào những chuyện vụn

vật nhỏ nhoi này sao, Cừu Chính Khanh cũng không tỏ thái độ, không lập tức đồng ý.

Thật ra thì trước lúc hẹn hò, anh mơ hồ cảm thấy có thể Mao Tuệ Châu sẽ có ý tứ này, có lẽ là trực giác của đàn ông. Mà anh rất vui mừng cũng có một chút mong đợi, đây là lòng hư vinh của phái nam sao. Mà coi như cô không có ý đó, anh cũng rất vui lòng vì gặp mặt cô. Tóm lại, lý trí nói cho anh biết, bàn về học thức luận kinh nghiệm bàn về cá tính, Mao Tuệ Châu là đối tượng lý tưởng đối với anh. Nhưng lời mới vừa nói ra, cũng là lý trí nói cho anh biết, có lẽ đối tượng này cũng không phải rất quá lý tưởng.

Thân là một người đàn ông bận rộn chuyện công tác chuyên nghiệp, cưới một người vợ mạnh mẽ anh cũng không ngại, anh cảm thấy một nửa kia của mình độc lập giỏi giang thì thật là tốt, rất thích hợp với anh. Nhưng nếu như mạnh mẽ mà vẫn thích quản chuyện vặt vãnh của anh, anh sẽ khó chịu.

Anh hơi do dự đã bị Mao Tuệ Châu nhìn vào trong mắt, cô khẽ mỉm cười, nói tự nhiên rộng rãi: "Bây giờ không cần lập tức trả lời tớ, dù sao đây là chuyện nghiêm túc. Cậu có thể suy nghĩ kỹ, chúng ta sẽ giữ vững liên lạc, nếu trong lòng cậu có kết quả, có thể nói cho tớ."

Cừu Chính Khanh thở nhẹ một hơi, đáp lại cô bằng nụ cười, "Tốt." Anh quả thật vẫn cần thời gian đánh giá và suy tính lại, căn cứ vào thái độ chịu trách nhiệm cùng tình lực và thời gian quý báu, một khi đồng ý lui tới, anh sẽ dốc hết toàn lực hoàn thành mục tiêu kết hôn này. Mà quả thật vô cùng nghiêm chỉnh nghiêm túc, không thể kết luận mà quảng qua loa.

Cừu Chính Khanh thích phong độ tự nhiên rộng rãi của Mao Tuệ Châu, ở trong lòng yên lặng tăng thêm điểm số khả thi cho hạng mục này.

Ba ngày sau, thứ tư.

Khoảng gần năm giờ chiều, Cừu Chính Khanh đang họp ở trong phòng hội nghị cùng với cấp dưới, hội nghị gần tới hồi cuối, quản lý tiêu thụ đang nói rõ kế hoạch cuối cùng. Lúc này Cừu Chính Khanh xuyên qua tường thủy tinh phòng họp thấy Doãn Đình đi qua ở bên ngoài phòng họp. Anh nhớ tới chuyện chủ nhật, cảm thấy Doãn Đình là tới trả lại tiền.

Quả nhiên, anh nhìn thấy Doãn Đình dừng lại ở cửa phòng làm việc của anh, nói cái gì cùng thư ký của anh. Thư ký của anh nói cho cô biết anh đang họp, bởi vì anh thấy Doãn Đình nghiêng đầu nhìn qua hướng bên này. Cô nhìn thấy anh, phất phất tay hướng anh, trên mặt lộ ra nụ cười tươi rói. Lại giờ một bức thư trong tay lên, dùng ngón tay chỉ chỉ, ý bảo cô giao phong thư này cho thư ký của anh.

Cừu Chính Khanh khẽ gật đầu một cái coi như là chào hỏi. Anh đoán trong phong thư hẳn là tiền. Anh xoay đầu lại tiếp tục chuyên tâm nghe báo cáo, sau đó đơn giản tóm tắt rồi phê duyệt, tiếp tan họp. Anh mở không ít hội nghị, ghét nhất nói nhảm trong buổi họp, làm chậm trễ thời gian của mình cũng làm chậm trễ thời gian của người khác, ảnh hưởng hiệu suất.

Cừu Chính Khanh ra khỏi phòng họp đầu tiên, ngang qua chỗ thư ký thì thư ký đưa cho anh lá thư Doãn Đình lưu lại: "Doãn tiểu thư nói trả tiền cho anh."

Cừu Chính Khanh gật đầu một cái, trở lại phòng làm việc ngồi xuống, giật giật cổ cứng ngắc, lơ đãng thấy cái ly trên bàn trống không, anh quyết định tự đi rót cho mình ly trà. Cừu Chính Khanh thích tự mình đi phòng giải khát pha trà rót coffee, thứ nhất khi anh ngồi lâu ở trong phòng làm việc thì đây là cơ hội đi lại hoạt động, thứ hai đường đi phòng giải khát xuyên qua hơn phân nửa khu làm việc, anh có thể quan sát thái độ làm việc của các nhân viên. Bản thân anh chính là một người liều mạng nỗ lực, cho nên anh rất là để ý thái độ làm việc của cấp dưới. Từ hướng này mà nói, anh cũng được coi là một cấp trên nghiêm khắc.

Cầm cái ly từ từ đi, dọc đường ngang qua cửa phòng làm việc của đại tiểu thư Tần Vũ Phi, anh nghe được giọng Doãn Đình.

"Phúc tinh cao chiếu."

Giọng của cô vừa giòn vừa vang dội, Cừu Chính Khanh nghe cũng có thể tưởng tượng ra cô đang mặt mày hớn hờ. Bước chân hơi chậm lại, nghe được Doãn Đình ở bên trong tiếp tục nói. Chỉ là âm thanh không có bốn chữ vang dội "Phúc tinh cao chiếu", anh nghe không được hoàn chỉnh, chỉ mơ hồ nghe được cái gì mà "Xin anh đừng đắn đo một chút", "Bạn gái", "Chờ xe đi sửa", "Kỳ đà cản mũi", Cừu Chính Khanh cảm thấy nhất định là đang nói anh.

"Xin anh đừng đắn đo một chút", năm chữ khiến anh cực kỳ hứng thú. Có ý gì? Không phải là bí danh chứ? Có bí danh dài như vậy ư?

Cừu Chính Khanh dứt khoát đứng ở cửa phòng làm việc của Tần Vũ Phi, nghe thử xem Doãn Đình rốt cuộc đang nói cái gì.

Doãn Đình quả nhiên là đang bắt quái chuyện của anh. ~~Đi-ên-đà-nhệ-qu-ý-đô-n~~. Cô nói cảm thấy vị Zoe và anh rất có tướng vợ chồng, phong cách tương đồng, hứng thú tương đầu, sau đó bọn họ nói gì cô nghe không hiểu, lại ghét bỏ anh không biết chọn phòng ăn, còn nói lúc ấy thật sự muốn đề cử cho anh phòng ăn thích hợp nói yêu đương, bất quá thời cơ không đúng nên chỉ có thể kìm nén.

Cừu Chính Khanh nhếch miệng, nói yêu đương? Anh hoàn toàn không cảm thấy đang nói yêu đương, yêu đương hẳn sẽ không có công việc thú vị, nhưng Mao Tuệ Châu và anh đúng là một đẳng cấp. Anh cũng không thấy phải cần Mao Tuệ Châu yêu, chỉ là tuổi đến, cần thành lập gia đình rồi, mà bọn họ rất hợp duyên, mới có thể trở thành bạn bè tốt. Anh cùng với Mao Tuệ Châu đại khái đều có là ý nghĩ như vậy.

Doãn Đình làm người ngoài, chỉ dùng thời gian ngắn như vậy xác định ra anh và Mao Tuệ Châu là một đôi thích hợp, có lẽ thật sự là thích hợp. Trong lòng anh yên lặng tự thêm điểm số cho con mắt có tính khả thi này.

Trong phòng chủ đề của hai nữ sinh đã vòng qua đến kinh nghiệm Doãn Đình nhiều lần theo đuổi nam sinh nhưng luôn thất bại, đang phiền não vì chuyện tình cảm giữa mình và bạn trai nên Tần Vũ Phi hỏi Doãn Đình: "Cậu thất tình nhiều lần như vậy, làm sao qua được?"

"Tớ chỉ nghĩ, chân trời chỗ nào không có cỏ thơm, gốc cây không có cây tiếp theo. Điều sẽ gặp được người thích hợp thôi. Nếu xui xẻo vẫn không gặp được, tớ cũng trôi qua rất tốt để không uổng phí cuộc đời này. So với trốn tránh thâm mến thì cũng kiên cường hơn."

Cừu Chính Khanh cong cong khoe miệng, có chút buồn cười, thật là nữ sinh nhỏ, còn có thể nghĩ thoáng đến thế. Anh định đi, đề tài nữ sinh không thích hợp để anh nghe. Chốc nữa anh cũng phải nhắc nhở Tần Vũ Phi một cái, mặc dù cô ấy là thiên kim của ông chủ, công chúa đại nhân của Tập đoàn Vĩnh Khai, nhưng thân là một nhân viên trong công ty, giờ làm việc phải chăm chỉ làm việc mới phải. Hiện tại cô ấy đang có khách, anh cũng không thể nói trực tiếp.

Nhưng vừa muốn xoay người, Tần Vũ Phi lại phát hiện anh. Ánh mắt kia quét tới, ngay sau đó ánh mắt Doãn Đình cũng quét tới, bắt được anh nghe lén. Lần này Cừu Chính Khanh cũng không lập tức rời đi, vì vậy háng giọng một cái, nói: "Đầu tiên cải chính một chút, nữ sinh kia là bạn học thời đại học của tôi, còn chưa phải là bạn gái của tôi."

"À." Doãn Đình gật đầu, rất có thể tùy cơ ứng biến, "Còn không phải ý là, về sau sẽ là chứ?"

Cừu Chính Khanh nhú mày, làm như thế nào định nghĩa chuyện này đây? Nói ra thì phải phụ trách, mà anh cũng chưa có xác định chắc chắn phát triển quan hệ cùng với Mao Tuệ Châu. Doãn Đình thấy anh trầm ngâm suy tư, hiểu, vội vàng nói với Tần Vũ Phi: "Tình báo của tớ không tính là sai, chỉ tính là sai lệch thời gian."

Cừu Chính Khanh cau mày, tính toán một chút, không cần thiết phải giải thích vấn đề này cùng các cô. Anh muốn xác nhận một vấn đề: "Xin anh đừng dẫn một chút là có ý gì?"

Tần Vũ Phi giả bộ ngu không nói lời nào, Doãn Đình mở trừng hai mắt: "Đúng là, ừ, cái đó, là biệt hiệu của anh."

". . . ." Thật đúng là. Cừu Chính Khanh không có che giấu về mặt trên mặt mình.

Người đặt biệt hiệu nhất định không biết hàm nghĩa cái từ "đơn giản" này. Chỉ là ngược lại thoải mái nội tâm, bởi vì anh thật sự rất muốn nói câu này trước mặt hai vị đại tiểu thư —— Xin em đừng dẫn một chút. Sinh ở gia đình điều kiện tốt, thì càng nên biết quý trọng, nghiêm túc phụ trách đối đãi với công việc cùng cuộc sống mới đúng.

Chỉ là Tần Vũ Phi lại phá vỡ nhân sinh quan "tích cực" của Cừu Chính Khanh, cô nói: "Cừu tổng, tiểu Đình tìm tôi có việc, tôi tan việc sớm một lát." Nói xong còn hết sức rõ ràng cho Doãn Đình một ánh mắt.

Doãn Đình hiểu ý, rất trọng nghĩa lập tức bênh vực cô ấy: "Đúng, đúng."

Cừu Chính Khanh không có tức giận: "Vì sao Doãn tiểu thư tự mình trốn việc chạy tới chỗ chúng tôi, bây giờ còn dụ dỗ nhân viên của tôi về sớm?"

Doãn Đình sững sờ, há miệng, đúng thế, mặc dù đây cũng không phải là ý của cô, nhưng tình huống hiện tại thật giống như là như vậy.

Tần Vũ Phi mới mặc kệ phản ứng của hai người này, cô đang bởi vì bạn trai Cố Anh Kiệt bệnh nằm viện mà ổng ọ ảo loạn, hiện tại cô hối hận, cô muốn đi thăm anh ấy, ai cũng không ngăn được! Cô thu thập xong túi xách thì kéo Doãn Đình đi. Doãn Đình chạy mấy bước sau lại quay đầu lại, thấy Cừu Chính Khanh còn đứng ở đó nhìn họ, đột nhiên cảm thấy vị Cừu tổng đại nhân này thật có chút đáng thương. ~~đến đã nói là quý~~đơn Mỗi ngày anh chỉ biết công việc với công việc, ngay cả quầy rượu cũng không đến, bây giờ còn bị Tần Vũ Phi khi dễ.

Chỉ là, thái độ của anh, thật sự rất nghiêm túc. Nghiêm túc đến độ khiến cô có chút buồn cười. Doãn Đình không nhịn được làm cái mặt quỷ với Cừu Chính Khanh: "Xin anh đừng dẫn một chút, thật may là anh không phải là ông chủ tôi."

Người không ôm chí lớn giống như cô, người không có sự nghiệp, nếu là cấp dưới của Cừu Chính Khanh, nhất định sẽ rất thảm.

A di đà Phật, phúc tính cao siêu.

Tần Vũ Phi và Doãn Đình chạy mất. Cừu Chính Khanh tiếp tục chậm rãi đi hướng phòng giải khát, dọc đường thấy có vài nhân viên nhìn Tần Vũ Phi trốn việc, mặt lộ vẻ hâm mộ. Nhìn thấy anh, không cần nói chuyện, những nhân viên kia đều vội vàng cúi đầu làm việc cho giỏi. Cũng đúng, người ta có thể tự do không bị cản trở bởi vì cha người ta là ông chủ lớn.

Cừu Chính Khanh đoán được bọn họ đang suy nghĩ gì, anh rất không vui rót trà trở về phòng làm việc. Anh nhất định phải hàn huyên với Tần Vũ Phi mới được, loại thái độ làm việc chậm chạp của cô ấy đã không phải một ngày hay hai ngày rồi, như vậy sẽ cho mọi người một hình mẫu không tốt. Sẽ khiến người ta cảm thấy không lý tưởng sẽ phụ lòng với khả năng làm việc và tiền lương của mình, bằng không, cũng sẽ có ý tưởng tiêu cực, cảm thấy dù cố gắng thế nào đều vô dụng, xuất thân không tốt, điều kiện gia đình không tốt nên nhất định không có lý tưởng.

Như vậy không đúng. Đây mới thật là hình mẫu vô cùng không tốt. Cừu Chính Khanh không hy vọng mọi người nghĩ như vậy.

Theo ý anh, vô luận điều kiện gia đình như thế nào, bối cảnh gia đình như thế nào, đều không phải là yếu tố quyết định cuộc sống của anh trải qua như thế nào. Minh không đủ cố gắng thì đừng tìm bất kỳ lý do nào. Điều kiện không tốt đúng là sẽ tăng hạn chế, nhưng cơ hội là cho người chuẩn bị tốt. Ví như anh, anh tốt nghiệp có thể nhậm chức ở công ty lớn, có thể từng bước một leo lên vị trí cao, có thể được Tần Văn Dịch nhìn trúng khai thác và trả lương cao, có thể trở thành tinh anh trẻ tuổi trong ngành, tất cả đều dựa vào cố gắng. Không có cha mẹ làm chỗ dựa cho anh, gia đình không có địa vị mở đường cho anh, tất cả phải dựa vào mình.

Như vậy mới là chính xác nhất.

Cừu Chính Khanh vừa mở lá thư Doãn Đình gửi ra vừa nghĩ xem ngày mai sẽ phải tìm Tần Vũ Phi nói chuyện như thế nào. Lá thư mở ra, Cừu Chính Khanh cũng sờ một chút, bên trong trừ 560 đồng tiền, còn có một tờ giấy nhỏ màu hồng. Anh mở tờ giấy hồng ra, một sợi tơ hồng rơi trên bàn anh.

Đây là ý gì?

Cừu Chính Khanh muốn gọi điện thoại cho Doãn Đình, lại nhớ tới mình cũng không có số của cô.

Lúc này điện thoại di động của anh vang lên, Cừu Chính Khanh tiếp thông, bên đầu kia điện thoại là âm thanh nhẹ nhàng của Doãn Đình: "Cừu tổng à?"

"Vâng" Thật đúng là khéo, muốn cái gì thì cái đó đến.

"Tôi quên nói cho anh biết, trong lá thư có tơ hồng. Cái đó được tôi cầu ở trong miếu, có trợ giúp đối với nhân duyên. Tơ hồng đặt ở trong túi giấy đỏ, sau đó mang túi hồng bên mình, ví như để trong ví tiền chẳng hạn, như vậy là tốt rồi."

Cừu Chính Khanh nhú chân mày: "Cảm ơn." Ủ, nên nói như thế nào đây? "Khiến cô hao tổn tâm trí." Thật là lễ lớn. Nhìn tơ hồng trên tay anh, bọn họ đã quen thuộc đến mức có thể đưa loại vật này chưa?

"Đừng khách khí. Lần đó tôi xin tổng cộng năm cái, mình giữ lại một cái, còn có bốn cái đều cầu giúp chị em tốt. Kết quả sau khi tôi cầu trở lại, có một đã cưới chui gà đi rồi, không cần dùng nữa. Nên dư ra một cái. Ngày đó tôi thấy tình huống hẹn hò của hai người, cảm thấy anh rất cần, cho nên tặng cho anh thôi."

Mặt Cừu Chính Khanh xạm lại. Đây còn không bằng không giải thích. Đồ còn dư lại cho anh coi như xong, cái gì gọi là thấy tình huống hai người hẹn hò cảm thấy anh rất cần, có coi là đồ thừa muốn vứt bỏ?

"Nhận lấy nhé, nó sẽ mang đến vận may cho anh. Ba chị em khác của tôi cũng đã tìm được chân mệnh thiên tử rồi, rất linh."

Cừu Chính Khanh trầm nghĩ vậy còn cô? Cô tự mình đi cầu, vì sao còn không có đối tượng? Chỉ là lời nói ác độc như vậy anh sẽ không nói với nữ sinh.

Kết quả một giây kế tiếp Doãn Đình lại nói: "Có phải anh muốn nói vậy còn tôi hay không, vì sao tôi còn không tìm được? Tôi đã nói với anh rồi, biểu hiện của tôi gặp trắc trở nên sau này tôi nhất định sẽ có hạnh phúc rất lớn. Anh phải thấy một mặt tích cực, đừng không tin tưởng. Ý nghĩ rất quan trọng."

Được rồi, dầu gì người ta còn có một mặt tích cực, mặc dù không phải sự nghiệp mà là đang theo đuổi trên mặt tình cảm, miễn cưỡng coi như trong lòng cô đầy năng lượng.

Cừu Chính Khanh nhìn lại cái túi đồ kia: "Được lắm, vậy tôi nhận. Cô vứt bỏ như vậy thì không có tinh thần, nhất định sẽ lấy được đơn đặt hàng."

Đơn đặt hàng?

Doãn Đình tiêu hóa thật lâu cái từ này.

Cái này so với dự thật đúng là —— mới mẻ độc đáo.

Doãn Đình đang ngồi ở trên xe taxi về nhà, nhìn quang cảnh thành phố phía ngoài cửa xe, tượng tượng trên trán Zoe tiểu thư có khắc ba chữ "đơn đặt hàng", không khỏi bật cười. Không biết tiểu thư đơn đặt hàng có sẽ hài lòng đối với biệt hiệu này hay không nhỉ?

Cừu Chính Khanh không biết Doãn Đình đang cười cái gì, sau đó anh nghe cô nói: "Cũng chúc anh lấy được đơn đặt hàng. Vậy tôi cúp, bái bai."

Cừu Chính Khanh đáp lại, hai bên cùng nhau cúp điện thoại. Anh nhìn sợi tơ hồng, suy nghĩ một chút, dựa theo lời Doãn Đình nói, dùng giấy đỏ gói kỹ tơ hồng, bỏ vào trong ví tiền.

Trên xe taxi, Doãn Đình mở ví tiền của cô ra, nhìn túi hồng nhỏ bên trong, không nhịn được cười, về sau tìm được bạn trai, cô phải gọi anh ấy là đơn đặt hàng tiên sinh, xưng hô này thật là thú vị. . . .

Bạn đang đọc truyện *Xin Anh Đứng Đắn Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Mấy ngày sau, Trung thu, ngày nghỉ.

Đối với người như Cừu Chính Khanh, anh không thích nghỉ buông thả. Nghỉ buông thả có nghĩa là anh có vài ngày được ở trong nhà. Mặc dù công việc ở công ty bận rộn, nhưng dầu gì cũng có một nhóm người đồng hành cùng với anh, để cho anh cảm thấy tương đối phong phú. Mặc dù tết Trung thu chỉ

nhiều hơn so với Chủ nhật một ngày nghỉ, nhưng vẫn sẽ làm anh hơi không thoải mái.

Hôm nay Cừ Chính Khanh đem toàn bộ bưu phẩm cùng báo cáo công việc ra xem hết rồi phê duyệt xong, nên cảm giác có chút nhàm chán. Cũng không biết là tác dụng tâm lý hay là tuổi hơi lớn, anh càng ngày càng cảm thấy tịch mịch cùng nhàm chán. Tỉ vi cũng không có gì, anh thấy hơi mệt mỏi. Ngày mai là Trung thu, bạn bè đồng nghiệp khách hàng sớm tặng anh không ít bánh Trung thu, anh chỉ lưu lại một hộp nhỏ, tất cả những thứ khác đều gửi về cho ông bà. Bản thân anh không thích ăn, ngọt ngấy ngán, hơn nữa nhìn thấy bánh Trung thu liền nghĩ đến bốn chữ "cả nhà đoàn viên", mà anh không thể nào cả nhà đoàn viên được. Cừ Chính Khanh ngồi ở trên ghế sa lon gần người, cũng không biết trên ti vi chiếu cái gì.

Điện thoại di động vang lên, Cừ Chính Khanh vừa nhìn, là cô xa.

"Chính Khanh, đang bận hả?" Lời đầu khi điện thoại của cô vĩnh viễn là câu này.

"Không bận." Cừ Chính Khanh đáp lại vĩnh viễn là câu này. Coi như anh thật rất bận rộn, bớt mấy phút cho cô thì anh vẫn nguyện ý. Người thân của anh không nhiều lắm, cô quan tâm anh nhất, mặc dù bọn họ cũng đã nhiều năm không gặp.

"Đã nhận được bánh Trung thu, có rất nhiều đấy." Cô nói. "Lần sau không cần gửi nhiều như vậy."

"Không sao, đều là người khác đưa." Thật ra thì anh cũng có mua thêm mấy hộp. Quê nhà nhiều trẻ con, thân thích quê nhà hay lê la tán dóc, những thứ này anh biết. Gửi nhiều chút mới đủ chia.

"Tiền cũng nhận được. Chính Khanh à, về sau không cần gửi tiền nữa. Cô biết cháu hiếu thuận, nhưng cô và dưỡng cháu cũng có khoản thu, A Hoa cũng có công việc, không thiếu tiền." A Hoa là em trai anh, con độc nhất của cô. Cô nói tiếp: "Lúc trước cháu học hành, bên cô cũng không giúp đỡ được gì cho cháu. Cháu vất vả tới hôm nay, có được là không dễ dàng. Không cần gửi tiền về nữa, cô biết tâm ý của cháu."

"Không sao, không nhiều tiền lắm." Cừ Chính Khanh trả lời, "Dù sao, cháu cũng không có người thân để hiếu thuận, cô cứ giữ lấy." Tiền lương hưu của cô và dưỡng ít ỏi, em họ anh làm việc ở nhà xưởng nên lương cũng không cao, còn phải nuôi vợ con, những thứ này anh đều biết. Anh rời xa bọn họ, cũng chỉ có thể gửi ít tiền tỏ một chút tâm ý.

Cô không nói, một lát lại hỏi: "Ngày mai đi thăm ba mẹ cháu chứ?"

"Vâng"

Cô nói: "Thật ra thì cũng không có gì, bây giờ mọi thứ của cháu đều tốt, khẳng định ba mẹ cháu cũng vui mừng. Nhưng tuổi cháu không nhỏ, hôn nhân là chuyện lớn nên phải nắm chắc. Con của A Hoa cũng sắp lên tiểu học rồi, cháu cũng đừng chần chừ nữa. Chuyện này, cô cũng không giúp được. Bây giờ cháu giỏi giang, cô biết cũng là điều kiện không tốt lắm, không xứng với cháu, cũng không cách nào giới thiệu cho cháu. Chính cháu phải để ý chút, gặp được đối tượng thích hợp thì mau kết hôn. Nếu cha mẹ cháu vẫn còn, khẳng định cũng sốt ruột."

"Dạ, dạ." Cừ Chính Khanh đáp. Đề tài này cứ hai ba năm mỗi lần thông điện thoại đều nói đến, cô sốt ruột, anh thế nhưng lại không vội. Chỉ là năm nay anh cũng không biết vì sao, thật đúng là phải suy tính.

Lại tùy ý hàn huyên mấy phút, cuối cùng kết thúc điện thoại. Cừ Chính Khanh chợt nhớ tới Mao Tuệ Châu, ngày đó sau khi cô đề nghị lui tới, lại không nói chuyện. Chỉ là ngày thứ sáu cô có gọi điện thoại tới, bảo là muốn về với ông bà qua Trung thu, nói tạm biệt với anh. Cô nói mỗi lần về với ông bà đều rất mệt mỏi, không phải thể lực không được, mà là trong lòng mệt mỏi.

Cừ Chính Khanh hiểu cảm giác này. Mấy năm trước anh từng về quê thăm nhà cô, kết quả cũng không thích ứng được. Cũng không biết tại sao, cảm thấy có chút không hợp nhau. Cả nhà bác cần trọng, giống như anh khảm vàng bên ngoài, mà hàng xóm rồi rít chạy tới nhìn anh như vật thể lạ, ba cô sáu bà bắn đại bác cũng không tới quan hệ lại kéo cháu tới bảo anh cho quà, không phải là lúc anh còn bé thết đãi anh thì làm gì có bây giờ, điều này làm cho anh rất phản cảm. Mà những người đó nói năng ồn ào muốn nhà cô mở tiệc chiêu đãi mọi người, nói là trong nhà có quý nhân, vân vân.

Làm cho cô xấu hổ, lại lúng túng. Cuối cùng, Cừ Chính Khanh dùng tiền mời mọi người lui đến nhà hàng ăn tiệc, lúc này mới coi là thôi. Anh nghe thấy vài người phụ nữ anh không biết nói thầm cái gì mà nhà cô khẳng định được không ít lợi ích, còn nói về sau phải cho con cái lên thành phố lớn tìm việc làm, đến lúc đó tìm cô giúp đỡ họ một tay.

Cuối cùng lúc Cừ Chính Khanh đi tựa như chạy trốn. Trước khi đi anh kín đáo đưa cho cô một khoản tiền, bảo cô chớ để lộ ra. Cô cũng nói với anh, để tránh phiền toái, cô liền nói thật với mọi người kỳ thực anh đang có thành tựu, không giúp người khác được, bảo anh chớ để ý đến.

Cừ Chính Khanh dĩ nhiên không ngại. Anh không giúp được gì, đã có nhiều người trẻ tuổi tới hỏi anh có công việc gì phù hợp, bọn họ nghĩ rằng có quan hệ, làm việc trong thành phố lớn sẽ nhẹ nhàng hơn, có nhiều tiền. Nhưng Cừ Chính Khanh anh sống nhiều năm như vậy, chưa bao giờ biết có công việc nhẹ nhàng mà lại đem đến nhiều tiền. Tiền lương tiền thưởng tiền chia hoa hồng không phải ít tiền, nhưng anh không thấy nhẹ nhàng chút nào. Cho nên anh hoàn toàn không có biện pháp giúp những người đó, anh cảm thấy căn bản không cùng một kênh.

Từ đó về sau, cô không gọi anh trở về nữa. Anh cũng không còn muốn trở về. Anh trở về một chuyến hình như gây nhiều phiền toái cho cô, chính anh cũng không được tự nhiên, cũng áy náy với cô. Anh rất biết ơn cô, bởi vì cha anh chết sớm, mẹ khổ cực giúp anh đọc sách, trong gia đình vẫn là nhà cô chăm sóc mẹ. Mẹ sinh bệnh, dưỡng công mẹ đi đường xa đến trạm xá. Anh đều ghi nhớ từng chút ở trong lòng.

Sau công việc của anh, điều kiện chuyển tốt hơn rất nhiều, trả sạch nợ nần, mà mẹ lại qua đời bởi vì bệnh. Anh không thể cho mẹ sống một ngày thật tốt, điều này trở thành tiếc nuối vĩnh viễn trong lòng anh. Anh rất cố gắng làm việc, không dám dừng lại, cuối cùng anh nghĩ nếu như anh có năng lực, có thể sớm kiếm được nhiều tiền trả hết nợ nần, có phải mẹ cũng không cần khổ cực đến một đời sinh bệnh hay không? Sự nghiệp của anh càng ngày càng

thành công, anh mua một căn phòng lớn, bởi vì anh từng nói với mẹ muốn mua một căn phòng lớn đón mẹ tới đây ở. Nhưng chờ anh mua được, thì mẹ lại không còn.

Trên trời ánh trăng rất tròn, trong lòng Cừ Chính Khanh cũng rất phiền loạn. Anh đem mộ phần cha mẹ dời đến nghĩa trang lớn nhất, vì bọn họ mua chỗ chôn cất tốt nhất. Khi cha mẹ còn sống anh không có làm được, chỉ có thể đền bù sau khi bọn họ chết. Hôm nay cô nói nếu cha mẹ vẫn còn khẳng định cũng rất sốt ruột, làm cho trong lòng anh thật không dễ chịu.

Được rồi, tuổi của anh thật không nhỏ. Nếu như Mao Tuệ Châu thật sự thích hợp, vậy anh nghiêm túc suy tính xem sao.

Ngày hôm sau, tết Trung thu. Buổi chiều, Cừ Chính Khanh mang theo hộp bánh Trung thu, mua trái cây cùng hoa tươi, đi nghĩa trang.

Phần mộ ở đây không rẻ, nhưng anh rất may mắn cũng kiêu ngạo mình vì mình chỉ trả nổi. Mộ Bía lau rất khô sạch, nhân viên quản lý xử lý rất tốt. Cừ Chính Khanh đem bánh trung thu, trái cây cùng hoa đặt ở trước mộ bía, đốt nhang. Mỗi khi đến ngày lễ ngày tết, hoặc là anh có chuyện vui, ví như ký đơn đặt hàng lớn, thăng chức tăng lương, anh đều tới đây ngồi cùng cha mẹ một lát.

Nói ngồi một lát là bởi vì anh ăn nói vụng về, lúc diễn giảng buôn bán anh có thể thẳng thắn mà nói, thảo luận với người trong ngành anh có thể thao thao bất tuyệt, vấn đề chúc, phát biểu, phân tích giải quyết tất xấu anh cũng có thể liên tục nói đến nửa giờ. Nhưng cùng cha mẹ, lời của anh càng ngày càng ít.

Nhớ lại tuổi thơ có thể nói đều nói qua rồi, những lời cảm ơn cũng lập đi lập lại không có gì mới. Bây giờ cuộc sống của anh rất đơn điệu, nói đôi câu cũng không nổi. Mà nói nhiều nhất là công việc, quả thật không có cách nào nói với cha mẹ. Bọn họ nghe không hiểu. Cho nên càng về sau, Cừ Chính Khanh tới nghĩa trang ngồi yên lặng càng ngày càng nhiều, coi như không nói gì, bởi cha mẹ ngồi một chút, anh cũng cảm thấy an lòng.

Lần này cũng giống vậy. Đem toàn bộ đồ bày ra xong, Cừ Chính Khanh bái lạy cha mẹ ba cái. Sau đó anh ngồi ở trên thềm đá, nói với cha mẹ: "Hôm nay là Trung thu rồi. Cha mẹ có khỏe không? Con rất tốt. Công việc vẫn như vậy, rất thuận lợi. Ngày hôm qua cũng nói chuyện điện thoại với cô, bọn họ cũng rất tốt."

Nói xong, anh nghỉ một lát, không biết nên nói gì. Một lát sau suy nghĩ một chút, lại nói: "Đúng rồi, cha mẹ đừng có gấp. Chuyện tìm đối tượng con sẽ bắt tay tiến hành, kỳ hạn sẽ là hai năm. Đến lúc đó xác định chuyện kết hôn, con sẽ dẫn cô ấy tới gặp cha mẹ."

Thật ra thì tìm đối tượng không khó. Tựa như công việc, chỉ cần anh đem chuyện lui tới cùng kết hôn làm thành một hạng mục quan trọng trong công việc, tìm kiếm khách hàng, xác định mục tiêu, định thời hạn tốt, gia tăng tốc độ tiến triển, coi như ký hợp đồng để giảm trừ áp lực, khẳng định sẽ không vấn đề.

Tại sao rất nhiều người không hoàn thành chuyện này, là bọn họ không muốn mà thôi. Phản đối sẽ không chết, không kết hôn sẽ không mất, không có công việc lại sẽ không có tiền ăn cơm. Cho nên con người rất thông minh, rất rõ ràng chuyện nặng nhẹ. Không chết đến nơi cũng sẽ không có động lực. Anh hiểu như vậy. Anh không có chết đến nơi, anh chỉ là rất lý trí, anh biết các giai đoạn trong cuộc đời anh cần gì. Bây giờ đến giai đoạn này, nên lập gia đình, cho nên anh sẽ cố gắng vì mục tiêu này.

"Yên tâm đi." Anh nói một câu về phía mộ cha mẹ. Sau đó anh không biết nên nói gì nữa, vì vậy lại ngồi yên lặng một lát. Khi anh đứng dậy chuẩn bị nói gặp lại, chợt nghe tiếng cười thanh thúy.

Cừ Chính Khanh quay đầu nhìn, thế nhưng thấy Doãn Đình. Cô kéo cánh tay một người đàn ông trẻ tuổi, từ phía sau mấy hàng bia mộ quẹo ra. Mới vừa rồi anh ngồi, ngược lại không có chú ý tới phía sau còn có người.

"Cừ tổng." Doãn Đình cũng nhìn thấy anh, rất vui sướng chào hỏi.

Cừ Chính Khanh gật đầu một cái: "Chào cô."

Doãn Đình lôi kéo người đàn ông trẻ đi tới, "Cừ tổng cũng có người thân ở nơi này sao?"

Ờ? Hình dung này cũng rất tốt, giống như bọn họ còn chưa vĩnh viễn rời đi. Cừ Chính Khanh gật đầu một cái: "Cha mẹ tôi."

Doãn Đình cười cười, chỉ chỉ một vị trí phía sau ba hàng, nơi đó có một ông lão đứng, hình như đang cúi đầu nói chuyện. Doãn Đình nói: "Mẹ tôi ở đó. Cha tôi muốn nói thăm với bà, đuổi chúng tôi ra. Cừ tổng, đây là anh trai tôi. Anh, đây là Cừ tổng công ty Vũ Phi, tuổi trẻ tài cao."

"Xin chào, tôi tên là Doãn Thực." Doãn Thực hào phóng đưa tay ra nắm. Cừ Chính Khanh cũng đưa tay, cảm, lên tiếng: "Cừ Chính Khanh."

"Anh tôi mở quầy rượu, anh có thời gian có thể mang bạn bè đến chơi. Lần trước tôi đề cập với anh đó." Doãn Đình vừa nói vừa nháy nháy mắt với Cừ Chính Khanh. Nét mặt của cô khiến Cừ Chính Khanh cảm thấy, cô đang ám chỉ anh mang bạn gái đi. Nhớ lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, cũng là ở trong công ty. Lần đó không biết Tần Vũ Phi giờ trở quý gì, anh đang theo đại biểu Minh Đức – Cố Anh Kiệt đi họp, kết quả Doãn Đình đã chạy tới giả bộ vô tình gặp mặt muốn mời bọn họ ăn cơm. Cố Anh Kiệt đồng ý, anh cũng đi theo. Anh cảm thấy Doãn Đình có lẽ có ý với Cố Anh Kiệt, bắt quá về sau không nghe giữa bọn họ có tin tức gì, dĩ nhiên anh cũng không có ý đi bắt quái lạ chuyện như vậy.

Lần đó quen biết đã cảm thấy Doãn Đình tùy tiện, phản xạ cũng chậm. Anh nói anh chưa bao giờ đi đến quầy rượu chơi, bình thường đến chỗ ăn chơi đều là nói chuyện làm ăn thì nét mặt của cô giống như là gặp được người ngoài hành tinh.

Cừ Chính Khanh chợt phản ứng kịp, nhất định là lại bị Doãn Đình chê.

Bên này Doãn Đình đã mở miệng hỏi Doãn Thực lấy thẻ khách quý quây rượu đưa cho Cừ Chính Khanh, Doãn Thực không mang, Doãn Đình lắm bầm nói anh quá không chuyên nghiệp. Bị Doãn Thực gõ đầu một cái. Chỉ là Doãn Đình hoàn toàn không để ý, cũng không còn quan tâm thẻ khách quý nữa. Cô chuyển sang một phần cha mẹ Cừ Chính Khanh nói: "Cô chú, cháu tên là Doãn Đình, là bạn của đồng nghiệp Cừ tổng. Cừ tổng rất tài giỏi, tinh anh xã hội, trụ cột công ty, cô chú nhất định hãy diện vì anh ấy. Mẹ cháu nằm ở ngay sát cô chú." Cô gấp một cái ngón tay, đếm một cái: "Chính là nghiêng chéo 8 nhà là đến. Bà tên Dư Tú Bình, cô chú có thể làm quen, làm bạn bè tốt." Cô nói xong, chấp tay hành lễ, "Bà ấy ở một mình, có chút tịch mịch, xin giúp đỡ chăm sóc bà ấy. Cảm ơn."

Cừ Chính Khanh có chút há hốc mồm, cha mẹ nghỉ ngơi dưới mặt đất cứ như vậy bị ủy thác trách nhiệm nặng nề rồi sao? . . .

Bạn đang đọc truyện *Xin Anh Đứng Đắn Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Doãn Đình vẫn còn đang vui sướng nói: "Tôi hôm nay trắng sáng khăng định rất đẹp, nhãn hiệu bánh Trung thu này ăn rất ngon đấy. Cừ tổng đại nhân thật là hiếu thuận. Chúng tôi cũng mua bánh Trung thu cho mẹ tôi, hai lòng đỏ trứng, vô cùng ngon, mẹ tôi thích ăn cái đó nhất. Còn có trái bưởi."

Cừ Chính Khanh rất bất đắc dĩ nghe Doãn Đình tán gẫu, còn nói ông cụ đừng lo lắng, còn nói thật ra thì người trẻ tuổi bọn họ đều rất tốt, có thể chăm sóc mình, ngược lại sẽ nhớ thương ông bà, cho nên xin bọn họ yên tâm. Doãn Thực bên cạnh cũng mặt bất đắc dĩ, xin lỗi nhìn Cừ Chính Khanh một cái.

Cừ Chính Khanh cười cười, thật ra thì anh cũng không để ý có người tán gẫu với cha mẹ anh, miệng anh vụng về, không nói được mấy câu, hai phút nói của Doãn Đình còn nhiều hơn so với anh nói. Có tiểu bối trò chuyện, cha mẹ anh sẽ vui vẻ. Doãn Đình nhanh chóng báo cáo xong tình huống thời tiết cùng vật giá gần đây còn có thay Cừ Chính Khanh khoác lác thành tựu sự nghiệp.

Cừ Chính Khanh cũng không có ý tứ, Doãn Thực càng không có ý tứ, quyết định nhất định phải đưa thẻ khách quý cho người ta, tỏ chút áy náy.

Chỉ chớp lát Doãn Đình nói chuyện phiếm xong. Cô quay đầu nhìn mẹ cô, oán trách Doãn Thực: "Cha hèn huynh thật lâu."

Doãn Thực giật nhẹ khóe miệng: "Em cũng không kém. Dầu gì cha cũng là tán gẫu với vợ mình, em cũng hèn huynh thật lâu với người không biết."

Doãn Đình trừng anh: "Không có lễ phép. Trưởng bối bạn bè chính là trưởng bối của chúng ta. Hơn nữa Cừ tổng khăng định ngại khen bản thân, em giúp anh ấy nói, để các trưởng bối vui mừng một chút."

Doãn Thực cho Cừ Chính Khanh một ánh mắt xin lỗi, Cừ Chính Khanh chợt không nhịn được cười. Doãn Đình đầu đưa, nhất định không phải đầu đưa bình thường. Anh nói với Doãn Thực: "Đúng rồi, nếu như mà tôi là anh, nhất định bắt Doãn Đình nhớ số điện thoại cả nhà."

Doãn Đình sững sờ, đây là tố cáo? Sau khi cô giúp anh khoác lác với cha mẹ? Thật là quá không trọng nghĩa!

Bộ dạng ngờ ngạc của cô khiến Cừ Chính Khanh cười vui vẻ hơn. Doãn Thực nhếch lông mày lên, kịp phản ứng, hỏi Doãn Đình: "Danh tiếng sợ ý lo là của em đã truyền khắp bốn biển sao?"

"Nào có. Thanh danh của em luôn là cơ trí dũng cảm và lòng dạ rộng lớn." Doãn Đình nói hùng hồn.

Doãn Thực bị cô chọc cười, Cừ Chính Khanh cũng cười ha ha. Cơ trí dũng cảm và lòng dạ rộng lớn, bây giờ anh mới biết hai từ này lại đồng nghĩa với sợ ý lo là cùng thần kinh không ổn định.

Doãn Đình tức giận, đến tốt cùng là buồn cười chỗ nào? Cô quay đầu lại nói với cha mẹ Cừ Chính Khanh: "Cô chú, cô chú xem, hiện tại Cừ tổng chẳng những sự nghiệp thành công, cá tính cũng khá, hoạt bát đáng yêu." Nói còn chưa dứt lời liền bị Doãn Thực gõ đầu.

Doãn Đình ôm đầu nhe răng. Cừ Chính Khanh nén cười nói với cô: "Tốt lắm, tốt lắm, xin cô, đừng khen tôi nữa. Cha mẹ tôi sẽ bị cô hù, thiếu chút nữa không nhận ra con trai mình."

"Xin cô" Hai chữ này khiến Doãn Đình nhớ tới biệt danh cô đặt cho Cừ Chính Khanh—— xin anh đứng đắn một chút. Cô tưởng tượng mới vừa rồi Cừ Chính Khanh nói với cô "Xin cô đứng đắn một chút", không khỏi bật cười, sau đó còn giáo dục anh: "Cho nên anh phải cho cô chú nhiều cơ hội hiểu anh hơn."

Đang nói, cha Doãn Đình đi tới. Thấy con trai con gái đang nói chuyện với người ta, dừng bước lại. Doãn Đình giới thiệu: "Cha, đây là cán tướng đặc lực nhà bác Tàn - Cừ tổng."

Doãn Quốc Hào gật đầu một cái: "Cừ Chính Khanh? Từng nghe lão Tàn nhắc qua. Chào cậu."

Cừ Chính Khanh vội vàng nghiêm nghị đáp, kêu một tiếng "chú Doãn". Doãn Đình cười hi hi, phát phát tay với Cừ Chính Khanh: "Vậy chúng tôi đi trước. Hẹn gặp lại." Mọi người chào nhau một tiếng, ba người nhà họ Doãn đi.

Cừ Chính Khanh đứng ở trước mộ cha mẹ, nghe được Doãn Thực dần dần đi xa hỏi Doãn Đình: "Bối Bối, số điện thoại của anh và cha là bao nhiêu?"

Doãn Đình đáp: "Hừ, dùng ghế cọt em làm mục đích kiểm tra thì em mới không cần để ý đấy."

Đi xa, từ từ nghe không rõ rồi. Cừ Chính Khanh nhìn mộ cha mẹ một chút, không nhìn được cười một tiếng: "Là bạn đồng nghiệp, cô gái nhỏ, còn rất hoạt bát." Anh dùng một chút, lại không biết còn có thể nói gì: "Vậy con đi trước. Lần sau trở lại thăm cha mẹ."

Cừ Chính Khanh xếp hoa tươi lại, nhìn mộ bia lần nữa, rồi cuộc rời đi.

Xe của anh dừng không xa, đi tới bên cạnh xe, thấy nơi xa ba người nhà họ Doãn đang chuẩn bị lên xe. Doãn Đình nhìn thấy anh, hướng anh phát phát tay hẹn gặp lại. Cừ Chính Khanh cũng phát phát tay coi như là đáp lại, sau đó anh mở cửa xe lên xe. Vừa muốn nổ máy xe, Mao Tuệ Châu gọi điện thoại tới.

Cừ Chính Khanh nhận, Mao Tuệ Châu hỏi: "Cậu có bận không? Có thể nói chuyện vài câu chứ?"

"Có thể." Cừ Chính Khanh cảm thấy bên gia tộc của Mao Tuệ Châu cũng không vui vẻ, muốn tìm người giải bày.

Quả nhiên Mao Tuệ Châu nói: "Bên chúng tôi đang chuẩn bị ăn cơm, bảy dì tám bác đều đã tới. Một người một câu khiến tôi sắp chết đuối. Nói tôi trang điểm khó coi, khi còn bé thanh tú hơn. Còn nói quần áo của tôi khó coi, trái một cái dây bên phải một cái dài, hoa văn lạ lùng. Còn có nói sao già như vậy còn chưa có gả đi, rốt cục xảy ra chuyện gì? Đứa nhỏ nhà ai kia đã lên tiểu học, đứa thứ hai nhà họ cũng sắp ra đời. Con gái học nhiều sách như vậy hữu dụng gì đâu, không ai thèm lấy nên cái gì đều không được. Lao đao lú lú, tôi thật sự không có cách nào nhìn."

"Cho nên bây giờ cậu chạy ra bên ngoài thanh tĩnh sao?"

"Đúng vậy! Tôi nói bọn họ phiền quá, tôi muốn đi ra ngoài hút thuốc."

Cừ Chính Khanh cười cười, Mao Tuệ Châu còn phản nghị. "Vậy cậu trở về bọn họ càng cảm râm. Cậu cũng không cần suy nghĩ nhiều, có một số thật tâm sốt ruột vì cậu, có một số đổ kỵ trong lòng, cảm thấy cậu hòa đồng được, luôn muốn chọn khuyết điểm của cậu để nói. Vô luận như thế nào luôn có thể tìm được chủ đề để bối bối, cậu quá để ý, bọn họ sẽ hà hiếp."

"Tôi biết rõ. Cho nên tôi biểu hiện xem thường cho bọn họ nhìn. Chẳng qua cha mẹ tôi cũng không có biện pháp. Bọn họ cảm thấy tôi kiêu ngạo, lại cảm thấy nói chuyện linh tinh quá nhiều mất mặt. Tôi mới vừa nói ra ngoài hút thuốc lá, sắc mặt cha tôi ầy à."

Cừ Chính Khanh không biết an ủi thế nào, tình huống như thế, thật không có biện pháp giải quyết. Có lúc con người chính là như vậy, anh không hòa đồng được, người khác đồng tình lại xem thường, anh hòa đồng quá tốt, người khác nhìn lại châm chọc. Cho dù anh vùng thành tích lên trên mặt họ, bọn họ cũng sẽ quay lưng đi đoán nói không chừng anh dùng thủ đoạn bất chính nào đó, chẳng có gì ghê gớm. Hoặc là, một loại cực đoan khác, cảm thấy anh hòa đồng tốt liền thiếu nợ bọn họ, phải đem chỗ tốt lấy ra chia sẻ với bọn họ. Nếu không anh chính là không phóng khoáng, không nhớ chuyện trước đây, không có lương tâm. Cừ Chính Khanh có thể hiểu được Mao Tuệ Châu, cũng hiểu cô nói xã hội này kém bao dung đối với nữ sinh. Nhưng anh không giúp được cô, vì vậy chỉ có thể khuyên mấy câu: "Thôi, cậu cố chống đỡ hai ngày, rất nhanh sẽ trở lại, không cần để ý bọn họ."

"Nói thì nói thế, nhưng trong lòng vẫn không thoải mái. Hàn huyền với cậu tốt hơn nhiều."

"Nhưng hút thuốc thật đúng là không tốt với thân thể." Cừ Chính Khanh là người rất tự hạn chế, cũng không hút thuốc lá. Trong quá trình buôn bán quả thật không ít người dâng thuốc lá, mà anh sẽ cự tuyệt. Có lẽ là khuôn mặt kia quá nghiêm túc, ngược lại không ai cố gắng nhét cho anh buộc anh rút ra.

"Cậu để ý?" Mao Tuệ Châu cười cười trong điện thoại, "Tôi ngược lại không nghiện thuốc lá, thời điểm phiền não mới hút. Chờ cậu xác nhận khả năng lui tới của chúng ta, trở thành người bầu bạn trong cuộc sống của tôi thì tôi sẽ từ bỏ. Hiện tại làm không chu đáo tôi cai thuốc như cậu nói thì quá bị thua thiệt."

Cừ Chính Khanh bật cười, quan niệm này cũng như anh. Điều khoản trước tiên có thể lập thành, sau ký hợp đồng sẽ thi hành.

Bên đầu kia điện thoại Mao Tuệ Châu lại nói: "Cậu suy tính thế nào? Đợi sau Trung thu sẽ gặp mặt lại thôi."

"Tốt." Cừ Chính Khanh không lý do cự tuyệt, anh cũng cảm thấy gặp mặt rất tốt, tiếp xúc nhiều sẽ hiểu rõ hơn, có thể trợ giúp quyết định của anh.

"Ngày mai tôi mới trở về, vậy đến lúc đó chúng ta sẽ hẹn." Mao Tuệ Châu nói xong, ngay sau đó còn nói: "Tôi phải tiến vào, mẹ tôi gọi tôi. Cảm ơn cậu, tâm tình tôi tốt hơn nhiều. Trung thu vui vẻ."

"Trung thu vui vẻ." Cừ Chính Khanh đáp lời, từ khóa mắt chợt phát hiện bên cửa xe hình như có người đứng, anh vừa quay đầu, giật mình. Doãn Đình ôm một trái bưởi to đứng bên cửa xe anh cười toét miệng.

Bên kia Mao Tuệ Châu cúp điện thoại, Cừ Chính Khanh cũng vội vàng cúp, hạ cửa sổ xe xuống, còn chưa kịp mở miệng, Doãn Đình vui sướng hỏi: "Là Zoe sao?"

Cừ Chính Khanh chau chau mày, cô biết thuật đọc tâm sao?

Doãn Đình cười: "Tôi thấy anh cười thật vui vẻ, đoán." Nhưng cô cũng không còn rối rắm trên vấn đề nói điện thoại với người nào, không đợi Cừ Chính

Khanh trả lời, liền đưa trái bưởi to trên tay vào: "Cha bạn tôi tặng nhà tôi, rất ngọt. Vừa đúng để trên xe, tặng anh một quả, Trung thu vui vẻ!"

Cừu Chính Khanh có chút ngoài ý muốn, nhận lấy, nói cảm ơn. Doãn Đình không có khách sáo cùng anh, sáng khoái phát tay: "Hẹn gặp lại." Sau đó xoay người chạy. Cừu Chính Khanh thấy xe nhà họ Doãn đang dừng cách đó không xa, Doãn Đình chạy tới, mở cửa lên xe. Doãn Thực trên vị trí tài xế cũng phát phát tay hướng anh, sau đó khởi động xe, lái đi.

Tối hôm đó, mọi nhà đều ăn bữa cơm đoàn viên. Cừu Chính Khanh mua hộp cơm bên ngoài, nhìn tiết mục ti vi lặng lẽ ăn sạch sẽ. Sau đó anh cảm thấy cảm xúc hơi xuống thấp, không biết nên làm cái gì cho tốt. Không muốn xem máy vi tính, cũng không muốn xem tin tức tài chính, tết Trung thu cũng không có gì. Ngồi yên một hồi lâu, anh nhớ tới trái bưởi to kia. Vì vậy anh cầm dao gọt trái cây bóc trái bưởi. Ngày trước anh không thích ăn trái bưởi, bởi vì cảm thấy bóc vỏ rất phiền toái, hơn nữa anh chưa từng ăn đồ ngọt. Vừa phiền toái vừa đau muốn chết, cho nên anh không thích loại nước này.

Hôm nay coi là ngoại lệ đi, anh thấy chán chường. Bóc trái bưởi khiến anh có một số việc làm. Anh rất nghiêm túc cắt vỏ ngoài, từng chút bóc sạch sẽ cùi màu trắng. Tôn không ít thời gian, anh thế nhưng cảm thấy rất đã nghiền. Sau đó anh bắt đầu ăn.

Ngọt! Vô cùng ngọt!

Cừu Chính Khanh nhất thời thay đổi cái nhìn đối với trái bưởi. Có thể tiêu khiển thời gian lại rất ngon, trái cây này thực là không tồi. Cừu Chính Khanh vừa xem tiết mục trung thu vừa ăn, bất tri bất giác ăn hết hơn nửa, chờ anh phát giác, chỉ còn lại hai múi. Suy nghĩ một chút còn dư lại hai múi để làm gì, ăn hết!

Cuối cùng Cừu Chính Khanh ăn quá no, ngã xuống ghế sa lon.

Anh che dạ dày căng đến khó chịu không nhúc nhích nằm cố gắng xoa dịu. Anh không nhịn được tự giễu, anh sẽ không trở thành người đầu tiên bị chết do ăn no trái bưởi chứ? Anh lại nghĩ đến nụ cười vui vẻ lúc Doãn Đình đưa anh trái bưởi này. Nếu anh thật sự bị trái bưởi này làm căng hết cỡ, không biết cô có phản ứng gì? Đau lòng? Hay sẽ nói: "Ai da sớm biết cho anh quả nhỏ hơn", hoặc giả là nói: "Đáng đời, tự anh ăn, chuyện liên quan gì tới tôi".

Cừu Chính Khanh gửi tin nhắn cho Doãn Đình, đầu tiên là "Trung thu vui vẻ", sau đó viết: "Cảm ơn trái bưởi của cô, quá lớn, tôi sắp bị căng chết rồi. Đây là chuyện có thực." Sau đó anh gửi đi, chờ xem Doãn Đình sẽ phản ứng như anh đoán hay không.

Chờ lại chờ, anh thiếu chút nữa ngủ, sau đó nhận được hồi đáp. Mở tin nhắn ra nhìn, một tràng "Ha ha ha ha ha ha ha ha ha"! !

Mặt Cừu Chính Khanh xạm lại, đây là rất vui vẻ, cười đến không bị cản trở.

Sau đó không có nữa. Cô "Ha ha" xong, không nói gì. Phản ứng này hoàn toàn khác so với anh đoán. Cừu Chính Khanh càng cảm thấy mình nhầm chán. Anh bò dậy từ trên ghế sa lon, đi tắm, chuẩn bị ngủ.

Tắm xong ra ngoài dạ dày còn không tiêu. Anh bò đến trên giường, mở điện thoại di động lên xác nhận đồng hồ báo thức đặt không sai, lại kiểm tra hộp thư một lần xem có thư công việc sót mất hay không. Ngày mai sẽ phải đi làm, điều này làm cho anh vui vẻ. Lúc thoát hộp thư ra anh phát hiện có tin nhắn mới đến, mở ra nhìn, là Doãn Đình. Xem thời gian, hẳn là lỗi mạng, hiện tại mới gửi tới.

Tin nhắn viết: "Xin anh đừng đắn đo một chút, tở hồng nhất định có tác dụng, anh được đại thần hài hước ôm một cái, xin tiếp tục giữ vững. Như vậy nói tới yêu nhất định sẽ thuận lợi. Chúc anh như ý."

Mặt Cừu Chính Khanh xạm lại. Anh không cảm thấy tin nhắn anh gửi hài hước, anh rõ ràng là nghiêm túc nói, cho nên mới cường điệu đây là chuyện thực. Doãn Đình đầu đưa, cả ngày lẫn đêm suy nghĩ gì. Hơn nữa anh cũng không phải là muốn yêu, anh tính toán xác định điều khoản tốt nhưng thi hành liền chạy thẳng tới hôn nhân.

Chỉ là, cảm giác đại thần hài hước ôm một cái —— lời nói này rất thú vị. Anh đoán cô nàng Doãn Đình bị đại thần không có tim không có phổi ôm chặt không thả. . . .

Bạn đang đọc truyện *Xin Anh Đừng Đắn Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Ngày nghỉ kết thúc, Cừu Chính Khanh trở lại làm việc với tâm trạng thư thái.

Mao Tuệ Châu cũng đã trở lại, hàn huyên mấy câu cùng Cừu Chính Khanh ở trên mạng. Nhưng bọn họ còn chưa gặp mặt, bởi vì Mao Tuệ Châu phải đi công tác. Cừu Chính Khanh không để ý lắm, anh ngược lại không gấp, kỳ hạn mục tiêu là hai năm, anh cảm thấy rất đủ.

Không gặp Mao Tuệ Châu, Cừu Chính Khanh lại gặp được Doãn Đình.

Ngày đó là thứ sáu, tập đoàn Hoa Phú tổ chức yến tiệc khai mạc, Cừu Chính Khanh đi với tư cách là đại biểu của Vĩnh Khải. Cũng như những lần

trước, vào cửa ký tên, tiếp đó là quà tặng, nghe diễn giảng, vỗ tay, ăn, uống rượu, hàn huyên cùng bạn buôn bán, giới thiệu bạn bè của nhau, trao đổi danh thiếp, tấn gấu nghiệp vụ, tấn gấu ngành nghề, tấn gấu kinh tế, tấn gấu quản lý.

Đã hình thành thì không thay đổi, ứng phó tự nhiên.

Nhưng lần này yến tiệc có một chút bất đồng. Đại biểu đột ngột đi tới, hướng anh giới thiệu là Phó tổng Hoa Phú, cô gái trẻ tuổi, cười lên rất ngọt.

"Xin chào, tôi là Thẩm Giai Kỳ." Cô gái kia hào phóng cười mở.

Đại biểu Hoa Phú dè dặt, cung kính, còn cô gái họ Thẩm kia, Cừ Chính Khanh biết người này là ai. Chủ Hoa Phú - Thẩm Phú Hoa có vị thiên kim, nghe nói phong nhã hào hoa, hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi, có điểm giống với Tần Vũ Phi. Trước mắt chẳng phải vậy ư?

"Chào cô." Cừ Chính Khanh lễ phép đáp lại, "Vĩnh Khái, Cừ Chính Khanh."

"Tôi biết rõ." Thẩm Giai Kỳ cười nói: "Ngưỡng mộ đại danh đã lâu." Hai người trao đổi danh thiếp, Cừ Chính Khanh cười đáp lại cô: "Thẩm tổng quá khách khí."

"Tôi nói lời thật." Thẩm Giai Kỳ khách sáo nói mấy câu. Cừ Chính Khanh lễ phép nghe, sau đó tiện tay cầm một ly rượu cho cô ta từ trong khay của người phục vụ bụng tới.

Thẩm Giai Kỳ nhận lấy, nói cảm ơn. Cô liếc đại biểu Hoa Phú. Đại biểu vội vàng hướng Cừ Chính Khanh nói, anh ta đi tiếp đón người khác, xin Cừ Chính Khanh tùy ý. Khi đại biểu lui xuống, Thẩm Giai Kỳ bắt đầu nói chuyện phiếm với Cừ Chính Khanh. Cô bày tỏ thương thức và hâm mộ đối với việc Vĩnh Khái mới vừa lấy được mấy hạng mục lớn, lại bình luận chút về tầm quan trọng của Cừ Chính Khanh ở trong đó.

Cừ Chính Khanh cười cười: "Thẩm Tổng quá khen. Trái lại Thẩm Tổng rất hiểu rõ về Vĩnh Khái."

"Đúng vậy. Chúng tôi từng nghiêm túc nghiên cứu qua về Vĩnh Khái. Ba tôi thường nói, mấy năm nay chú Tần làm được một chuyện thông minh nhất chính là chiêu anh đến Vĩnh Khái. A, sắp 4 năm rồi nhỉ?"

"Đúng." Cừ Chính Khanh không biến sắc. "Tin tức của Thẩm Tổng thật đúng là thạo tin."

Thẩm Giai Kỳ cười: "Quả thật là thạo tin, tôi còn biết Thẩm Kỳ và Anh Lợi muốn đào anh qua cũng không có thành công." Cô nhìn vào mắt Cừ Chính Khanh, mỉm cười hỏi anh: "Không biết Cừ tổng suy tính thế nào?"

"Không có suy tính gì đặc biệt cả, chỉ là không có lý do rời khỏi Vĩnh Khái."

Thẩm Giai Kỳ hơi nghiêng đầu, có chút dí dỏm: "Lương cao, địa vị cao cùng cảm giác thành tựu?"

"Tất cả mọi mặt đều không tệ, tôi cảm thấy khá hài lòng." Cừ Chính Khanh nhàn nhạt nói.

Thẩm Giai Kỳ vừa cười, vừa nói dứt khoát: "Xem ra Cừ tổng là người ngay thẳng, vậy tôi cũng không vòng vo nữa. Anh biết, Hoa Phú cũng không kém Vĩnh Khái. Những gì Vĩnh Khái có thể cho anh, Hoa Phú cũng có thể. Điều kiện có thể cao hơn so với Vĩnh Khái. Mới vừa rồi ba tôi diễn giảng anh cũng đã nghe, tầm nhìn của Hoa Phú chúng tôi không ngán, mục tiêu rất lớn, có rất nhiều không gian cho Cừ tổng phát huy. Hoa Phú chúng tôi khao khát cầu người tài, điều kiện tốt để đàm phán."

Cừ Chính Khanh cũng cười, "Cảm ơn khẳng định đối với tôi."

"Cừ tổng đối với từ ngữ ca ngợi khẳng định cũng miễn dịch, tôi biết rõ rất nhiều Công ty đều chảy nước miếng đối với cục thịt béo là Cừ tổng. Hoa Phú chúng tôi chính là tỏ rõ thái độ, nếu Cừ tổng có ý nghĩ, bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh."

"Cảm ơn." Cừ Chính Khanh trực tiếp cự tuyệt: "Nhưng trong thời gian ngắn tôi còn chưa có bất kỳ ý nghĩ rời khỏi Vĩnh Khái nào."

"Có thể lý giải." Thẩm Giai Kỳ rất rộng lượng ứng đáp, sau đó lại cười: "Tốt lắm, nhiệm vụ ba tôi giao cho tôi đã hoàn thành rồi. Loại chuyện đào khoét này, nếu như anh không có ý đồ, lão già ra mặt sẽ thật mất mặt, cho nên tiểu bối tôi trước thăm dò một chút ý là kết giao bạn bè. Còn nhiều thời gian ha."

Thật đúng là rất ngay thẳng, Cừ Chính Khanh đành phải nói: "Vô cùng cảm ơn."

"Vậy kế tiếp, là ý của chính tôi." Thẩm Giai Kỳ thoải mái làm một dấu tay mời, "Không biết Cừ tổng có thể nể mặt nhảy cùng nhau một điệu hay không?"

Cừ Chính Khanh vừa đem cái ly trong tay để xuống bên cạnh, "Xin Thẩm Tổng chớ để ý kỹ thuật nhảy của tôi tương đối vụng về."

Thẩm Giai Kỳ cười ha ha, cũng để cái ly xuống, sau đó đem tay giao vào trong tay Cừ Chính Khanh, cùng đi hướng sân nhảy.

Cừ Chính Khanh nói kỹ thuật nhảy của mình vụng về cũng không phải khiêm tốn, anh khiêu vũ quả thật không phải một tay lão luyện. Sau khi vào giới kinh doanh vì ứng phó trường hợp như vậy anh đã tốn tiền theo học lớp khiêu vũ xã giao, nhưng anh cũng không có thiên phú khiêu vũ, cộng thêm cá tính của anh không thích vui chơi, ít luyện tập, cho nên chỉ nhảy tạm được mà thôi.

Giờ phút này anh vịn hông của Thẩm Giai Kỳ, kéo tay của cô, đoan chính nghiêm túc dời bước. Thẩm Giai Kỳ nhìn anh vẫn không nhịn được cười: "Cừu tổng là bạn nhảy nghiêm túc nhất mà tôi thấy."

"Kỹ thuật nhảy không tốt, chỉ có thể dùng nghiêm túc tỏ thái độ. Lúc bạn nhảy ghét bỏ, đầu gì có một lý do 'tôi rất nghiêm túc, đã cố hết sức' để giải thích."

Thẩm Giai Kỳ cười ha ha: "Cừu tổng thật là hài hước."

Cừu Chính Khanh nhìn không có hềch chân mày. Hài hước sao? Anh nói thật. Nào có hài hước? Trong đầu chợt thoáng qua đoạn tin nhắn của Doãn Đình, ừ, mới vừa rồi, có lẽ anh lại bị đại thần hài hước ôm một cái thôi.

Đang nghĩ như vậy, khoe mắt chợt thấy một bóng đáng quen thuộc.

Doãn Đình.

Cừu Chính Khanh sợ hết hồn, cho là mình xuất hiện ảo giác. Nếu không sao mới nghĩ đến đã nhìn thấy cô. Cũng do bị hù dọa, khiến dưới chân Cừu Chính Khanh rối loạn, giẫm lên chân Thẩm Giai Kỳ.

Cừu Chính Khanh vội vàng dừng lại nói xin lỗi, Thẩm Giai Kỳ nháy nháy mắt: "Được rồi, tôi lại không khen anh mà. Không cần đáp tôi chứ?"

Cừu Chính Khanh bị cô chọc cười, nói xin lỗi lần nữa, nói mình quả thật nhảy không tốt. Hai người lại tiếp tục nhảy một đoạn, một khúc kết thúc, lúc này mới rời sàn nhảy. Bên này có người bạn buôn bán quen biết Cừu Chính Khanh gọi anh, Cừu Chính Khanh hướng Thẩm Giai Kỳ chào hỏi, cáo từ chuyển hướng người bên kia.

Người gọi Cừu Chính Khanh qua là đám bạn hỏi về vấn đề một đường dây hạng mục, Cừu Chính Khanh giới thiệu cho đối phương, lại đề cử hai người bạn. Người nọ mừng rỡ, nói cảm ơn, lại cùng người bạn kia đi tìm người khác nói chuyện. Cừu Chính Khanh nhàn rồi, nhìn chung quanh, không thấy Doãn Đình. Anh không khỏi hoài nghi mình có phải thật sự gặp ảo giác hay không. Loại trường hợp thương vụ này, chắc là Doãn Đình sẽ không tới?

Cừu Chính Khanh đi tới bên bàn ăn, lấy chút đồ ăn. Xiên một miếng thịt bò bít tết nhỏ, mới vừa bỏ vào trong miệng thì sau lưng chợt có một âm thanh nói: "Giây tơ hồng tôi nói rất linh chứ?"

Cừu Chính Khanh bị sợ đến thiếu chút nữa phun miếng thịt bò bít tết ra, cái mâm trên tay suýt nữa không nắm chắc. Quay đầu nhìn lại, thật đúng là Doãn Đình.

Cừu Chính Khanh dùng sức nhai, thật vất vả nuốt khối thịt bò bít tết kia xuống. Doãn Đình rất thân thiết đưa ly cho anh. Cừu Chính Khanh uống một hớp lớn, rót cuộc cũng chậm rãi nói. "Làm sao cô biết ở đây?" Anh hỏi cô.

"Anh ăn thịt bò bít tết hả? Cái này ăn không ngon. Tôi đều ném thử, gân nhiều, khó nuốt. Mực nướng cuộn không tệ, sườn lợn rán vẫn là ngon. Tôi xào đùi dê cũng không nên ăn. Salad muối rất tuyệt, anh có thể thử xem." Doãn Đình không có chú ý vấn đề của anh, ngược lại nhiệt tình giới thiệu món ăn.

Cừu Chính Khanh nhăn chân mày: "Được rồi, nhất định là cô trốn đến đây ăn gì."

"Đúng thế." Doãn Đình hào phóng thừa nhận. Cừu Chính Khanh buồn cười lại cảm thấy thật ra thì không buồn cười, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt lễ thắng khí hùng của Doãn Đình thì anh lại cười.

"May nói khoác là nhà cô ấy mời đầu bếp siêu cấp làm, tôi đương nhiên phải nghiệm chứng xem siêu cấp thế nào."

"May?"

"Chính là người mới vừa rồi khiêu vũ với anh." Doãn Đình quay đầu nhìn xung quanh, không thấy Thẩm Giai Kỳ.

"Oh." Cừu Chính Khanh hiểu. Từ góc độ buôn bán trong yến hội mà nói, Doãn Đình chắc là sẽ không xuất hiện. Nhưng là góc độ yến hội nhà chị em nhà bạn mà nói, Doãn Đình xuất hiện cũng không kỳ lạ.

"Anh khiêu vũ vừa nhìn đã biết thiếu luyện." Doãn Đình phê bình Cừu Chính Khanh từ thức ăn chuyển tới kỹ thuật nhảy. Cừu Chính Khanh im lặng, bởi vì người ta chưa nói anh nhảy khó coi, mà uyển chuyển nói thiếu luyện. Anh có thể nói không đúng sao? Đúng là thiếu luyện, cho nên khó coi.

"Cám ơn cô đánh giá." Cừu Chính Khanh tức giận.

"Chỉ là tơ hồng rất linh, mau cám ơn tôi đi."

"Linh chỗ nào?" Mới vừa rồi là có người muốn khai thác, còn hào phóng nói điều kiện tốt, miễn cưỡng có thể coi như là thần tài ôm anh, liên quan gì tới chuyện tơ hồng của Nguyệt lão?

"May có ý với anh." Doãn Đình tuyên bố.

Cừu Chính Khanh bật cười: "Chỉ là lẽ nghi xã giao, nhảy một điệu với tôi mà thôi."

"Vượt quá á." Doãn Đình lắc lắc ngón tay. "Theo trực giác phụ nữ của tôi, con mắt giỏi về phát hiện tình yêu, tôi đã nói với anh, cô ấy nhất định là thích anh. Coi như không thể gọi là vừa thấy đã yêu, vậy cũng nhất định là vừa thấy đã có cảm tình. Có phải anh rất có danh tiếng hay không? Nếu cô ấy nghe nhiều về chuyện anh giỏi giang, sau đó hôm nay vừa thấy mặt, hắc, người này đáng đáp không tề, tuần tú lịch sự, trong lòng tự nhiên sẽ có ý nghĩ. Mới vừa rồi hai người khiêu vũ nói cái gì? Anh chọc cho cô ấy thật vui vẻ, khẳng định cô ấy sẽ thích anh anh. Anh có chú ý đến lúc cô ấy nhìn nét mặt của anh hay không, rõ ràng là thấy cái mình thích là thêm."

Còn thấy cái mình thích là thêm! Dừng cả từ này! Mặt Cừ Chính Khanh xạm lại, cô nàng Doãn Đình đang bị bà đồng nhập vào thân sao? Anh chế nhạo nói: "Mắt cô giỏi về phát hiện tình yêu vậy có giúp cô tìm được nam sinh trúng ý hay không?"

"Có chứ. Tôi còn dừng cảm tiến tới, để xuống dè dặt, biểu đạt thái độ ngưỡng mộ của tôi. Nhưng mà trong lòng bọn họ hiển nhiên không có năng lực thần kỳ cảm thụ sự tốt đẹp." Doãn Đình nói xong làm như có thật, làm cho Cừ Chính Khanh lại muốn cười.

"Nhưng mà, tôi sẽ không như đưa đám nhứt chí, mà tiếp tục cố gắng." Cô vừa nói, vừa nhìn chung quanh.

Cừ Chính Khanh chợt kịp phản ứng, thì ra là Doãn Đình tới chỗ này tham gia bữa tiệc, là hai tay bắt thức ăn ngon cùng đàn ông. "Có ai thích hợp sao?"

"Không có. Hôn nữa chỉ xem một chút nào biết thích hợp hay không thích hợp, mới bắt đầu chỉ là mắt nhìn duyên. Vừa nhìn qua đã cảm thấy thật là đẹp mắt, rất thoải mái, sau đó sẽ tìm hiểu kỹ hơn."

Cừ Chính Khanh vốn không muốn nhiều chuyện, nhưng nghĩ tới lịch sử theo đuổi nam sinh thất bại bị thảm của Doãn Đình, vẫn là nhịn không được chỉ điểm cho cô: "Nếu muốn đạt thành hợp tác, ích lợi thăng bằng là rất quan trọng. Mắt duyên là một chuyện, nhưng thực lực của hai bên cũng nhu cầu ngang nhau cũng rất quan trọng. Hai bên đều có ích lợi, mới có thể hợp tác phát triển tiếp, cô hiểu chưa?"

Doãn Đình có chút vờ ngớ ngẩn, cô muốn nói không hiểu, xin anh đứng đắn một chút, tiên sinh có thể đừng tiếp tục nói với cô? Cô hoàn toàn không có hứng thú nghe. Nhưng nếu cô nói rõ ràng, lại quá trái lương tâm, lương tâm sẽ đau đớn. Hai bên đều có ích lợi, hợp tác phát triển? Anh xác định là đang cùng cô nói đề tài yêu đương? Doãn Đình nhảy mắt, nhìn Cừ Chính Khanh nghiêm chỉnh nhìn về phía mặt của cô, cô bỗng nhiên nói: "A, chúng ta đánh cược, May nhất định sẽ hẹn anh nữa."

Cừ Chính Khanh thật sự tức giận, nói với cô Đông, cô kéo Tây. Quả nhiên đại thần không có tim không có phổi ôm ấp lấy cô thật chặt.

"Không đánh cược với cô."

Doãn Đình lại tò mò: "Vậy, anh cảm thấy May và Zoe, ai tốt?"

Ai tốt? Hai người này không thể so sánh.

Doãn Đình lại nói tiếp: "Đúng rồi, còn chưa có hỏi anh, Zoe là bạn gái anh chưa? Nếu như anh và cô ấy đã yêu đương, cũng không thể một chân đứng hai thuyền."

"Cô nghĩ quá nhiều." Cừ Chính Khanh rất muốn giống Doãn Thực gõ đầu Doãn Đình. "Zoe còn không phải là bạn gái của tôi, mà Thảm tiểu thư cũng không còn ý định theo đuổi tôi."

"Tôi đã nói tờ hồng rất linh, anh xem, bây giờ đóa hoa đào của anh nở rồi." Doãn Đình không để ý tới lời của anh, mặt tranh công, đáng tiếc Cừ Chính Khanh không có phản ứng.

"Được rồi." Doãn Đình quyết định đổi cách nói: "Hiện tại đơn đặt hàng là anh còn được rất nhiều người mơ ước."

Lần này Cừ Chính Khanh rốt cuộc có phản ứng. Anh nhướn mí mắt, đáp lại: "Tôi sẽ đánh giá mục đích điều kiện của đối phương thật kỹ. Cảm ơn cô." Nói xong nhịn cười không được. Cái từ đơn đặt hàng bị cô nói ra làm sao mà lại rất khôi hài thế chứ.

Doãn Đình nhăn mặt, buồn cười chỗ nào, nhìn cũng không giống nụ cười hà hà vì được rất nhiều người theo đuổi. Như đã nói qua, sao tờ hồng đến trong tay người khác thì công hiệu thật lớn, mà trong tay cô thì sao không linh? Không sao, có trắc trở thì sau này sẽ rất có phúc. Chớ nhục chí!

Mấy ngày sau, hành động của Thảm Giai Kỳ xác nhận trực giác của cô gái Doãn Đình kia, mắt giỏi về phát hiện tình yêu thật đúng là có mấy phần bén nhạy. . . .

Bạn đang đọc truyện *Xin Anh Đứng Dắn Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Đầu tiên là ngày hôm sau dạ tiệc, đó là thứ bảy. Cừ Chính Khanh như trước kia, đang làm việc xem văn kiện ở trong thư phòng nhà mình. Trong máy vi tính bỗng vang lên âm thanh nhắc nhở thư điện tử, anh xem hết tài liệu cầm trên tay, sau đó mở hộp thư ra, người vừa gửi thư điện tử viết tên May Shen.

Thẩm Giai Kỳ?

Cừ Chính Khanh nhìn thư điện tử, quả nhiên là Thẩm Giai Kỳ. Cô nói cảm ơn Cừ Chính Khanh nể mặt quang lâm bữa tiệc ở trong thư, còn nói trò chuyện với Cừ Chính Khanh rất vui vẻ, hy vọng có thể làm bạn bè. Trong thư viết tài khoản xã giao Internet cô dùng, hi vọng Cừ Chính Khanh thêm cô vào.

Cừ Chính Khanh lập tức thêm. Đây cũng không phải là do anh vội vàng, mà là thói quen anh thấy một việc liên lập tức xử lý một việc, nếu không có quá nhiều việc, tạm buông đến lúc kéo dài một chút liền dễ dàng sót mất. Sau khi thêm tài khoản xong rồi thì anh tiếp tục xem tài liệu của mình. Kết quả là tài khoản lập tức vang lên.

Cừ Chính Khanh lại xem hết một đoạn tài liệu, ngẩng đầu nhìn máy vi tính. Thẩm Giai Kỳ ở bên kia nói: "Anh cư nhiên online?"

"Đúng vậy." Cừ Chính Khanh hồi đáp.

"Công việc?"

"Đúng vậy."

"Thật chuyên nghiệp đấy."

"Đúng vậy." Cừ Chính Khanh nghiêm túc đáp.

Sau đó Thẩm Giai Kỳ gửi tới một chuỗi dài "Ha ha ha ha ha", ngay sau đó thêm một câu: "Anh thật hài hước."

Mặt Cừ Chính Khanh xạm lại, anh không hiểu, hài hước chỗ nào? Anh đúng là đang làm việc, anh đúng là chuyên nghiệp. Những lời này không phải cô nói sao? Cô nói vì vậy anh trả lời. Hài hước ở đâu? Cừ Chính Khanh không biết nên hồi đáp thế nào, tạm thời không để ý tới.

Nhưng Thẩm Giai Kỳ lại gửi tới một câu: "Khi người khác khen anh thì anh nên khiêm tốn chút chứ."

Cừ Chính Khanh cảm thấy có thể đáp lại những lời này, anh muốn nói: "Nhưng cô lại khen không nhầm", nhưng vừa nghĩ nói như vậy có phải lại không khiêm nhường hay không? Vì vậy anh đổi lời: "Được."

Sau đó Thẩm Giai Kỳ lại gửi tới một chuỗi dài "Ha ha ha ha ha".

Cừ Chính Khanh cau mày, rốt cuộc vì sao ha ha? Đối thoại này phải tiến hành thế nào?

"Được rồi." Thẩm Giai Kỳ gõ qua hai chữ.

Cừ Chính Khanh còn không hiểu, cô "Được rồi" cái gì? Anh chờ, quả nhiên lát sau Thẩm Giai Kỳ lại gửi tới một câu nói: "Trò chuyện với người ngây thơ như anh vô cùng vui vẻ."

Cừ Chính Khanh thầm nghĩ được rồi, tối thiểu giữa bọn họ còn có một người vui vẻ. Anh đáp lại: "Cảm ơn." Nếu người ta khen anh hài hước, anh sẽ nói cảm ơn là được.

Kết quả lần này Thẩm Giai Kỳ không có gửi tới tràng chữ "Ha ha ha" nữa, cô gửi tới một vẻ mặt cười ngoác miệng. Cừ Chính Khanh có chút không muốn để ý tới, anh còn có tài liệu phải xem, mà anh không biết rốt cuộc cô gái này muốn nói cái gì.

May là Thẩm Giai Kỳ cũng hiểu được có chừng có mực. Cô hỏi: "Có phải anh đang bận hay không?"

"Đang xem tài liệu." Cừ Chính Khanh gửi ra những lời này sau dừng một chút, dự định tiếp theo nói câu "Hôm nào rảnh rồi tán gẫu" với cô.

Chỉ là tốc độ viết chữ của Thẩm Giai Kỳ nhanh hơn anh, cô nói: "Chú Tàn thật là may mắn, có thể mời được nhân tài có khả năng bán sức giống như anh. Vậy tôi không quấy rầy nữa. Chốc nữa rảnh rồi sẽ tán gẫu."

Cừ Chính Khanh xóa bỏ sáu chữ anh vừa gõ đi, viết lại "Tốt, hẹn gặp lại."

Gửi đi rồi, sau đó lập tức nhận được khuôn mặt tươi cười do Thẩm Giai Kỳ gửi tới, cộng thêm hai chữ "Gặp lại".

Cừ Chính Khanh thở dài một hơi, rốt cuộc có thể an tâm tiếp tục làm việc. Anh tập trung tinh thần tiếp tục phê duyệt tài liệu, sau khi hoàn thành anh chợt nghĩ đến Doãn Đình cũng thích gửi "Ha ha ha ha ha", thật không hiểu nổi con gái, vì sao cứ "HAAA" chứ?

Kế tiếp của hôm nay cũng không có việc gì. Lúc tối Cừ Chính Khanh đi đến GYM một chuyến, sau đó trở về sớm đi ngủ. Cuộc sống của anh vô cùng quy luật, một tuần hai lần tập thể dục, một lần mua sắm, bảy ngày làm việc. Nhiều năm như vậy, ngày ngày như thế.

Ngày hôm sau là chủ nhật, là ngày Cừ Chính Khanh đi siêu thị mua sắm.

Đẩy shopping cart (xe mua hàng) đi dạo ở trong siêu thị, Cừ Chính Khanh mua đồ với hiệu suất rất cao. Cần gì anh nhóm tốt ra tờ đơn, chạy thẳng tới

giả hàng. Chợ bán thức ăn cách siêu thị khá xa, hơn nữa anh rất ít nấu ở nhà, một mình nấu cơm cũng không tiện chuẩn bị, cho nên anh mua rất ít, giải quyết cả siêu thị. Cuối cùng muốn mua nước quả. Anh đi lòng vòng, chọn vị táo, lê cùng nho, lúc đang chuẩn bị đi, thấy được trái bưởi. Anh do dự liên hồi, nhưng mùi vị thơm ngon trong trí nhớ khiến anh vẫn không nhận được mua một.

Về đến nhà, đem sùi cào mua từ siêu thị ra nấu, làm cơm tối. Sau đó anh nhìn chằm chằm trái bưởi kia, ăn trái bưởi xem ti vi hình như là lựa chọn rất tốt.

Anh làm như vậy.

Vừa xem ti vi vừa thông thả ung dung bóc trái bưởi, bóc từng màng da màu trắng thật sạch sẽ, mặc dù rất phí thời gian, nhưng thật là thoải mái. Mới phát hiện hóa ra bóc trái bưởi lại là vận động giải tỏa áp lực tốt đến thế. Rốt cuộc bóc xong. Anh khá vui vẻ, bóc vài múi bày chỉnh tề, cảm thấy rất có cảm giác thành công. Trái bưởi lần này không có to như của Doãn Đình cho, nhưng anh thu lượm kinh nghiệm, không thể ăn no. Vì vậy nghiêm túc tách ra nửa, để nửa còn lại trong tủ lạnh.

Tất cả chuẩn bị thỏa đáng, trở lại trước bàn, nhìn mấy múi bưởi đều đặn, rất là mong đợi. Bóc một múi ra cắn một miếng lớn.

.....

Mặt của anh cứng ngắc, hàm răng reo hò tại sao làm thế với nó.

Mùi vị đó chỉ có một chữ —— chua.

Vô cùng chua.

Cừu Chính Khanh vẫn nuốt xuống.

Mẹ kiếp. Anh chửi bậy trong lòng, vừa mắng vừa nuốt. Đều là trái bưởi, tại sao có thể kém xa như vậy.

Thật vất vả mới ăn xong một múi. Anh nhìn chằm chằm mấy múi còn dư lại, hoàn toàn mất hết hứng thú ăn bộn nó, bày chỉnh tề như vậy cũng thật là đáng ghét. Nhưng đáng ghét hơn chính là, anh là đứa bé xuất thân từ con nhà nghèo, tuyệt không lãng phí lương thực là tín điều* cuộc đời anh.

*Tín điều: điều đặt ra để tin theo

Mặc dù trái bưởi đáng ghét này không tính là lương thực nhưng anh cũng không thể lãng phí.

Cừu Chính Khanh hạ quyết tâm, lại ăn một múi. Ăn xong múi này trong lòng cũng chua. Anh không thể nhìn được nữa, đem chỗ còn dư lại ném vào tủ lạnh. Đóng cửa tủ lạnh, mắt không thấy tâm vẫn còn phiền, thật muốn gọi điện thoại cho Doãn Đình kêu cô tới đây ăn trái bưởi. Nếu không phải là cô dùng trái bưởi ngon lừa anh, anh cũng sẽ không mua trái bưởi hư. Vốn là đời này cũng sẽ không mua trái bưởi ăn, tất cả đều là bởi vì cô.

Nhưng chuyện ngày thơ như vậy thì Cừu Chính Khanh chỉ nghĩ ở trong lòng thôi, không thể làm.

Buổi tối lúc ngủ, anh cảm thấy anh quả thật phải bụng xót ruột ngã lên giường, hơn nữa trong đầu còn tính toán, một ngày miễn cưỡng nuốt hai múi, vậy một trái bưởi phải ăn mấy ngày trời! Ăn mấy ngày chính là chịu tội mấy ngày. Trong nhà chỉ có một mình anh thật là không tốt. Thiếu một người thích ăn trái bưởi.

Thứ hai, đi làm. Bình thường đây là ngày may mắn của Cừu Chính Khanh. Nhưng hôm nay không thể.

Bởi vì có đồng nghiệp ôm ba trái bưởi tới công ty, nói là mang tới từ quê, vội cho mọi người nếm thử. Sau khi gọt xong ở phòng giải khát, mỗi đồng nghiệp đều cao hứng bưng bưng chia làm đôi. Tầng này có rất nhiều người làm việc, dĩ nhiên sẽ không chia đều cho tất cả. Nhưng Cừu Chính Khanh xui xẻo là có chức vị cao nhất trong tầng lầu này cho nên anh được chia tận ba múi.

Cừu Chính Khanh lễ phép mỉm cười cảm ơn đồng nghiệp sau đó nhìn chằm chằm ba múi bưởi ở trong phòng làm việc, còn không nỡ nói anh không ăn với đồng nghiệp. Giờ phút này trong lòng anh chỉ có một ý niệm, tại sao anh cảm thấy đem trái bưởi được bóc bóng bày cho đồng nghiệp ăn sẽ mất thể diện chứ? ! Sớm biết anh đã vứt mặt mũi đi, mang theo trái bưởi kia tới chỗ làm. Lúc đó còn có thể đem chúng trộn lẫn vào trong đồng bưởi phân cho người khác!

Thần không biết quỷ không hay, làm người ta vui sướng cõi lòng.

Đáng tiếc, bọn nó còn nằm ở trong tủ lạnh nhà anh. Mà bây giờ anh còn phải nghĩ cách giải quyết ba múi này.

Biện pháp giải quyết của Cừu Chính Khanh chính là, trên đường đi phòng giải khát rót nước, thừa dịp không ai chú ý, anh đặt trái bưởi trên bàn một đồng nghiệp, đồng nghiệp vừa đúng không có ở đây, không ai biết là ai đặt cả.

Khi từ phòng giải khát trở về, anh nhìn thấy đồng nghiệp đang cầm múi bưởi gặm, anh thở phào nhẹ nhõm. Nhưng vừa nghĩ tới khuya về nhà anh còn có nhiệm vụ hoàn thành hai nửa trái bưởi, lòng anh lại chua xót.

Thứ ba, Cừu Chính Khanh cảm giác cả người đều là vị chua của trái bưởi, mãi cho đến buổi chiều cũng không có tinh thần, trong lòng đang do dự có muốn lãng phí một lần hay không? Nhưng như vậy quá không nên. Anh khiển trách mình. Đang nghĩ như vậy thì thư ký gọi một cú điện thoại vào, nói trước sảnh có vị tiểu thư tên Thẩm Giai Kỳ tới chơi, không có hẹn trước, có muốn gặp hay không?

Thắm Giai Kỳ? Cưng nhiên không phải Doãn Đình sao? Cưng Chính Khanh có chút thất vọng không biết từ đâu tới. Nếu như là Doãn Đình thì thật tốt, anh có thể nhân cơ hội xin cô tiêu diệt những mối buri kia, vì cô phải phụ trách kết quả dẫn dụ.

"Mời cô ấy đến phòng khách ngồi tạm, pha ly cà phê." Cưng Chính Khanh dặn dò, trong đầu còn đang nghĩ tới Doãn Đình, lúc ấy ấy nói "rất ngọt", nét mặt kia khiến anh nhớ cho đến bây giờ. Dĩ nhiên, nếu không phải ăn phải quả chua, anh sợ là sớm quên.

Anh điều chỉnh tâm tư, đi phòng khách gặp Thắm Giai Kỳ. Thắm Giai Kỳ nhìn thấy anh liền cười: "Không có quấy rầy chứ?"

"Không có, Thắm Tổng đại giá quang lâm, sao nói là quấy rầy được." Cưng Chính Khanh khách khí, dặt lòi khách sáo.

"Tôi vừa đứng đi ngang qua nơi này liền lên tới thăm hỏi. Đưa sản phẩm mới của Công ty tới cho Cưng tổng ném thử." Thắm Giai Kỳ cầm một túi giấy lên từ ghế bên cạnh, đưa cho Cưng Chính Khanh. Hoa Phú có dòng sản phẩm ăn uống, chẳng những chiếm lĩnh thị trường trong nước, cũng vươn ra nước ngoài.

"Cám ơn." Trên mặt Cưng Chính Khanh tiếp tục khách sáo, trong lòng suy nghĩ chỉ cần không phải trái buri là được.

"Còn có vài vấn đề buôn bán muốn thỉnh giáo Cưng tổng, nhưng mà bây giờ không tiện tán gẫu, lát nữa tôi phải đi, hôm nào hẹn Cưng tổng, được không?" Thắm Giai Kỳ khẽ cười duyên, Cưng Chính Khanh khó mà nói không được. Anh đang muốn đáp "Được" thì Tần Vũ Phi chợt đi qua.

"O, đây là ai vậy?" Tần Vũ Phi tựa vào cạnh cửa, có chút ít trút giận.

Cưng Chính Khanh không biến sắc, Hôm nay không biết Tần Vũ Phi đại tiểu thư ăn sai bao thuốc nổ nào, con tức đặc biệt lớn.

"Xin chào Vũ Phi. Tôi tới tìm Cưng tổng tâm sự." Thắm Giai Kỳ tự nhiên phóng khoáng, nhưng giọng nói cũng có chút tế nhị.

"Khai thác à?" Bàn về gọn gàng dứt khoát ghen người, Tần Vũ Phi sẽ không thua bất luận kẻ nào.

"Nghĩ muốn, còn chưa có thành công." Nét mặt giọng nói của Thắm Giai Kỳ khiến Cưng Chính Khanh xác định cô cố ý khiến Tần Vũ Phi khó coi.

"Da mặt dày cũng là môn kỹ thuật, cô gọn gàng, rất tốt." Tần Vũ Phi nói rất khiêu khích.

Cưng Chính Khanh âm thầm cau mày, nếu hai vị đại tiểu thư cãi vã ngay trước mặt anh sẽ rất khó coi.

Kết quả Thắm Giai Kỳ cười ha ha: "Lúc ấy Tiểu Đình nói đợi cô nghĩ xong sẽ sang nói cho tôi biết, kết quả cô vẫn không có tìm tôi."

Cưng Chính Khanh nhíu chân mày thật chặt, chuyện gì liên quan đến Doãn Đình?

Tần Vũ Phi tức giận: "Cô thật phiền."

Thắm Giai Kỳ tiếp tục cười ha ha: "Ai bảo cô cười như thế, cô phản ứng rất chậm, ghen đến nói không ra lời, không muốn nhin nhưng nghĩ không ra đáp lời thế nào, bộ dạng đó thật mắc cười."

"Cô cũng gần thế."

"Tốt lắm, tốt lắm, lần tới không khi dễ cô." Thắm Giai Kỳ còn cười.

Cưng Chính Khanh không buông lỏng chân mày xuống, đợi chút, anh có chút hồ đồ, hiện tại giọng điệu bạn chị em tốt là thế nào? Trước mặt không phải đang mỉa mai lẫn nhau sao?

"Cút nhanh lên đi, không cho đào góc tường Vĩnh Khai chúng tôi, nếu không tôi đi sẽ đào đất nhà cô." Tần Vũ Phi hung ác, Thắm Giai Kỳ hoàn toàn không để ý, làm bộ nói: "Tôi thật là sợ." Sau đó cô lại cười, cười một hồi nói: "Tốt lắm, không chơi với cô, tôi còn có chuyện phải làm." Cô chuyển sang Cưng Chính Khanh: "Cưng tổng, bái bai, chúng tôi lại hẹn." Sau đó lại phất tay một cái với Tần Vũ Phi: "Đi đây, gặp lại."

Sau đó cô đi thật.

Tần Vũ Phi nhìn chằm chằm bóng lưng cô, sau đó xoay đầu lại tròn mắt nhìn Cưng Chính Khanh. Cưng Chính Khanh hỏi: "Hai người không hợp?"

"Là bạn bè." Tần Vũ Phi đáp.

"Oh." Biểu hiện hữu nghị của phụ nữ thật đặc biệt. Cưng Chính Khanh không có hứng thú bất quái quá nhiều, trở về phòng làm việc. Sau đó nhớ tới họ nói đến Doãn Đình, nói gì mà tiểu Đình nghĩ xong sẽ sang tìm cô ấy, cho nên tiểu Đình là bị lòi nói công kích?

Được rồi được rồi, anh không muốn hỏi. Anh không thích bất quái.

Kết quả lúc tới, Cưng Chính Khanh nhận được điện thoại của Doãn Đình, bất quái tự đưa tới cửa.

"Tôi đã nói rồi, khẳng định cô ấy có ý với anh." Lời dạo đầu của Doãn Đình là như vậy.

Cừu Chính Khanh im lặng, nhưng anh thừa nhận quả thật cũng cảm nhận được chút "ý" này. Có lẽ là lòng hư vinh của phái nam quấy phá, có lẽ là do những lời dó của Doãn Đình ảnh hưởng, dù thế nào đi nữa anh cũng nhạy cảm. Chỉ là không biết Thẩm Giai Kỳ là vì khai thác hay vì trò chơi. Trước khi Cừu Chính Khanh tan việc về nhà còn nhận được tin nhắn đáng yêu mặt quỷ cô gửi tới.

Có chút quá quen thuộc từ trước đến nay, quen thuộc đến cảm giác thân cận.

"Tôi đã nói với anh rồi, nếu như cô ấy triển khai thế công mãnh liệt, anh nhất định phải dè dặt." Doãn Đình cứ nhiên chỉ điểm cho anh. "Cô ấy đã đi công ty tìm anh rồi, bước kế tiếp nhất định là hẹn anh ăn cơm, anh phải mượn cớ kéo dài với cô ấy, không thể sáng khoái đồng ý."

"Làm sao cô biết cô ấy tới công ty tìm tôi."

"Vũ Phi nói cho tôi biết."

Quả nhiên, con gái thật là quá bát quái.

"Cô ấy hẹn tôi ăn cơm tại sao không thể sáng khoái đồng ý?"

"Bởi vì trước kia cô ấy cười nhạo tôi theo đuổi nam sinh đều không đuổi kịp. Cô ấy nói: da mặt dày cũng là môn kỹ thuật, anh gọn gàng, rất tốt." Doãn Đình học giọng Thẩm Giai Kỳ.

Hóa ra những lời này là Thẩm Giai Kỳ chế cười Doãn Đình, Cừu Chính Khanh đã hiểu.

"Cho nên anh đừng sáng khoái đồng ý cô ấy, nếu không tôi sẽ chua xót trong lòng."

Cái từ chua xót trong lòng khiến Cừu Chính Khanh nhớ ra cái gì đó, nhưng lại nhất thời nhớ không ra, trong đầu anh phản ứng là một chuyện khác, anh nói với Doãn Đình: "Có vài người trời sinh da mặt dày, hoàn toàn không cần tu."

"Cái gì?" Doãn Đình mờ mịt.

"Cô không phải là muốn một câu đáp lễ ư."

"Ồ! Đúng! Đúng!" Doãn Đình nhất thời hưng phấn, "Anh lặp lại lần nữa."

Cừu Chính Khanh than thở trong lòng, lặp lại một lần. Doãn Đình cười ha ha: "Rất tốt, tôi lập tức gọi điện thoại cho cô ấy. Vậy anh không cần giả bộ căng thẳng, sáng khoái đồng ý cô ấy thôi. Bái bai, cảm ơn." Không đợi Cừu Chính Khanh nói chuyện, Doãn Đình cúp điện thoại.

Cừu Chính Khanh tức giận nhìn chằm chằm điện thoại di động, cái gì gọi là giả bộ dè dặt? Anh không có thích hay có ý định. Hơn nữa người ta cũng chưa hẹn anh! Còn có có đồng ý hay không là chuyện của anh, không cần phải cô tới chỉ huy.

A! Đúng rồi!

Cừu Chính Khanh nghĩ tới. Trái bưởi! Khó trách lúc nghe được chua xót trong lòng thì anh nhớ tới cái gì! Trái bưởi!

Đem trái bưởi còn dư lại chuyển cho Doãn Đình không quá đáng chứ? Anh còn giúp cô suy nghĩ một câu đáp lễ cho đối thủ đấy.

Cừu Chính Khanh rất bất đắc dĩ lại gặm hai múi bưởi chua, vừa gặm vừa chua xót trong lòng. . . .

Bạn đang đọc truyện *Xin Anh Đừng Đắn Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Buổi tối trước lúc ngủ, Cừu Chính Khanh nhận được một tin nhắn của Doãn Đình, trên đó nói: "Đúng rồi, quên nói với anh, mặc dù nói con người bỏ hướng chỗ cao, nhưng tôi cảm thấy Vinh Khải đã ưỡn cao, anh phải thận trọng suy tính chuyện bị đào khoét đấy. Dĩ nhiên mọi người có suy nghĩ riêng của mình, tôi cũng không can thiệp, chỉ là muốn nói tôi đứng ở phía Vũ Phi."

Cừu Chính Khanh im lặng, cho nên Doãn Đình tiểu thư à, rốt cuộc cô muốn biểu đạt cái gì?

Thật ra thì Cừu Chính Khanh hài lòng đối với tình hình hiện nay, Tần Văn Dịch đối đãi với anh không tệ, ủng hộ cùng với cho anh rất nhiều không gian thi triển, về mặt tiền lương càng không có bạc đãi anh, mặc dù anh cũng cảm thấy mình đáng được cái giá này, nhưng cũng biết Tần Văn Dịch đối với anh hào phóng và tin tưởng, những thứ này anh đều ghi ở trong lòng. Mấy lần nhận được lời mời từ các doanh nghiệp khác, anh đều không có suy tính đến.

Lúc trước Tần Văn Dịch tìm tới anh thì cũng không phải là nói chuyện liền thành công. Bọn họ đã gặp mặt vài lần, từng tán gẫu rất nhiều. Tần Văn Dịch chưa từng nói với Cừ Chính Khanh là sẽ cho anh điều kiện tốt, mà nói về Vĩnh Khải với Cừ Chính Khanh. Nghiệp vụ của Vĩnh Khải, điểm mạnh và điểm yếu của Vĩnh Khải. Sau đó anh ta phân tích với Cừ Chính Khanh về thành tích học tập, tất cả kinh nghiệm nghề nghiệp, công việc đã làm, danh tiếng trong công tác, tài nguyên của Cừ Chính Khanh, vân vân. Anh ta đem Cừ Chính Khanh và Vĩnh Khải đặt ở cùng nhau để nói, Vĩnh Khải có thể cho Cừ Chính Khanh cái gì, Cừ Chính Khanh có thể cho Vĩnh Khải cái gì. Anh ta nói với Cừ Chính Khanh, Vĩnh Khải cần anh.

Cừ Chính Khanh bị tác động. Vĩnh Khải cần anh.

Anh biết năng lực của mình, rất nhiều công ty đều cần người như anh, nhưng anh cần một ông chủ giống như Tần Văn Dịch và một Vĩnh Khải có nền tảng kinh doanh. Anh không có hỏi tiền lương là bao nhiêu đã đồng ý. Sau đó Tần Văn Dịch hỏi anh, cậu cảm thấy mình đáng được bao nhiêu? Cừ Chính Khanh báo một giá rất cao, không một chút khiêm tốn.

Tần Văn Dịch cười, nói: "Cậu nhận thức chính mình thật chính xác. Chỉ là trong lòng tôi, cậu giá trị hơn nhiều. Tôi cũng hi vọng cậu có thể hiểu, cậu phải lấy được nhiều hơn so với mình muốn thì đây mới gọi là dã tâm. Người trẻ tuổi phải có dã tâm, nếu không từ trên xuống dưới Vĩnh Khải nhiều nhân viên nguyên lão cán bộ cao cấp như vậy, cậu quản lý thế nào?" Cuối cùng, Tần Văn Dịch trả gấp 1.5 lần so với số cho anh ra giá.

Rồi sau đó sự thật cũng chứng minh, người trẻ tuổi là Cừ Chính Khanh gặp hoàn cảnh xấu nhất. Anh mới tới Vĩnh Khải, bởi vì trẻ tuổi mà nhận chịu rất nhiều chất vấn và khiêu khích, đã trải qua không ít người làm hành động ngăn cản cùng không hợp tác. Nhưng anh đều giải quyết, khiêu chiến khiến cho anh hưng phấn, Tần Văn Dịch buông tay mặc kệ để cho anh thỏa mãn. Anh ta cho là anh ta trả thù lao cao như vậy không phải cho anh đi cửa sau công ty nhờ anh ta giúp đỡ. Cừ Chính Khanh hiểu, cho nên Cừ Chính Khanh rất liều mạng. Sau đó, anh làm được.

Làm một người không quyền không thế, một người bình thường từ bên ngoài nhảy dù tới làm quản lý cao cấp, cuối cùng anh cũng khiến mọi người phục. Hiện tại nguyên lão đồng sự trong tập đoàn đều tương đối tôn trọng anh. Tần Văn Dịch càng không cần phải nói, anh ta thường thức và tin tưởng Cừ Chính Khanh thì mọi người ai cũng biết. Thậm chí Tần Văn Dịch còn toan tính muốn Tần Vũ Phi và Cừ Chính Khanh phát triển quan hệ, dù sao con gái không quan tâm sự nghiệp, Vĩnh Khải của anh ta không người nối nghiệp, mà Cừ Chính Khanh thích hợp hơn hết.

Chỉ là Tần Vũ Phi đối với Cừ Chính Khanh hoàn toàn không tiến tới, mà Cừ Chính Khanh cũng hoàn toàn không có cách nào nhện đối với Tần Vũ Phi không tập trung vào công việc.

Cho nên mặc dù vừa mới bắt đầu Cừ Chính Khanh có cân nhắc qua ý kiến của Tần Văn Dịch, nhưng sau đó khả năng này lại bị anh ném ra sau đầu. Mà chuyện đến công ty khác ăn mớ khác, chỉ cần Vĩnh Khải còn là Vĩnh Khải, Tần Văn Dịch vẫn là Tần Văn Dịch, anh sẽ không có khả năng rời đi. Không lý do vì khoản lợi ngắn mà buông tha phát triển lâu dài, điểm này anh cân nhắc rất rõ ràng.

Chỉ là ngày hôm sau đi làm thì Tần Vũ Phi tìm anh, nói muốn mời anh ăn cơm.

Dĩ nhiên không có khả năng giữa cô và anh có chuyện gì, cũng không có khả năng lo lắng anh bị đào đi. Cho nên phản ứng đầu tiên của Cừ Chính Khanh là: "Cô làm chuyện xấu gì à?"

"Mặc dù tôi là giàu có nông cạn, nhưng mà tôi không làm chuyện xấu."

"Được rồi, vậy xin hỏi có chuyện gì cần tôi giúp một tay sao?"

Tần Vũ Phi bày dáng vẻ không chút để ý: "Anh nghĩ quá nhiều, có chuyện gì mà tôi không làm được, nào cần anh giúp một tay. Chính là mọi người là đồng nghiệp của nhau, tôi thỉnh thoảng cũng phải nịnh nọt anh, mọi người tâm sự, tình cảm tăng tiến, như vậy về mặt công việc chúng ta sẽ phối hợp càng thêm ăn ý."

Cừ Chính Khanh nhú mày: "Tôi nghe lại cảm thấy được chuyện thật không tốt lắm." Nói thì nói như thế, chỉ là cuối cùng Cừ Chính Khanh vẫn đi ăn cơm trưa cùng Tần Vũ Phi.

Tần Vũ Phi đông xả tây lạp, cư nhiên tán dóc mấy câu công việc với anh, Cừ Chính Khanh đầy bụng nghi ngờ. Cơm ăn đến một nửa thì Tần Vũ Phi rót cuộc hỏi: "Cừ tổng, anh cảm thấy Cố Anh Kiệt là người như thế nào?"

"Rất tốt, tuổi trẻ tài cao, làm việc kiên định, năng lực làm việc không tệ." Đánh giá xong.

Tần Vũ Phi mề nheo một hồi, nói: "Ừ, thật ra thì tôi muốn nói, tôi và anh ấy đang yêu đương."

"Oh." Cừ Chính Khanh nghĩ thầm hóa ra đây mới là trọng điểm. Sợ tư hồng Doãn Đình cho anh rớt cuộc là bỏ phép gì, chẳng những chiêu hoa đào, con chiêu hoa đào bát quái của người khác. Đại tiểu thư yêu đương nói cho anh biết làm cái gì?

Mà Tần Vũ Phi tiếp đó lại hỏi: "Tôi còn không dám nói cho cha mẹ tôi biết. Cũng không biết ba tôi nghĩ thế nào về anh ấy, nếu anh biết rồi, không có phản đối chúng tôi chứ?"

Cừ Chính Khanh nghĩ thầm anh cũng không phải là cha mẹ cô thì làm sao biết. Chỉ là bình thường phải cho an ủi, vì vậy nói: "Tần tổng đánh giá rất cao Cố tam thiếu, khen nhiều lần ở trước mặt tôi. Tôi nghĩ cô cũng không cần phải lo lắng cái này." Anh dừng một chút, "Cô mời tôi ăn cơm, chính là muốn nghe cách nhìn của Tần tổng đối với Cố tam thiếu?"

"Dĩ nhiên không phải." Tần Vũ Phi nói: "Thật ra thì muốn trò chuyện với về chuyện tiểu Đình."

Doãn Đình? Cừ Chính Khanh cảm thấy hứng thú đối với chuyện của Doãn Đình hơn so với Tần Vũ Phi và Cố Anh Kiệt, anh nhướn cao chân mày: "Cô ấy có chuyện gì?"

"Là như vậy, tôi nghe nói lần trước tiểu Đình tới công ty tìm tôi, đi ngang qua phòng họp thì thấy anh và Cố Anh Kiệt ở bên trong, cô liền thuận mồm mời các anh đi ăn cơm. Cố Anh Kiệt cảm thấy cô ấy rất nhiệt tình đối với anh, đầu tiên nói lên yêu cầu mời anh, anh hiểu lầm tiểu Đình có ý với anh. Tôi biết rõ khi đó anh và tiểu Đình còn không quen biết, cô ấy mời anh ăn cơm sẽ khiến anh bất ngờ, tôi sợ anh cũng hiểu lầm gì về cô ấy, cho nên mời anh ăn cơm giải thích một chút."

". . . ." Mặt Cừ Chính Khanh xạm lại. Anh hiểu lầm người nào có ý đối với anh cũng sẽ không hiểu lầm Doãn Đình có ý đối với anh. Cô nàng không có tim không có phổi bị đại thần ôm chặt. Thật ra thì lúc đó anh vì Doãn Đình có ý đối với Cố Anh Kiệt, nhưng mà bây giờ đại tiểu thư người ta nói đang nói yêu đương với Cố Anh Kiệt, anh vẫn không nên giải thích, tránh gây thêm phiền toái cho cô nàng Doãn Đình ngốc.

"Thật ra thì chỉ muốn xin anh đừng hiểu lầm cô ấy có ý gì đối với anh thôi. Lần đó là bởi vì tôi và Cố Anh Kiệt giận dỗi, không muốn gặp anh ấy, cho nên nhờ tiểu Đình tới giúp một tay mời các anh đi." Cừ Chính Khanh không muốn giải thích, Tần Vũ Phi lại giải thích liên tục.

Cừ Chính Khanh bắt được trọng điểm: "Cô muốn nói lần trước cô rõ ràng ở công ty nhưng lại tổn hại lời dặn của tôi, không chịu nói là quen biết, còn tìm người ngoài tới cắt ngang buổi nói chuyện giữa tôi và khách hàng? Tần Vũ Phi, đây là thái độ làm việc của cô? Cô không thể nghiêm túc phụ trách một chút à, đem tình cảm riêng tư mang vào trong công việc là biểu hiện vô cùng không chuyên nghiệp."

"Ngừng, ngừng." Tần Vũ Phi kêu to.

Cừ Chính Khanh không để ý cô ta, lúc anh mắng người không phải tùy tiện tiện tiện có thể ngắt quãng. Anh tiếp tục dạy bảo, "Lần trước may không phải là hội nghị quá quan trọng, nhưng chuyện như vậy cũng quá không nên" Dội chút nói luyên thuyên một đồng. Tần Vũ Phi nhất thời tức giận, suy sụp mặt cho anh nhìn.

Suy sụp mặt anh cũng không sợ. Cừ Chính Khanh nắm lấy cơ hội, đem vấn đề thái độ công việc của Tần Vũ Phi thanh toán lần nữa. Về đến công ty, Tần Vũ Phi biểu hiện ra mặt, anh nghĩ cô nhất định rất hối hận vì mời anh ăn bữa cơm này.

Chỉ là vì giúp Doãn Đình giải thích khả năng tồn tại hiểu lầm mà cố ý mời anh ăn cơm, có điểm là lạ. Lúc Doãn Đình và anh giao tiếp hình như cũng không có gì cố kỵ, nếu sợ anh hiểu lầm, làm gì biểu hiện đáng về quen thuộc chúng ta đã là bạn bè? Còn tặng anh tơ hồng và cho anh trái bưởi.

Cừ Chính Khanh suy nghĩ hồi lâu cũng không hiểu, cuối cùng kết luận là không cần suy đoán lòng dạ phụ nữ, lãng phí thời gian. Dù sao không có quan hệ gì với anh.

Hôm nay Cừ Chính Khanh lên lầu cùng Tần Văn Dịch mở hội nghị, sau khi trở lại nhìn mặt Tần Vũ Phi là lạ thì muốn nói lại thôi. Cừ Chính Khanh quyết định không đoán, có việc thì Tần Vũ Phi sẽ nói, anh không cần lãng phí thời gian, còn có rất nhiều công việc phải làm.

Thật không nghĩ đến lúc sắp tan ca buổi chiều ngày hôm sau thì Tần Vũ Phi chợt tức giận đằng đặng chạy tới chất vấn anh, có đem chuyện cô và Cố Anh Kiệt nói yêu đương nói cho ba cô biết hay không.

Cừ Chính Khanh rất kinh ngạc: "Tần tổng biết? Đó không phải là tôi nói."

Kết quả Tần Vũ Phi cũng kinh ngạc: "Anh nói là, anh và cha tôi đi họp nửa ngày, không nhắc đến chuyện giữa tôi và Cố Anh Kiệt sao?"

"Đúng vậy." Cừ Chính Khanh rất không hiểu, "Đó là chuyện riêng của hai người, nếu như cần đề cho Tần tổng biết, vậy cũng phải là hai người nói với anh ấy, tôi là người ngoài, tại sao phải nói chuyện này? Chuyện nhà các người xử lý như thế nào tôi lại không biết, mở miệng bát quái chuyện này để làm gì?" Đây không phải là nên thế sao? Không cần cảm ơn. Nhưng Tần Vũ Phi không có chút ý muốn cảm ơn anh, ngược lại hải lòng.

Anh kịp phản ứng: "Sẽ không phải là, có ý nói cho tôi biết chuyện này, muốn tôi nói với cha cô chứ?"

"Dĩ nhiên không phải!" Mặt Tần Vũ Phi đen lại nghiêng đầu đi.

Cừ Chính Khanh suy nghĩ hồi lâu, không muốn hiểu. Tần đại tiểu thư không phải luôn luôn có tác phong thẳng thắn ư? Lúc nào thì trở nên quanh co lòng vòng làm bộ căng thẳng như vậy.

Nghĩ đến cái từ dè dặt này, anh chợt nhớ tới Doãn Đình. Tần Vũ Phi bát quái còn rất lớn, không biết Doãn Đình biết không. Nên biết đi, Tần Vũ Phi và cô luôn luôn cùng hướng tin tức. Đúng rồi, Tần Vũ Phi có thể oán trách nói anh không giúp một tay hay không.

Thật ra thì anh không phải cố ý không giúp, anh thật không biết cô cần giúp một tay. Cừ Chính Khanh suy nghĩ một chút, thở dài, cho nên con gái thật phiền phức. Anh gọi một cú điện thoại đến phòng làm việc của Tần Vũ Phi, "Quản lý Tần, nếu cô cần tôi giúp cô chuyển đạt chuyện này với Tần tổng, tôi vẫn có thể giúp một tay."

"Không cần." Tần Vũ Phi nổi giận đùng đùng cúp điện thoại.

Cừ Chính Khanh nhìn ông nói một lát, bình tĩnh đặt nó trở về chỗ cũ. Thật tốt quá, không cần anh còn bớt việc ấy chứ. Xin nhớ rõ anh là người thanh niên tốt nhiệt tình giúp đỡ, là cô nói mình không cần giúp.

Ngày hôm nay thuận lợi trôi qua, ngày hôm sau, thứ sáu, Mao Tuệ Châu đi công tác trở về.

Cô gọi điện thoại cho Cừu Chính Khanh, hẹn anh chủ nhật cùng nhau ăn cơm. Cừu Chính Khanh đồng ý. Vẫn như lần trước, anh chọn chỗ anh mời khách. Mao Tuệ Châu dĩ nhiên không có ý kiến, chỉ là lúc này cô cũng sẵn sóc nói không cần anh tới đón, đặt chỗ xong cô sẽ lái xe đến. Hai người hẹn xong, cúp điện thoại.

Trong đầu Cừu Chính Khanh thoáng qua nhiều chỗ ăn cơm, nhưng vừa nghĩ lại, nhớ tới người nào đó phê bình nói vừa đắt lại không ngon, không khí tình lãng không thích hợp hẹn hò, vân vân. Vì vậy anh quyết định bớt chút thời giờ lên mạng dạo chơi, tìm xem nhà hàng nào thích hợp hẹn hò.

Nhưng người chăm chỉ nghiêm túc như Cừu Chính Khanh, dĩ nhiên sẽ không lợi dụng giờ làm việc làm chuyện này. Buổi tối, anh gặm hết hộp cơm, ngồi trong thư phòng nhà mình lên mạng tìm nhà hàng.

Trên trang web một nhà hàng rất nổi tiếng có lời bình luận, anh mở vài cái, trong lúc vô tình thấy một ID: Đinh Đình ngọc lập 413. Anh theo bản năng chăm chú nhìn mấy lần, lời bình viết rất dài. Anh dứt khoát nhấn vào ID chuyển đến trang chủ của cô. Trang chủ của cô có nội dung rất phong phú, có rất nhiều đánh giá về nhà hàng. Quả thực có thể không nhìn của người khác, nhìn mình cô có thể chọn vài chỗ.

Cừu Chính Khanh nhìn vài bài, cảm thấy người này rất thú vị. Người khác bình luận đều là hai ba câu, mà cô lại bình luận tràng giang đại hải. Viết tắt cả từ trang trí đến đồ ăn rồi đến giá tiền, phong cách phục vụ, còn ghi lần đầu đi như thế nào, lần thứ hai đi như thế nào, đương nhiên là có vài nhà hàng cô không ghi lần thứ hai quay lại. Khiến Cừu Chính Khanh cảm thấy có chút thân thiết là, cuối mỗi lời bình dài ngoằng của ID này có đều sẽ viết lên một câu nói.

Thích hợp hẹn hò.

Thích hợp đàm phán làm ăn.

Thích hợp nịnh hót.

Thích hợp giả trang.

Thích hợp liên hoan gia đình.

Thích hợp tụ hội bạn bè.

Thích hợp coi tiền như rác.

Thích hợp chia tay.

Một trang cái gì thích hợp với cái gì. Cừu Chính Khanh thấy cũng phải cười ha ha.

Anh có một trực giác, anh cảm thấy Đinh Đình ngọc lập 413 là Doãn Đình.

Anh cảm thấy anh cần thiết phải hướng vị phê bình phóng khoáng lạc quan này thỉnh giáo một chút xem chủ nhật này anh hẹn hò ở đâu thì tốt. Vì vậy, anh bấm số điện thoại của Doãn Đình . . .

Bạn đang đọc truyện *Xin Anh Đứng Dẫn Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

"Xin, anh, đứng dẫn, trải qua, một chút!" Giọng Doãn Đình rất là vang dội ở trong điện thoại, cô còn trắng trợn nâng biệt hiệu của anh lên, nhấn mạnh từng chữ, có vẻ đặc biệt có tinh thần. Điều này làm cho Cừu Chính Khanh cảm thấy có phải cô nàng này ăn một loại thuốc có tên là "mỗi ngày tôi đều rất có tinh thần" hay không.

"Chào anh, có chuyện gì cần tôi giúp một tay sao?" Doãn Đình kêu xong biệt hiệu thì hỏi trực tiếp luôn.

Cừu Chính Khanh bật cười: "Tại sao cảm thấy tôi tìm cô giúp một tay?"

"Bởi vì tôi không để cho anh giúp một tay, cho nên anh gọi tới nhất định không phải là phúc đáp tôi. Mà anh cũng không nhất định tìm tôi bàn công việc. Chủ động gọi điện thoại cống hiến bất quá vậy cũng rất không có khả năng. Cho nên tìm tôi hẳn muốn giúp một tay." Doãn Đình nói một hơi.

Cừu Chính Khanh cười cười: "Trừ khoản công việc ra, những thứ khác đều là nội dung thông điện thoại của cô với bạn bè sao?"

"Đúng vậy. Nhưng còn nhiều hơn, chúng tôi sẽ tán gẫu chuyện ăn nhậu chơi bời, cái đề tài này anh cũng không có hứng thú đâu."

Nghe thật đúng là không có tiếng nói chung đây. Cừu Chính Khanh khụ hai tiếng, nói: "Là như thế này. Lần trước không phải cô nói, tôi và Mao Tuệ Châu ăn cơm chung ở nhà hàng kia không thích hợp à." Anh còn chưa nói hết, Doãn Đình đã ngắt lời anh hỏi: "Mao Tuệ Châu là ai?"

"Chính là Zoe."

"A a, tên tiếng Trung của cô ấy là Mao Tuệ Châu à." Doãn Đình kêu lên: "Ba mẹ cô ấy nhất định rất thích cô ấy, báu vật thông minh, nhìn xem đa số người đều đặt tên chữ. Cho nên Zoe hiện tại xinh đẹp, đặt tên hay thật quá quan trọng." Nói tới chỗ này cô đột nhiên cười ha ha.

Cừu Chính Khanh vốn đoán được cô đang suy nghĩ gì, anh nói: "Cho nên tôi chính là rất nghiêm chỉnh, đúng không?" Cừu Chính Khanh, ba chữ này rõ ràng rất êm tai, đến cô là biến thành xiêu vẹo, anh sống 33 năm, lần đầu tiên biết tên của anh có ý này.

Doãn Đình cười ha ha: "Anh thật hài hước."

Hài hước ở chỗ nào? Cừu Chính Khanh im lặng. Anh quyết định muốn chuyển đề tài trở lại. "Chính là lần trước cô nói tôi chọn nhà hàng không thích hợp, tôi mới vừa xem ở trên mạng, thấy người có lời bình màu đỏ phóng khoáng lạc quan, cô ấy đề cử không ít, cho nên tôi muốn trực tiếp hỏi xem, chọn nhà hàng nào thì tốt."

"Ô? Cái gọi là chị Hồng sao?" Doãn Đình còn không có làm rõ ràng tình huống, cô nói: "Cô ấy rất thành công, trên tạp chí thức ăn ngon còn có chuyên mục, chỉ là cô ấy tài trợ cũng nhiều. Có rất nhiều Thương gia ăn thử sẽ tìm cô ấy tuyên truyền hoạt động, những chuyện làm ăn này khẳng định anh cũng tương đối rõ ràng, có tài trợ dĩ nhiên thì phải khen ngợi. Người cao cũng không nhất định đều nói lời thật lòng. Chỉ là chuyện chọn nhà hàng yêu thích đều là tương đối chủ quan, cảm nhận mỗi người đều không giống nhau, anh cũng không cần tin hoàn toàn."

Cừu Chính Khanh trầm mặc hai giây, anh mới nói một câu, cô nàng Doãn Đình này đã phát biểu một tràng, như vậy thích hợp sao? Mới phát hiện hóa ra cô cũng rất có tiềm chất câu nhậu.

"Đình Đình ngọc lập 413." Cừu Chính Khanh nói, đang muốn hỏi cái ID này có phải của cô hay không, kết quả Doãn Đình liền kêu lên: "Ah, cái đó là của tôi đây! Anh thật có mắt! Tôi bình luận quả thật cũng rất hoa đô (biểu thị sự vẻ vang)."

Cừu Chính Khanh hết nói nổi, khiêm tốn đây à? Cô gái!

Đình Đình vẫn còn đang trong hưng phấn: "Oa, oa, chúng ta thật là có duyên. Anh xem, anh xem, tư hồng thật rất thần kỳ, cũng chỉ dẫn anh tìm được mục tôi hướng dẫn lựa chọn nhà hàng để hẹn hò. Chỗ tôi đề cử cũng rất tốt, anh có thể thử một lần. Hơn nữa tôi tuyệt đối không có lấy tiền quảng cáo và tài trợ, tất cả đều là chỗ tôi tốn tiền đi ăn thử nghiệm."

Ngón tay Cừu Chính Khanh lặng lẽ gõ mép bàn, còn hướng dẫn lựa chọn nhà hàng để hẹn hò cơ chứ, anh chú ý tới rõ ràng còn có rất nhiều chỗ thích hợp chia tay thích hợp giả trang thích hợp coi tiền như rác nữa mà. Song nói chuyện chen hòng nữ sinh thật sự không phải là phong cách của anh, cho nên Cừu Chính Khanh cũng không có nói gì, chỉ hỏi cô: "Vậy cô đề cử nhà hàng nào?"

"Anh đi với ai?" Doãn Đình hỏi anh.

"Cái đó không quan trọng." Cừu Chính Khanh không muốn nói cho cô biết, tránh cho cô hỏi lung tung này kia.

"Oh." Doãn Đình không thất vọng, tiếp tục hỏi: "Vậy anh đang ở giai đoạn tán gái hay là đang ở giai đoạn duy trì tình cảm ổn định đây?"

Như thế với chọn nhà hàng còn có khác nhau sao? Mặt Cừu Chính Khanh xạm lại. Hơn nữa nghe cách cô dùng từ, còn là tán gái, anh không có thời gian và hứng thú đâu.

Không nghe được anh trả lời, Doãn Đình lại nói: "Được rồi, anh vẫn còn xấu hổ. Vậy tôi đề cử nhà hàng tên 'Khí hạnh phúc gặp gỡ thức ăn ngon'. Cái này có tính tổng hợp tương đối mạnh, đồ ăn cũng ngon, môi trường không khí cũng không tệ, đều thích hợp để tán gái và duy trì tình cảm ổn định. Người đứng đắn nghiêm túc như anh ngồi ở đó cũng sẽ không quá đột ngột. Ông chủ nhà hàng này cũng họ Doãn đó. Anh ấy còn có một nhà hàng khác tên là nhà hàng 'Thực', nhà hàng kia có đặc tính cao cấp, thích hợp dùng để giả trang, cho dù là gián điệp."

Nghe Doãn Đình hình như còn muốn đánh giá, Cừu Chính Khanh vội vàng ngăn cô: "Được rồi, được rồi. Không cần phải giới thiệu chỗ khác, tôi biết được tên nhà hàng là được rồi." Anh vừa nói vừa gõ ở trên bàn phím, tìm thấy được nhà hàng. "Đình Đình ngọc lập 413" quả thật cũng từng bình luận đề cử nhà hàng này, thậm chí còn bình luận vài món ăn.

Cừu Chính Khanh vừa nhìn bình luận trên mạng vừa nghe Doãn Đình thao thao bất tuyệt nói hết nhà hàng mình biết, cô nói cho anh biết những món nào ăn ngon, thích hợp hai người ăn. Anh không có ngăn cản cô, mà cô thật sự bắt đầu nói, cũng không khác cô viết trong bình luận là mấy.

Cừu Chính Khanh đột nhiên cảm thấy thật buồn cười, nhà cô nhất định sẽ không buồn? Ba cô anh cô nghe cô nói chuyện đã đủ náo nhiệt. Thật ra thì náo nhiệt cũng rất tốt. Doãn Đình nhất định là uống thuốc "Tôi mỗi ngày đều rất náo nhiệt!". Cừu Chính Khanh càng nghĩ càng thấy thú vị, sau đó anh thật sự nở nụ cười.

Buổi trưa Chủ nhật.

Cừu Chính Khanh vốn hẹn Mao Tuệ Châu ăn tối, nhưng thứ bảy cô nhận được thông báo đến gần tới Chủ nhật quản lý cao cấp tổng công ty sẽ tới, Thứ hai sẽ tiến hành thị sát bên nghiệp vụ cho nên bữa ăn tối đổi thành đồ ăn Trung Quốc, mà vì Thứ hai Mao Tuệ Châu báo cáo hội nghị vẫn còn có công việc phải làm. Vì vậy hai người hẹn cùng nhau ăn cơm trưa đơn giản là được rồi.

Cừu Chính Khanh tới nhà hàng trước. Ngừng xe xong đi vào cửa chính, liếc thấy một quán nhỏ bên ngoài cách nhà hàng không xa có một bóng dáng quen thuộc mang theo ba đứa nhỏ. Cừu Chính Khanh hơi sững sờ, nhìn kỹ mấy lần, xác định thật đúng là Doãn Đình.

Cô mặc áo T-shirt và quần jean đơn giản, giản dị như ngày xe đạp cô bị hư. Giờ phút này cô đang cầm một cái hộp lớn, viền cái hộp in chữ màu sắc rực rỡ, ở góc độ Cừu Chính Khanh thì không thấy rõ. Nhưng Cừu Chính Khanh lại có thể nhìn rõ ba đứa nhỏ bên cạnh cô. Ba đứa nhỏ khoảng chừng sáu bảy tuổi, trên tay một đứa cầm thứ giống như buru thiếp, đứa bé hơi lớn hơn kia đang cầm cái hộp như Doãn Đình.

Cừu Chính Khanh đang muốn đi qua xem bọn họ đang làm gì thế thì Doãn Đình đã quay đầu lại nhìn thấy anh rồi, cô hoan hô chạy vội tới chỗ Cừu Chính Khanh, đi theo sau là một đám nhỏ.

Cừu Chính Khanh có chút mơ hồ, bị sợ đến chân không dám động. Lúc này nếu là nghênh đón thì anh nhất định lo lắng chạy đi.

Chỉ là không cần anh nghênh đón, cách chỗ anh đứng bất động không xa, Doãn Đình chạy nhanh tới. "Cừu tổng đại nhân."

"Đại nhân." Ba đứa bé học theo, gọi.

Rất tốt. Cừu Chính Khanh cảm thấy khá vui, tối thiểu mấy bạn nhỏ của Doãn Đình không có gọi lung tung biệt hiệu của anh. "Chào các bạn nhỏ." Anh khách khí lễ phép chào bọn nhỏ.

"Chúng tôi đang làm hoạt động công ích, bán buru thiếp từ thiện." Không đợi anh hỏi, Doãn Đình chủ động giải thích.

Lúc này Cừu Chính Khanh thấy rõ, viền cái hộp lớn cô ôm viết: "Bán buru thiếp phong cảnh từ thiện, 2 đồng 1 tờ, 15 đồng 10 tờ".

Nhìn qua cô bé nhỏ tuổi nhất cũng hướng Cừu Chính Khanh vui sướng gật đầu: "Là làm chuyện tốt."

Doãn Đình cười với đứa bé kia, sau đó chuyển sang Cừu Chính Khanh: "Bọn chúng là những đứa nhỏ ở viện mồ côi."

Cừu Chính Khanh gật đầu một cái, phỏng đoán bọn chúng là vì khoản tiền ủng hộ viện Phúc Lợi, vì vậy anh nghĩ anh nên mua vài tấm buru thiếp, còn chưa kịp mở miệng, lại nghe thấy có người kêu sau lưng: "Chính Khanh."

Cừu Chính Khanh quay đầu lại, là Mao Tuệ Châu đến. Anh ngoắc ngoắc tay với cô, lúc này Mao Tuệ Châu thấy Doãn Đình, kinh ngạc nhướng nhướng mày, lúc này điện thoại di động của cô vang lên, cô nhú mày nhận. Hai ngày nay điện thoại cũng không có dừng lại, vì Thứ hai mọi người sẽ bận bịu. Ai cũng không rõ cấp trên có ý gì, sáng sớm hôm nay đột nhiên muốn báo cáo này muốn báo cáo kia, rất nhiều cái đều không có sẵn, còn phải sửa sang lại số liệu còn phải viết tài liệu. Mao Tuệ Châu bị những chuyện này làm cho phiền chết đi được, nhưng lại hẹn hò với Cừu Chính Khanh, cô không muốn thất ước. Chỉ là trên công việc gặp phiền phức có chút vượt quá dự liệu của cô, cô có chút nóng nảy.

Vội vã trò chuyện mấy câu với cấp dưới, chỉ điểm bọn họ làm thế nào, Mao Tuệ Châu đi tới bên cạnh Cừu Chính Khanh, vừa đứng nghe được Doãn Đình nói với Cừu Chính Khanh: "Ủng hộ một chút, mua hai bộ buru thiếp đi."

Mao Tuệ Châu nhú mày chặt hơn, mà Cừu Chính Khanh rất sáng khoái nói: "Được."

Cừu Chính Khanh móc túi tiền, Doãn Đình hướng về phía Mao Tuệ Châu cười kêu: "Zoe tiểu thư."

Ba bạn nhỏ lại cùng kêu: "Tiểu thư."

Mao Tuệ Châu trông đối không vui, kêu ai là tiểu thư đây? Mắng chửi người sao? Cô nghiêm mặt, không đáp không để ý. Cừu Chính Khanh móc tiền trả cho Doãn Đình, Doãn Đình trả anh 20 đồng, sau đó đưa cho anh hai bộ buru thiếp. Mao Tuệ Châu nhìn nhà hàng, nhỏ giọng nói: "Tôi tiến vào trước." Sau đó rời đi.

Doãn Đình nhìn bóng lưng cô ta, nhỏ giọng nói với Cừu Chính Khanh: "Hình như tâm trạng của cô ấy không tốt, có thể công việc hơi mệt nhọc, nhưng mà mệt cũng đến nơi hẹn, rất tốt đấy. Anh phải kiên nhẫn một chút." Mao Tuệ Châu mới vừa nghe điện thoại hai người bọn họ đều có nghe được, Cừu Chính Khanh gật đầu một cái, bày tỏ hiểu. Anh giờ giờ buru thiếp lên ý bảo cảm ơn. Sau đó sờ sờ đầu nam sinh duy nhất đứng giữa ba đứa nhỏ: "Mọi người cực khổ, cố lên. Phải chăm chỉ đọc sách, chỉ cần chịu cố gắng, trưởng thành có thể có cuộc sống mình muốn."

Ba đứa nhỏ cùng kêu lên: "Cảm ơn chú."

Cừu Chính Khanh cười cười với bọn họ, tiến vào nhà hàng. Sau khi anh tiến vào tìm được Mao Tuệ Châu, trong nhà hàng còn đông người, cho nên chỗ ngồi của bọn họ xếp hàng thứ hai gần cửa sổ, quay đầu có thể thấy ngoài cửa sổ, Cừu Chính Khanh cảm thấy rất tốt. Anh nhìn thấy Doãn Đình đang cùng bọn nhỏ cười, sau đó kéo bọn chúng lùi đến đầu đường cạnh nhà hàng. Lúc này có một người phụ nữ trung niên đi qua. Cô bé nhỏ nhất đứng cầm giờ buru thiếp lên nói gì đó với người phụ nữ, người phụ nữ lắc đầu, không có mua, rồi đi.

Cô gái nhỏ xệ khuôn mặt nhỏ nhắn xuống, có chút chán nản nhìn Doãn Đình, Doãn Đình giờ ngón tay cái với cô bé, Cừu Chính Khanh đoán có lẽ cô khen người bạn nhỏ đứng cầm, bởi vì cô gái nhỏ cười, hai đứa bé khác vỗ vai cô bé. Sau đó cô bé lớn hơn kéo cô gái nhỏ hướng một người đi đường khác giờ buru thiếp lên.

"Sao hai người gặp nhau, trùng hợp như thế à?" Mao Tuệ Châu mới vừa trả lời xong một tin nhắn, giương mắt thấy tình hình bên ngoài, trong lòng vẫn có chút không vui. Lần trước Doãn Đình để lại cho cô ta ấn tượng không tốt, lần này cũng rất không tốt. Cảm giác giống như là giết quen thuộc ép bán.

Chuyện quyền tiền công ích đều sử dụng quỹ từ thiện, bọn họ hướng người quen quyền tiền như vậy, không mua thì không được, mua cũng không biết bọn họ đem tiền đi đâu. Mao Tuệ Châu cũng từng trải qua chuyện đó mấy lần, cộng thêm hôm nay tâm tình không tốt, thật sự không thể trưng ra sắc mặt tốt.

"Là vừa khéo." Cừ Chính Khanh không nói nhiều đến Doãn Đình, quan tâm hỏi Mao Tuệ Châu: "Công việc có tốt không?"

Mao Tuệ Châu xoa xoa trán: "Không tốt lắm cũng phải làm. Không biết lần này làm sao tới đánh bắt ngờ, ông chủ tôi lại điên, cái gì cũng bắt chuẩn bị. Mấy ngày nữa là tốt. Chọn vài món ăn nhanh đi, ăn xong tôi phải về công ty."

"Ừ." Cừ Chính Khanh vẫy phục vụ, hai người đều chọn món đơn giản nhất, một com chiên, một mỳ Ý. Cừ Chính Khanh chọn món ăn xong, nghĩ đến khi còn bé mình không có tiền ăn nhà hàng đôi mắt trông mong nhìn người khác ăn đến chảy nước miếng, vì vậy gửi tin nhắn cho Doãn Đình, hỏi cô có muốn cho các bạn nhỏ ăn chút gì hay không.

Doãn Đình nhắn lại rất nhanh: "Không cần. Chúng tôi ăn rồi. Nếu như cần dẫn bọn nhỏ đi ăn ngon thì tôi sẽ dẫn. Một chút quà vặt thì tốt, bữa tiệc lớn thì không cần đâu. Nếu không bọn chúng trở về nói lại, những người bạn nhỏ khác sẽ cảm thấy không công bằng."

Cừ Chính Khanh nhìn, đáp lại một chữ: "Ok." Anh có thể hiểu. Ở trong hoàn cảnh sinh hoạt của bọn nhỏ, căn bản là có rất nhiều chuyện bọn chúng cảm thấy không công bằng, không cần thiết lại thêm một cái. Anh nhìn Mao Tuệ Châu, cô đang nhập vào nhanh chóng trên điện thoại di động, hình như là đang trả lời thư điện tử. Cừ Chính Khanh cũng mở hộp thư kiểm tra, xem thử có thư mới hay không.

Lúc này điện thoại di động chợt vang lên âm thanh tin nhắn, Cừ Chính Khanh vừa nhìn, là Doãn Đình gửi tới: Có biển. May tới, tại phố đối diện, đang đi phía này. Sẽ không một lần hẹn hai chứ?

Mặt Cừ Chính Khanh xạm lại, trong đầu đã hiện lên vẻ mặt khinh bỉ của Doãn Đình, anh vội vàng hồi đáp cô: Không có. Tôi không biết cô ấy.

Doãn Đình hỏa tốc đáp lại anh: Vậy tôi giúp anh cản cô ấy.

Đầu Cừ Chính Khanh suyt chút nữa thì đập vào bàn, hôm nay cô nàng Doãn Đình không uống thuốc "Tôi mỗi ngày đều rất thần dũng". Không cần cản, anh lại không làm gì việc trái với lương tâm. . .

Bạn đang đọc truyện *Xin Anh Đứng Đắn Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Cừ Chính Khanh vội vàng phản hồi một tin nhắn cho cô: không cần cản!

Nhưng sau khi gửi tin nhắn đi thì Doãn Đình hoàn toàn không có hồi âm lại, điều này làm cho Cừ Chính Khanh có chút thấp thỏm. Cô nàng này sẽ không biến khéo thành vụng, để cho anh mất thể diện chứ?

Lúc này Mao Tuệ Châu đã gửi thư điện tử xong, ngẩng đầu nhìn Cừ Chính Khanh, thấy anh cũng đang cúi đầu nhìn điện thoại di động, vì vậy nói: "Thực xin lỗi, chuyện ngày hôm nay của tôi quả thật hơi loạn. Cậu cũng rất bận?"

"Bình thường." Cừ Chính Khanh vừa đáp trong lòng vừa suy đoán xem Doãn Đình cản thế nào, không phải là nói phía trước sửa đường mời đối phương đổi đường khác chứ?

Cừ Chính Khanh không tập trung đáp lại, Mao Tuệ Châu có chút nhạy cảm. Cô ấy kiểm điểm mình một chút, có phải thái độ trước đó làm Cừ Chính Khanh ghét hay không. Vì vậy cô ấy nói xin lỗi: "Thực xin lỗi, hôm nay loạn tùm lum làm tôi hơi phiền muộn, mới vừa rồi hình như là có chút không lễ phép. Hi vọng cậu và bạn của đồng nghiệp cậu chớ để ý."

Cừ Chính Khanh ngẩng đầu nhìn cô ấy một cái: "Không sao. Ai cũng có lúc có áp lực lớn, có thể thông cảm. Mới vừa rồi Doãn Đình còn nói có thể do công việc của cậu quá mệt mỏi, mệt như vậy mà còn đến nơi hẹn đã là tốt rồi. Cho nên cậu đừng để trong lòng, tất cả mọi người có thể hiểu được."

Mao Tuệ Châu hơi sững sờ, Doãn Đình cư nhiên nói như vậy sao? Trong lòng cô ấy phiền loạn hơn, cảm thấy áy náy. Mới vừa rồi thật là không nên bày ra vẻ mặt đó cho người ta xem, hơn nữa mấy bạn nhỏ kia kêu tiểu thư cũng chỉ là không hiểu chuyện, cô ấy so đo cái gì cùng người bạn nhỏ chứ. Cô ấy nghĩ như vậy, theo bản năng ngó ra ngoài cửa sổ, thấy Doãn Đình đang lôi kéo ba người bạn nhỏ đi về phía khác, mà đổi thành một cô gái trẻ thân hàng hiệu nổi tiếng chói lọi, trên tay cầm nhiều túi hàng hiệu hấp dẫn chú ý của cô ấy.

Cô ấy chú ý đến không phải là bởi vì những thứ hàng hiệu kia, là bởi vì lúc cô gái kia đi vào nhà hàng thấy được Cừ Chính Khanh, ánh mắt rõ ràng sáng lên, vẻ mặt mừng rỡ khiến Mao Tuệ Châu có chút cảnh giác.

Cũng trong lúc đó, Cừ Chính Khanh nhận được một tin nhắn, Doãn Đình viết: "Xin lỗi, không cản được, cô ấy nói cô ấy muốn đi nhà hàng đó ăn trưa. Tôi đã cố hết sức, nhưng không thể lộ tẩy, cho nên chỉ có thể để cho cô ấy đi vào. Tôi mang bọn nhỏ đi trước."

Cừ Chính Khanh quả thật dở khóc dở cười, Thẩm Giai Kỳ tới nhà hàng này ăn cơm, tại sao cô phải tựa như chạy trốn? Anh nghĩ nếu như đổi thành người khác đại khái sẽ cho rằng trong lòng cô có quý, nhưng anh không nghĩ thế, chỉ là anh thật sự tò mò rốt cuộc trong óc khác với những người khác của Doãn Đình đang suy nghĩ gì.

Vì vậy Cừ Chính Khanh gửi tin nhắn lại cho Doãn Đình, hỏi cô: mọi người ăn cơm bình thường thôi mà. Cô mang bọn nhỏ bỏ chạy làm gì?

Vừa gửi tin nhắn đi, anh liền nghe được một giọng nói quen thuộc: "Cừ tổng, thật là trùng hợp."

Không cần ngừng đầu cũng biết, nhất định là Thẩm Giai Kỳ rồi.

Cừ Chính Khanh để điện thoại xuống, ngừng đầu nhìn, giống như mới vừa biết Thẩm Giai Kỳ tới: "Thẩm Tổng? Thật đúng là trùng hợp."

Thẩm Giai Kỳ liếc mắt nhìn Mao Tuệ Châu, mỉm cười. Mao Tuệ Châu nhìn Thẩm Giai Kỳ, không biến sắc. Cừ Chính Khanh nghiêm trang giới thiệu các cô với nhau, vị này là ai, vị kia là ai. Hai cô gái nhìn nhau cười một tiếng, bắt tay lẫn nhau.

Cừ Chính Khanh đối mặt với tình cảnh này, đột nhiên cảm thấy mình bị lây của Doãn Đình, tâm tư dường như thật sự có chút giả dối. Nhưng mà, không đúng, anh thật không có làm gì sai.

Bên này Thẩm Giai Kỳ tựa như thân quen nói: "Tôi mới vừa đi mua đồ, muốn tới đây ăn trưa, không ngờ trùng hợp gặp hai vị như thế, có để ý tôi ngồi cùng bàn hay không?"

Cừ Chính Khanh khó mà nói không, anh nhìn hướng Mao Tuệ Châu, xem ý kiến của cô ấy. Mao Tuệ Châu cũng không tiện nói không, Thẩm tổng gì đó có thể là bạn làm ăn hoặc bạn bè của Cừ Chính Khanh, cô ấy không thể không để ý đến mặt mũi của Cừ Chính Khanh. Vì vậy cô ấy mỉm cười gật đầu: "Không sao, ngồi cùng nhau."

Thẩm Giai Kỳ ngồi xuống, đặt đồ cầm trên tay xuống. Mao Tuệ Châu thấy cô ta đặt sáu hộp burrito lên bàn, giống như cái Cừ Chính Khanh mua. Thẩm Giai Kỳ thấy cô ấy đang nhìn burrito, vì vậy đưa hai hộp qua: "Thích burrito này? Tặng cô đấy. Bạn tôi bán, chất lượng in ấn rất tốt. Tôi có rất nhiều, mỗi lần gặp cô ấy đều sẽ bị ép mua mấy hộp."

Mao Tuệ Châu ngăn người, bạn bè? Cho nên vị này cũng quen biết Doãn Đình?

Cừ Chính Khanh nghe Thẩm Giai Kỳ nói bị ép mua burrito thì có chút buồn cười, cũng không biết Doãn Đình nói thế nào với người ta. Bên này Thẩm Giai Kỳ thuần thục chọn món với phục vụ, thực đơn cũng không nhìn, xem ra đã không phải là lần đầu tiên tới đây.

Điện thoại của Cừ Chính Khanh vang lên âm thanh tin nhắn, anh cầm lên nhìn, là Doãn Đình nhắn tin lại: "Các người trình diện quan hệ tam giác, để người bạn nhỏ coi không tốt lắm. Cho nên tôi dẫn bọn nhỏ đi trước."

Mặt Cừ Chính Khanh xạm lại, người nào quan hệ tam giác chứ! Đang suy nghĩ gửi tin nhắn phản bác lời này của cô, trong tai nghe được Thẩm Giai Kỳ hỏi Mao Tuệ Châu: "Cô và Cừ tổng là bạn bè?"

Cừ Chính Khanh dừng tay lại, theo bản năng ngừng đầu nhìn Mao Tuệ Châu một cái, Mao Tuệ Châu cũng đang nhìn về phía anh, cô ấy mở trừng hai mắt, nói: "Chúng tôi là bạn học thời đại học." Cô ấy từng đề nghị ngầm lui tới nhưng Cừ Chính Khanh còn đang suy nghĩ chuyện này, dù sao không quen Thẩm Giai Kỳ, cũng không xác định được ý của cô ta, vẫn dè dặt cân trọng sẽ tốt hơn.

"Chỉ là bạn học thời đại học thôi sao?" Thẩm Giai Kỳ uống một hớp nước, để ly xuống, cười nói: "Vậy thì tốt quá. Tôi hỏi cái này là bởi vì tôi đang định theo đuổi Cừ tổng, cho nên hỏi rõ ràng quan hệ thì tốt hơn, nếu không làm rõ tình huống thì sẽ lúng túng."

Cừ Chính Khanh và Mao Tuệ Châu đều sửng sốt, lại liếc nhìn nhau. Mao Tuệ Châu không chỉ khó xử, còn rất tức. Hôm nay mọi chuyện thật là không thuận, cố gắng sắp xếp thời gian gặp mặt kết quả còn gặp phải chuyện như vậy. Cô ấy cũng không giả bộ khách khí nữa, cười đáp lại: "Thật sao? Thẩm tiểu thư cũng có ý nghĩ này, vậy chúng ta cũng coi như cùng chung mục tiêu."

"Thế à." Thẩm Giai Kỳ nhìn Cừ Chính Khanh một cái, lại quay đầu lại cười với Mao Tuệ Châu: "Vậy tôi hiểu."

Cừ Chính Khanh nhìn hai cô gái nhìn nhau cười giả dối, cảm thấy vô cùng lúng túng. Hiểu cái gì chứ, đây quả thực là thêu dệt chuyện. Gặp mặt cái này gọi là thường thức, quan tâm cái kia gọi là thăng thẩn, đáng tiếc thăng thẩn tựa như đại tiểu thư Tần Vũ Phi thì anh thật không quá thường thức.

Nghĩ đến anh mới 33 tuổi, trước kia mặc dù đã từng có nữ sinh lấy lòng anh, nhưng anh gửi gắm trái tim vào công việc, không có tâm tư suy tính. Hiện tại Doãn Đình tặng tờ hồng, chẳng lẽ hoa đào của anh thật sự nở ra từng đóa? Nở quá nhiều thành tai họa rồi! Tình huống này có chút kích thích làm anh không thể hưởng thụ, anh trả lại tờ hồng có quá đáng không?

Lúc này phục vụ đem đồ ăn Cừ Chính Khanh và Mao Tuệ Châu chọn tới, Cừ Chính Khanh hắng giọng nói: "Cám ơn hai vị đã ưu ái, thật sự là quá nể mặt tôi, quả thật thụ sủng nhược kinh. Chỉ là chúng ta ăn cơm trước đi, các cô đều rất thăng thẩn, người lúng túng là tôi."

Mao Tuệ Châu bung đồ ăn lên, rất phối hợp mà nói: "Vậy tôi dùng trước, ngại quá."

"Mời." Thẩm Giai Kỳ phóng khoáng nói.

Cừ Chính Khanh cũng bắt đầu ăn. Thẩm Giai Kỳ nhìn đồ ăn của bọn họ, nhíu mày: "Ăn đơn giản như vậy, không có thời gian?"

"Còn làm việc." Mao Tuệ Châu đáp. Cô ấy rất may mắn vì hôm nay không có thời gian, không cần lãng phí thời gian ganh đua với cô gái này, hai ngày nay cô ấy quá mệt mỏi, thật sự không có tâm tình.

"Ồ." Thẩm Giai Kỳ chuyển sang Cừ Chính Khanh: "Còn Cừ tổng?"

"Tôi cũng có chuyện." Câu trả lời của Cừ Chính Khanh khiến Mao Tuệ Châu cong cong khóe miệng, cô ấy bảo vệ mặt mũi của anh, anh cũng bảo vệ cô ấy, phong độ thân sĩ như vậy khiến cô ấy rất thích.

"Vậy hai người mau ăn đi. Ăn xong đi trước, tôi sẽ tính tiền." Thẩm Giai Kỳ phóng khoáng nói.

"Thẩm tiểu thư quá khách sáo." Mao Tuệ Châu cảm thấy Thẩm Giai Kỳ có lòng khoe khoang, rất là khó chịu. Cô ấy thuần thực com nước xong, nhìn Cừ Chính Khanh cũng ăn xong rồi, sử dụng ánh mắt hỏi anh, Cừ Chính Khanh gật đầu một cái, hôm nay không thích hợp ra cửa, vẫn nên mau rút lui.

Lúc này món ăn Thẩm Giai Kỳ gọi cũng đưa lên, Cừ Chính Khanh liền bảo cô ta từ từ dùng, nói bọn họ có chuyện phải đi trước.

"Tốt. Hôm khác sẽ liên lạc." Thẩm Giai Kỳ cũng không khách sáo dây dưa với bọn họ nữa. Cừ Chính Khanh và Mao Tuệ Châu cùng rời khỏi chỗ, Mao Tuệ Châu cầm tờ giấy tính tiền thanh toán lại bị Cừ Chính Khanh vượt lên trước. "Chớ giận dữ." Anh nhẹ giọng nói.

Mao Tuệ Châu nhướn nhướn mày: "Cảm giác cũng coi như cậu mời cô ta mời com thật là khó chịu."

Cừ Chính Khanh cũng nhướn mày: "Đó cũng là đánh cho thành ngang tay, cậu cũng không có thua thiệt."

Mao Tuệ Châu không nhịn cười được, đúng vậy, dù sao cô ấy còn chưa có thua. Hai người cùng đi đến bãi đậu xe, Mao Tuệ Châu vẫy tay chào tạm biệt, lái xe rời đi.

Cừ Chính Khanh lên xe, thở phào nhẹ nhõm. Tình hình bây giờ có chút không hay, anh không có cảm giác hưởng thụ khi được hai cô gái theo đuổi. Trong kế hoạch của anh không có cái này. Nếu như hai bên chu toàn, có nghĩa là anh phải lãng phí chút thời gian cùng tình lực, nếu như không nghĩ chu toàn, lại có nghĩa là anh phải lập tức xác định lui tới hoặc là cự tuyệt Mao Tuệ Châu. Nhưng chuyện hôn nhân rất là quan trọng, anh không muốn ký kết qua loa.

Nhất thời không có nghĩ được biện pháp gì, Cừ Chính Khanh lái xe đi hướng siêu thị. Không có biện pháp trước hết mặc kệ, địch không động tôi không động. Đúng rồi, còn chưa có sửa đúng quan niệm sai lầm của Doãn Đình, anh có thái độ nghiêm túc đối với chuyện nam nữ lui tới, cái gì mà quan hệ tam giác, anh sẽ không làm loạn, cô cũng đừng suy đoán lung tung.

Nghĩ đến cái gì đó, quẹo vào đầu đường trước mặt, nhưng không thấy Doãn Đình.

Cô còn mang theo ba bạn nhỏ kia, trên miệng bốn người ngậm cây kẹo que, trong tay tiểu Đình và hai bạn nữ mỗi người ôm hai hộp kẹo que lớn, bé trai ôm cái hộp bur thiếp. Trên mặt bốn người đều lộ ra vẻ hài lòng và hạnh phúc, mang theo nụ cười, đứng ở đầu đường tỏ vẻ oai phong giống như bọn họ không phải đang ăn kẹo que, mà là đầu đội kim quan.

Cừ Chính Khanh không nhịn cười được, cảm thấy tình cảnh này thật rất buồn cười, mới vừa rồi ở trong nhà hàng trang hoàng đẹp như vậy, hiện tại so với bốn người đứng ở đầu đường này thật là thua kém rất nhiều.

Cừ Chính Khanh lái xe tới, nhấn còi, Doãn Đình quay mặt lại nhìn, nhìn thấy anh thì mặt rõ ràng sáng lên, Cừ Chính Khanh phát hiện miệng nhếch cang lớn. Nét mặt của cô, thật buồn cười.

"Cừ tổng đại nhân!" Doãn Đình chạy tới nơi, một đám nhỏ đi theo ở đằng sau.

Cừ Chính Khanh mở cửa xe ra, Doãn Đình thò đầu tới: "Ăn xong nhanh vậy sao?"

"Ừm." Anh hỏi: "Các cô bán xong chưa? Có muốn đi về hay không? Tôi có thể tiễn các cô đoạn đường."

"Quá tuyệt!" Doãn Đình vui sướng đồng ý, không một chút khách khí. Cô xoay người lại kêu bọn nhỏ lên xe, nhìn bọn nhỏ ngồi vững vàng ở ghế sau, sau đó đóng kỹ cửa xe, mình ngồi vào ghế trước.

"Chú ấy muốn đưa chúng ta về nhà, mọi người phải cảm ơn chú."

"Cảm ơn chú!" Ba đứa nhỏ nói. Đứa nhỏ nhất dùng một chút rồi bổ sung thêm một câu: "Cảm ơn xe."

"Không cần khách sáo." Cừ Chính Khanh đáp, suy nghĩ một chút cũng bổ sung một câu: "Xe cũng nói không cần khách sáo." Sau đó anh phát hiện tất cả bọn nhỏ đều nhìn anh chằm chằm. Doãn Đình đung đung cánh tay anh: "Sao anh nghiêm chỉnh nói xe cũng nói không cần khách sáo, bọn nhỏ sẽ cho rằng xe của anh thật có bản lĩnh đặc biệt gì đó, hoặc là anh có bản lĩnh đặc biệt gì đó."

Bản lĩnh đặc biệt gì đó? Cừ Chính Khanh cau mày. Doãn Đình giải thích: "Nói thí dụ như anh có thể đối thoại cùng xe, tâm ý tương thông"

"Có thật không?" Đứa trẻ nhỏ nhất hỏi.

"Dĩ nhiên không phải. Mới vừa rồi chú chỉ nói lời khách sáo, như cục đá nhỏ hướng xe nói cảm ơn đó, là lời khách sáo thôi."

"Dạ." Ba đứa nhỏ yên tâm, lại cảm thấy có chút tiếc hận.

"Nịt chặt dây an toàn." Cừu Chính Khanh quyết định không giao tiếp với đứa nhỏ nữa. Hiện tại anh khó hiểu rất cuộc trong đầu đứa nhỏ nghĩ cái gì.

Doãn Đình nịt chặt dây an toàn, Cừu Chính Khanh lái xe. Lúc này cục đá nhỏ còn nói: "Chị Đình Đình, có thể tặng chú một viên kẹo ăn hay không, chú đã giúp chúng ta."

"Được. Chỉ là bây giờ chú đang lái xe, không thể ăn kẹo, chờ lúc chú không lái xe sẽ ăn." Doãn Đình đồng ý thay Cừu Chính Khanh, lại giúp anh từ chối nhã nhặn, Cừu Chính Khanh cảm kích cô.

Sau đó cục đá nhỏ lại hỏi: "Chú ơi, chú biết tại sao kẹo ngọt không?"

Cừu Chính Khanh theo bản năng hệ thống thành phần đường hóa học cùng kiến thức công nhận vị giác bằng đầu lưỡi của con người ở trong đầu, cục đá nhỏ không đợi anh trả lời, lại nói tiếp: "Bởi vì nó muốn cho chú vui vẻ."

Một cô bé bên cạnh cũng nói tiếp: "Cho nên lúc ăn phải vui vẻ."

Cừu Chính Khanh lại nhìn Doãn Đình một cái, đây là do ai dạy bạn nhỏ vậy?

Lúc này cục đá nhỏ lại hỏi: "Chú ơi, chú biết tại sao mặt trời cao như vậy xa như vậy lại sáng như vậy không?"

Lúc này Cừu Chính Khanh không muốn lý sự về kiến thức thiên văn học, anh muốn hỏi ngược lại cục đá nhỏ là tại sao có viên kẹo nhét vào trong miệng cháu mà cũng không ngăn được miệng của cháu vậy? Dĩ nhiên anh là người chú có phong độ thân sĩ, anh sẽ không hỏi loại vấn đề này.

Mà cục đá nhỏ lại tự mình trả lời: "Mặt trời sẽ như vậy, bởi vì chúng ta phải có mục tiêu."

Ánh sáng rộng lớn tràn đầy mục tiêu sao? Cừu Chính Khanh lại nhìn Doãn Đình một cái. Doãn Đình đang mỉm cười, khen cục đá nhỏ trí nhớ tốt, nhớ toàn bộ.

"Em cũng nhớ toàn bộ." Một bạn nữ khác cũng không chịu yếu thế, hỏi Cừu Chính Khanh: "Chú ơi, chú biết tại sao trăng sáng có tròn khuyết, lúc cong lúc tròn không?"

Cừu Chính Khanh thật là muốn nói chú chỉ là muốn tiễn các cháu một đoạn đường, chú cũng không biết gì cả. Anh dĩ nhiên không có nói lời này, anh cũng từng trải, vấn đề bạn nhỏ hỏi anh thật ra là muốn nói cho anh biết đáp án. Quả nhiên cục đá nhỏ đã tuyên bố: "Bởi vì thay đổi cũng sẽ rất xinh đẹp. Cho nên chúng ta không cần phải sợ thay đổi."

Cừu Chính Khanh không biết mình nên cho các bạn nhỏ phản ứng tốt hay không tốt. Lúc này ba bạn nhỏ ngồi ở phía sau đã không để ý tới chuyện tìm người chú này chơi trò vấn đáp nữa, bởi vì ba bạn nhỏ tự chơi tiếp. Lúu ra lúu rúu.

Thật ồn ào. Cừu Chính Khanh liếc nhìn bọn nhỏ từ kính chiếu hậu, bọn nhỏ cười thật vui vẻ, âm thanh quá vang dội. Anh nhìn thấy Doãn Đình đang nhìn anh, mắt sáng ngời, ánh mắt trong suốt, anh không khỏi giật mình, vội vàng giải thích nguyên nhân mình nhìn trộm bọn nhỏ: "Không sao, thật nóng nực."

"Cảm ơn." Doãn Đình cười ngọt ngào với anh, "Nếu như anh cảm thấy ấm ý, tôi sẽ kêu bọn nhỏ yên lặng, bọn chúng rất biết điều."

"Không cần, rất tốt." Cừu Chính Khanh đột nhiên cảm thấy có chút khản trương. So với hai cô gái tuyên bố đều muốn đuổi theo đuổi anh ở bên trong nhà hàng thì càng khản trương. Không đúng, khi đó anh chỉ lúng túng, chứ anh không khản trương. Bây giờ là bởi vì bọn nhỏ quá ồn, anh lại không biết làm sao.

Ừ, bởi vì sợ đứa bé phiền phức, cho nên khản trương. . . .

Bạn đang đọc truyện *Xin Anh Đứng Đắn Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Cừu Chính Khanh liên tục trầm mặc ở hai con đường. Sau đó là Doãn Đình mở máy phát thanh (chỉ người hay nói), cô hỏi anh: "Mới vừa rồi như thế nào?"

Cừu Chính Khanh biết cô hỏi chuyện trong nhà hàng, "Không có gì, Thâm tiểu thư sang đó thì trông thấy chúng tôi, liền ngồi chung ăn một bữa cơm."

"Oh." Doãn Đình nhìn ba đứa nhỏ phía sau xe một chút, nói: "Vậy lần sau hãy nói."

Vậy lần sau hãy nói? Cừ Chính Khanh lại có chút khấn trương, phải nói gì? Nghiên cứu "quan hệ tam giác" của anh? Được rồi. Anh lấy lại bình tĩnh, anh vừa hay mượn cơ hội này uốn nắn quan niệm sai lầm của cô một chút. Ừ, nếu như cô kiên trì muốn cùng anh thảo luận chuyện này mà nói.

Anh muốn nói, kỳ thực không thảo luận thì càng tốt. Thảo luận về giá trị hôn nhân với một cô em khiến anh cảm thấy rất lúng túng, nhất là cô em Doãn Đình có một loạt những khác biệt trong đầu so với người khác.

"Cô bao nhiêu tuổi rồi?" Nghĩ đến liền đột nhiên hỏi ra, hỏi xong lại cảm thấy giống như rất đường đột không lễ phép.

"24 tuổi." Doãn Đình không một chút để ý, cười híp mắt đáp.

Ừ, đúng là cô em chứ sao. Cũng là cô em mới vừa tốt nghiệp đại học không bao lâu. Cừ Chính Khanh dịch chuyển tư thế ngồi, đang suy nghĩ có muốn giải thích với cô rằng anh hỏi cái này thật ra thì không có ý gì khác, chỉ cảm thấy cô rất trẻ tuổi, hình như còn nhỏ tuổi hơn so với Tần Vũ Phi cho nên mới chứng thực.

Không đợi anh suy nghĩ xong, Doãn Đình hỏi ngược lại: "Anh 33 rồi hả?"

Cừ Chính Khanh gật đầu một cái, cảm thấy hơi lạ. Nhưng quái lạ ở chỗ nào thì anh lại không nói ra được.

"Trước kia tôi từng xem một đoạn báo cáo ở trên mạng của anh cho nên biết." Doãn Đình cười hi hi.

Cừ Chính Khanh có chút cảm thấy xấu hổ, bên tạp chí tài chính và kinh tế đưa tin viết anh rất khoa trương ưu tú, lúc anh nhìn thấy còn cảm thấy rất hài lòng, nhưng bây giờ Doãn Đình nói cô xem, anh lại bỗng cảm thấy hơi ngượng ngùng.

"Lục lục vô cùng thuận lợi." Doãn Đình chợt nói.

"Cái gì?" Lần này Cừ Chính Khanh không hiểu, không phản ứng kịp.

"Tôi nói tuổi của anh, ba thêm ba là sáu, sờ dĩ phải thuận thuận lợi lợi."

Cái này thì liên quan gì tới cái đó chứ. Cừ Chính Khanh hỏi: "Vậy lúc tôi ba mươi bốn tuổi thì sao?"

"Một năm tràn đầy mong đợi, sẽ có kỳ tự diệu tượng, sẽ vui vẻ hòa thuận."

Cừ Chính Khanh cười, hài âm thật ngượng lớn sao?

"Vậy 35 thì sao?" Hỏi xong cảm thấy cái này không có khó khăn. Tám số này quá may mắn.

Quả nhiên Doãn Đình không cần nghĩ: "Đại phát tài, sự nghiệp thăng tiến. A, khi đó anh có thể lên làm ba rồi."

Cừ Chính Khanh bật cười, kế hoạch của anh là trong vòng hai năm giải quyết chuyện kết hôn, nếu như thuận lợi, lên chức ba cũng không phải là không thể nào. Cái này quá dễ dàng. Kế tiếp là chín, trường trường cừ cừ, vậy cũng rất dễ dàng tiếp cận cát lợi. Vì vậy anh bỏ qua, trực tiếp không hỏi số cát lợi kia. "Vậy khi tôi 40?"

"Anh muốn đợi đến lúc đó ư? Vậy coi như lão già có con?"

"." Cừ Chính Khanh hoàn toàn không có biện pháp hình dung cảm thụ trong lòng, thái độ suy đoán của anh nhất định rất đặc sắc, đáng tiếc là anh đang đối diện đường lái phía trước, Doãn Đình coi như nhìn anh cũng chỉ có thể thưởng thức được nửa gương mặt của anh, cô nhất định không cảm thấy trình độ rung động này.

Lão, già, có, con!

Đây là cái quý gì!

Cừ Chính Khanh không nói lời nào, Doãn Đình lại khuyên anh: "Anh vẫn nên coi trọng chuyện này, đàn ông bốn mươi trông vẫn không có vẻ già, nhưng phụ nữ lại không giống vậy, anh phải suy tính cho vợ mình. Đến tuổi đó sinh con rất vất vả."

Cừ Chính Khanh rút cuộc không nhịn được nhìn Doãn Đình một cái, Doãn Đình lập tức bùng tỉnh. "Ai da, thật xin lỗi, là tôi không đúng, không nên nói những thứ này. Chỉ trò chuyện một lát đã thân thiết, nên coi anh như anh trai tôi vậy."

Cừ Chính Khanh im lặng, anh cảm thấy nếu cô để ông chủ quầy rượu nghe được sẽ nhảy ra ngoài kêu "Già nua có con là cái quý gì" !

Thân thiết ư, làm người quả nhiên không thể quá thân thiết, nếu không sẽ đau tan nát cõi lòng.

Lão, già.

Không muốn nghĩ nữa. Cừ Chính Khanh quay về phía các bạn nhỏ ngồi phía sau nói: "Người bạn nhỏ, hôm nay các cháu bán được bao nhiêu cái kẹo?"

"Bán khá tốt!" Cục đá nhỏ gật đầu thật mạnh.

Nam sinh lớn hơn chút cũng rất hưng phấn: "Chị Đinh Đình tính qua, có thể đủ cho năm người bạn nhỏ ăn cơm một tuần."

"Không ngừng, không nghỉ." Cô bé lớn hơn chút nữa nói: "Đây chỉ là chúng cháu bán, hôm nay các bạn học khác của chúng cháu cũng có ra đường bán, khẳng định cũng bán được không ít."

"Thật tốt quá." Cục đá nhỏ vui mừng phát biểu câu tổng kết.

Cừ Chính Khanh hơi nhú mồm, có chút đau lòng, chuyển sang Doãn Đình hỏi: "Kinh phí của Viện Phúc Lợi eo hẹp như vậy?"

"Không đúng." Nam sinh nói: "Chúng cháu không thiếu tiền." Giọng điệu rất là kiêu ngạo.

"Chúng cháu không thiếu tiền." Cục đá nhỏ cũng nói theo.

"Hằng ngày chúng cháu đều ăn no bụng, có quần áo hằng ngày chúng cháu đều ăn no bụng, có quần áo mặc, có thể đi học."

"Bài tập của chúng cháu cũng làm xong mới ra ngoài."

"Còn có kẹo ăn." Cục đá nhỏ lấy ra hộp kẹo que của cô bé, "Mỗi người bạn nhỏ đều có. Chị Đinh Đình nói phải công bằng, mọi người đều có."

Doãn Đình nói: "Chúng tôi giúp các bạn nhỏ miền núi tiền cơm, có một hoạt động công ích, các bạn nhỏ của viện mồ côi cũng muốn giúp đỡ những bạn nhỏ khác. Đúng không?" Cô hỏi mọi người.

"Đúng, đúng." Bọn nhỏ nhao nhao gật đầu.

"Người khác giúp chúng em, chúng em giúp người khác." Nam sinh nói.

"Tiểu Hàn nói đúng." Doãn Đình khen cậu bé.

Tiểu Hàn có chút ngượng ngùng, lớn tiếng bảo đảm: "Em sẽ học thật giỏi, thi lên đại học, về sau có bản lĩnh, sẽ giúp nhiều người hơn."

Cừ Chính Khanh nắm chặt tay lái, nghĩ tới chính anh. Anh không có đáng thương như những đứa bé này, anh dĩ nhiên có mấy nhà, có người thân. Anh cũng từng thừa nhận được rất nhiều lời khích lệ và trợ giúp của người khác, mặc dù anh cũng quen tiền định kỳ vào quỹ từ thiện của Vĩnh Khải, nhưng người cần giúp đỡ ở gần anh như vậy thì vẫn là lần đầu tiên. Vì vậy anh nói: "Tiểu Hàn, cháu cố gắng lên, nếu cháu có thể thi đậu đại học, chú sẽ giúp cháu học phí, tạo điều kiện cho cháu đi học bốn năm."

Tiểu Hàn có chút kích động: "Cháu... cháu nhất định sẽ nỗ lực. Chờ khi nào cháu làm ra tiền, cháu sẽ trả."

Cừ Chính Khanh cười, anh nhìn Doãn Đình một cái. Cô cũng đang cười. Cười đến mắt cong cong, rất ngọt ngào. Cô đang nhìn anh. Ánh mắt vừa đụng nhau, Cừ Chính Khanh lại cảm thấy khản trương. Anh nhỏ giọng nói với Doãn Đình: "Không phải thuận miệng nói đâu, tôi nghiêm túc."

"Cảm ơn anh." Nét mặt và giọng nói của Doãn Đình khiến Cừ Chính Khanh cảm thấy, cô căn bản không hoài nghi anh thuận miệng dụ dỗ trẻ nhỏ, câu giải thích kia quá ngu ngốc.

Bọn nhỏ ngồi sau xe khích lệ động viên nhau. Cừ Chính Khanh cảm thấy bọn chúng ồn ào cũng thật đáng yêu. Xe đi một đoạn, thời điểm đèn đỏ anh theo bản năng quay đầu liếc mắt nhìn Doãn Đình, vừa hay đối mặt với ánh mắt của cô, cô còn đang cười.

Cừ Chính Khanh cảm thấy ngượng ngùng. Hắng giọng một cái, như không có việc gì xoay đầu trở về. Chặng đường phía sau, anh cố ý nhìn thẳng phía trước, không có quay đầu.

Đến Viện Phúc Lợi, cách chỗ lần trước gặp phải Doãn Đình bị hỏng xe đạp và phòng ăn anh và Zoe ăn cơm chung không xa. Cừ Chính Khanh nhớ tới lần đó cô nói cô đi Viện Phúc Lợi chơi một lát rồi đợi cha cô về nhà, xem ra cô cũng rất quen nơi này.

Doãn Đình quả thật rất quen, cô chỉ đường cho Cừ Chính Khanh dừng xe, đậu xong xe, bọn nhỏ vừa đi xuống, thì có những đứa nhỏ khác thấy được, kêu to oa oa chạy tới. Lại nói chúng tớ về sớm hơn các cậu, còn hỏi xem hôm nay bán được bao nhiêu, còn có bạn ăn kẹo. Âm lượng so với lúc trên xe thì lớn gấp mười lần. Cừ Chính Khanh đứng ở đó nhìn bọn nhỏ, lại một lần nữa cảm thấy mình rất may mắn. Anh gọi Doãn Đình, móc ví tiền ra nhìn một chút, lưu lại một trăm, còn đâu lấy ra toàn bộ: "Đây là tiền cơm của mấy bạn nhỏ miền núi, tính một phần của tôi nữa."

Doãn Đình nháy nháy mắt: "Anh quen góp, anh mua hai hộp búp bê thiệp."

Cừ Chính Khanh gật đầu: "Quyên một chút nữa cũng còn quyên nổi."

Doãn Đình nhìn anh cười. Chợt tiến lên một bước, cho anh một cái ôm thật chặt: "Anh thật sự rất tốt."

Vòng ôm chỉ duy trì hai giây, hoặc là ngắn hơn? Cừ Chính Khanh không xác định, chỉ biết là cô nhanh chóng buông anh ra, nhưng trên người anh hình như còn hơi ấm lúc cô ôm. Cô nhìn anh, nụ cười ngọt ngào: "Váy tôi nhận."

“Ừ.” Anh đưa tiền tới, Doãn Đình nhận lấy, nói cảm ơn anh. Sau đó cô nói muốn đi tìm viện trưởng nộp lại tiền hôm nay thu được. C ô xoay người muốn đi, lại quay đầu lại, hỏi anh: “Anh có thời gian không?”

“Tôi sẽ chờ cô.” Anh có thời gian, thuận đường đưa cô một đoạn cũng không thành vấn đề. Doãn Đình lại cười, phất tay với anh, chạy chậm về phía tòa nhà bên kia.

Cừ Chính Khanh đứng ở đó quan sát bóng lưng cô, nghĩ nghĩ, thật ra thì, ừ, hình như bọn họ không thuận đường.

Chỉ là, không sao cả, anh quả thật có thời gian.

Lúc này cảm giác vạt áo bị kéo xuống, Cừ Chính Khanh quay đầu, thấy cô bé tên cục đá nhỏ đứng ở bên cạnh anh, cô bé cười với anh, cho anh kẹo que. “Chú ơi, hiện tại không lái xe rồi, có thể ăn.”

Cô bé vẫn còn nhớ. Cừ Chính Khanh có chút cảm động. Anh nhận lấy kẹo que, bóc vỏ ra, bỏ vào trong miệng, cục đá nhỏ cười ngọt ngào, Cừ Chính Khanh cảm thấy kẹo này ăn thật ngon, có thể khiến người ta vui vẻ.

Tạo sao kẹo ngọt, bởi vì nó sẽ để cho bạn vui vẻ.

Cừ Chính Khanh sờ sờ đầu cục đá nhỏ, cảm ơn cô bé. “Cục đá nhỏ, cháu tên là gì?”

“Cháu tên là Thạch Lượng. Các bạn nói tên cháu giống như nam sinh, cười nhạo cháu. Sau đó bị chị Đình Đình nói, cục đá lóe sáng, là bảo thạch. Sau mọi người liền gọi cháu là cục đá nhỏ.”

“Tên rất hay.” Cừ Chính Khanh học giọng của Doãn Đình khen cô bé. Sau đó anh lại nghĩ đến tên anh. Tên của anh rõ ràng cũng rất tốt, có thể nói ra rất nhiều ý nghĩa tốt đẹp. Anh cố gắng nghĩ, cuối cùng chỉ có thể nghĩ đến “Xin anh đừng đắn đo một chút”, anh nhất định là bị tây nào rồi. Thật là không tốt, không được, anh nhất định phải nghĩ ra biệt danh uy phong hơn.

Lúc này cục đá nhỏ lại kéo kéo vạt áo của anh, Cừ Chính Khanh ngồi chồm hóm xuống, nghe cô bé nói chuyện. Cục đá nhỏ nhìn chung quanh một chút, nhỏ giọng nói cho anh biết: “Anh Tiểu Hàn đi học rất nghiêm túc, thành tích tốt, anh ấy nhất định sẽ thi lên đại học.” Thật ra thì ở trong lòng cục đá nhỏ, cũng không biết đại học cụ thể là cái gì, chỉ cảm thấy rất thần thánh, rất đáng gờm.

Cừ Chính Khanh gật đầu một cái. “Vậy chú nhất định sẽ giúp đỡ anh ấy, để cho anh ấy có thể đi học.”

Cục đá nhỏ gật đầu hài lòng: “Chú thật tốt.” Cô bé tiến lên, cho Cừ Chính Khanh một cái ôm. Sau đó cô bé lại nói nhỏ: “Cháu khá ngốc, đi học không giỏi, cháu nghĩ, cháu nhất định sẽ không thi đậu đại học, nhưng cháu cũng sẽ cố gắng. Chị Đình Đình nói, không phải thi lên đại học mới có cuộc sống tốt. Làm những thứ khác cũng có thể.”

“Vậy cháu muốn làm cái gì?” Cừ Chính Khanh hỏi cô bé.

Cục đá nhỏ đỏ mặt, có chút xấu hổ. Cô bé nhìn ngó xung quanh, nhỏ giọng nói: “Cháu thích anh Tiểu Hàn, chờ cháu trưởng thành, sẽ là vợ anh ấy.”

Cừ Chính Khanh ngẩn người. Anh còn tưởng rằng, là gây dựng sự nghiệp mở tiệm làm ăn buôn bán gì đó.

Mặt cục đá nhỏ tiếp tục đỏ, nhưng giọng điệu kiên định: “Chị Đình Đình nói mục tiêu này rất tốt, nhưng phải đợi anh Tiểu Hàn đồng ý mới được. Cháu trưởng thành sẽ hỏi anh Tiểu hàn.”

Tại sao mặt trời cao như vậy xa như vậy lại sáng như vậy, bởi vì chúng ta phải có mục tiêu!

Cừ Chính Khanh nhìn không được, cười rộ lên. Anh ôm cục đá nhỏ, nói: “cái mục tiêu này không tệ.” Anh cũng sẽ dỗ trẻ con, nhưng chờ một chút, thật ra thì anh nên khích lệ cô bé đi gây dựng sự nghiệp, nữ sinh cũng nên độc lập kiên cường. Chỉ là quan tâm làm chi, đó chỉ là cô bé mà thôi.

Cái mục tiêu này không tệ.

Cừ Chính Khanh cười, thấy Doãn Đình đi ra từ trong tòa nhà, đang chạy về phía anh.

Bím tóc đuôi sam vung vẩy ở phía sau lưng cô, trên mặt cô treo nụ cười ngọt ngào, trên người của cô tràn đầy ánh mặt trời...

Bạn đang đọc truyện *Xin Anh Đừng Đắn Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Cửu Chính Khanh đưa Doãn Đình về nhà.

Đây là lần thứ hai anh đưa cô về nhà. Lần đầu tiên đưa cô về là thời điểm hai người mới quen nhau, cũng chính là lúc Tần Vũ Phi nhờ cô đến công ty mời Cố Anh Kiệt ăn cơm. Lần đó Cửu Chính Khanh cùng Cố Anh Kiệt đang nói chuyện phiếm trong phòng họp, hội nghị chính thức đã họp xong nhưng bọn họ cảm thấy còn có rất nhiều đề tài cần thảo luận, vì vậy hai người ở lại phòng họp bàn bạc một chút. Doãn Đình giống như là tình cờ đi ngang qua rồi gõ cửa vào phòng họp.

Một lần khác cô cùng ăn cơm với bọn họ đều chính là phong cách này, ừ, chính là vẫn bị vị đại thần không tim không phổi gao ôm chặt lấy... Phong cách.

Không giải thích được rồi lại hình như thấy có chút hợp lý.

Nghĩ tới đây, Cửu Chính Khanh liền nghĩ tới lời Tần Vũ Phi nói với anh. Cô hi vọng anh đừng hiểu lầm Doãn Đình có ý gì với anh. Thật ra lúc đó anh cảm thấy Doãn Đình có ý tứ với Cố Anh Kiệt. Nhưng bây giờ Tần Vũ Phi lại đang yêu đương với Cố Anh Kiệt.

Cửu Chính Khanh đắn đo một hồi, có chút ý định thử dò xét, anh hỏi Doãn Đình: "Đúng rồi, cô cảm thấy Cố Anh Kiệt là người như thế nào?"

"Cậu ta rất được a." Doãn Đình nói không một chút xấu hổ, "Trong cảm nhận của tôi bạch mã hoàng tử chính là giống như cậu ta vậy."

". . . ." Cửu Chính Khanh không lên tiếng, tình huống có chút ngượng ngùng. Doãn Đình nói vậy là cô thích Cố Anh Kiệt sao? Nhưng Cố Anh Kiệt đã có đối tượng trong lòng rồi. Nếu như Doãn Đình biết, cô có đau lòng không? Cô cùng Tần Vũ Phi là bạn bè thân thiết, sẽ không vì chuyện này mà xảy ra xích mích chứ?

Cửu Chính Khanh đang do dự, Doãn Đình đã chủ động nói: "Tôi đã từng muốn theo đuổi Cố Anh Kiệt, chỉ là không theo đuổi được, người ta không có ý tứ gì với tôi. Nhưng cậu ta rất có phong độ của bậc nam nhi. Chẳng qua Vũ Phi vì giúp tôi, cùng Cố Anh Kiệt cẩu kinh, làm cho hai người có chút kỳ cục, tôi cảm thấy như vậy cũng thật ngại quá."

Cô thật ngu ngốc. Người ta ngọt ngọt ngào ngào, cô không biết xấu hổ ở đây mà ngại ngùng cái gì.

Cửu Chính Khanh không thể nhịn được nữa, đầu óc nóng lên, nói: "Tần Vũ Phi nói cho tôi biết, cô ấy đang yêu đương với Cố Anh Kiệt."

"Cái gì?" Doãn đình tròn to hai mắt.

Cửu Chính Khanh có chút hối hận, không thể thu hồi lời mới nói, hiện tại anh phải giả đang chuyên tâm lái xe không thể nói chuyện phiếm nếu không sẽ xảy ra tai nạn xe cộ thì sao?

"Vũ Phi cùng Cố thiếu đang yêu nhau sao?" Doãn Đình hướng tới anh xác nhận, giọng điệu lên thật cao, thái độ rất kinh ngạc.

"Ừ." Cửu Chính Khanh phát ra âm thanh hơi nhỏ một chút, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm con đường phía trước, nhìn, anh đang nghiêm túc lái xe, thật không tốt để nói chuyện phiếm đâu.

"Bọn họ cứ nhiên đang yêu nhau?" Cửu Chính Khanh nghe mà không xác định chắc chắn Doãn Đình đang nói chuyện với anh hay là đang làm bầm lâu bầu.

"Ha ha, thật tốt quá!"

Xong rồi, Cửu Chính Khanh nghĩ thầm thật hồng phúc, đây là bị kích thích không chịu nổi nên bộc phát sao?

"Bọn họ là ai bắt ai trước?"

Hỏi vấn đề này mặc dù giọng nói có phần ngọt ngào, nhưng trong đầu Cửu Chính Khanh đã tự động hiện lên vẻ mặt Doãn Đình uất ức cắn răng. Anh than thở, không thể không quay đầu nhìn Doãn Đình một cái, để tránh sự tưởng tượng của mình là thật.

Cũng may, cô cũng không có uất ức đến nỗi cắn răng, ánh mắt của cô tròn xoe về mặt tò mò. A, trước không có chú ý tới thì ra là ánh mắt của cô rất lớn a, rất đẹp nha. Dừng lại, bây giờ không phải thời điểm để quan sát diện mạo.

"Cái gì?" Anh không phải giả ngu, anh thật sự quên cô vừa mới hỏi cái gì rồi?

"Hai người bọn họ là ai bắt ai? Bắt ở đây chính là người nào theo đuổi người nào trước." Doãn Đình cho là anh không biết từ ngữ phổ thông mà các cô hay dùng.

"À. Tôi không biết." Cửu Chính Khanh thở phào nhẹ nhõm, thật may là anh không biết.

"Anh thật sự không biết?" Doãn Đình rất kinh ngạc.

"Đúng vậy a." Cửu Chính Khanh trả lời rất nghiêm túc, anh đang muốn nói anh không có nghe qua, Tần Vũ Phi chỉ là thuận miệng nói với anh thôi, cho nên anh thật sự không biết.

"Bất chính là theo đuổi đó, rất dễ hiểu a."

"."

Tay lái thiếu chút tụt xuống. Cho nên hai người bọn họ đang nói hai chuyện khác nhau sao? Đại thần không tìm không phổi, làm phiền ngài buông tha tiểu thư Doãn Đình một lát, một lát là tốt lắm rồi. Để cho ta khai thông nàng mấy câu, sau đó tùy ngài ôm nàng đến trời đất mù mịt cũng không quan hệ. Ok?

Cừ Chính Khanh hít thở sâu một hơi, kiên nhẫn nói: "Tôi nói là tôi không biết hai người bọn họ người nào 'bất' người nào."

"A. Ta đoán là Vũ Phi." Doãn Đình cười híp mắt.

Cừ Chính Khanh nhìn nàng một cái, sau đó nhìn thẳng về phía trước, nghiêm túc lái xe. Đây không phải giận quá thành cười chứ, anh cảm thấy khả năng này rất có thể. Khóe mắt nhìn thấy Doãn Đình lấy điện thoại di động ra nghịch nghịch, cuối cùng để lại chỗ cũ.

"Làm sao vậy?" Anh không muốn bắt quai, nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được.

"Muốn hỏi Vũ Phi một chút, nhưng mà hôm nay lại là chủ nhật rồi, bọn họ nhất định đang hẹn hò, tôi tốt nhất không nên quấy rầy. Đợi ngày mai hỏi vậy."

Nhìn qua thật không giống như là có vẻ gì tức giận. Cừ Chính Khanh tiếp tục nhìn không được hỏi: "Cô vẫn ổn chứ?"

"Tại sao lại hỏi vậy?" Doãn Đình không hiểu, cô rất ổn a, đâu có chỗ nào không ổn?

"Tôi nói là cô không phải vừa mới nói cô thích Cố Anh Kiệt sao."

"Đúng vậy a, đó là chuyện đã qua. Cậu ta không thích tôi...tôi liền từ bỏ rồi."

"À." Cừ Chính Khanh im lặng, không biết nên nói gì. Có vẻ như anh lại hỏi chuyện ngu ngốc. Anh quả nhiên không thích hợp cùng người khác thảo luận vấn đề tình cảm, vẫn là bàn chuyện công việc cùng chuyện buôn bán anh còn có chút hứng thú.

"Anh có biết tại sao xe phải rẽ ngoặt không?"

Cừ Chính Khanh đang thất thần, nghe được lời này cho là cô muốn quay đầu xe, đang đi đến đoạn đường giao nhau, theo bản năng đánh tay lái, xoay xe sang chỗ khác sau mới phản ứng được cô mới vừa rồi nhất định là đang hỏi "Vấn đề quan trọng thuận theo việc lái xe". Anh nhìn Doãn Đình một cái, mặt Doãn Đình vô tội, hiển nhiên đối với anh đột nhiên chuyển hướng xoay đầu xe có chút kinh ngạc.

Cừ Chính Khanh than thở, bất đắc dĩ hỏi: "Tại sao?"

Doãn Đình suy nghĩ một chút, quyết định không nhắc nhở anh đi lẩn quẩn đường xa. Sau đó cô đáp: "Bởi vì đổi lại phương hướng luôn có đường đi, không cần thiết cùng đường mà vẫn liều chết đâm đầu vào."

Được rồi, thật ra cô chính là muốn nói Cố Anh Kiệt không thích mình, cho nên cô không có ý định trói chặt mình trên một cái cây, vì vậy cô vui sướng bỏ lại Cố Anh Kiệt đi tìm cây đại thụ tiếp theo. Như vậy mọi chuyện thật đơn giản, tại sao cô lại muốn dùng khúc cua để ví von làm nhiệm vụ không khí trong lành đây? Cừ Chính Khanh lại muốn than thở rồi.

"Anh cảm thấy Zoe tốt hay là May tốt hơn?" Doãn Đình lại hỏi.

Cừ Chính Khanh lần này thở một hơi dài tức giận.

"Làm gì?" Doãn Đình trừng anh.

"Nói chuyện với cô thật không thể theo kịp, cô chuyển chủ đề nhanh quá."

"Ta có hà." Doãn Đình cây ngay không sợ chết đứng nói: "Tôi nói Cố thiếu không thích tôi, cho nên tôi liền đi đường vòng tìm ra đường mới, bây giờ trước mặt anh xuất hiện hai con đường, tôi tò mò anh tính toán đi đường nào, chẳng những chuyển tiếp mà còn rất trôi chảy, hơn nữa luôn xoay quanh trọng tâm câu chuyện, không một chút làm gián đoạn."

Cừ Chính Khanh há hốc miệng, thế nhưng, anh không có cách nào phản bác.

Một lát sau, Doãn Đình hỏi: "Vậy rốt cuộc anh chọn con đường nào?"

Cừ Chính Khanh không muốn cùng cô tán gẫu chuyện này, nhưng anh nghĩ nếu như mình đáp qua loa, cô có thể hay không cho là anh không muốn kết hôn rồi lại thật tâm khuyên anh thời gian trôi qua rất nhanh, chờ già nua rồi mới có con hay sao? "Cô tại sao lại muốn nghe?" Cuối cùng anh hỏi, hỏi xong cảm giác mình rất lạnh trí. Vấn đề này vô luận cô đáp thế nào, anh đều có biện pháp ngăn cản trở về.

"Tôi là cảm thấy, chúng ta nên giúp đỡ nhau, nói không chừng tôi có thể giúp anh tham khảo. Dù sao anh quá nghiêm túc, loại kinh nghiệm này cũng không nhiều. Chúng ta không giống nhau, tôi có kinh nghiệm yêu đương tương đối nhiều."

"Đơn phương yêu mến sau đó theo đuổi bất thành cũng gọi là kinh nghiệm sao?" Nói vừa xong Cừ Chính liền hỏi hặn, nói chuyện như vậy thật không có

phong độ, đây không phải là phong cách của anh a.

Chỉ là Doãn Đình không để ý, cô đáp: "Thất tình càng nhiều càng tổng kết ra nhiều kinh nghiệm, mỗi một lần thất bại cũng có ý nghĩa." Nói xong rồi cô còn đặc biệt có tinh thần nói tiếp: "Cho nên anh bây giờ sẽ để cho những thứ ý nghĩa này phát huy tác dụng của nó."

"Anh quá chừng chặc, không có tích cực yêu đương gì hết."

Lời này Logic không đúng lắm a, thôi, chắc chắn cô không phát hiện được, Cừ Chính Khanh nghĩ như vậy.

Doãn Đình quả nhiên không có phát hiện, cô chỉ cố châm chọc anh: "Anh không cần xem thường việc tôi thất tình, anh đổi lại góc độ mà nghĩ, tôi đây không gọi là thất tình, tôi đây là không có yêu đương, so với anh tình huống đều giống nhau. Chỉ là tôi chạy ở tiền tuyến, mà anh lại ở tại chỗ. A, thật sự là như vậy, thì ra là chúng ta đều là 'đồng minh cùng một trận tuyến không tình yêu', khó trách cảm thấy anh rất hợp ý, đặc biệt thân thiết."

". . . ." Cô chạy ở tiền tuyến, mà anh lại ở tại chỗ, bọn họ tất cả đều là không có tình yêu. Thật là không giải thích được lại có chút hợp lý. Cừ Chính Khanh nhếch miệng, anh thế nhưng lại không có cách nào phản bác.

Vẫn là nên đổi đề tài thôi.

Cừ Chính Khanh hắng giọng: "Cô tính cùng Tần Vũ Phi nói như thế nào?"

"Cái gì nói thế nào?"

"Cô ấy không phải biết cô đã từng thích Cố Anh Kiệt sao?"

"Đúng rồi, nhưng cô ấy sớm biết tôi rẽ hướng khác rồi."

"À."

"Hơn nữa cô ấy quá tuyệt vời, cô ấy cùng Cố thiếu yêu nhau thật sự là quá tốt đấy."

"Tại sao?" Cừ Chính Khanh thật sự không hiểu, theo lý thuyết, nam sinh mình thích cùng cô gái khác yêu đương, không phải trong lòng nên khổ sở sao?

"Nước phù sa không chảy ruộng ngoài a. Cố thiếu đàn ông ưu tú như vậy, cuối cùng rơi vào tay Vũ Phi, tôi cũng cảm thấy mờ mờ mịt mịt. May không thể cười nhạo tôi rồi."

Cừ Chính Khanh vẫn không thể hiểu. Người ta Tần Vũ Phi cùng Cố Anh Kiệt yêu thương, cô mờ mờ mịt mịt cái gì? Cũng không phải là cô theo đuổi Cố Anh Kiệt, đến thời điểm này cô cũng không có theo đuổi người nào, tại sao Thẩm Giai Kỳ không thể cười nhạo cô nữa?

Logic ở nơi nào? Nhưng Cừ Chính Khanh không có ý định hỏi nữa. Anh sợ anh càng hỏi càng không hiểu. Thế giới của Doãn Đình có một bộ lý luận riêng của cô, cùng thế giới của anh không giống nhau.

Bên này điện thoại di động của Doãn Đình nhận được tin nhắn, cô bắt đầu vội vàng hồi phục lại trạng thái. Cừ Chính Khanh yên lặng lái xe, vừa lái vừa không biết mình đang suy nghĩ gì. Không bao lâu, đến chung cư của Doãn Đình. Cừ Chính Khanh chậm rãi ngừng xe đến ven đường, Doãn Đình nhìn ngoài cửa xe một chút, quay đầu lại cười với anh một tiếng, đang muốn tạm biệt, Cừ Chính Khanh chợt nghĩ ra anh nghĩ cái gì.

Anh hỏi cô: "Tiểu Đình, cô từng có quá khứ khổ sở sao?"

Xe hư không khó chịu, không về nhà được không khó chịu, thất tình không khó chịu. Cô hình như cái gì cũng không khổ sở. Đại khái mỗi ngày đều sẽ ăn được mấy viên thuốc "Tôi mỗi ngày đều thật vui mừng".

"Có a." Doãn Đình đáp. Cô suy nghĩ một chút "Lúc mẹ mất, tôi rất khổ sở."

Cừ Chính Khanh sững sờ, "Thật xin lỗi." Anh vô ý dẫm vào vết thương của cô.

Doãn Đình lắc đầu một cái: "Mẹ tôi biết bà không qua được, gọi tôi đến bên cạnh. Tôi liều mạng khóc, khóc suốt. Mẹ tôi đã nói, đứa nhỏ ngốc, có một số chuyện phát sinh, khóc không thể ngăn cản được. Không thể ngăn cản, con phải đối mặt với nó. Mẹ chỉ là đổi chỗ ở, giống như đi công tác vậy. Đây là cơ hội tốt để con học tập độc lập biểu hiện sự dũng cảm, con có thể làm được, mẹ sẽ cảm thấy rất vui vẻ." Cô ngừng lại một chút, rồi nói: "Tôi khi đó không hiểu lắm. Sau khi trưởng thành, từ từ đã hiểu. Tôi muốn mẹ mãi vui vẻ."

Cô quay đầu nhìn Cừ Chính Khanh một chút. Cừ Chính Khanh thấy hốc mắt nàng hơi đỏ, hai con mắt ươn ướt, nhất thời hối hận đã hỏi cái vấn đề ngu ngốc này. Doãn Đình tiếp tục nói với anh: "Mẹ chỉ là đổi chỗ ở khác, chỉ là không có cách nào gặp mặt, không thể kể cho tôi thêm nhiều chuyện xưa. Lúc tôi còn nhỏ, bà mỗi ngày đều kể chuyện xưa cho tôi nghe. Bà nhất định rất đau lòng nếu tôi khổ sở. Cho nên, tôi không nên khổ sở, đúng không?"

Cừ Chính Khanh vừa định nói "Đối với", Doãn Đình lại hít mũi một cái, đoạt trước nói: "Tôi phải đi. Cảm ơn anh đưa tôi về."

Là nên đi, cũng đã đến nhà rồi. Cừ Chính Khanh không biết có thể nói cái gì, anh nhìn Doãn Đình đẩy cửa xuống xe, nghe được cô nói "Gặp lại", anh cũng đáp lại một câu "Gặp lại". Sau đó, cô rời đi.

Cừu Chính Khanh thở ra một hơi, anh ngồi yên một chỗ ngẩn người. Cô mới vừa rồi là muốn khóc sao? Anh thật hối hận, tại sao lại đổi chủ đề làm gì, đáng về cô rất muốn khóc, làm cho lòng anh cảm thấy khó chịu.

Đột nhiên một bóng đen bất ngờ nhào tới bên cửa xe, Cừu Chính Khanh giật mình. Quay đầu nhìn, là Doãn Đình.

"Tôi sẽ gửi bưu phẩm cho anh." Cô lớn tiếng tuyên bố, trên mặt lại có nụ cười, sau đó hoạt động mười phần tinh thần phần chân chạy mất.

Cừu Chính Khanh cũng sờ nhìn chăm chăm cửa sổ xe, gửi bưu phẩm là muốn làm gì? Anh lại không hiểu. Anh lại nhìn chăm chăm cửa sổ xe, không biết cô có thể đột nhiên lại nhào tới cửa xe không, đợi một hồi lâu không thấy cô trở lại. Anh không thể nói rõ là thất vọng hay thờ phào nhẹ nhõm, cuối cùng anh quyết định thở ra một hơi. Đột nhiên nhào tới thật sự rất dọa người, thật sự không đáng mong chờ.

Cừu Chính Khanh lái xe về nhà. Bốn phòng gồm một phòng khách gần hai trăm thước vuông mà phòng ốc lại trống rỗng, anh nằm ở trên ghế sa lon, suy nghĩ có phải hay không vật dụng không đủ nhiều, cho nên phòng ốc mới có loại cảm giác này. Anh lấy điện thoại di động ra kiểm tra hộp thư, không có thư nào mới cả.

Anh vút đi động qua một bên. Nếu không, rút ra chút thời gian mua ít đồ trang trí cho nhà mới. Ai nha, anh quên đi siêu thị rồi! . . .

Bạn đang đọc truyện *Xin Anh Đừng Đắm Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Lúc Mao Tuệ Châu rời nhà hàng về công ty tâm trạng không tồi, mặc dù cô biết bước vào cửa sẽ có rất nhiều công việc bận rộn còn đang chờ. Nhưng nói thật quen với công việc được mấy năm rồi, dù phải giải quyết các dạng công việc khác nhau, ngồi trong phòng làm việc sẽ cảm thấy tâm trạng bình tĩnh.

Cô có tâm trạng không tệ là vì Cừu Chính Khanh, mặc dù hôm nay bắt gặp xuất hiện một cô gái toàn thân hàng hiệu sáng chói tuyên chiến với cô, nhưng thái độ của Cừu Chính Khanh khiến cô vừa lòng, cho dù cuối cùng anh không chọn cô, nhưng ít nhất bây giờ anh tôn trọng cô làm cô cảm thấy mình không quyết định sai.

Mới vừa vào phòng làm việc, Ngô Phi liền hỏi: “Chị Zoe, chị đã đến rồi.”

“Sự tình thế nào?”

Ngô Phi là trợ lý của Tổng Giám đốc Thôi Ứng Vĩ, cùng Mao Tuệ Châu quen thuộc rất nhiều trong công việc, bình thường được Mao Tuệ Châu chỉ điểm rất nhiều, cho nên dù không phải là cấp dưới trực tiếp của Mao Tuệ Châu, có chuyện gì đều thích tìm Mao Tuệ Châu xin ý kiến. Nghe được Mao Tuệ Châu hỏi, vội vàng nói một chút về tình huống sửa chữa báo cáo công tác với Mao Tuệ Châu. Sau đó nói sếp Tổng Thôi Ứng Vĩ anh ta sẽ đến muộn một chút, trước khi đến sân bay đón người, muốn xem qua báo cáo.

“Cuối cùng anh ấy gấp cái gì?” Mao Tuệ Châu vô cùng bất mãn. Tuy là tổng bộ bắt gặp kiểm tra, cũng không cần cẩn thận ứng phó khoa trương như vậy, công việc bình thường đều ổn thỏa, lại không làm việc gì đuổi lý, sợ cái gì.

“Nếu không, chị Zoe chị có thể xem trước một chút hay không?”

“Được.” Mao Tuệ Châu đi vào văn phòng của cô, Ngô Phi quay về chỗ ngồi gửi báo cáo điện tử vào hòm thư của Mao Tuệ Châu, lại ôm một ít giấy tờ báo cáo, vội vã đặt lên bàn của Mao Tuệ Châu.

“Đây là Peter yêu cầu làm trước. Cái khác em còn đang làm.”

“Tốt.” Mao Tuệ Châu nhận, Ngô Phi vội vàng đi làm việc tiếp. Trước tiên Mao Tuệ Châu gọi điện thoại cho cấp dưới của cô mang đến báo cáo cô cần để xác nhận tình hình thật tốt, sau đó bắt đầu nhìn của Ngô Phi.

Phần lớn các hạng mục Ngô Phi làm cô cũng biết, nhưng cũng có mấy cái không quá quen, không quá quen có nghĩa là biết nội dung nhưng không rõ ràng chi tiết. Đó đều là những hạng mục Thôi Ứng Vĩ trực tiếp phụ trách. Bọn họ phân công rất rõ ràng.

Mao Tuệ Châu xem hết mấy phần báo cáo rất nhanh, cảm thấy không có vấn đề gì, nhưng một phần cuối cùng cô do dự một chút, số liệu có điểm lạ. Cũng không phải số liệu trong trương mục lạ, mà là không cùng một kiểu so với số liệu mà cô biết. Nhưng vấn đề như vậy cũng không lớn, cô nhìn xem mấy báo cáo quan trọng. Lúc này mới phát hiện ra có ba phần liên quan trong đó có vấn đề. Cô gọi Ngô Phi tới, hỏi những báo cáo này tỉ mỉ một lần. Sau đó cô nói Ngô Phi chuyển tài liệu có sẵn đến đây.

Sau khi cho Ngô Phi mang đến, cô để Ngô Phi tiếp tục làm việc, chính cô đối chứng một lần. Sau đó cô lại gọi Ngô Phi vào.

“Ba mục này, vì sao trong tài liệu đều là cậu đại diện? Peter ký tên đâu?”

Ngô Phi cẩn thận nhớ lại: “Lúc đó anh ấy rất vội, nên bảo em đi ký một lần.”

“Molly đâu?” Mao Tuệ Châu hỏi. Molly là một trợ lý khác của Thôi Ứng Vĩ, có thâm niên so với Ngô Phi, việc ký hợp đồng này nên là Molly đi làm.

Ngô Phi không hiểu, lại vì mình giải thích: “Peter là muốn cho em cơ hội để tôi luyện, cho nên anh ấy lót đường xong xuôi, để cho em xử lý xong chuyện, rồi ký hợp đồng. Em hoàn hành, không có phức tạp.”

Mao Tuệ Châu nhìn nhìn cậu ta, gật gật đầu. Ngô Phi đi tới cửa, bỗng nhiên quay đầu lại hỏi cô: “Chị Zoe, có vấn đề gì sao?”

Mao Tuệ Châu nghĩ một chút, lắc lắc đầu, để cho cậu đi ra ngoài.

Mao Tuệ Châu tỉ mỉ nhìn lại tư liệu một lần, sau đó xác định. Cô nhìn không được rút điều thuốc ra, châm, dùng sức hít một hơi. Không có suy nghĩ gì, trong đầu trống trơn, cô hít một ngụm khói sâu hơn, lại thở ra. Khói bay lên, che mờ hai mắt của cô, cô vẫy vẫy tay, xua khói tan đi.

Lúc cô hút xong điều thuốc này thì Thôi Ứng Vĩ đi vào công ty. Mao Tuệ Châu nghe được Thôi Ứng Vĩ nói to bảo Ngô Phi đưa văn kiện cho anh ta xem. Mao Tuệ Châu ấn tắt tàn thuốc trong gạt tàn, sau đó vẫy vẫy tay với Ngô Phi đang đi tới lấy văn kiện: “Tôi đưa cho anh ta, cậu làm việc của cậu đi.”

Ngô Phi nói cảm ơn. Cậu phát hiện có gì đó không đúng, vừa đi vừa quay lại nhìn Mao Tuệ Châu vài lần.

Mao Tuệ Châu cầm tài liệu kia, đi vào văn phòng của Thôi Ứng Vĩ, yên lặng đặt văn kiện lên bàn làm việc của anh ta. Thôi Ứng Vĩ thấy cô tới đây thì ngạc nhiên một chút. Mao Tuệ Châu không đợi anh ta nói chuyện, ngồi xuống ghế trong văn phòng anh ta.

Thôi Ứng Vĩ nhìn văn kiện, lại nhìn Mao Tuệ Châu, hỏi cô: “Zoe, tư liệu báo cáo bên kia cần cô chuẩn bị tốt chưa?”

“Không sai biệt lắm đi.”

“Vậy là tốt rồi, vậy một lúc nữa đến giờ đi sân bay tôi sẽ gọi cô, chúng ta cùng đi.”

Mao Tuệ Châu không vòng vo với anh ta, hỏi trực tiếp anh ta: “Anh định làm như thế nào? Việc này thẩm tra một lần nhất định sẽ điều tra ra.” Cô dùng cầm chỉ chỉ những tài liệu kia.

Trên mặt Thôi Ứng Vĩ hiện lên chút kinh ngạc và hốt hoảng, sau đó khôi phục rất nhanh như không có việc gì, sau lại có ý tỏ vẻ ngạc nhiên: “Cái gì? Cô nói tìm ra cái gì?”

Mao Tuệ Châu nhìn thẳng anh ta, nhìn một lúc lâu, cười cười: “Văn kiện làm được rất tốt.”

Thôi Ứng Vĩ cũng cười: “Zoe, cô luôn thật thông minh. Cho nên cô nói cô muốn về trong nước phát triển, tôi đã nghĩ biện pháp cho cô một vị trí, hiện tại chứng minh, ánh mắt của tôi không sai, lựa chọn của cô cũng không sai. Chúng ta nhất định sẽ hợp tác rất tốt.”

Mao Tuệ Châu gật đầu: “Tôi về văn phòng trước, lúc xuất phát anh gọi tôi.”

Thôi Ứng Vĩ đồng ý. Mao Tuệ Châu đi ra ngoài, anh ta đứng lên, đi đến cửa phòng làm việc, nhìn Mao Tuệ Châu đi vào phòng làm việc của mình.

Mao Tuệ Châu ở văn phòng ngồi một lúc, sau đó gửi tin nhắn vào điện thoại của Ngô Phi. Cô nói cho cậu ta biết, ba hạng mục kia có vấn đề, nghi ngờ có người trái luật tham ô. Tất cả hợp đồng cùng văn kiện đều là cậu ta ký tên, cho nên oan ức này cậu ta phải chịu rồi. Nói cho cậu ta không được lộ ra, điện tín, tin nhắn cùng tài liệu có thể cất giữ khác có liên quan mạng ra chuẩn bị.

Ngô Phi thấy tin nhắn hoảng sợ. Cậu không dám quay đầu nhìn văn phòng Thôi Ứng Vĩ, cũng không dám nhìn văn phòng Mao Tuệ Châu. Cậu nhìn chăm chăm điện thoại, nhớ tới phản ứng vừa rồi của Mao Tuệ Châu, lại nhớ lại một lần mấy người ... hạng mục kia, mồ hôi lạnh toát ra. Cậu gửi tin nhắn trả lời Mao Tuệ Châu: “Nhưng mà, chủ yếu là chỉ thị miệng. Em tìm một chút đã.”

Mao Tuệ Châu nhìn tin nhắn, lại châm một điều thuốc. Đoán cũng đoán được, nếu anh ta có âm mưu trước, không muốn lưu lại nhược điểm là đương nhiên. Khẳng định cấp trên cũng nhận ra cái gì nên mới kiểm tra đột xuất. Nếu như cô làm như không biết, với cô việc này sẽ không có nửa điểm phiền toái. Nhưng cô thật sự muốn vờ như không biết?

Cô hút thuốc, nhìn ra ngoài. Chỗ ngồi của Ngô Phi ở giữa văn phòng của cô và Thôi Ứng Vĩ, qua cửa kính văn phòng cô có thể nhìn thấy cậu ta. Cậu ta mới hai mươi sáu tuổi, nhiệt tình có đủ, thật sự cố gắng, khiêm tốn lại lễ phép, là một thanh niên cô rất thương thích. Hiện tại nam sinh viên định cố gắng như vậy không nhiều lắm, ít nhất cô gặp được, tốt nghiệp trường tốt, gia cảnh tốt còn làm việc khiêm tốn như vậy thật không nhiều lắm. Thích bốc phét tự cho là giỏi thì rất nhiều.

Cô lại gửi một tin nhắn cho Ngô Phi: “Có thể sửa sang được bao nhiêu thì bao nhiêu, bao gồm tư liệu hạng mục hai xí nghiệp đưa cho cậu, bưu kiện đợi chút, nếu có thể, lục soát bối cảnh của bọn họ một chút.” Cô đã từng dạy Ngô Phi điều này, uy tín của một công ty, không phải dựa vào danh thiếp cùng công ty giới thiệu màu sắc bề ngoài, có thể tìm xem bối cảnh cùng danh dự. Có thể điều tra, cô đều đã dạy cậu ta. Lần đó cậu gặp một công ty muốn hợp tác, nhưng cậu ta không biết đối phương, không dám tiến một bước đưa tư liệu trao đổi một cách dễ dàng. Mao Tuệ Châu đoán hai xí nghiệp này là do Thôi Ứng Vĩ an bài, cho nên cần bản Ngô Phi không hề điều tra.

Ngô Phi trả lời rất nhanh: “Tốt.”

Sau đó Mao Tuệ Châu không để ý Ngô Phi nữa, mà trước khi cùng Thôi Ứng Vĩ đi sân bay đón người, cô thừa dịp Thôi Ứng Vĩ ra cửa trước không nhìn thấy, nói với Ngô Phi một câu: “Có tình hình gì, buổi tối cậu gọi điện thoại cho tôi.” Sau đó cô bước đi.

Quá trình đón máy bay thật thuận lợi, Thôi Ứng Vĩ làm như chưa xảy ra chuyện gì, cùng đại biểu của tổng bộ cười nói, Mao Tuệ Châu phối hợp rất tốt. Nếu là chuyện Thôi Ứng Vĩ không biết, cô lại càng không biết. Nhưng nhìn từ biểu hiện của đại biểu, đúng là bọn họ cho rằng trong công ty xuất hiện vấn đề. Nói chuyện rất ân cần, cũng yêu cầu chín giờ sáng ngày mai họp, khiến cho Thôi Ứng Vĩ buổi tối gửi văn kiện cho anh ta.

Thôi Ứng Vĩ đồng ý một tiếng, Mao Tuệ Châu yên lặng không biến sắc.

Đối phương khẩn cấp như vậy, chắc là trong lòng có tính toán, không muốn cho các người có thời gian động tay lên văn kiện. Cô cũng biết, ngày mai mới là mấu chốt.

Dàn xếp cho các đại biểu cơm nước xong đến khách sạn, khi Thôi Ứng Vĩ cùng Mao Tuệ Châu quay lại công ty liền nói: “Zoe, tôi ở công ty đã hai mươi năm rồi, từ tầng giữa đến chức vị cao nhất trong nước, công ty vô cùng tin tưởng đối với tôi. Từ trước đến nay tôi đối với cấp dưới dịu dàng trân trọng, đối với công ty trung thành, cùng hợp tác tốt với tôi, trong công ty này tiền đồ vô lượng. Phía tổng bộ cũng coi trọng năng lực của cô. Tôi tuổi cũng lớn, về sau, vị trí này không chừng là của cô.”

Mao Tuệ Châu cười cười, cảm ơn anh ta. Hai người nói chuyện khác, về tới công ty.

Mao Tuệ Châu không lên lầu, cô trực tiếp ở gara mở cửa xe đi về nhà. Trên đường cô nhận được điện thoại của Ngô Phi: “Chị Zoe, Peter đã trở lại. Anh ta gọi em qua hỏi vài câu công việc, lại thông báo cho những người khác sáng mai chín giờ họp, sau đó bước đi.”

“Ừ.” Mao Tuệ Châu do dự mười giây, sau đó nói: “Cậu mang theo tất cả tư liệu có thể tìm thấy, đến nhà của tôi. Chúng ta xem qua tất cả mọi việc một lần. Ngày mai sẽ rất quan trọng.”

Mao Tuệ Châu về nhà, rót một ly rượu uống, nhìn xem thời gian, cô gọi điện cho thủ trưởng cũ ở Mỹ.

“Sao lại nhớ tới gọi điện thoại cho tôi?”

Mao Tuệ Châu lại uống một ngụm rượu, nói chuyện cô gặp phải.

Đối phương thật kinh ngạc, hỏi cô: “Vậy cô định làm như thế nào?”

“Ten, nếu tôi mất đi những gì hiện có thì phải làm thế nào bây giờ?” Mao Tuệ Châu hỏi lại.

Ten không nói thật lâu, sau đó nói: “Cô biết, cô quyết định tôi sẽ ủng hộ. Lúc trước cô nói muốn về nước, mặc dù tôi luyến tiếc, nhưng vẫn để cô đi. Cô luôn luôn biết mình muốn gì, sau khi trở về hoàn cảnh tất nhiên không tốt như bên này, nhưng không phải cô nói chưa bao giờ hối hận sao?”

“Đúng vậy.”

“Cho nên cô định làm thế nào đây? Chuyện này không có quan hệ gì với cô, cô hoàn toàn có thể không cần mất đi bất kỳ cái gì.”

Lúc này đến lượt Mao Tuệ Châu không nói rất lâu, cách thật lâu cô mới nói: “Ten, anh có biết tôi cố gắng rất nhiều, mà vì sao tôi cố gắng, không phải vì về đường cho hươu chạy. Đương nhiên tôi sẽ mất đi vài thứ, cái đó gọi là lương tri.”

“Vậy thiện ý nhắc nhở cô không quay về được, cô không có đường lui.”

“Ừ, tôi biết.” Lần này Zoe đáp rất nhanh.

“Chúc cô may mắn.”

Đêm nay Mao Tuệ Châu cùng Ngô Phi họp rất lâu. Cô cùng Ngô Phi phân tích thời diễn chuyện này bằng rất nhiều cách thức. Tổng bộ bên kia sẽ hỏi như thế nào, Thôi Ứng Vĩ sẽ phản ứng sẽ phản ứng như thế nào, mà Ngô Phi muốn ứng đối như thế nào, hai người thương thảo hồi lâu.

“Cậu thiếu kinh nghiệm, từng trải kém, không có tâm đề phòng, anh ta nhìn trúng điểm này. Những tài liệu trên tay cậu này đều không chứng minh được cậu không có ưu việt gì bên trong, cũng không chứng minh được là một tay anh ta sắp xếp. Anh ta lấy có tốt nhất chính là anh ta đối với cậu rất tin tưởng cho nên không lưu ý, nên cậu thừa dịp có cơ hội. Nhưng nhược điểm lớn nhất của anh ta chính là anh ta là cấp trên của cậu, cậu phạm bất kỳ lỗi gì anh ta cũng phải có trách nhiệm. Cho nên anh ta cũng sẽ cầu nguyện tốt nhất là không bị phát hiện. Cho dù bị phát hiện anh ta cũng sẽ cố gắng hết sức giảm bớt tội cho cậu. Ví dụ như sẽ không báo cảnh sát, lấy cớ là sợ phương diện có liên quan mượn cơ hội thanh tra công ty tìm công ty gây phiền toái, lại có ảnh hưởng đến danh dự công ty đối với việc sắp tới chính phủ đầu thầu hai hạng mục.”

Ngô Phi thật khẩn trương, gật đầu, yên lặng ghi nhớ trong lòng.

“Trương mục cá nhân của anh ta chắc chắn cũng xử lý trước. Kết quả xấu nhất, tôi đoán cậu nhất định bị khai trừ.”

Ngô Phi hơi nhếch môi, cực kỳ tức giận. Công việc này rất tốt, đương nhiên cậu không muốn chịu tiếng oan bị người đá đi. Hơn nữa vòng luân quản rất

nhỏ, cậu chịu tội danh này, về sau tìm công việc tốt như thế nào đây?

“Nhưng là có một chút, anh ta cũng không chứng minh được, đối với việc này anh ta hoàn toàn không biết.” Mao Tuệ Châu nói xong. Nếu có người nghi ngờ mãnh liệt, như vậy Thôi Ứng Vĩ cũng rất khó đổ trách nhiệm lên người cấp dưới. “Tôi liên hệ với một người bạn luật sư.” Mao Tuệ Châu đưa danh thiếp người bạn cho Ngô Phi. “Một lúc sau khi cậu trở về gọi điện cho anh ta, có thể ủy thác anh ta xử lý chuyện này. Sau đó sáng sớm ngày mai cậu đi tìm Peter, nói cho anh ta biết cậu đã phát hiện, nói cho anh ta biết cậu tìm luật sư.”

Ngô Phi cảm kích đầy cổ lòng tiếp nhận danh thiếp. “Nhưng mà, anh ta sẽ biết có người trong công ty ở sau lưng giúp em.”

“Anh ta nhất định biết là tôi. Một khi làm sáng tỏ việc này, tôi sẽ không để anh ta tùy ý trộn mắt nói dối hắt nước bẩn vào người khác.” Ngô Phi hơi nhếch môi, cuối cùng cũng chỉ có thể nói một câu: “Cảm ơn.”

Ngô Phi đi, Mao Tuệ Châu không có biện pháp ngủ, cô không biết có thể hối hận hay không, cô cũng hy vọng mọi chuyện không đến mức xấu như vậy. Cô cảm thấy đi động, muốn gọi điện thoại cho Cừ Chính Khanh, nhưng vừa nhìn thời gian, quá muộn, coi như xong.

Cừ Chính Khanh lúc này còn không ngủ. Anh tắm rửa xong đi ra, xem lại hòm thư một chút, không có bưu kiện mới.

Thứ hai.

Một ngày này, thật khó khăn đối với rất nhiều người.

Theo thường lệ Cừ Chính Khanh đến công ty sớm. Kết quả thấy Tần Vũ Phi tự nhiên đi làm. Quả thật mặt trời mọc hướng tây. Nhưng mà cô trang điểm đậm, mà trang điểm tươi đẹp đều không che được sắc mặt đen. Cừ Chính Khanh quyết định, chỉ cần cô không gây ảnh hưởng công việc sẽ không để ý cô.

Không nghĩ Tần Vũ Phi giống như uống nhầm thuốc chàm chỉ làm mạnh đất nước, thật sự làm việc. Cừ Chính Khanh tương đối hoang mang.

Sau đó Cố Anh Kiệt gọi điện thoại cho Cừ Chính Khanh, hỏi anh tình hình của Tần Vũ Phi. Thì ra là hai người kia cãi nhau, Cố Anh Kiệt cầu hòa mãi không có kết quả, vì thế lại xin Cừ Chính Khanh giúp đỡ.

Cừ Chính Khanh đau đầu, anh hoàn toàn không có hứng thú xử lý chuyện như vậy, cũng căn bản không am hiểu vấn đề tình cảm làm bà mối. Cho nên anh mới cảm thấy không cần thiết phải yêu, chỉ cần kết hôn là tốt rồi. Nhưng cũng không thể từ chối Cố Anh Kiệt nói anh không muốn quan tâm. Cừ Chính Khanh bỗng nhiên suy nghĩ vừa động: “Cậu có thể hỏi tiểu Đình, cô ấy cùng Tần Vũ Phi quan hệ tốt, có lẽ cô ấy biết làm thế nào để đỡ.”

“A, đúng, tôi tìm tiểu Đình, tiểu Đình là Thiên Sứ, sẽ có biện pháp.” Cố Anh Kiệt cảm ơn, cúp điện thoại.

Tiểu Đình là Thiên Sứ, lời này nói đúng. Cừ Chính Khanh chậm rãi buông điện thoại, sau đó nhớ tới Doãn Đình khen Cố Anh Kiệt là Bạch Mã Vương Tử.

Hai người kia, thương thức lẫn nhau như vậy thích hợp sao? Thật sự là rất không nên.

Sau đó đến trưa anh đều để ý thư điện tử. Thời gian anh làm việc có rất nhiều thư điện tử, nhưng không có cái nào của Doãn Đình. Thật sự vô cùng kỳ lạ, cô gái này cuối cùng muốn gửi thư nội dung gì cho anh.

Giữa trưa ăn cơm xong, sắp 1 giờ thì Cừ Chính Khanh nhận được điện thoại của Mao Tuệ Châu. Giọng nói cô mệt mỏi.

Cô họp cho đến trưa, trên cuộc họp còn không có liên lụy đến... hạng mục của mấy người kia. Nhưng Thôi Ứng Vĩ đã bắt đầu nhắm vào cô khắp nơi. Có lẽ anh ta mong gặp may mắn áp chế được chuyện hạng mục này, có lẽ sẽ không. Nhưng Mao Tuệ Châu biết vô luận kết quả như thế nào, từ nay về sau ngày của cô không dễ qua. Nhưng cô không sợ, cô rất mạnh mẽ, trên cuộc họp anh ta đâm tới mỗi một đao cô đều đáp lễ một kiếm.

Chính là sau khi họp cô cảm thấy mệt chết đi, cô rút một liều thuốc, một lúc còn phải tiếp tục họp, cô cảm thấy cô cần phải tìm người trò chuyện, cô cần một lực lượng chống đỡ, cô không thể lúng túng, cô phải ổn định. Vì thế cô gọi cho Cừ Chính Khanh.

Mao Tuệ Châu không có nhiều thời gian, nói được không nhiều lắm, nhưng Cừ Chính Khanh nghe hiểu được công việc của cô có lẽ sẽ có thay đổi quanh co, mà tuy rằng cô mạnh mẽ, nhưng thật ra khẩn trương không yên.

Cừ Chính Khanh vừa nghe cô nói chuyện vừa nhìn máy tính. Lúc này máy tính báo có thư điện tử mới nhận được. Người gửi là Đinh Đình Ngọc Lập 413. Cừ Chính Khanh giật thót trong lòng, còn không kịp ấn xem hòm thư, bởi vì bên này Mao Tuệ Châu đang đợi anh nói, mà cô lại chuẩn bị tiếp tục đi họp.

Cừ Chính Khanh cũng không biết phải làm sao, anh hỏi Mao Tuệ Châu: “Cô có biết vì sao trăng có lúc tròn lúc khuyết?”

“Bởi vì người có tự tán ly hợp sao?” Mao Tuệ Châu hỏi lại.

Cừ Chính Khanh cười ha ha, nghĩ đến cũng có thể là đáp án này, quay lại sẽ nói cùng Doãn Đình.

“Tôi vẫn nên trả lời khoa học một chút, là do liên quan đến việc quay quanh trái đất?”

Cừu Chính Khanh tiếp tục cười.

Mao Tuệ Châu cũng cười. Cừu Chính Khanh như vậy làm cho cô cảm thấy thoải mái một chút.

“Bởi vì thay đổi cũng rất đẹp. Cho nên đừng sợ thay đổi.” Cừu Chính Khanh nói. “Đây là ngày hôm qua có người bạn nhỏ nói cho tôi biết.”

Mao Tuệ Châu im lặng vài giây, cười ha hả: “Cảm ơn anh.”

Thay đổi cũng sẽ rất đẹp...

Bạn đang đọc truyện *Xin Anh Đứng Dán Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Mao Tuệ Châu cúp điện thoại. Cừu Chính Khanh mở hòm thư ra.

Trong bưu kiện của 413 Đình Đình Ngọc Lập có rất nhiều văn kiện đính kèm, nhiều đến nỗi khiến Cừu Chính Khanh sửng sốt. Anh làm việc nhiều năm, đã từng nhận được rất nhiều bản báo cáo nghiệp vụ, nhưng cũng chưa nhiều bằng một phần của đồng văn kiện kia.

Trong thư Doãn Đình viết: "Cầu xin anh nghiêm túc một chút, tất cả bí kíp yêu đương ở đây đều là tôi dày công thu thập nhiều năm. Đây chính là bách khoa toàn thư về yêu đương đấy, tập hợp những câu chuyện tình yêu khiến người ta cảm động, giới thiệu những địa điểm hẹn hò tốt nhất, những địa danh thú vị để đi du lịch cùng người ấy, những tuyệt chiêu lãng mạn, vân vân. Có thể giúp anh lĩnh hội và thấu hiểu tình yêu một cách sâu sắc, đầy mạnh quá trình yêu đương. Không cần cảm ơn, đừng khách khí. Ai bảo chúng ta là đồng minh chứ! Good luck!"

Cô ta nói cái gì mà "Đầy mạnh yêu đương" rồi đồng minh gì nữa chứ!

Cừu Chính Khanh nhìn đồng "Bí kíp" kia mà không kiềm nổi tức giận. Anh tò mò lâu như vậy, cho là cô gửi cho anh thứ gì quan trọng lắm, kết quả lại là cái này. Lập tức anh chỉ muốn thông báo cho Cố Anh Kiệt, nói cho anh ta biết "Người anh em đừng khách khí bây giờ cậu rất cần những thứ này"

Được rồi, anh chỉ là châm chọc một chút, sẽ không thật sự nói với cậu ta. Chỉ là, Cố Anh Kiệt nói anh ta sẽ tìm tiểu Đình giúp một tay, tìm chưa? Cô nương kia sẽ không sửa sang những thứ có sẵn này rồi lại gửi cho anh ta một phần chứ?

Nếu là như vậy. Cừu Chính Khanh cảm thấy rất không thoải mái, nhưng lại cảm thấy không có lập trường gì mà không đồng ý cô làm như vậy. Đúng rồi, anh nghĩ rằng anh cảm thấy không thoải mái nhất định là bởi vì nếu như Doãn Đình làm như vậy thì rất không có thành ý, họ còn là đồng minh nữa đấy.

Anh đọc bức thư lại một lần nữa, không có nhìn những thứ phụ kiện kia, cuối cùng đóng hòm thư lại. So với mấy đứa trẻ con cô quả thật giống y chang bọn chúng. Theo đuổi nhiều nam sinh như vậy cũng không có thành công, đó là bởi vì người ta cảm thấy cô ngây thơ thôi. Đúng, lần sau gặp lại cô, anh có thể nói cho nàng biết điểm này. Chín chắn lý trí, đây mới là sức quyến rũ của người phụ nữ, nếu cô nắm bắt được điểm này cô sẽ thu hút được nhiều đàn ông. Trước kia cô đi sai phương hướng cho nên vẫn không thể tỏ tình thành công.

Cừu Chính Khanh cảm thấy phân tích của mình rất chính xác, làm đồng minh anh thật ra nên nhắc nhở cô một chút, chỉ là làm một người đàn ông có phong độ, anh quyết định vẫn là không nên đã kích một nữ sinh như cô. Sau đó Cừu Chính Khanh cảm thấy mình đang thất thần, rõ ràng còn có rất nhiều công việc chờ anh xử lý, thật sự là không nên.

Đang định tập trung tinh thần xử lý công việc, thư ký tới gõ cửa nói anh có một bức thư được gửi từ ngoại thành.

Ngoại thành? Gửi thư?

Cừu Chính Khanh không biết đầu năm nay còn ai gửi thư viết tay nữa? Không phải lại là Doãn Đình nghịch ngợm kia chứ?

Lấy thư tới, phía trên là dòng chữ trẻ con viết ngay ngắn bằng bút máy, địa chỉ là ở Viện Phúc Lợi.

Cừu Chính Khanh mở thư ra, thì ra là đây là một lá thư cảm ơn.

"Chú Cừu Chính Khanh kính yêu". Mở đầu thư đã xưng hô như vậy. Khóe miệng Cừu Chính Khanh cong lên, tưởng tượng ra giọng nói và điệu bộ của cục đá nhỏ. Trong thư cảm ơn anh vì đã quyên góp tiền cho các bạn nhỏ miền núi, cũng cảm ơn anh đưa chúng nó về Viện Phúc Lợi. Mấy đứa nhỏ còn nói chúng sẽ chuyển lòng hảo tâm của anh tới những đứa bé miền núi bên kia, xin anh hãy yên tâm.

Phía dưới ký tên: Thạch Lượng, Hàn Tiểu Đông, Lưu Cẩm.

Ba tên ba nét chữ khác nhau, hiển nhiên là ba đứa nhóc bọn chúng mỗi đứa đều tự tay ký tên mình.

Bức thư chỉ đơn giản như vậy nhưng Cửu Chính Khanh lại nhìn nó chăm chú ba lần. Xem xong rồi, có chút luyến tiếc. Không phải lần đầu tiên anh được người ta cảm ơn, cũng không phải là lần đầu giúp đỡ người khác, nhưng lại làm cho anh cảm thấy...nên nói như thế nào nhỉ? Không cách nào hình dung được loại cảm giác vui vẻ này. Cho đến khi thư ký gọi điện thoại nội bộ vào, anh mới phát hiện mình lại ngăn người rồi. Thư ký thông báo cho anh đã đến giờ họp. Anh đáp lại. Bỏ thư vào ngăn kéo, nhìn mấy vi tính một chút, thở dài! Trong kế hoạch của anh, phải xử lý hai tài liệu này xong trước khi diễn ra hội nghị lần này, hiện tại phải hoãn tiến độ lại.

Anh cảm thấy trách nhiệm này nên thuộc về Doãn Đình kia .

Cửu Chính Khanh cầm Laptop của mình đi vào phòng họp.

Mao Tuệ Châu vào phòng họp đã gặp Thôi Ứng Vỹ, sáng sớm hôm nay cô có ý đến muộn, tránh phải cùng Thôi Ứng Vỹ đối mặt. Mà Ngô Phi nhắn tin cho cô, nói cho cô biết sáng sớm anh đã cùng Thôi Ứng Vỹ nói chuyện, theo như những gì luật sư dạy anh, nói rõ nếu như trong những hạng mục này có bất cứ vấn đề gì, nhưng nếu không có chứng cứ gì mà buộc tội cậu ấy, cậu ấy sẽ khiếu nại theo đúng trình tự pháp luật, tuyệt đối anh sẽ không để mặc cho người khác vu oan.

Mao Tuệ Châu cảm thấy Ngô Phi làm việc rất tốt, người trẻ tuổi này gặp phải chuyện so với cô tưởng tượng trấn tĩnh rất nhiều. Cô cũng không hối hận khi giúp cậu ta, mặc dù cô biết rõ kết quả này sẽ là “mồi lửa thiêu thân” (tự chuốc lấy tai họa).

Cho tới trưa đã chứng minh suy đoán của cô. Ngô Phi đột nhiên khôn khéo như vậy, Thôi Ứng Vỹ đã biết là ai ở phía sau chỉ điểm. Cho nên trong buổi họp hần ta luôn chĩa mũi nhọn vào Mao Tuệ Châu. Mao Tuệ Châu biết rõ dụng ý của hần. Bất luận là như thế nào hần nhất định phải thể hiện trước mặt các đại biểu về các hạng mục của Ngô Phi, biểu hiện ngu xuẩn cũng tốt, cũng muốn nói là Ngô Phi không hiểu việc cùng chính hần sơ sót, có thể cũng kéo Mao Tuệ Châu xuống nước, dù sao rất nhiều công việc đúng là do Mao Tuệ Châu chỉ điểm Ngô Phi đi làm. Nhưng hần phải làm sao để vượt qua một cách an toàn, giữ được mình, hơn nữa không thể đẩy trách nhiệm hoàn toàn cho Ngô Phi, nếu không theo như Ngô Phi nói làm lớn chuyện, hần sẽ không có cách nào khai báo với công ty. Trước mắt hai hạng mục lớn đang ở giai đoạn đấu thầu, hần vác không nổi trách nhiệm này. Mà một khi chuyện này nào động đến cảnh sát, cuối cùng người xui xẻo nhất định là hần.

Thôi Ứng Vỹ đã tính toán ngay từ đầu là không có người nào biết chuyện này là tốt nhất, nhưng nếu như thực sự có người điều tra đến, mà tất cả các văn kiện đều do Ngô Phi ký tên , trách nhiệm này sẽ do cậu ta gánh vác. Ngô Phi này nông cạn, tính cách lại nhu nhược, bình thường rất nghe lời, là một quả hồng mềm. Đến lúc đó hần dụ dỗ thêm hủ dọa một chút, nói cho cậu ta biết hần luôn đứng về phía cậu ta, phải tin tưởng hần, cho nên hần tận lực khuyên công ty không báo cảnh sát, để cho hần từ chức là xong chuyện. Như vậy có thể đuổi Ngô Phi đi, chân tướng sự việc cũng không còn người biết. Ngày sau hần cẩn thận cùng khiêm tốn một chút là được, sự việc qua đi thì tính như xong rồi.

Làm sao lại nghĩ đến đột nhiên nhảy ra một Mao Tuệ Châu xen vào việc của người khác.

Tóm lại, bây giờ nhất định phải nói là bởi vì không có năng lực và sơ sót trong quá trình ký hợp đồng nên tạo tổn thất cho công ty, mà không phải là ăn hối lộ vi phạm pháp luật. Chắc chắn Thôi Ứng Vỹ trốn không khỏi trách nhiệm lơ là này, kẻ không có tài cán kia dù sao cũng đã có người chống lưng. Người đó dĩ nhiên là Mao Tuệ Châu rồi.

Hiện tại Thôi Ứng Vỹ và Mao Tuệ Châu đi lướt qua nhau, hần cười lạnh một tiếng với cô: " Khá lắm, Zoe."

"Cám ơn!" Mao Tuệ Châu cũng cười lạnh đáp lại.

Buổi chiều hội nghị sẽ tiếp tục họp phần còn lại, sau đó Thôi Ứng Vỹ cùng mấy vị cổ đông công ty thảo luận nhỏ với nhau, tuyên bố chung, bọn họ sẽ tìm cho mình một lối thoát riêng.

Không để cho Mao Tuệ Châu chiếm thế thượng phong

Mao Tuệ Châu đã chuẩn bị tâm lý từ trước, lập tức cũng giả bộ coi như không có chuyện gì xảy ra. Không khí trong công ty rất căng thẳng, trong suốt buổi họp Ngô Phi đều tỏ vẻ khiêm tốn, tự hạ thấp bản thân, nếu không cần thiết nói thì tuyệt đối giữ im lặng. Dĩ nhiên Thôi Ứng Vỹ cũng giống vậy, cố gắng im lặng không phát biểu ý kiến.

Mao Tuệ Châu trở lại phòng làm việc, hút một điếu thuốc. Không biết tình hình tiếp theo như thế nào, cô tự gây thù chuốc oán rồi, mà kẻ địch lại là cấp trên của cô, là người có quyền sinh sát với công việc của cô. Mao Tuệ Châu nhả ra mấy vòng khói thuốc, nhớ tới Thôi Ứng Vỹ cười lạnh với cô.

Cô đoán Thôi Ứng Vỹ nhất định sẽ giải quyết những đại biểu kia. Ngô Phi cầm thóp của hần, chắc chắn hần sẽ không dám động đến Ngô Phi, sẽ tiếp tục lôi kéo Ngô Phi đến bên cạnh mình. Giống như trong buổi họp hôm nay hần luôn tỏ thái độ bảo vệ Ngô Phi, chắc chắn sẽ tính toán làm sao để cho Ngô Phi về cùng phe với hần.

Loại chuyện như vậy thật sự quá nhiều. Chỉ là tối thiểu Ngô Phi cũng không cần phải tiếp nhận điều tra chịu oan ức, cũng không phải bị đuổi vì tội danh này, trên bảng lý lịch cá nhân sẽ không có điểm mờ nào.

Mao Tuệ Châu rất muốn gọi điện thoại nhờ Cửu Chính Khanh một chút, mặc dù mới vừa mới nói chuyện với anh cách đây vài giờ, nhưng mà cô thật sự muốn nghe ý kiến anh lần nữa. Mặc dù cô không hối hận, nhưng cô cần phải có một người nói với cô rằng cô làm rất đúng.

Điện thoại đang gọi, bị cúp, sau đó cô nhận được tin nhắn: “Đang họp, gọi lại cậu sau”.

Mao Tuệ Châu thở ra một hơi. Người đàn ông này bận rộn vào thời điểm không tốt chút nào. Cần cậu ta thì đúng lúc cậu ta đang bận. Cô bỗng nhiên tự

giữa, cô là phụ nữ a, phụ nữ còn có một con đường lui, công việc không có, còn có thể lập gia đình. Cô nghĩ đến cái này thì càng cười lạnh.

Cô khổ cực phấn đấu cho đến bây giờ không phải để thất nghiệp mà phải lập gia đình.

Khoảng gần sáu giờ, Cừ Chính Khanh gọi điện thoại, hỏi cô có chuyện gì. Mao Tuệ Châu nói không có việc gì, bây giờ cô đã quên khi đó muốn hỏi cậu ta cái gì, hiện tại lại vội vàng nên quên mất, hẳn không phải là chuyện gì quan trọng.

"Ừm. Vậy có chuyện gì thì gọi mình. Giờ mình có việc gấp." Cừ Chính Khanh nói rất khách khí, sau đó cúp điện thoại.

Mao Tuệ Châu nhìn chăm chú điện thoại của mình, thật ra thì cô không có chuyện gì lại một mực ở trong phòng làm việc ngăn người. Nhưng cô chợt nghĩ, cô cùng Cừ Chính Khanh thật sự thích hợp sao? Về sau có thể hay không, lúc cô cần anh, anh lại đang đi họp, lúc cô có tình huống khẩn cấp gọi anh, trong khi đó anh nói anh đang vội.

Mao Tuệ Châu cảm thấy một cổ khó chịu đang dâng lên trong lòng.

Thôi Ứng Vĩ mang theo thư ký cùng với các đại biểu đi qua trước cửa phòng làm việc của Mao Tuệ Châu, bọn họ chuẩn bị đi ăn cơm. Bọn họ không chào hỏi cô, Mao Tuệ Châu cũng hoàn toàn không quan tâm. Ông chủ đi rồi, tất cả đồng nghiệp cũng rời rít chuẩn bị tan việc. Mao Tuệ Châu vẫn còn ngồi yên trên ghế, còn chưa có ý định rời khỏi. Ngô Phi đi tới gõ cửa phòng làm việc, hỏi cô: "Zoe tỷ, có thể mời tỷ ăn một bữa cơm hay không?"

Mao Tuệ Châu quay đầu lại nhìn cậu ta, lắc đầu một cái: "Tối nay tôi có hẹn rồi." Sau đó cô thu dọn đồ đạc, cầm lên Bao Bao rời đi.

Bên này Cừ Chính Khanh đang ở lại làm thêm giờ, anh nhờ thư ký mua cho anh một ít thức ăn nhanh làm cơm tối. Người trong phòng làm việc đều đi hết sạch, Cừ Chính Khanh lúc này mới giải quyết một nửa đồng tài liệu chất như núi. Anh có một thói quen, công việc trong ngày anh nhất định phải hoàn thành tốt, mặc dù để đến ngày thứ hai sẽ không chết, nhưng anh sẽ thấy cực kỳ khó chịu.

Hiện tại công việc đã làm xong, anh bắt đầu an tâm ăn cơm. Tuy hộp cơm đã nguội lạnh nhưng anh vẫn không để ý.

Vừa ăn cơm vừa thuận tay lướt web, trên trang web, anh chú ý trong đám người có người đăng một tin tức hấp dẫn, tin tức kia thật sự quá nhiều, phía trên hiển thị một chuỗi dài ID, một người trong đó gọi là "Đình đình ngọc lập 413".

ID này đối với Cừ Chính Khanh thật sự mà nói quá bắt mắt, anh nuốt một miếng cơm xuống, coi kỹ lại ID này.

Quả nhiên là Doãn Đình.

Cô mới đăng Microblogging, là hình cô cùng anh trai Doãn Thực mỉm cười kề đầu với nhau, trong tay hai người đang cầm một đĩa thức ăn. Phía dưới bức hình ghi là: hôm nay anh mình xuống bếp, rất khó có cơ hội này nha. Đây là món ăn anh ấy làm, cho nên chúng ta muốn khoe khoang một chút. Thức ăn ấy làm ngon đến nỗi khiến ta khóc choáng váng tại toilet, bởi vì ăn xong ta liền đau bụng rồi. Lời này phía sau là hình cô le lưỡi làm mặt xấu.

Cừ Chính Khanh cảm thấy có chút buồn cười. Anh kích chuột vào xem nội dung Microblogging của Doãn Đình, sau đó nhận không được nhấn tin cho cô: dù sao vẫn không nên đăng hình lên web, phải có ý thức an toàn. Còn nữa cô đăng lên Microblogging tức là hiển thị vị trí người thân của cô, rất dễ dàng bị kẻ có mục tiêu xuống tay hãm hại. Cô không biết nền tảng xã giao trong phần mềm máy tính là như vậy sao? Nhanh chóng hủy ứng dụng này đi.

Anh bình luận một lượt, cảm thấy nhiệm vụ hoàn thành, vì vậy tiếp tục ăn cơm.

Một lát sau, âm thanh tin nhắn vang lên, Cừ Chính Khanh mở ra nhìn, là Đình Đình Ngọc Lập 413: Xin anh đứng đắn một chút?

Cừ Chính Khanh đang ăn cơm thiếu chút nữa nghẹn. ID của anh là một chuỗi con số, là ngày sinh nhật mẹ anh, mới vừa rồi nhấn tin không muốn nói anh là ai, nhưng như vậy không ngờ cũng bị Doãn Đình nhận ra!

Lúc này Microblogging thông báo anh có người mới yêu cầu kết bạn. Anh không cần nhìn cũng biết, nhất định là Đình Đình Ngọc Lập 413. Khi vào xác nhận, đúng là cô. Theo lẽ phép, anh cũng kết bạn với cô, sau đó nhấn tin cho cô: là tôi.

Sau đó không quá một phút, điện thoại di động của anh vang lên. Cầm lên vừa nhìn là Doãn Đình. Cừ Chính Khanh bắt máy, đoán không được vừa mới mịt mờ gặp nhau trên Microblogging không biết cô có chuyện gì tìm anh.

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi, chỉ là chuyện này nhất định phải nói ở trong điện thoại, nếu không rất không lễ phép." Doãn Đình nói.

"Có chuyện gì vậy?"

"Tôi mới ghé thăm Microblogging của anh, tất cả đều là các bài bình luận về kinh tế, kinh doanh sao hiệu quả, nội dung công việc, phân tích thị trường, tin tức kinh doanh vân vân, những thứ này đối với tôi mà nói quá cao thâm rồi, tôi rất buồn bực xem mà chả hiểu gì. Tôi thấy anh thật sự là nhân tài đầy trình độ quá cao rồi. Nếu hủy kết bạn với anh, sẽ không để ý chứ?"

"Đề ý." Vốn là không ngại nhưng anh cũng muốn đề ý một chút. Tiểu thư, cô có làm hay không, như vậy rất không lễ phép!

"Nhưng chúng ta bình thường cũng không có giao tiếp gì quan trọng, mà tôi viết nhất định anh cũng không thích xem."

Không có giao tiếp mà còn thường xuyên gặp mặt? Hơn nữa mới vừa rồi anh còn xem Microblogging của cô đến vui vẻ. Nhưng Cừ Chính Khanh

không lên tiếng, nghe cô nói tiếp.

"Thật xin lỗi rồi, nếu không anh cũng viết một chút bát quái cuộc sống của anh cho cân bằng đi, ví dụ như tiêu chí chọn bạn trăm năm của anh, cảm nghĩ về tình yêu, chuyện tình gì khiến anh xúc động, tình cảm có gì tiến triển mới, hôm nay ăn cái gì làm cái gì."

Cừu Chính Khanh cắt đứt lời cô: "Cô làm vậy chính là hủy hết bạn bè của tôi rồi." . . .

Bạn đang đọc truyện *Xin Anh Đứng Dắt Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

- "À." Doãn Đình đáp.

- "À." Là muốn chặn theo dõi hay là không? Cừu Chính Khanh cau mày.

- "À!". Doãn Đình bỗng nhiên lại gọi.

- Này, "À!" Vậy là ý gì? Cừu Chính Khanh không hiểu.

- "Microblog hình như có chức năng ẩn người dùng, nhưng tôi chưa dùng bao giờ."

Về mặt Cừu Chính Khanh đầy hắc tuyến, ẩn anh đi cùng với ngừng theo dõi có gì khác nhau? Được rồi, nếu như cô lẳng lặng không nói tiếng nào ngừng theo dõi, anh quả thật cảm thấy không được tự nhiên. Nhưng cô lại gọi điện đến hỏi có thể ngừng theo dõi hay không nên anh lại càng thấy không được tự nhiên.

"Nhưng kỳ thật cũng không cần, anh cập nhật rất ít, vài ngày mới vào một lần, tôi cũng không thể nào nhìn thấy anh, vậy nên cũng không quan hệ gì." Doãn Đình ở bên kia điện thoại cũng không biết là lắm bảm một mình hay là nói cho anh nghe, Cừu Chính Khanh không còn gì để nói.

Thiên sứ à, tư duy của cô rất nhanh, người trần như tôi theo không kịp.

"Tôi cúp máy trước đây, bye bye". Thiên sứ cúp điện thoại, người trần Cừu Chính Khanh nhìn chằm chằm điện thoại nửa ngày mới hồi phục tinh thần lại, anh im lặng ăn nốt đồ ăn đã lạnh trong hộp. Ngay lúc quảng hộp cơm đã hết vào thùng rác, anh bỗng nhớ ra, cô nói "bye bye" là muốn ẩn tên anh hay là ngừng theo dõi anh?

Trước khi Cừu Chính Khanh tắt máy tính về nhà liền nhìn thoáng qua microblog Đình Đình Ngọc Lập 413 vẫn thấy trạng thái là đang theo dõi, vì thế anh nghĩ Doãn Đình có lẽ ẩn theo dõi anh thôi.

Sau đó hai, ba ngày Cừu Chính Khanh bận đến nỗi chân không chạm đất, hoàn toàn không nhớ chuyện này. Mao Tuệ Châu vẫn không hề liên lạc, không biết cô thế nào. Nhớ lại ngày đó anh tính gọi điện lại cho cô hỏi chuyện một phen thì lại có cuộc điện thoại gọi đến thông báo công việc lập tức phải xử lý, vì vậy anh quên luôn việc gọi điện thoại cho cô.

Mỗi ngày Cố Anh Kiệt đều gọi điện thoại cho anh hỏi về chuyện Tàn Vũ Phi. Mà mỗi ngày Tàn Vũ Phi đều đến gõ cửa phòng làm việc của anh, cảnh cáo anh không cần để ý đến Cố Anh Kiệt.

Thật là quá đủ rồi, vợ chồng son cãi nhau không nên quấy rầy đến người khác. Đạo lý dễ hiểu như vậy hai người đều trưởng thành rồi có hiểu được không?

Hôm nay là thứ năm, Cừu Chính Khanh thoát khỏi đồng văn kiện nặng nề, thở ra một hơi, lên mạng xem một chút, thấy trên microblog có một nhà phân tích kinh tế viết nhận xét rất có ý tứ, vì thế anh bình luận vài câu, gửi vài vị đồng nghiệp cho họ xem thật cẩn thận.

Sau khi gửi xong anh đi ra phòng trà nước rót cho mình một ly trà, trở lại văn phòng nhìn đến microblog của anh có một bình luận. Anh mở ra, thấy người bình luận ra là "Đình Đình Ngọc Lập 413", cô chỉ viết hai chữ: "Sô pha !!!!!"

Phía sau có năm dấu chấm than. Năm cái! Và còn một biểu tình đắc ý nhảy múa.

Tay Cừu Chính Khanh run lên, thiếu chút thì đụng đổ chén nước trà.

Anh ở trên microblog lần đầu tiên gặp phải trường hợp giành ghế sofa.

Được rồi, như vậy ít nhất cũng cho thấy cô không cho ẩn tên anh.

Cừu Chính Khanh không để ý đến cô, nhưng anh phát hiện mình có chút buồn cười, bởi vì anh tưởng tượng ra bộ dáng cô giờ cao hai tay nhảy lên kêu

“sô pha”. Cô gái nhỏ đúng là cô gái nhỏ. Anh nhìn văn kiện ở một bên, nhanh chóng xét duyệt xong rồi ký tên mình vào mặt trên văn kiện.

Vừa ngừng đầu, nhìn đến lại có lời nhắn, anh ngửa tay bấm mở.

Vẫn là “Đình Đình Ngọc Lập 413”, lần này cô viết là: “Hả, không có người sao? Vậy ghế sô pha là của tôi!!!! ” Phía sau là biểu tượng đang nhảy múa đắc ý như cũ.

Cừu Chính Khanh không còn gì để nói, cảm thấy thực ra anh mới nên là người gọi điện hỏi cô gái Thiên Sứ kia: Tôi chặn tên cô, cô có để ý không?

Đương nhiên anh không làm thế. Anh đóng microblog, chuyên tâm xử lý công việc. Bận đến buổi chiều, anh nhận được điện thoại của Cố Anh Kiệt, hẹn anh tối mai gặp: “Vũ Phi vẫn không để ý tới tôi... tôi thực sự cần các cậu giúp đỡ.”

Cừu Chính Khanh nhủ mảy, chuyện tình cảm anh muốn giúp cũng không được. Hơn nữa anh với mấy người bọn họ cũng không hiểu rõ, hơn nữa anh với họ chỉ là bạn bè sao có thể nhúng tay trông nom chuyện tình cảm của người ta, có thích hợp không? Anh thấy thế nào cũng không thích hợp.

“Tiểu Đình đã đồng ý giúp đỡ, hai người gần gũi với Vũ Phi nhất, tôi muốn nghe ý kiến của hai người một chút. Làm ơn, làm ơn!”. Cố Anh Kiệt hạ giọng, Cừu Chính Khanh có cảm giác mềm lòng. Hơn nữa có lẽ anh nên giúp một tay, bởi hiện tại cô Tần Vũ Phi này trạng thái giống như trên mây, ảnh hưởng nghiêm trọng đến không khí làm việc của công ty, còn không bằng cô không đi làm. Vấn đề của cô được giải quyết nhanh một chút mới có lợi đối với tình hình công ty.

“VẬY CŨNG ĐƯỢC.”

Sau khi đồng ý, nhớ tới lời nhắn lại của tiểu Đình trên microblog, anh mở ra nhìn lại một chút. Trái lại, Doãn Đình không tiếp tục tranh giành trần nhà hay công thoát nước gì gì đó trên microblog của anh nữa, nhưng phía dưới lời nhắn của cô có người bình luận dụ dỗ rồi.

“Ồ, cô rất thú vị, tôi thêm cô làm bạn rồi, chúng ta làm quen chút nhé?” Anh chàng kia nói.

Cừu Chính Khanh cau mày, tiểu Đình thú vị liên quan gì đến anh ta, người này là ai vậy? Bấm vào nhìn xem, không biết.

Đình Đình Ngọc Lập 413 trả lời là: “Không quen, cảm ơn.”

Thái độ này không tồi, cô gái nhỏ không nên tùy tiện cùng người lạ làm quen tới làm quen lui, ai biết người kia có ý đồ gì.

Nhưng người kia chưa từ bỏ ý định, còn viết thêm: “Nhìn microblog của cô thật thú vị, tôi cũng rất thích đi du lịch, cùng nhau làm quen một chút đi.”

Cừu Chính Khanh mất hứng, anh ta nói microblog của người khác thú vị ngay trên microblog của anh, lại bấm vào xem người kia, vẫn là không biết, không có ấn tượng.

Đình Đình Ngọc Lập 413 trả lời lại: “Đã chặn theo dõi anh, đừng khách khí.”

Cừu Chính Khanh đột nhiên bật cười, thật đã chặn theo dõi người này rồi sao? Thật sáng khoái quyết đoán, làm anh cũng ngửa tay.

Sau đó anh cũng chặn theo dõi người kia luôn.

Ngày hôm sau, thứ sáu. Cừu Chính Khanh đến công ty sớm như trước, rất nhiều đồng nghiệp còn chưa đến, mà anh cũng chưa đi pha ly cà phê đầu tiên. Đột nhiên anh rất muốn mở máy tính ra vào microblog viết vài câu, nhưng nghĩ một chút vẫn không biết viết cái gì. Anh suy nghĩ, quyết định viết vài câu về ảnh hưởng của báo cáo chính sách đối với tình hình kinh tế mà tối qua anh đã xem.

Sau đó anh ngồi trước máy tính đợi một lúc, không có người nhắn lại, không ai bình luận. Vì thế Cừu Chính Khanh đến phòng giải khát pha cà phê.

Bưng cà phê về, thì đã thấy có ba lời nhắn lại, mới sáng sớm, đã có người hưởng ứng nhanh như vậy. Anh mở ra.

Lời nhắn thứ nhất.

Đình Ngọc Lập 413: Ghế sô pha!!!!

Cừu Chính Khanh nở nụ cười.

Lời nhắn thứ hai.

Đình Đình Ngọc Lập 413: Ghế dài cũng là của tôi!!!!

Cừu Chính Khanh tiếp tục cười.

Lời nhắn thứ ba.

Đình Đình Ngọc Lập 413: Anh mau nhìn ngoài cửa sổ!!!!

Cừu Chính Khanh không hiểu, ngoài cửa sổ thế nào? Chẳng lẽ có thiên sứ đang bay? Anh nhìn nhìn, ngoài cửa sổ trống không, chẳng có gì. Vì thế anh nhìn không được, hỏi cô: “Ngoài cửa sổ thế nào?”

Qua hơn nửa ngày Đinh Đình Ngọc Lập 413 cũng chưa trả lời. Cừu Chính Khanh tò mò, thiếu chút là gọi điện hỏi cô.

Còn chưa kịp gọi, thấy cô trả lời. Doãn Đình nói: Bầu trời rất xanh, đám mây hình bông hoa rất lớn, có vài bông hoa rất lớn, thật đẹp!

Cừu Chính Khanh sụ mặt xuống, cô đang đùa tôi sao? Đám mây lớn rất lớn cái quỷ gì, lại còn năm dấu chấm than khiến cho anh nhìn ra cửa sổ.

Lúc này Doãn Đình lại gửi lời nhắn đến: “Anh có biết tại sao đám mây hình bông hoa lại có nhiều hình dáng và màu sắc như vậy không?”

Cừu Chính Khanh đang xem, thư ký gõ cửa: “Cừu tổng, chín giờ họp, người đã đến đông đủ.”

Cừu Chính Khanh nhớ ra, chín giờ sáng thứ sáu hàng tuần là hội nghị thường kỳ, chủ quản các bộ phận sẽ báo cáo công việc, nhìn thời gian, đã đến chín giờ. Anh nhìn thư ký gật đầu một cái: “Được, tôi sẽ tới ngay.”

Anh nói xong, lập tức trả lời lại trên microblog: “Bởi vì mây là do hơi nước và bông tuyết nhỏ tạo thành, hình dáng thì do nhiệt độ không khí, độ ẩm và gió ảnh hưởng. Muốn biết cụ thể xin mời xem sách khoa học.”

Gửi đi xong, nhìn lại thời gian, còn một phút nữa mới tới giờ, anh đi phòng họp cũng không muộn.

Đợi vài giây, chờ đến khi Đinh Đình Ngọc Lập 413 trả lời lại: Sai lầm rồi, bởi vì hy vọng có nhiều kiểu dáng, ảo tưởng cũng không có điểm dừng, mà bầu trời đều có thể chứa đựng được tất cả!!!

Anh biết mà, Cừu Chính Khanh cười ha ha. Biết ngay đáp án của cô gái này sẽ lộn xộn lung tung như vậy.

Lòng hiếu kỳ được thỏa mãn, anh vội vàng ôm laptop đi phòng họp. Mọi người trong phòng đều đang đợi anh. Cừu Chính Khanh có chút chột dạ, bởi vì anh chưa bao giờ đi muộn.

Cừu Chính Khanh điều chỉnh lại vẻ mặt, ngồi xuống, vừa mở máy tính ra vừa nói: “Bắt đầu đi.”

Quản lý bộ phận tiêu thụ hăng giọng một cái, báo cáo trước. Cừu Chính Khanh mở máy tính ra, trên màn ảnh vẫn là microblog của anh, anh vừa có một tin nhắn mới. Đinh Đình Ngọc Lập 413 hỏi: Vậy anh có biết tại sao bầu trời lại có màu xanh?

Cuộc hỏi đáp tri thức vẫn chưa xong?

Cừu Chính Khanh nhìn lên mọi người trong phòng họp, hình như không ai chú ý tới màn hình máy tính của mình, anh nhấn lại: Đang họp.

Đinh Đình Ngọc Lập 413 trả lời rất nhanh: À.

Sau đó không có gì. Cô không nói gì thêm.

Cừu Chính Khanh nghe báo cáo một hồi lại liếc nhìn máy vi tính, Đinh Đình Ngọc Lập 413 không nhấn thêm gì nữa rồi.

Anh tắt microblog, cầm báo cáo lên, chuyên tâm họp.

Hôm nay tâm trạng Cừu Chính Khanh không tồi, vài công việc hoàn thành không được vừa ý anh đều không tỏ thái độ quá giận dữ, mọi người đều mừng rỡ. Không khí cuộc họp so với trước đây thật sự dễ chịu hơn nhiều.

Họp xong, mọi người cười cười nói nói tan họp, có người vừa dọn dẹp tài liệu vừa nói chuyện phiếm với nhau, chỉ ra cửa sổ nói: Cậu xem đám mây hình bông hoa kia, hình dáng rất kỳ quái. Người kia trả lời: Trời hôm nay thật là xanh.

Đang đi ra khỏi phòng họp, Cừu Chính Khanh dừng chân, sau đó vờ như không nghe thấy bước nhanh đi ra ngoài. Mặt hơi nóng lên, trong lòng bồn chồn, chợt nhớ ra anh cùng Doãn Đình nói nhằm một đồng chuyện tất cả đều trên blog của anh, đó là chỗ công cộng, người khác cũng có thể thấy. Mà anh có rất nhiều đồng nghiệp cũng theo dõi.

Đề tài này chỉ là trùng hợp. Anh nghĩ vậy. Miễn cưỡng an ủi bản thân- ụy nghiêm Phó tổng của mình vẫn còn đó.

Trở lại phòng làm việc, mới vừa ngồi xuống thì thư ký đưa cho anh một phần tài liệu, phải lập tức ký xong để đưa đi, anh tốn mấy phút xem xong rồi ký, lại tiếp một cuộc điện thoại của đối tác. Sau đó mới có thời gian mở microblog ra.

Vừa nhìn xem, anh tái mặt.

Microblog của anh náo nhiệt chưa từng thấy.

Một đồng nghiệp nói chuyện phiếm ở dưới nội dung bình luận anh nghiêm túc viết ra sáng nay.

Dễ thấy nhất chính là cái tên Đinh Đình Ngọc Lập 413, vài cái tên khác tất nhiên cũng rất chói mắt, bởi vì anh đều biết, 99% là đồng nghiệp của anh.

Có người hỏi tên Đinh Đình Ngọc Lập 413 là ai, có yêu cầu làm quen lẫn nhau, còn có người hỏi cô: “Tại sao trời lại xanh?”

Hiển nhiên là thấy câu hỏi Doãn Đình hỏi anh.

Mà Doãn Đình còn đáp: “Bởi vì trời có tâm tình tốt!”

Ha ha ha, chuyện này không buồn cười chút nào. Cừu Chính Khanh nghĩ. Nhưng một đồng người này đều cười ha ha, không biết ha ha cái gì.

Còn một đồng người trả lời: Hôm nay trời thật là xanh.

Mẹ kiếp! Sao lại nghe quen tai thế này!

Cừu Chính Khanh cảm thấy xem ra phải chặn theo dõi cô Doãn Đình này thôi...

Bạn đang đọc truyện *Xin Anh Đừng Đắm Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Cừu Chính Khanh dĩ nhiên không có chặn theo dõi Doãn Đình, tối thiểu anh không lập tức chặn theo dõi cô, như vậy vừa không có phong độ lại vừa không lễ phép. Anh tắt Microblogging đi, mắt không thấy, tâm không phiền.

Ngày hôm nay hình như không khí trong công ty cũng không tệ, cũng là thứ sáu rồi, hơn nữa mấy ngày tới là lễ Quốc Khánh, không khí đương nhiên phải tốt lên. Nhưng Cừu Chính Khanh có chút nhạy cảm, không biết vì sao mà bầu trời hôm nay rất xanh. Cho nên cả ngày anh làm việc cực kỳ nghiêm túc. Nhưng khi đồng nghiệp tới tìm anh báo cáo cùng thảo luận công việc cứ nhiên đều không chịu ảnh hưởng bởi tâm trạng của anh, giống như không thấy được, ngay cả thư ký tới xin phép chữ ký về hạng mục công việc cũng cười híp mắt.

Đến hơn bốn giờ chiều, Cừu Chính Khanh hoàn thành công việc trong tay không sai biệt lắm, thật có thể thở nhẹ một hơi rồi, một bên anh uống cà phê một bên có chút không nhịn được muốn vào Microblogging.

Sẽ không phải ngại "Đinh Đình Ngọc Lập 413" lại đang bắt quái cái gì chứ? Nếu như cô ở Microblogging anh quấy rối, anh nhất định sẽ chặn theo dõi cô.

Hạ xong quyết tâm, anh mở ra Microblogging nhìn. Buổi sáng anh viết vài câu lên Microblogging, phía dưới trừ nhiều đồng nghiệp và bạn bè anh bình luận còn lại không có gì khác. "Đinh Đình Ngọc Lập 413" rất an phận, không có lại theo người khác nói chuyện phiếm.

Cừu Chính Khanh suy nghĩ một chút, vào Microblogging của "Đinh Đình Ngọc Lập 413". Kết quả vừa nhìn làm anh thiếu chút nữa bị nghẹn cả phê.

Phía dưới Microblogging của cô làm thế nào mà nhiều ID nhìn quen mắt như vậy, mọi người tổ chức thành đoàn thể tìm đến nương tựa phía cô rồi sao?

Microblogging mới nhất của "Đinh Đình Ngọc Lập 413" đăng lúc 12h53' trưa, có một bức hình cô tự chụp, hình như là ở một nhà hàng bên ngoài, khoe miệng cô uốn lên, nhắm một con mắt, một con khác mở thật to, vẻ mặt rất đi dóm đáng yêu. Cô viết: bây giờ có một câu hỏi quan trọng, nhắm một con mắt nhìn thế giới, cùng với mở hai con mắt nhìn thế giới, có cái gì khác nhau? Đáp án ngày mai sẽ công bố.

Điều này làm phía dưới Microblogging của cô vô cùng náo nhiệt, bình luận cùng chia sẻ rất nhiều. Cừu Chính Khanh lúc này mới chú ý tới thì ra Microblogging của Doãn Đình có rất nhiều người theo dõi, không thể ngờ hơn hai vạn. Trong số những bình luận có người hỏi nhắm mắt trái hay là mắt phải, còn có nhiều người nói đã thử qua nhưng không nhìn ra có cái gì khác nhau. Có người nói cô đang giả bộ đáng yêu. Còn có người khen hoa tai Doãn Đình rất đẹp, hỏi cô mua ở đâu. Một số người nói sẽ đợi câu trả lời của cô vào ngày mai.

Cừu Chính Khanh không tự giác cố gắng nhắm một con mắt, sau đó phát hiện hai mắt của anh không nghe theo sự sai khiến của mình, không thể một mắt nhắm một mắt mở thật to, con này nhắm lại, con kia cũng gần như nhắm lại. Sau đó anh lấy tay che kín một con mắt rồi cố gắng mở thật to con còn lại, sau đó lấy tay ra, không nhìn ra có cái gì khác nhau. Anh cũng không nghĩ ra đáp án là cái gì, vì vậy dứt khoát mặc kệ, dù sao ngày mai sẽ có đáp án. Anh đóng Microblogging của Doãn Đình lại, vừa liếc mắt, lại thấy Doãn Đình thò đầu vào cửa phòng làm việc của anh.

Cừu Chính Khanh sợ hết hồn, theo bản năng liếc mắt nhìn màn hình máy vi tính một cái, cũng may, đã tắt Microblogging của cô đi. Lại nghĩ một chút có gì đó không đúng, ở cửa phòng không thể thấy được màn hình vi tính, chỉ là không biết cô tới vào lúc nào, có thấy bộ dạng anh ngốc nghếch bắt chước cô mở một mắt nhắm một mắt hay không.

Doãn Đình hình như cái gì cũng không thấy, cô cười khanh khách nói với anh một câu: "Buổi tối cùng Cố thiếu ăn cơm, anh biết chứ?"

"Biết rồi." Cừu Chính Khanh nghiêm túc đáp. Cố Anh Kiệt hẹn anh cùng Doãn Đình tối nay ăn cơm, để nhờ bọn anh thảo luận tìm cách giúp cậu ta làm lành với Vũ Phi.

Doãn Đình tiếp tục cười híp mắt: "Vậy tôi đi tìm Vũ Phi, một lát nữa gặp." Sau đó không đợi anh trả lời, cô liền chạy mất.

Chút nữa gặp để làm gì? Cừu Chính Khanh còn chưa kịp phản ứng, trong máy vi tính chợt hiện ra mộ cửa sổ đối thoại, là một nam đồng nghiệp, gửi tới một khuôn mặt tươi cười, hỏi anh: "Cừu tổng, mới vừa rồi ở cửa phòng làm việc của anh thoáng đi qua một nữ sinh, là vị Đình Đình Ngọc Lập kia sao?"

Cừu Chính Khanh ngẩn người, đã nói cô nương kia bớt đăng hình ở nơi xã giao công cộng rồi, những thứ này sẽ đưa tới những tin tức nguy hiểm, xem một chút, hiện tại có kẻ hỏi thăm rồi.

Cừu Chính Khanh gửi lại cho đồng nghiệp kia ba khuôn mặt tươi cười, sau đó hỏi ngược lại: "Hôm nay đi họp nói bấy nhiêu đó chỉ tiêu, các cậu cuối tuần có thể hoàn thành sao? Các cậu nghỉ lễ Quốc Khánh đã có kế hoạch thay phiên nhau giải quyết công việc rồi hả? Tôi cho đến bây giờ sao chưa nhận được? Lễ Nô-en phải đổi mới phương án Marketing, làm xong rồi sao?"

Đối phương lập tức im lặng. Rất tốt, Cừu Chính Khanh cảm thấy khá hài lòng.

Ánh mắt quay lại trong máy vi tính, nhìn đến trang đầu Microblogging, sau đó liền tái mặt.

Đây là cái gì quý. Tại sao một hai ba bốn, cũng đăng hình một mắt nhắm một mắt mở? Còn viết vấn đề giống như vậy: "Có người hỏi nhắm một mắt nhìn thế giới cùng mở hai mắt ra nhìn thế giới có cái gì khác nhau? Tôi thử một chút."

Phía dưới có người hỏi đáp án sẽ như thế nào? Có người nói tôi cũng thử nhưng không có cảm thấy có cái gì khác nhau a. Còn có người nhắn tin nói với Doãn Đình, nói trừ cảm giác có chút mơ hồ ra không thấy có gì khác.

Thật là đủ rồi nha.

Cừu Chính Khanh cảm thấy Doãn Đình đang dùng phương thức khuếch tán vi khuẩn (virus) truyền bá khiến mọi người ai cũng làm theo .

Mất không thấy, tâm không phiền, anh dứt khoát tắt Microblogging đi.

Tiếp tục công việc! Thứ hai tập đoàn mở cuộc họp Hội Đồng Quản Trị, anh cần phải làm báo cáo hằng năm một cách cặn kẽ, đề giao kế hoạch cuối năm cùng đầu năm tới phải nâng cao doanh số tiêu thụ. Mặc dù anh đã sớm chuẩn bị xong, tính trước kỹ càng, nhưng vẫn có rất nhiều công việc phải làm. Lập tức liên tiếp nào là ngày nghỉ Quốc Khánh, Quốc Khánh xong rồi là lễ Nô-en, lễ Nô-en xong rồi là tết Nguyên Đán, tết Nguyên Đán tiếp lễ Valentine, Valentine sau rồi tới mùa xuân. Trong khoảng thời gian này rất quan trọng bọn anh phải đạt được doanh số tiêu thụ đã đề ra. Nói cách khác, đây là thời điểm bận rộn nhất. Sản phẩm bên kia đã loay hoay làm liên tục, bên này anh phải nâng cao tiêu thụ dĩ nhiên càng không thể thư giãn.

Để cho các cậu cảm thấy bầu trời còn rất xanh không? Để cho các cậu cảm thấy còn rất thoải mái không?

Cừu Chính Khanh đắm đầu vào trong đồng tài liệu, nên ký toàn bộ ký xong rồi, thư từ tất cả đều giải quyết xong, sau đó anh kêu trợ lý thúc giục các bộ phận đẩy nhanh tiến độ.

Trợ lý rời đi. Mới vừa rồi bị Cừu Chính Khanh đuổi về nghĩ cách tăng cao lượng tiêu thụ, quản lý Đỗ về mặt đau khổ hỏi thư ký: "Cừu tổng nhanh như vậy làm xong công việc rồi sao, cô lấy tài liệu khác thỏa mãn cậu ta đi."

Trợ lý lắc đầu: "Không có, các tài liệu khác cũng ký xong rồi. Cho nên để em tới thúc giục mọi người."

"Cậu ta không phải có khách sao? Vị khách này không khiến sếp bị phân tán lực chú ý sao?" Sếp tổng làm việc hiệu suất quá cao làm đám nhân viên cấp dưới bọn họ phải làm việc rất áp lực. Anh cũng phải thúc giục đám nhân viên, nhưng hướng đi nhiều, mặc dù Dealers (người phân tích các thông tin thị trường, dự đoán các thời cơ và nguy cơ,...) nhiều lại cộng thêm việc phân tích số liệu thị trường cũng rất nhiều, cho nên không có cách nào nhanh như vậy. Bản kế hoạch nghỉ phép bề ngoài anh ngược lại làm xong, nhưng không giao cụ thể công việc liên quan chỉ giao một bản kế hoạch nghỉ phép bề ngoài sếp sẽ chấp nhận sao?

"Sếp không có khách. Anh nói là Doãn tiểu thư sao? Đó là khách của đại tiểu thư, cô ấy ở trong phòng làm việc của đại tiểu thư lâu rồi, em thấy được." Hơn nữa khi cô ấy mới vừa tới đến bây giờ, rất nhiều người đi ngang qua cửa phòng làm việc của Tần Vũ Phi trông thấy.

"Đình Đình Ngọc Lập 413?" Mặt quản lý Đỗ đầy bất quáị.

"Đúng vậy a." Trợ lý về mặt hào hứng nói cho anh một tin tức hết sức bình thường. "Doãn tiểu thư đã tới rất nhiều lần, cô với đại tiểu thư là bạn bè." Chỉ là tên Microblogging của cô cũng là hôm nay anh mới biết.

"Giống như đứa trẻ vậy, thật đáng yêu!" Quản lý Đỗ cười híp mắt.

"Đúng vậy a, chỉ là người ta là thiên nga." Trợ lý cũng cố ý cười híp mắt.

"Cũng đúng nha." Quản lý Đỗ thở dài một cái, như cốc ghè bọn anh không có cơ hội tiếp cận rồi, "Giống như Cừu tổng vậy cốc vàng mới xứng với cô ấy."

"È hèm!" Một tiếng ho nặng nề ở bên cạnh bàn quản lý Đỗ cách đó không xa vang lên. Quản lý Đỗ cùng trợ lý bị hù dọa cho giật mình, cùng nhau quay đầu nhìn, thấy ngay là cốc vàng bọn họ vừa mới nhắc, không, là cốc vàng Cừu tổng đại nhân cầm ly nước từ chỗ làm việc đi qua.

Trợ lý lập tức phải sạch quan hệ: "Quản lý Đỗ, mới vừa rồi là anh nói Cừ tổng là cóc vàng nha."

Quản lý Đỗ bày ra gương mặt khổ sở: "Vậy tôi đầu gì cũng nói là cóc vàng, cóc vàng đấy! Cừ tổng cũng sẽ không tức giận chứ?"

"Các anh mau làm xong bản báo cáo, phương án, kế hoạch tiêu thụ, số liệu bề ngoài, chắc xếp cũng không tức giận." Trợ lý an ủi. Quản lý Đỗ mặt càng đau khổ hơn. Thật ra thì theo đúng thời gian, những thứ này trước lễ quốc khánh phải làm xong, xếp có một hiệu suất làm việc quá cao lại yêu cầu cao, cấp dưới bọn anh áp lực thật lớn a.

Cừ Chính Khanh cũng không có tức giận, cóc vàng với những thứ kia cái gì mà giả bộ làm Phụng Hoàng nam ... dễ nghe hơn nhiều, hơn nữa quản lý Đỗ không có ác ý, chỉ là nói giỡn một chút, anh biết. Ngày trước anh nghe qua rất nhiều lời khó nghe, thậm chí có những lời ác ý, anh đã sớm miễn dịch. Thật lâu trước kia anh đã biết, muốn những người đó cảm miệng phương pháp tốt nhất chính là anh phải chứng tỏ năng lực của bản thân. Nếu anh đưa công ty phát triển tốt hơn vẫn không thể để cho bọn họ thay đổi cái nhìn, tiếp tục công kích, đây không phải là bọn họ tùy tiện, là tâm tiện, không thuốc nào chữa được, cho nên tất nhiên phải để ý tới.

Lúc này Cừ Chính Khanh cầm ly nước đi vào phòng giải khát, đi ngang qua phòng làm việc Tần Vũ Phi. Cửa phòng làm việc đang đóng, nhưng anh biết Tần Vũ Phi cùng Doãn Đình đang ở bên trong. Anh nhìn vào cửa phòng, không ngừng bước, tiếp tục bước đi. Xoay đầu lại lại phát hiện người khác đang nhìn anh. Chạm phải ánh mắt của anh, vội cười cười với anh, cầm cái ly rời đi.

Hôm nay sao rất nhiều người thích uống nước. Cừ Chính Khanh nhường nhường mảy, đối với đồng người trong phòng giải khát cảm thấy kinh ngạc. Doãn Đình tới đây công ty rất nhiều lần, bọn họ hiện tại mới bắt đầu tò mò?

Uống xong ly nước rồi trở về phòng làm việc, nhớ tới lời quản lý Đỗ vừa nói. Chẳng lẽ bọn họ cho là Doãn Đình cùng anh có cái gì? Anh bật cười. Scandal này tới thật không thể giải thích được. Anh và Doãn Đình là không thể nào. Thứ nhất hai người kém nhau quá nhiều tuổi, thứ hai bọn họ là người của hai thế giới. Anh nói chuyện cô không hiểu, mà cô yêu thích cái gì anh cũng không có hứng thú. Cũng không thể mỗi ngày ông nói gà bà nói vịt. Còn nữa, giữa bọn họ không có qua lại với nhau.

Nhớ ngày đó Tần Văn Dịch cố ý để cho anh cùng Tần Vũ Phi thử qua lại một chút xem sao, anh cùng Tần Vũ Phi ở giữa còn có Vinh Khai cái này mới là trọng tâm, cùng công việc cùng chung một địa điểm, nhưng sự thật chứng minh anh cùng với đại tiểu thư không có tình ý gì. Mà Doãn Đình cùng Tần Vũ Phi trừ tính cách bất đồng, những cái khác đều rất giống nhau. Với lại anh cùng với Doãn Đình còn không có chung sự nghiệp, không có chung đề tài.

Cho nên, làm sao có thể!

Anh với Doãn Đình có thể đứng hàng đầu trong bảng xếp hạng những đôi tượng không thích hợp nhau nhất.

Anh cần bầu bạn phải có tính cách độc lập, có sự nghiệp riêng, hiểu buôn bán, nỗ lực phấn đấu, có cùng chung đề tài với anh.

Đang nghĩ đến đây, liếc thấy cửa phòng làm việc có cái đầu thò vào.

Cô cười khanh khách, tương đối có sức sống.

Cừ Chính Khanh xem một chút mặt bàn, tài liệu toàn bộ ký xong rồi, mang đi. Có vẻ anh giống như không quá vội. Anh chỉ âm thầm than thở một cái, phát tay ra hiệu Doãn Đình đi vào.

Doãn Đình nhảy nhót tiến vào, hỏi anh: "Có thể đi được chưa?"

Cừ Chính Khanh ngăn người: "Đi đâu?"

"Ăn cơm a. Cố Anh Kiệt không phải hẹn chúng ta sao."

A, là nói cái này."Còn chưa tới lúc tan việc." Anh nói cho cô biết.

"Còn kém năm phút đồng hồ thôi." Doãn Đình cũng nói cho anh biết.

"Kém năm phút đồng hồ cũng chưa phải đến giờ tan việc."

"Nhưng năm phút đồng hồ anh cái gì cũng không làm được."

"Nếu như cô không ở đây nói linh tinh, năm phút đồng hồ tôi có thể làm được rất nhiều chuyện."

"Có thật không?" Doãn Đình nháy nháy mắt, nghiêm túc nói: "Vậy tôi không quấy rầy anh. Tôi ngồi bên cạnh đợi vậy." Sau đó cô ngồi xuống trên ghế salon tiếp khách bên cạnh. Cừ Chính Khanh nhìn cô chăm chăm, cô bày ra loại kiểu tôi xem anh năm phút đồng hồ này đến tốt cùng có thể làm được cái gì, để xem anh bận rộn thế nào? Làm cái gì đều cảm thấy kỳ cục, hơn nữa trọng điểm là anh hiện tại thật không có cái gì để làm.

Nhưng Doãn Đình căn bản không có nhìn anh, cô lấy điện thoại di động ra chơi. Một lát sau vừa ngừng đầu, thấy Cừ Chính Khanh đang lườm nàng. Cô không rõ chân tướng, cẩn thận nói: "Tôi ngồi đây cũng quấy rầy anh sao? Vậy tôi ra ngoài đợi tốt hơn." Tần Vũ Phi đã sớm về rồi, lần này không phải cô vô duyên vô cớ xông đến chỗ người ta, nhưng cô cũng không còn chỗ nào tốt để nán lại, thư ký rất thân thiết, cô cảm thấy mình đợi bên ngoài hoàn toàn không có vấn đề gì.

Nói xong Doãn Đình đã đứng dậy chuẩn bị đi ra ngoài, Cừu Chính Khanh nói: "Cô cứ ngồi đây đi." Cô không nhìn thấy những người bên ngoài như hồ rình mồi đợi cô đến gần sao?

"Ừm." Doãn Đình không có ý kiến, lại ngồi trên ghế sa lon. Sau đó cúi đầu chơi điện thoại di động.

Cừu Chính Khanh không tiếng động gõ ngón tay trên bàn làm việc, nhìn góc biểu hiện thời gian trên máy vi tính, còn có hai phút. Thì ra có hai phút mà khó chịu đựng như vậy. Nhưng anh tuyệt đối sẽ không về sớm. Không phải vấn đề có thể làm bao nhiêu chuyện mà là tác phong làm việc. Thân là cấp trên, phải tự mình làm gương.

Bên kia Doãn Đình không biết xem gì trong điện thoại di động, cười ha ha, cười xong mới giật mình nhớ đang ở trong phòng làm việc người ta, vội vàng len lén giương mắt nhìn Cừu Chính Khanh một chút, Cừu Chính Khanh lập tức quay đầu, nghiêm túc nhìn chăm chăm màn hình máy vi tính, sau đó liếc thấy Doãn Đình le lưỡi ngậm chặt miệng, lấy tay che miệng tiếp tục vui mừng xem điện thoại di động.

Nội dung gì mà buồn cười như vậy, làm cho anh cũng có chút muốn xem rồi. Cừu Chính Khanh liếc mắt thấy Doãn Đình, cô cười đến con mắt đều híp lại rồi, nhưng cố gắng không phát ra âm thanh.

Cốc cốc cốc.

Tiếng gõ cửa làm Cừu Chính Khanh giật mình, là thư ký, cô tới hỏi: "Cừu tổng, còn có việc sao? Không có chuyện gì tôi tan việc trước nha."

Hai phút đã qua? Tốt quá, giống như một cái chớp mắt mà thôi.

Cừu Chính Khanh nghiêm túc đáp: "Ừ, vất vả rồi."

Thư ký cười cười, ngược lại đối với Doãn Đình nói: "Doãn tiểu thư, tôi đi trước, bye bye."

"Bye bye." Doãn Đình vui vẻ vẫy tay. Chờ thư ký đi, cô hướng Cừu Chính Khanh hỏi: "Anh làm việc xong chưa?"

"Ừ." Thủ đang khanh quyết định tan việc. Mặc dù hiếm khi anh tan sở đúng thời điểm, nhưng mà hôm nay người ta đã hẹn, hơn nữa còn có một con quỷ tinh nghịch ở bên cạnh coi chừng, không đi không được.

Cừu Chính Khanh thu dọn đồ đạc xong, mang theo Doãn Đình xuống lầu. Còn chưa đi đến cửa thang máy anh liền hỏi hận.

Đang giờ tan việc, người đặc biệt nhiều. Mọi người thấy Doãn Đình, lập tức vẫy tay chào hỏi, còn có người trực tiếp hỏi "Microblogging của cô có phải là Đình Đình Ngọc Lập không?" Doãn Đình vui vẻ trả lời, Cừu Chính Khanh nghiêm mặt cả quảng đường đi không nói lời nào. Sớm biết như vậy ban nãy anh nên giả bộ còn công việc kéo dài chút thời gian, tan tầm trễ một chút. Hiện tại chẳng những có nhiều người đến gần Doãn Đình, hơn nữa vừa đến gần còn dùng ánh mắt rất kỳ quái nhìn anh cùng Doãn Đình.

Cảm giác thật là lạ.

Thời điểm nhiều người chờ thang máy, một đồng người chen vào trong thang máy. Anh và Doãn Đình đương nhiên để cho mọi người đi vào trước, vì vậy tạo thành tình huống bọn họ bị mọi người bao vây ở tận cùng bên trong thang máy. Doãn Đình đứng ở bên cạnh anh, bên cạnh có người len lén nhìn bọn họ.

Doãn Đình không thèm để ý chút nào, tiếp tục chơi điện thoại di động. Chỉ có Cừu Chính Khanh cảm thấy mặt hơi nóng, cảm giác là lạ.

Bạn đang đọc truyện *Xin Anh Đứng Đán Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Tối hôm đó “Hội nghiên cứu và thảo luận” Doãn Đình lên tiếng khá nhiều. Bởi vì buổi chiều cô cùng Tần Vũ Phi tán gẫu qua, đã biết ý tưởng của Tần Vũ Phi. Cô báo cáo với Cố Anh Kiệt: “Vũ Phi nói, còn chưa chia tay với anh.”

Cố Anh Kiệt thờ phào nhẹ nhõm. Cừu Chính Khanh nhủ mảy, nói chuyện yêu đương mệt như vậy, lại không có tôn nghiêm, nên muốn yêu đương làm gì? Hơn nữa ảnh hưởng đến công việc vô cùng. “Cậu biết cô ấy thất tình nào loạn ảnh hưởng đến công việc không?” Phải đưa ra phê bình nghiêm khắc.

Cố Anh Kiệt cùng Doãn Đình trăm miệng một lời: “Còn chưa có thất tình đâu.”

Doãn Đình còn làm như có thật nói: “Cái này gọi là khảo nghiệm nhỏ trong tình yêu.”

Về mặt Cố Anh Kiệt cảm động: “Tiểu Đình cô thật sự là Thiên Sứ.” Thế này mới gọi là an ủi người khác chứ.

Doãn Đình bĩu môi: “Thiên Sứ tìm bạn trai khắp nơi không thấy, Thiên Sứ mất hứng đây.”

Cố Anh Kiệt vội vàng nói: “Chờ việc này trôi quá, tôi nhất định giới thiệu bạn trai cho cô, đến khi cô tìm được người vừa lòng, đảm bảo cô lấy chồng.”

“Một lời đã định.” Doãn Đình vô cùng vui mừng, Cừ Chính Khanh nhủ mảy: “Hai người đây là muốn giải quyết vấn đề cảm xúc của cái cô Tàn Vũ Phi kia, hay là muốn giải quyết vấn đề kén vợ kén chồng của Doãn Đình?”

“Cả hai đều không chậm trễ thôi.” Doãn Đình tiếp tục báo cáo, “Vũ Phi còn nói, Cừ Chính Khanh kia, lúc nên bát quái thì không bát quái, lúc không nên bát quái thì bát quái loạn lên là thế nào?”

Cừ Chính Khanh nhủ lòng mảy: “Đâu có chuyện gì liên quan tới tôi?”

“Cô ấy nói lúc đó muốn anh nói chuyện này với ba của cô ấy, kết quả anh lại giống như kín miệng, hiện tại lại bát quái cho tôi nghe, cô ấy phê bình anh.” Doãn Đình báo cáo tình hình thực tế, người kia bát quái bị phê bình, cô bên này nghe bát quái thỏa mãn tò mò lại không ngưng ngừng chút nào.

“Vậy cô nói với cô ấy như thế nào?” Cừ Chính Khanh không biết tại sao lại chột dạ một chút, quả thật anh không phải loại người hay tám chuyện, làm như vậy rất không nên. Anh cố gắng nhớ lại lúc trước nói với Doãn Đình việc này như thế nào. Tàn Vũ Phi cũng không cho là Doãn Đình ở giữa thêu dệt chuyện gì. Dù sao, cô từng thích Cố Anh Kiệt.

“Đương nhiên tôi kể lại cho cô ấy chuyện của anh thôi. Anh muốn đi hẹn hò cùng bạn gái, hỏi tôi chuyện nhà hàng, sau đó lại gặp nhau, chúng ta nói chuyện rồi nói chuyện, anh liền trời chày nhắc tới chuyện này. Thật là hợp tình hợp lý, thật là tự nhiên mà như vậy. Chẳng qua tôi giúp anh giấu giếm chuyện May theo đuổi anh, còn có chuyện các người ba người một bàn dọa người bạn nhỏ chạy. Không cần cảm ơn, đây là chuyện tôi phải làm.”

Cừ Chính Khanh không nói gì, anh không muốn cảm ơn cô có được không? Cái gì ba người một bàn dọa người bạn nhỏ chạy, rõ ràng là chính cô bát quái nên chạy mất cùng người bạn nhỏ. Đợi chút, có chỗ nào đó không đúng? Cừ Chính Khanh nhìn đây một chút kia một chút, Doãn Đình đang nói với Cố Anh Kiệt: “Chúng tôi nói chuyện một chút tâm trạng sẽ tốt hơn nhiều.”

Cừ Chính Khanh biết “chúng tôi” này là chỉ cô cùng Tàn Vũ Phi, nhưng anh cảm thấy trên cơ bản những lời này đều áp dụng được trên người mọi phụ nữ.

Cuối cùng anh nghĩ ra chỗ nào không được bình thường. Dường như, hẹn hò riêng tư của anh, mỗi lần đều là ba người một bàn.

Lần đầu tiên là anh, Mao Tuệ Châu cùng Doãn Đình, lần thứ hai là anh, Mao Tuệ Châu cùng Thẩm Giai Kỳ, hiện tại lần thứ ba, anh, Cố Anh Kiệt cùng Doãn Đình.

Mỗi lần đều có vị Thiên Sứ Doãn Đình ở đây!

Chuyện này, đúng là rất quái dị.

Bên này Doãn Đình đều nói chuyện suy nghĩ bản khoản của Tàn Vũ Phi. Thật ra là chuyện bạn gái cũ của Cố Anh Kiệt chưa từ bỏ ý định, Cố Anh Kiệt không mạnh mẽ đá người ta ra, mà có lòng tốt muốn giúp cô ấy giải quyết vấn đề. Trước đây Tàn Vũ Phi đã chịu tổn thương, đối với vấn đề chung thủy trong tình yêu của đàn ông tương đối miễn cảm. Cho nên Cố Anh Kiệt cứ việc cam đoan vài lần, nhưng Tàn Vũ Phi vẫn cảm thấy không tin tưởng.

Doãn Đình cùng Cố Anh Kiệt thương lượng rất nhiều, hy vọng Cừ Chính Khanh cho ý kiến, vì thế Cừ Chính Khanh nói: “Tin tưởng đã bị tổn thương, muốn lần nữa được lập lại, phải làm ra thành tích một lần, hơn nữa phải nhường chút lợi ích, phải nguyện ý ký kết hợp đồng ước thúc càng khác nghiệt.”

Doãn Đình cùng Cố Anh Kiệt trừng mắt với anh.

Sắc mặt Cừ Chính Khanh không thay đổi.

Cố Anh Kiệt cùng Doãn Đình không để ý đến anh, tiếp tục thảo luận. Cố Anh Kiệt cảm thấy đều biết đạo lý, nhưng tình huống thật sự thì hoàn toàn không có biện pháp. Không có lợi ích gì có thể nhường lại, đưa cho cô lễ vật cho cô không nhìn vào mắt, xin lỗi cô thì cô không phản ứng, cam đoan với cô thì cô không tin. Còn có thể như thế nào?

“Dù sao, tình huống xấu nhất, tôi coi như là theo đuổi cô ấy lại lần nữa cũng tốt. Trước không buông tay, có kiên nhẫn, có thể theo đuổi được.”

“Thật tốt quá, Cố thiếu anh đừng nhụt chí, nhất định có thể thành công.” Doãn Đình động viên anh ta.

Cố Anh Kiệt cảm kích trong lòng, trong khoảng thời gian này có nói với vài người, nhưng Doãn Đình tri kỷ đáng yêu nhất. Thật là Thiên Sứ. “Tiểu Đình, tôi nhất định giới thiệu bạn trai cho cô.” Anh thành tâm thành ý nói.

“Tốt, Cố thiếu, vậy cầu xin anh.” Doãn Đình cũng thành tâm thành ý nói.

Cừ Chính Khanh nhìn hai người này thật sự là, không biết nên khích lệ thì tốt hay châm chọc thì tốt. Cô gái Doãn Đình có thể bồi dưỡng đối tượng theo đuổi không có kết quả trở thành chiến hữu tình cảm sâu sắc, đó cũng là một loại bản lĩnh. Như thế nào với ai cũng hòa đồng quen thuộc như vậy đây?

“Cô nghĩ đến thật đẹp.” Cừ Chính Khanh nhìn không được muốn phát biểu một chút ý kiến. “Có thể theo đuổi thành công không phải dựa vào kiên nhẫn cùng nghị lực, hoặc là trên người cậu có lợi ích đối phương muốn, hoặc là đối phương yêu cậu. Ích lợi thôi, đại tiểu thư không thiếu, còn yêu hay không yêu cậu bây giờ còn khó mà nói. Nếu không lâu như vậy sao để ý cũng không để ý cậu một chút.”

Doãn Đình cùng Cố Anh Kiệt lại không nhìn được trừng anh một cái.

Người này đến để giúp đỡ hay đến phá.

“Cừ tổng đại nhân.” Doãn Đình vô cùng chân thành. “Xem giá trị tình yêu của anh, tuyệt đối có vấn đề lớn.”

“Cảm ơn lời bình của cô.” Cừ Chính Khanh cảm thấy đây là điều không giống nhau tại thế giới của cô và anh. Tình yêu tồn tại trong thế giới lãng mạn, đó là thế giới của Thiên sứ Tiểu Đình, mà anh sống ở thế giới thật, anh cần công việc và cuộc sống. Mà hôn nhân, là một bộ phận của cuộc sống. Thuộc loại hạng mục phải đợi hoàn thành.

Bữa cơm này trong lúc Doãn Đình cùng Cố Anh Kiệt nhiệt liệt thảo luận cuối cùng đã xong. Cừ Chính Khanh thật tự nhiên đưa Doãn Đình về nhà.

Lúc xe chạy đến nửa đường, anh mới nhớ ra Cố Anh Kiệt chưa nói muốn đưa Doãn Đình về, mà Doãn Đình cũng không có hỏi anh ta có thể tiện đường đưa cô về hay không. Dù sao chính là tan họp, bọn họ cùng Cố Anh Kiệt nói “Bye bye”, sau đó anh liền dẫn Doãn Đình đi ra xe. Thế mà một chút cũng không cảm thấy không thích hợp.

Xem ra cô nàng Doãn Đình này thật sự có bản lĩnh biến bất cứ ai thành người quen. Cừ Chính Khanh nhớ tới lúc ở trên mạng đồng có đồng nghiệp gửi cho Doãn Đình ảnh chụp nhắm một mắt.

“Anh cười cái gì?” Doãn Đình hỏi anh.

Cừ Chính Khanh mới nhận ra hóa ra mình đang cười. Anh hỏi lại cô: “Cái một mắt hai mắt kia đáp án của cô là gì?”

Doãn Đình mỉm môi nở nụ cười, có chút ra vẻ bộ dáng đắc ý, còn chưa mở miệng, chuông điện thoại của Cừ Chính Khanh vang lên, anh nhìn thoáng qua, là Mao Tuệ Châu.

Doãn Đình nhắc nhở anh: “Dừng một bên rồi nghe.”

Cừ Chính Khanh ban đầu nghĩ lái xe trước rồi sau đó gọi lại, nhưng Doãn Đình đã nói vậy, anh cũng thuận tay lái xe vào ven đường, dừng lại, chuẩn bị nghe điện thoại.

Mao Tuệ Châu nói cô vừa mới tăng ca xong, hỏi Cừ Chính Khanh đang ở đâu, có thể cùng nhau uống một chén hay không. Giọng nói của cô thật mệt mỏi, Cừ Chính Khanh cảm thấy cô cần không phải là uống một chén, mà là có người uống cùng. Xem ra chuyện công việc có vẻ thật sự là không xong. Vì thế anh đồng ý. Hỏi địa điểm, anh bảo Mao Tuệ Châu đến trước, anh đến chậm một chút.

Cừ Chính Khanh cúp điện thoại, Doãn Đình vội hỏi: “Là Zoe hẹn anh sao? Vậy anh nhanh đi thôi. Tôi xuống tại đây là được, tôi có thể gọi taxi.”

“Không cần, tôi đưa cô về trước, cũng không còn xa. Cô ấy đã ở nhà hàng, tan tầm còn chưa ăn cơm, cô ấy ăn cơm trước, một lát tôi đi qua cùng cô ấy tâm sự một chút là tốt rồi. Đại khái là cô ấy có việc phiền lòng, chuyện công việc.”

Cừ Chính Khanh nói xong, khởi động xe tiếp tục đi.

Doãn Đình thở dài: “Cô ấy thật đúng là vất vả.”

Ưu Chính Khanh gật gù đầu. Loại vất vả này của bọn họ, đại tiểu thư như Tần Vũ Phi và Doãn Đình tuy có thể hiểu được cũng không thể trải qua.

“Trước kia mẹ tôi cũng là nữ cường nhân.” Doãn Đình nói.

Cừ Chính Khanh có chút ngoài ý muốn, anh nghĩ mẹ của Doãn Đình sẽ giống cô, là một bà chủ vui vẻ đơn thuần. Bởi vì anh thật sự không có cách nào tưởng tượng bộ dáng Doãn Đình là nữ cường nhân.

“Mẹ tôi theo cha tôi cùng nhau xây dựng sự nghiệp, giúp ông buôn bán được rất nhiều tiền. Ba tôi từng nói, không có mẹ tôi, vốn không có ông. Ông nói toàn bộ của ông đều là mẹ tôi cho. Bao gồm tôi cùng anh tôi, bao gồm tiền của ông, còn có nhà của ông. Tất cả đều là mẹ tôi cho.”

Cừ Chính Khanh nín thở tĩnh khí, Doãn Đình vừa nói đến mẹ không khí xung quanh có chút mềm mại lại yếu ớt, khiến cho anh rất cẩn thận.

“Sau đó mẹ tôi sinh bệnh, ba tôi rất tự trách, cảm thấy nếu không phải quá cực khổ, cũng sẽ không bị bệnh. Ông hiện tại trông coi giúp nhà máy, cũng là vì mẹ tôi. Lúc trước hai người bọn họ cùng nhau khởi đầu nhà máy, lập nghiệp từ đây. Ông nói cuối cùng dù không làm việc kiếm tiền nữa cũng muốn giữ lại nhà máy này. Chờ ông già bất động, sẽ chuyển nhà máy cho Ngô thúc, chính là con của cấp dưới theo cha tôi rất nhiều năm.”

“Không cho cô sao?” Cừ Chính Khanh lại ngoài ý muốn.

“Tôi cũng sẽ không kinh doanh, anh của tôi cũng không cần. Ba tôi tùy chúng tôi, ông nói chuyện không có hứng thú làm sẽ không phải làm.”

Đúng là nuông chiều trẻ nhỏ.

“Ông cũng không có yêu cầu gì với tôi, nói là không cần quá cực khổ. Mẹ tôi mệt mỏi sinh bệnh, đi quá sớm, ông nói là không đáng, sớm biết rằng sẽ như vậy, ông thà rằng không cần kiếm nhiều tiền như vậy. Còn nói thà rằng không cần sinh tôi, có anh tôi là đủ.”

Lời này như thế nào nghe được thấy không thoải mái, Cừ Chính Khanh nhủ mày.

Nhưng Doãn Đình cũng không ngại, cô nói: “Bởi vì sinh ra tôi xong thân thể mẹ tôi còn kém. Lúc mang thai tôi là thời điểm bọn họ bận rộn nhất. Căn bản ba tôi không có thời gian cùng tình lực chiều cổ mẹ tôi, mẹ tôi chính mình làm cũng thật liều mạng. Sau đó sinh tôi xong, thân thể mẹ tôi không tốt, mới trước đây thân thể tôi cũng thật không tốt, sau đó là tuần hoàn ác tính, vừa muốn chăm sóc tôi, vừa muốn chăm sóc chính mình, lại công việc. Vì thế thân thể trở nên càng kém, sự tình càng nhiều, càng bận.”

Doãn Đình ngừng một chút, mắt nhìn Cừ Chính Khanh, tiếp tục nói: “Ba tôi nói đây đều là kết quả của lòng tham. Ông nói thật ra tiền đủ dùng, ông nói thật ra một đứa con cũng không sao, nhưng chính là muốn càng nhiều. Sự nghiệp càng muốn thành công, con cái muốn càng nhiều. Cảm thấy cái gì càng nhiều chính là càng tốt. Sau đó mẹ tôi đi xong, càng nhiều này tất cả đều không còn.”

Cừ Chính Khanh không biết nói gì cho phải.

Doãn Đình còn nói: “Cho nên, sự nghiệp là sự nghiệp, cố gắng vẫn phải cố gắng, nhưng vẫn phải bận tâm thân thể khỏe mạnh. Không khỏe mạnh, cái gì cũng không có. Thật ra tôi có thể hiểu được chuyện bận tâm sự nghiệp của bọn anh, cái này giống như ham mê, có người chơi mạt chược rất vui vẻ, có người đi du lịch rất vui vẻ, có người ca hát rất vui vẻ, bọn anh cảm thấy công việc rất vui vẻ. Thật ra điều này cũng không có gì là không tốt, chính mình cảm thấy thoải mái là được. Nhưng thành công không có cuối cùng, cũng giống như vui vẻ. Cảm thấy vui vẻ thì tốt rồi, nhưng anh không thể buộc chính mình nói rằng ta muốn vui vẻ hơn, cái gì là vui vẻ hơn, anh không tìm thấy. Anh tìm rồi tìm, đi rất xa, lại phát hiện mình một mũi ngã xuống, khi đó cuối cùng anh không đứng dậy được, không phải vui vẻ gì cũng không còn sao? Cho nên khỏe mạnh thật sự rất quan trọng, đừng gây áp lực quá lớn với chính mình. Anh cùng tiểu thư Zoe đều giống nhau!”

Cừ Chính Khanh khách sáo gật đầu, tỏ vẻ nghe được. Nhưng mà Doãn Đình mở to mắt nhìn anh, Cừ Chính Khanh không tự chủ được đồng ý: “Được.”

Doãn Đình nở nụ cười: “Thật ra tôi biết bọn anh sẽ không để ở trong lòng, giống như anh tôi nói, con người rất ghét bị giảng đạo lý, nhưng mà tôi vẫn phải nói ra, như vậy có vẻ vui vẻ. Anh cũng đừng để ý.”

“Tôi không ngại, cảm ơn em.” Cừ Chính Khanh lại có một loại cảm giác rất kỳ quái. Có một chút khản trương, lại không biết nói cái gì thì tốt.

Doãn Đình cũng không nói nữa, cô đang nghịch di động, miệng nhẹ nhàng ngâm nga. Cừ Chính Khanh nghe được cảm thấy lỗ tai có chút ngứa, giọng cô mềm mại nhẹ nhàng, anh thật sự tập trung tinh thần lái xe.

Không lâu sau đến nhà Doãn Đình. Cô cười nói với anh “Bye bye”, sau đó xuống xe. Sau khi cô đi, không khí xung quanh thoải mái lên một chút, Cừ Chính Khanh thở phào nhẹ nhõm, lại ngồi vài giây, trì hoãn chút, vừa định lái xe chuẩn bị đi gặp Mao Tuệ Châu, đột nhiên bên phía cửa sổ tay lái lao vào một bóng người.

Cừ Chính Khanh bị dọa nhảy dựng lên, vội vàng phanh xe lại. Tập trung nhìn vào, hóa ra là Doãn Đình.

Nhất thời trong lòng Cừ Chính Khanh nổi giận, anh quay cửa kính xe xuống, nghiêm khắc trừng mắt với cô: “Lần sau, về sau, vĩnh viễn đều không được làm như vậy.”

Doãn Đình bị dọa một chút, trợn to mắt không hiểu, vẻ mặt vô tội. Cô còn chưa tới gần mở miệng nói chuyện, Cừ Chính Khanh lại nói: “Em có biết đột nhiên nhào vào cửa kính xe như vậy nguy hiểm thế nào? Tôi đột nhiên mở máy lái xe nhanh một chút, làm em ngã sấp xuống, hoặc là đụng vào em, bị thương làm sao bây giờ?”

“Đúng, thật xin lỗi.” Doãn Đình tự biết đuối lý, nhanh chóng nhận sai. Cô rụt cổ, giọng nói nhỏ nhỏ.

Cừ Chính Khanh trừng mắt nhìn cô nửa ngày, “Tốt lắm, hiện tại em nói, chuyện gì khiến cho em mạo hiểm tính mạng chạy lại đây?”

“Tôi bất ngờ nhớ ra, sợ anh đi rồi không kịp, tôi cũng không phai cố ý.”

“Được, sau đó thì sao?” Cừ Chính Khanh mặt hầm hầm, không nghiêm túc một chút thì cô gái Thiên sứ này không biết tính nghiêm trọng của sự việc.

Cô gái Thiên sứ lấy trong túi ra hai cây kẹo que.

“.....” Cừ Chính Khanh thiếu chút thì hàm không được.

“Tôi nghĩ là, tiểu thư Zoe công việc quá cực khổ, khẳng định áp lực của cô ấy rất lớn, anh cho cô ấy ăn viên đường đi. Sau đó anh có thể cùng ăn với cô ấy. Hai người cùng nhau ăn sẽ càng vui vẻ. Đồ con gái bằng cái này tuyệt đối có hiệu quả!”

Cừ Chính Khanh muốn tái mặt rồi. Đây là muốn dỗ cô gái nhỏ mấy tuổi? Hơn nữa anh cũng không có muốn đi dỗ Mao Tuệ Châu, mà là hai người thành thực lý trí có công việc tiến hành nghiêm túc thảo luận vấn đề thôi.

Cầm viên đường? Tiểu thư Doãn Đình cô đùa tôi sao?

“Còn nữa, hai người không cần ngồi uống rượu nói chuyện phiếm, cái đó không có tác dụng, còn không khỏe mạnh. Cũng còn lái xe đi? Anh cùng cô ấy tốt nhất đi dạo nói chuyện, một bên đi dạo một bên nói chuyện, càng có thể giảm bớt áp lực, không khí rất tốt. Anh xem, hôm nay sao rất sáng đấy, đi bộ nói chuyện rất tốt.” Doãn Đình nói một hơi xong, nhét đường vào tay anh. “Tôi đi đây, lần này tuyệt đối không quay đầu lại, anh yên tâm đi. Trên đường lái xe cẩn thận một chút, bye bye.”

Doãn Đình đi thật rồi. Cừ Chính Khanh sững sờ một chút, sao rất sáng? Đi dạo rất tốt? Mà anh cầm đường không tốt lắm. Anh không nói cho cô sao? Mao Tuệ Châu còn không phải bạn gái anh. Anh thật sự không phải đi qua đồ cô ấy! Hơn nữa tất cả mọi người là người trưởng thành, trưởng thành rất nhiều năm! Tặng viên đường đi qua chẳng lẽ không kỳ quái?!

Nhét viên đường..... Cừ Chính Khanh quả thật không dám tưởng tượng hình ảnh kia.

Lúc này Doãn Đình bỗng nhiên chạy đi, giọng vui sướng vang lên: “Thật to.....”

Thật to? Hoặc là ba?

Khoảng cách xa một chút, Cừ Chính Khanh nghe không rõ, anh ở phía sau kính, cũng nhìn không thấy người. Anh nhìn nhìn đường trong tay, cảm thấy Doãn Đình thật đúng là.....

Không cách nào hình dung!

Bạn đang đọc truyện *Xin Anh Đứng Dán Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Cừ Chính Khanh chạy tới nhà hàng Mao Tuệ Châu nói.

Mao Tuệ Châu đã ăn cơm xong, đang ngẩn người.

Nhìn thấy anh đến cô chỉ cười cười. Trên mặt cô mặc dù trang điểm đậm, nhưng không che giấu được vẻ mệt mỏi tiêu tụy. Cừ Chính Khanh đi tới, ngồi xuống. Mao Tuệ Châu không lên tiếng, chỉ uống một ngụm rượu.

Phục vụ tới hỏi Cừ Chính Khanh dùng gì, Cừ Chính Khanh từ chối. Mao Tuệ Châu lúc này nói: "Muốn đợi cậu đến rồi uống chút rượu, chỉ là nơi này không khí không tốt lắm, hay là chúng ta đổi chỗ khác uống."

Cừ Chính Khanh không có ý kiến. Chỉ là anh cảm thấy vấn đề không phải ở chỗ nào, vấn đề là ở chỗ cô. Cảm xúc cô không được tốt, tới chỗ nào cũng sẽ cảm thấy không thoải mái.

Cừ Chính Khanh kêu phục vụ tính tiền, Mao Tuệ Châu không cần anh trả, Cừ Chính Khanh cũng không tranh giành với cô. Trả tiền xong, hai người ra khỏi nhà hàng, mùa thu ban đêm nhiệt độ có chút thấp, gió nhẹ thổi tới mang theo chút hơi lạnh phả vào mặt. Mao Tuệ Châu hít một hơi khí lạnh, tinh thần ngược lại khá hơn một chút. Cô cảm thấy đây là bởi vì có Cừ Chính Khanh đi cùng.

"Đi nơi nào?" Cô hỏi.

Cừ Chính Khanh không biết. Anh còn chưa có nghiên cứu qua tài liệu hẹn hò của cô nàng Doãn Đình, anh bình thường cũng không hay đi ra ngoài uống rượu. Cho nên anh có thể nghĩ tới duy nhất một nơi, là quán bar của Doãn Thực anh Doãn Đình mở. Nhưng anh cũng không muốn đi.

"Nếu không, chúng ta cứ đi trước rồi tính." Anh đề nghị. Trong đầu chợt nhảy ra câu nói của Doãn Đình —— hôm nay sao rất sáng.

"Ừ." Mao Tuệ Châu không có ý kiến.

Hai người đi dọc theo con phố. Cừ Chính Khanh hỏi: "Công việc kia thế nào?"

Mao Tuệ Châu nhếch miệng, bắt đầu nói. Trong khoảng thời gian này cô cảm thấy không hề dễ chịu. Thôi Ứng Vỹ bị buộc đến nước này, đem hết tất cả vốn liếng, giải quyết các đại biểu tổng bộ trước. Mà hạng mục của mấy người kia cứ như vậy đi qua. Các đại biểu mở cuộc họp đúng thời điểm công ty một năm này biểu hiện hết sức tốt nhưng còn nói mọi người cần phải không ngừng cố gắng, tiếp tục nghiên cứu thị trường nhiều hơn, hiểu rõ hơn nghiệp vụ cá nhân, tranh thủ lợi ích cho công ty. Những lời này, Mao Tuệ Châu cảm thấy đang chỉ mấy cái hạng mục kia, đem sự việc tính thành vì không quen nghiệp vụ thị trường cho nên bị công ty đối phương chiếm tiện nghi về giá cả. Nhưng chỉ đến đây mà thôi. Cô cũng liền trên đầu lưỡi hỏi hột mà nói mấy câu, sau này sẽ cố gắng hơn nữa.

Thôi Ứng Vỹ ngày ngày cùng với mấy đại biểu ra ra vào vào, nghe nói buổi tối còn cử người của mình chiêu đãi thịnh vượng. Làm như thế có mục đích

gi, Mao Tuệ Châu đoán được. Từ lúc Thôi Ứng Vỹ làm những chuyện như vậy, không những cậu mình có quyền có vị, còn sớm tính toán kỹ càng tìm người chịu tội thay để ngừa sự việc đã bại lộ còn có người chịu trách nhiệm, Mao Tuệ Châu cảm thấy cô không thể ở công ty này lâu dài. Thôi Ứng Vỹ quá âm hiểm. Mà cô ở vị trí này, hoặc là thông đồng làm bậy, hoặc là giả câm giả điếc, mà cô hai cái đều làm không được.

Ngô Phi len lén nói cho Mao Tuệ Châu, Thôi Ứng Vỹ kêu cậu một mình lên hàn huyên mấy lần. Nói cậu hiểu lầm rồi, công ty sẽ không trách phạt sơ suất của cậu như cậu nghĩ, cậu còn trẻ không có kinh nghiệm, không làm tốt nghiệp vụ có thể lý giải. Rồi nói với cậu anh ta cảm thấy tình huống này có thể xử lý kịp thời chứng tỏ sự cơ trí của anh ta. Hi vọng cậu về sau sẽ làm tốt công việc, anh ta và công ty cũng sẽ chiều cố cậu nhiều hơn. Sau này muốn công việc không xảy ra sự cố cần chú ý cẩn thận một chút. Sau đó còn dẫn cậu đi ra ngoài uống rượu hai lần.

Ngô Phi hỏi Mao Tuệ Châu, cậu nên làm cái gì?

Mao Tuệ Châu không có chỉ điểm cậu phải làm thế nào, chỉ nói: "Cậu nghĩ gì thì làm nấy. Chuyện này đã qua, cậu không phải vì chuyện này mà chịu tiếng xấu, mà phía sau chuyện, chỉ một mình cậu nhìn mà làm thôi."

Sau đó, Mao Tuệ Châu cùng Ngô Phi không nói nữa.

Lập tức sẽ tới ngày nghỉ Quốc Khánh, Mao Tuệ Châu hôm nay tăng ca để làm xong trước một số công việc, sau đó ngày mai cô có thể bắt đầu nghỉ ngơi, nghỉ đông, kể cả lễ Quốc Khánh, cô có thể nghỉ ngơi nửa tháng.

"Nghỉ ngơi một chút cũng tốt." Cừ Chính Khanh an ủi cô.

Mao Tuệ Châu cười khổ: "Mình chưa từng có thời gian nghỉ ngơi dài như vậy. Chỉ là nghỉ phép trôi qua, còn phải trở về, mình cảm thấy thật không dễ chịu. Hiện tại người nợ đang nhắm vào mình, nếu như mà mình không cúi đầu hạ mình, về sau sợ là sẽ không có ngày nào sống yên ổn trong công ty. Nhưng trước khi mình trở về nước vào công ty thì đã ký hợp đồng không được phép nghỉ việc trong vòng hai năm đầu."

Cừ Chính Khanh gật đầu một cái, có thể hiểu được.

"Nếu như là bởi vì nguyên nhân khác nghỉ việc mình cũng chấp nhận, đằng này bởi vì những con người nhân cách thối nát khiến người ta chán ghét. Mình vừa nghĩ tới đã cảm thấy đặc biệt ghê tởm, nuốt không trôi cục tức này." Mao Tuệ Châu vừa đi đường vừa nói một mạch, oán khí trút ra không ít, cảm thấy thoải mái hơn.

"Nếu như cậu nhẫn nại tiếp tục ở lại công ty cũng không phải là không có cơ hội phát triển. Nhưng mình không biết cấp trên của cậu, không biết hẳn đối nhân xử thế ra sao. Cậu nên biết có vài người tâm bất chính, chính cậu không làm, hẳn sẽ nghĩ biện pháp tìm cách để hại cậu, đến lúc đó nếu như cậu trúng chiêu, hẳn sẽ mượn cơ hội bêu xấu danh tiếng cậu, lưu lại vết nhơ trên lý lịch cậu."

"Mình hiểu rõ." Mao Tuệ Châu gật đầu, "Loại chuyện như vậy hẳn quả thật có thể làm được. Từ lúc đầu hẳn đã sớm tính toán làm sao khiến Ngô Phi khi chịu tội thay, hẳn chẳng những âm hiểm, mà còn chuẩn bị rất tỉ mỉ. Vì phòng ngừa hậu quả phát sinh phiền toái, hẳn đã chuẩn bị kế hoạch từ sớm. Hiện tại mình chính là cái gai trong mắt hắn, là một quả bom không hẹn giờ cho nên hẳn nhất định sẽ nghĩ biện pháp xử lý mình. Mình suy tính nghỉ việc cũng là bởi vì nguyên nhân này, mình đi bây giờ, còn có thể toàn thân mà lui, im hơi lặng tiếng ở lại, ngày sau hậu họa vô cùng. Mình không muốn cùng hắn đấu đi đấu lại, mình chỉ muốn yên ổn làm việc cho tốt mà thôi, đối với việc lục đục đấu đá một chút hứng thú cũng không có."

Cừ Chính Khanh lại gật đầu một cái. Anh biết trước mắt Mao Tuệ Châu cần chính là bày tỏ nỗi lòng, cô đã có chủ ý, thật ra không cần anh cho lời khuyên. Nhưng nếu như chuyện này xảy ra ở trên người anh, anh sẽ không bỏ qua cái tên Thôi Ứng Vỹ kia. Trên tay không có chứng cứ chính xác, nhưng đầu mối nhất định sẽ có, công ty đối phương cũng không thể một chút sơ hở cũng không lọt, cộng thêm những đại biểu tổng bộ kia, Thôi Ứng Vỹ có thể giải quyết bọn họ, anh tự nhiên cũng có thể. Cho nên nếu như là anh, anh sẽ đá Thôi Ứng Vỹ đi. Ôn định các đại biểu, hai bên đơn độc đấu với nhau, thu thập chứng cứ, giải quyết công ty đối phương, sau đó báo cảnh sát bắt người, tổ chức họp báo nói rõ sự việc, mượn cơ hội lăng xê hình ảnh một công ty tốt.

Dĩ nhiên nếu muốn làm như vậy, sẽ là một cuộc đấu đá lớn. Mao Tuệ Châu không phải anh, cô không muốn đấu đá, lựa chọn đường lui cũng không sai.

"Mình mệt rồi, chúng ta ngồi nghỉ một chút." Trước mặt ven đường có băng ghế dài, Mao Tuệ Châu đề nghị, Cừ Chính Khanh liền đồng ý.

Hai người ngồi xuống băng ghế dài, Mao Tuệ Châu còn nói, "Mình muốn hút điếu thuốc."

Cừ Chính Khanh chợt nhớ tới cây kẹo Doãn Đình cho anh, Anh thuận miệng nói: "Hút thuốc là không tốt, không thì ăn kẹo đường đi." Nói xong, móc túi ra cây kẹo que.

Mao Tuệ Châu tròn to mắt, vẻ mặt kinh ngạc khiến Cừ Chính Khanh có chút ngượng ngùng.

"Cậu luôn mang kẹo bên mình? Đang cai thuốc sao?"

Mao Tuệ Châu hỏi làm Cừ Chính Khanh không khỏi xấu hổ, đã nói nhét viên kẹo đường này quá kỳ quái rồi. Doãn Đình này thật ngốc nghếch. Nhưng Mao Tuệ Châu vừa nói vừa cầm lấy cây kẹo, lột vỏ bỏ vào trong miệng, hít hít mát, lộ ra vẻ mặt hưởng thụ viên kẹo.

"Vị cam, ăn thật ngon."

Cừ Chính Khanh sờ sờ lỗ mũi, anh căn bản không biết là vị gì, Doãn Đình đưa tới anh không có nhìn kỹ.

"Làm sao cậu có viên kẹo đường?" Mao Tuệ Châu hỏi, trong lòng mơ hồ có chút mong đợi.

"Mới vừa rồi Doãn Đình đưa cho mình. Cô ấy biết mình tới gặp cậu, nói cậu quá cực khổ, áp lực lớn, ăn chút viên kẹo đường sẽ khá hơn chút." Cừu Chính Khanh nói thật lòng a. Nếu không anh đương nhiên không thể nào đi mua kẹo đường, thân là một xếp lớn, lại không thích ăn đường.

Mao Tuệ Châu trong lòng trầm xuống, miễn cảm trào lên, cô ngừng lại một chút, cẩn thận hỏi: "Cậu cùng Doãn tiểu thư. mới vừa rồi, hẹn hò?"

"Không có." Cừu Chính Khanh bật cười. "Cái đó... đồng nghiệp mình đang bị thất tình, bạn trai cô ấy mời chúng mình ăn cơm, muốn nhờ bọn mình giúp một tay để cậu ấy làm lành với cô ấy. Doãn Đình này là bạn đồng nghiệp mình cho nên vừa vặn cùng nhau đi ăn cơm thôi."

Cừu Chính Khanh nói bình bình thản thản, Mao Tuệ Châu yên lòng. "Cậu thay mình cảm ơn cô ấy, kẹo đường này ăn thật ngon."

Cừu Chính Khanh cười, nếu thật sự cảm ơn cô ấy, nói Mao Tuệ Châu thích ăn, chắc cô nàng Doãn Đình sẽ rất vui vẻ đây. Anh tưởng tượng về mặt đất chỉ của Doãn Đình, không nhìn được mỉm cười.

Mao Tuệ Châu nhìn anh như vậy, lòng vừa dịu xuống lại treo lên. Cô thử dò xét nói: "Ngày nghỉ Quốc Khánh, mình muốn đi ra ngoài du lịch, ra bên ngoài đi một chuyến giải sầu, suy nghĩ thật kỹ tương lai."

"Cũng tốt." Cừu Chính Khanh nói.

Mao Tuệ Châu nhìn anh, suy nghĩ thử dò xét một chút: "Quốc Khánh cậu tính làm cái gì?" Nhưng thật ra là cô muốn mời anh cùng đi ra ngoài với mình, nhưng đề nghị là cô nói trước, mà anh còn không trả lời. Hiện tại cô cũng không muốn quá chủ động, như vậy có vẻ không có ý tứ lắm.

"Nghỉ ngơi cùng làm việc a. Còn có thể làm gì?" Cừu Chính Khanh nói chuyện đương nhiên, giọng điệu bình bình thản thản.

Mao Tuệ Châu có chút thất vọng. Cô tiếp tục ăn kẹo đường, trầm mặc.

Cừu Chính Khanh cũng trầm mặc, anh duỗi chân ra buông lỏng tựa vào trên ghế, vừa ngẩng đầu nhìn thấy bầu trời đầy sao. Tối nay sao thật sáng. Quả nhiên đi dạo một vòng rồi dừng lại nhắm sao có thể làm cho con người ta giảm bớt buồn phiền. Doãn Đình kia mặc dù bị đại thần không tìm không phối ôm chặt, nhưng phương pháp cổ quái này đúng là có chút hiệu quả.

Mao Tuệ Châu thấy thật lâu anh không nói lời nào, vì vậy tìm đề tài. "Thật ra thì mình có chút hối hận khi trở về nước."

Cừu Chính Khanh dời tầm mắt từ bầu trời chuyển đến trên mặt cô: "Thật sao?"

Mao Tuệ Châu gật đầu một cái: "Mình khi đó là muốn kết hôn, cũng tuổi này rồi, không kết hôn thì quá muộn. Nhưng ở nước ngoài dù sao cũng cảm thấy không thích hợp, vì thế mình muốn trở về nước, ở đây có công việc phù hợp, còn có thể tìm một người đàn ông ưng ý."

Ám chỉ này có chút lúng túng, Cừu Chính Khanh không lên tiếng. Mao Tuệ Châu nhìn anh một chút, còn nói: "Hôm nay thời điểm công ty tan làm, mình có chút sầu não chán nản. Giống như lần này bước qua khỏi cánh cửa đó, về sau không thể quay lại được nữa. Mất đi công tác hai năm, mặc dù sẽ có tiền bồi thường, nhưng hai năm mà không thể đảm đương nổi chức vụ, chẳng khác nào bị đuổi việc. Ban đầu một lòng nghĩ về nước, bên này cho điều kiện rất tốt nên mình đã vội vàng đồng ý, thật quá hấp tấp rồi."

Cừu Chính Khanh nhìn cô, cô không vì bảo vệ đồng nghiệp tự mình gây ra phiền toái mà hối hận, lại hối hận trở về nước vào công ty này làm. Cừu Chính Khanh cảm thấy mình rất ngưỡng mộ cô, thật sự ngưỡng mộ. "Hoặc là cậu có thể suy tính làm lại từ đầu một lần nữa. Qua hai năm, đủ để cậu nghỉ ngơi, chuẩn bị, bắt đầu lần nữa."

"Có chút không dám tưởng tượng." Mao Tuệ Châu cảm thấy tương lai rất mờ mịt.

"Cậu có biết tại sao xe phải rẽ ngoặt không?" Cừu Chính Khanh chưa kịp suy nghĩ đã hỏi bật ra một câu. Sau khi hỏi xong cảm giác mình thật ngớ ngẩn. Vì khuẩn (virus) kia của Doãn Đình bắt đầu phát tác lên người anh rồi sao? !

Mao Tuệ Châu mở trừng hai mắt, "Ý cậu nói là, nếu đi không đúng hướng thì nên đổi hướng khác?"

Cừu Chính Khanh gật đầu một cái.

Mao Tuệ Châu cười: "Câu hỏi này rất thú vị nha." Nói rất đúng, lúc nên rẽ ngoặt thì phải rẽ, nếu không chẳng lẽ đầu đụng tường còn cố đi tới nữa sao?

Cừu Chính Khanh tranh thủ thời gian giải thích: "Loại đột nhiên thay đổi này tựa như không giải thích được, nhưng thật ra là phong cách của Doãn Đình. Là cô ấy hỏi mình." Ngay thơ như vậy ngàn vạn lần đừng đổ lên trên đầu anh.

Mao Tuệ Châu ngẩn người, "Cái gì mà trắng sáng lúc tròn lúc khuyết, biến hóa rất xinh đẹp cũng là cô ấy nói?"

"Đúng nha. Cô ấy rất ưa thích chơi kiểu đầu óc đột nhiên thay đổi. Đúng rồi, cậu biết nhắm một con mắt nhìn thế giới cùng mở hai con mắt nhìn thế giới có cái gì khác nhau không?"

"Có cái gì khác nhau?" Mao Tuệ Châu hỏi ngược lại.

"Mình còn chưa nghĩ ra." Cừ Chính Khanh nói.

Mao Tuệ Châu mắt nhắm mắt mở nhìn Cừ Chính Khanh sau đó lại mở hai mắt nhìn Cừ Chính Khanh, "Không phải đều giống nhau sao? Có cái gì khác nhau?" Cô nghĩ đi nghĩ lại, lắc đầu: "Đoán không được."

"Mình hỏi cô ấy thử xem." Cừ Chính Khanh thuận miệng nói, thế nhưng đã lấy điện thoại di động ra gọi.

Mao Tuệ Châu nhìn hành động của anh mà không nói lời nào, cô cũng không muốn biết đến độ hy vọng anh gọi điện thoại hỏi. Thế nhưng anh lại gọi.

Điện thoại thông, âm thanh Doãn Đình bên kia rất vang dội: "Xin, anh, đứng, đắn, một, chút!"

Cừ Chính Khanh rất bất đắc dĩ đáp lại: "Những lời này chính là tôi muốn nói với cô đó."

Doãn Đình cười ha ha, hỏi anh: "Hẹn hò xong rồi sao?"

Cừ Chính Khanh tiếp tục bất đắc dĩ nói: "Không phải cô nghĩ rằng chúng tôi đang làm cái chùng loại này chứ...."

"A. Vậy anh muốn tôi hỗ trợ cái gì nào, có phải hay không muốn tìm một địa điểm uống chút rượu nghe nhạc một chút mà không biết đi nơi nào, tôi biết một số chỗ rất tốt nha."

Cừ Chính Khanh rất không tình nguyện cắt đứt lời cô: "Chúng tôi đang nói chuyện đầu óc cô đột nhiên hay thay đổi, chính là cái một mắt hai mắt kia, Zoe muốn biết đáp án."

Mao Tuệ Châu không biến sắc, cô có nói cô muốn biết đáp án sao?

Bên đầu điện thoại kia Doãn Đình "Oa" một tiếng, "Vậy tôi nhất định phải nói cho các anh biết. Nếu như là người khác hỏi, tôi sẽ nói đợi ngày mai xem trên Microblogging là biết, nếu Zoe tiểu thư muốn biết, tôi sẽ công bố ngay lập tức. Chỉ là anh phải bảo đảm phải để tự tôi lên mạng công bố trước anh không được đăng câu trả lời trước tôi."

"Tôi mới không có đi làm mấy chuyện nhảm chán như vậy." Cừ Chính Khanh tức giận, sau đó nói: "Cô chờ chút, tôi mở hands-free, để Zoe cũng có thể nghe được." Doãn Đình nói mình anh nghe rồi nói lại với Tuệ Châu thì thật không thú vị tí nào, cho nên vẫn nên để Mao Tuệ Châu nghe một chút thì hay hơn.

"Zoe tiểu thư!" Âm thanh Doãn Đình vang dội khiến đường phố tĩnh lặng bị chấn động không ít.

"Cô nói nhỏ chút." Cừ Chính Khanh nói. Mao Tuệ Châu lại liếc anh một cái.

Doãn Đình ở bên kia cười khanh khách, Mao Tuệ Châu chào hỏi: "Doãn tiểu thư, chào cô."

"Chào cô." Doãn đình nói: "Tôi muốn công bố đáp án. Thật ra thì nhắm một mắt cùng hai mắt nhìn thế giới đều giống nhau, không có gì khác nhau a."

Cừ Chính Khanh cầm điện thoại mà mặt đen lại, không có gì khác nhau vậy cô nào loạn làm gì?

"Đó mới là lý do! Anh làm gì phải khổ cực nhắm một con mắt lại chứ? Có khác biệt là do chính bản thân mình mà thôi. Chẳng thà ung dung dùng hai con mắt mà nhìn không tốt sao."

Nói cái gì mà lộn thất bát tao lên! Nhưng là giống như không hiểu được, lại thấy có chút hợp lý a.

Cừ Chính Khanh cùng Mao Tuệ Châu liếc mắt nhìn nhau, cảm thấy đối phương chắc cũng là cái ý nghĩ này.

"A, bầu trời những ngôi sao sáng chói, tôi đột nhiên muốn đến một nơi mới mẻ."

Quả thực là giọng điệu vị đại thần kia.

"Không muốn nghe." Cừ Chính Khanh chế nhạo cô.

"Đừng như vậy, nghe một chút thôi." Doãn Đình rất có sức sống mà nói: "Xin hỏi, tại sao bầu trời sao lại sáng như vậy!"

"Hoàn toàn không muốn biết đáp án." Cừ Chính Khanh tiếp tục giữ vững lập trường.

"Tôi cũng vậy không muốn nói cho anh biết." Doãn Đình giọng ghét bỏ nói, lại nói: "Tôi có thể nói cho Zoe tiểu thư."

"Cô ấy cũng không muốn biết." Cừ Chính Khanh thay Mao Tuệ Châu trả lời.

"À...." Doãn Đình không có chút đấu tranh nào giọng nói ỉu xìu ngay lập tức.

"Tôi muốn nghe một chút." Mao Tuệ Châu nói như vậy, có chút ngoài suy đoán của Cừ Chính Khanh.

Tinh thần Doãn Đình lập tức tỉnh táo: "Nhanh, nhanh, đưa di động cho Zoe tiểu thư, chúng tôi tán gẫu một chút, tôi len lén nói cho cô biết."

Mao Tuệ Châu còn tưởng là thật cầm điện thoại di động lên tắt hands-free, cùng Doãn Đình trò chuyện. Sau đó không biết Doãn Đình nói đáp án gì, Mao Tuệ Châu như có điều suy nghĩ. Sau đó cô nói biết, cảm thấy đáp án rất ưng ý. Sau đó tạm biệt Doãn Đình. Cúp máy.

Cừu Chính Khanh vuốt đôi tay, cảm ơn hai nữ sĩ ném anh qua một bên, anh một chút cũng không để ý.

Mao Tuệ Châu bị vẻ mặt anh chọc cười, trả điện thoại di động lại cho anh. "Được rồi, chúng ta đi về thôi." Cô nói xong liền đi trở về.

Cừu Chính Khanh đi một đoạn nhìn không được hỏi cô: "Cô ấy nói cái gì?"

"Cô ấy nói không được nói cho cậu."

"." Hừ, nhưng anh rất muốn biết a.

Hai người không có tán gẫu nữa, không bao lâu trở lại bãi đậu xe nhà hàng, ai nấy lấy xe chuẩn bị về nhà mỗi người. Mao Tuệ Châu mở cửa xe, đột nhiên hô một tiếng: "Chính Khanh."

Cừu Chính Khanh quay đầu lại nhìn cô.

Mao Tuệ Châu há miệng, muốn hỏi anh có biết tối nay anh đề cập tới bao nhiêu lần Doãn Đình không, nhưng cô cuối cùng không nói, cô quyết định không cần nhắc nhở anh. Cô vốn là hẹn anh ra ngoài một là muốn tìm người bày tỏ tâm sự, hai là hẹn anh ngày nghỉ cùng đi du lịch. Không có công việc, không có bạn bè, chỉ có hai người bọn họ. Không cố gắng một chút cô không cam lòng, cô nghĩ muốn tiếp xúc nhiều hơn nữa để hiểu rõ anh, cũng hi vọng anh có thể hiểu rõ mình hơn. Nhưng biểu hiện của anh làm cô không muốn hẹn anh đi nữa. Nhưng cô cũng không muốn nhắc nhở anh.

"Hẹn gặp lại." Cô nói.

"Được, hẹn gặp lại. Trên đường lái xe cẩn thận một chút."

Hai người nhìn nhau gật đầu một cái, mỗi người lên xe của mình, rồi đi.

Cừu Chính Khanh lái xe trên đường mà vẫn muốn biết tại sao sao lại sáng như vậy, hẳn không phải là giải thích theo phương hướng khoa học, vậy cũng không phải vì có mục tiêu chói mắt..., bởi vì đáp án kia đã có mặt trời, cũng không phải là vì rất nhiều ước mơ rất xinh đẹp, đáp án kia bị đám mây chiếm mất rồi.

Cho nên rốt cuộc là vì sao?

Cừu Chính Khanh về đến nhà cũng không nghĩ ra được. Tắm xong chuẩn bị đi ngủ còn chưa nghĩ được. Anh đứng ở cửa sổ sát đất nhìn nhìn bầu trời đêm phía trước, chợt nhất thời xúc động cầm điện thoại chụp bầu trời đêm đầy sao, sau đó đăng trên Microblogging của anh. Không viết bất kỳ cái gì.

Anh để điện thoại trên đầu giường rồi đi ngủ. Một lát sau bò dậy, mở điện thoại di động lên kiểm tra Microblogging. Thấy được bốn tin nhắn.

Tin nhắn thứ nhất.

Đình Đình Ngọc Lập 413: Sô pha! ! ! ! Phía sau là vẻ mặt nhảy múa đắc ý.

Cừu Chính Khanh mỉm cười.

Tin nhắn thứ hai.

Đình Đình Ngọc Lập 413: Ghế dài cũng là của ta! ! ! ! Phía sau cũng là vẻ mặt nhảy múa đắc ý.

Thù đang khinh tiếp tục cười.

Tin nhắn thứ ba.

Không biết là người nào, ID không quen. Phát ba dấu chấm hỏi.

Này ai vậy, có thể chặn theo dõi anh không?

Tin nhắn thư tư.

Đình Đình Ngọc Lập 413: anh cũng nên viết một nội dung gì đó chứ!

Cừu Chính Khanh vẫn là rất muốn cười, cũng không biết là chỗ nào buồn cười nữa.

Thật ngốc nghếch. Ảnh chụp bầu trời đêm chính là nội dung rồi. Cô thật sự là rất nhàm chán đấy.

Cừu Chính Khanh để điện thoại trở về. Ngủ xuống giường ngủ.

Ngủ đặc biệt ngon.

Bạn đang đọc truyện *Xin Anh Đứng Đán Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Ngày hôm sau, bởi vì chuyển ngày nghỉ Quốc Khánh, tuy là thứ bảy nhưng vẫn phải đi làm.

Nhưng khi làm việc mọi người không tập trung, rõ ràng là chủ nhật vẫn phải làm việc, sau đó qua vài ngày liền nghỉ dài hạn, tâm trí mọi người đã bay đi mất. Mà Cừu Chính Khanh cảm thấy mình không như vậy. Anh sáng sớm như trước, trên đường lái xe đến công ty trong đầu sửa sang lại công việc muốn hoàn thành hôm nay, sau đó dừng xe, lấy bữa sáng, lên lầu, ngồi vào phòng làm việc của mình.

Rất có cảm giác công việc, vô cùng tốt.

Anh vui đầu vào trong công việc rất nhanh, duy trì tình huống này cho đến mười giờ.

Anh ký một phần văn kiện nữa rồi lấy ra giao cho thư ký, thuận tiện muốn đi phòng giải khát rót chén nước, sau đó anh nhìn thấy có đồng nghiệp vụng trộm nhìn mình. Anh hỏi trực tiếp: “Làm sao vậy?”

“Không có việc gì, không có việc gì. Cừu tổng anh đang đi phòng giải khát à, đi thôi đi thôi.”

Cừu Chính Khanh không biến sắc, đi ra. Lúc đi đến cửa phòng giải khát, nghe được hai nữ đồng nghiệp nói chuyện: “Đêm qua sao thật là sáng, không thể tưởng tượng Cừu tổng còn rất lãng mạn.”

Sao, lãng mạn?

Cừu Chính Khanh cảm thấy trên đầu như bị sét đánh.

Họ Cừu là nói anh đi, công ty bọn họ chỉ có mình anh họ Cừu, không khéo đúng là tổng giám đốc. Nhưng lãng mạn là nói anh sao? Đời này cho tới giờ không nghe thấy người đánh giá anh lãng mạn.

Anh mơ hồ nhận thấy được vấn đề ở chỗ nào.

Nước cũng không rót, nhanh chóng quay về văn phòng.

Mở ra microblogging.

Anh tròn tròn mắt.

Bức ảnh tối qua anh tiện tay chụp, tùy tiện gửi lên microblogging, một lời cũng không viết! Sau đó!!! Có hơn ba ngàn người xem!!! Còn có rất nhiều bình luận!!! Còn có rất nhiều người mới đang vào theo dõi!!!

Là mọi người điên rồi hay là anh điên rồi?!

Cừu Chính Khanh ấn vào xem. Phát hiện đầu tiên là tại Doãn Đình.

Rất tốt! Biết ngay cô là đầu sỏ!

Cô nàng Doãn Đình gửi cho anh ảnh chụp bầu trời sao, viết: “Vấn đề ở đây là: Vì sao ngôi sao lại sáng đẹp như vậy?”

Rất nhiều tin nhắn trả lời đều viết: Bởi vì tình yêu. Còn có người viết: Bởi vì tình yêu, sao thật là sáng ngời (hát lên -----).

Hát cái đầu anh ấy!

Cừu Chính Khanh nhìn Doãn Đình trả lời một số người trên microblogging. Không phải vì tình yêu. Không phải bởi vì cô đơn. Không phải bởi vì nó là ngôi sao. Không phải bởi vì bầu trời thông điện.

Về mặt Cừu Chính Khanh đầy hắc tuyến, còn bầu trời thông điện, nghĩ thế nào vậy?

Còn có rất nhiều người gửi tin hoặc nhắn lại, khen Cừu Chính Khanh lãng mạn. Có người kêu bạn trai mình học theo người ta. Có người mượn ảnh chụp

này thô lỗ với người yêu say đắm. Tất cả loạn lên, hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của Cừ Chính Khanh.

Số người theo dõi microblogging của anh đại khái cộng lại cũng không bằng một lần này. Thiếu chút nữa anh nghĩ mình là nhiếp ảnh gia, chụp bức ảnh này có bao nhiêu tâm đắc. Nhưng thật ra chính là anh mặc áo ngủ giờ đi động ra chụp rắc rắc rất tùy tiện mà thôi! Bức ảnh kia nhìn thấy không rõ được không! Không nên sáng đẹp như vậy chứ!

Anh trừng mắt với microblogging kia, tay ngứa một chút. Các người thấy lằng mằng đúng không, các người muốn bạn trai học theo đúng không, các người muốn tỏ tình đúng không?

Anh di chuột, chọn xóa bỏ.

Ảnh chụp ngôi sao đã không còn, cảm giác thế giới trong chốc lát yên tĩnh.

Tâm trạng rất thích.

Anh nhanh chóng viết một chút tâm đắc trong quản lý kinh doanh rồi đóng sầm lại. Đây mới là lằng mằng, các bạn ạ! Anh không ngại cho bạn trên mạng để bạn trai học, sẽ không để ý dùng cái này đi tỏ tình, dùng tùy ý.

Sau đó rất nhanh phía dưới có người nhấn lại.

Lời nhắn thứ nhất, là một người không biết tên nhắn, viết là : Sô pha!!!!

Đây là ai nhỉ! Tự nhiên bắt chước Doãn Đình giành sô pha.

Không nói hai lời, trực tiếp chặn theo dõi. Anh cũng không muốn nơi này của anh trở thành địa bàn của đảng sô pha.

Lời nhắn thứ hai, vẫn là một cái tên không biết, viết là: Tự nhiên lại xóa.

Ha ha, đương nhiên xóa. Nếu không các người ầm ỹ muốn chết.

Anh nghĩ nghĩ, vào xem microblogging của Doãn Đình, cô với vài người đang người hỏi người trả lời, vốn là vị trí của bức ảnh ngôi sao, đều hiện trên microblogging là đã xóa bỏ. Điều này làm cho microblogging của Doãn Đình có chút thể lương. Cừ Chính Khanh lấy ngón tay gõ trên mặt bàn, nghĩ nếu Doãn Đình kháng nghị với anh, anh liền trách mắng cô, nói cô không thể chơi trên microblogging của anh. Hơn nữa làm cho mọi người hiểu lầm.

Đợi chút, anh nhìn kĩ lại lời nhắn lại của Doãn Đình bên này. Sao không có ai hỏi cô, có phải là hẹn hò ngắm sao hay không, không có ai hỏi có phải bạn trai hay không, chỉ nói bởi vì tình yêu, mà cô trả lời là không phải vì tình yêu. Cho nên vậy có tính là giải thích rõ ràng rồi? Vậy như thế nào mà phản ứng của mọi người bên anh lại mập mờ?

Đợi một lát, Doãn Đình không bình luận cũng không tìm anh. Mà microblogging của anh, dưới nội dung tiêu đề tâm đắc trong quản lý kinh doanh của anh, lại có thêm mấy tin nhắn, phần lớn là oán giận anh xóa tin kia, còn có một cái viết là: Hóa ra đàn ông then thùng đáng yêu như vậy. Sau đó phía dưới có vài cái đồng ý. Còn có tin nhắn viết: Đúng vậy! Một tin nhắn khác viết: Thật đáng yêu!

Quả thật không thể nhìn thẳng.

Trong đầu mọi người là não người đi?

Cừ Chính Khanh cũng không biết tại sao lại cảm thấy có chút phiền lòng. Tắt microblogging, nhìn cốc nước mới nhớ ra mình còn chưa rót nước. Vì thế cầm cốc nước lại đi phòng giải khát. Lần này trên đường nghe trộm thấy cái từ “then thùng”, da mặt anh co rút, cảm thấy hơi nóng, anh cảm thấy lần này là do tức giận.

Uy nghiêm phó tổng của anh nhất định vẫn còn!

Một ngày này đến tận lúc tan tầm, Doãn Đình vẫn không tìm anh. Microblogging của cô cũng không cập nhật. Mà Cừ Chính Khanh lại nhận được điện thoại của Thẩm Giai Kỳ, mời anh cùng đi du lịch ngày nghỉ Quốc Khánh. Cô nói các cô cả nam lẫn nữ có năm sáu người đi cùng nhau, đều là người trẻ tuổi, cũng đều trong giới kinh doanh, mọi người có thể làm quen lẫn nhau, cùng nhau rồi bên leo núi câu cá.

Cừ Chính Khanh khéo léo từ chối, anh nói thời điểm Quốc Khánh anh muốn tặng ca.

“Như vậy à.” Thẩm Giai Kỳ cười nói. “Vĩnh Khai thật sự là nghiền ép sức lao động. Cừ tổng cũng quá vất vả rồi.”

Cừ Chính Khanh không nói tiếp. Thẩm Giai Kỳ tiếp tục nói: “Vậy sau này có cơ hội khác lại hẹn vậy.”

Cừ Chính Khanh đồng ý. Sau khi khách sáo hai câu, hai bên cúp điện thoại. Cừ Chính Khanh không ghét Thẩm Giai Kỳ, tính cách của cô có chút giống Tàn Vũ Phi, từ lúc gặp đến giờ cũng biết cô thẳng thắn trực tiếp. Nhưng anh cũng không muốn nhận sự theo đuổi của cô, trong đầu ngay cả ý tưởng thử ở chung cũng không có. Với anh mà nói, Thẩm Giai Kỳ giống như những người Giáp Ất Bính Đinh khác gặp được trong giới kinh doanh, là loại quan hệ giao thiệp quen biết của mỗi người. Anh còn nhớ rõ Thẩm Giai Kỳ chế cười Doãn Đình chuyện theo đuổi nam sinh không thành. Doãn Đình lại không tức giận vẫn làm bạn bè với cô?

Vậy anh xóa ảnh chụp trên microbloging của cô cô có tức giận hay không?

Đến giờ tan tầm, Cừ Chính Khanh lại xem microbloging của Doãn Đình một chút, chưa có động tĩnh mới. Có đồng nghiệp ghé đầu vào cửa phòng là việc của anh: “Cừ tổng, tạm biệt.”

“Tạm biệt.” Cừ Chính Khanh đáp lại, không hiểu.

Tiếp theo, có đồng nghiệp khác cũng lại đây nói: “Cừ tổng, chúng tôi đi trước đây, tạm biệt.”

Trong hơn mười phút, có nhiều người đến nói tạm biệt tan tầm với anh. Cừ Chính Khanh lại xem microbloging, vẫn không có động tĩnh mới. Sao mọi người thân thiết với anh như vậy?

Thân thiết. Cái từ này chỉ có một người từng hình dung anh. Được rồi, xem ra trình độ khuếch tán của vi rút Doãn Đình vượt qua tường tượng của anh.

Hôm nay Cừ Chính Khanh không có việc gì tăng ca, trước 7 giờ rời văn phòng. Giải quyết cơm chiều ở cửa hàng đồ ăn nhanh bên cạnh tiểu khu, sau đó về nhà, mở TV xem tin tức, trở về thư phòng mở máy tính.

Cuộc sống hình thành không thay đổi. Vậy mà anh cảm thấy hơi buồn.

Vì sao ngôi sao trên bầu trời lại sáng? Anh rất muốn biết đáp án. Anh đứng bên cửa sổ sát đất nhìn ra phía ngoài. Đêm nay sao cũng rất sáng, bầu trời thật sự rất đẹp. Cừ Chính Khanh kéo ghế xoay dựa lưng bằng da thật, kéo sang bàn nhỏ bên cạnh, pha ly trà, sau đó mở âm nhạc trên máy tính, cứ như vậy ngồi bên cửa sổ ngắm sao. Anh không nhớ nổi từ nhỏ đến lớn, anh từng có một ngày rảnh rỗi ngắm sao như vậy, trong ấn tượng không có.

Thật ra không làm gì, ngắm sao rất là thoải mái.

Vì sao ngôi sao lại sáng như vậy?

Cừ Chính Khanh nghĩ đến đủ loại đáp án trên microbloging, không khỏi nở nụ cười.

Vì bầu trời thông điện.

Nhưng mà Doãn Đình đã nói không phải. Nhịn không được xoay người lại cầm điện thoại xem microbloging của cô hôm nay im lặng một ngày, không phải là giận anh chứ.

Cập nhật! Doãn Đình có bình luận mới!

Đó là bầu trời sao rất đẹp. Bầu trời đen nhánh, chòm sao lấp lánh ánh sáng.

Doãn Đình viết: Một ngày không vội vàng. Ban ngày nhàn rồi muốn dùng ảnh chụp bầu trời sao của người bạn làm phôi đồ, kết quả mọi người quá nhanh nhẹn, dọa đến người ta. Đến đây, xem kỹ thuật chụp ảnh cao siêu của tôi, trên đó vừa chụp bầu trời sao. Vấn đề như trước, vì sao ngôi sao trên trời sáng như vậy? Nhưng mà hôm nay quấy rầy người bạn thật là không tốt, cho nên mấy ngày nữa lại công bố đáp án. Mọi người ngày nghỉ vui vẻ, chơi đùa thoải mái, hưởng thụ sao trời đi.

Cừ Chính Khanh ngẩn ra, cảm giác thấy người bạn này là nói anh.

Sau đó anh nhìn thấy có tin nhắn riêng, ấn vào xem, quả nhiên là Doãn Đình gửi đến: Thật xin lỗi, thấy ảnh chụp của anh, lại vòng vo gửi vấn đề của tôi, không nghĩ tới sức tường tượng của bọn họ phong phú như vậy còn náo loạn đến bên anh. Thật sự rất xin lỗi. Về sau nếu tôi không có việc gì, sẽ không quấy rầy anh. Xin đừng tức giận. Phía sau là một chuỗi biểu tình khăn cầu đáng thương.

Cừ Chính Khanh thở phào một hơi nhẹ nhõm, anh xóa ảnh cô không tức giận là tốt rồi. Anh trả lời: Tôi không tức giận.

Doãn Đình đang trên mạng, trả lời anh rất nhanh: Thật tốt quá! Chúng ta vẫn là đồng minh chứ?! Phía sau vẫn là một chuỗi biểu tình khăn cầu đáng thương.

Cừ Chính Khanh hỏi cô: Ai là đồng minh?

Doãn Đình liên tiếp gửi lại khuôn mặt cười nhe răng.

Cừ Chính Khanh thật bất đắc dĩ, đến cuối cùng làm sao mà buồn cười đầu tiểu thư Doãn Đình, cô thật sự gây dựng rất nhiều đồng minh, náo loạn đến anh cũng không rõ ràng lắm người nào đồng minh, hỏi một câu cô liền cười.

Sau đó Doãn Đình lại gửi tin tới, để bồi thường cùng nhận lỗi tôi sẽ nói cho anh biết đáp án vì sao ngôi sao lại sáng như vậy.

Cừ Chính Khanh nở nụ cười, nhanh chóng trả lời: Không muốn biết.

Doãn Đình lại gửi cho anh: Nghĩ một chút thôi, khẳng định anh không đoán được, tôi cho anh biết đáp án.

Cừ Chính Khanh tiếp tục cười, lại trả lời: Không cần, không muốn biết.

Sau đó Doãn Đình gửi lại một chữ: À.

Cừ Chính Khanh giật mình, “À.” là có ý gì đây?

Sau đó Doãn Đình lại gửi một tin: Đêm an bình, đồng minh.

Cừ Chính Khanh lại giật mình, đợi một lúc lâu mới xác định cô thật sự nghe lời không nói cho anh biết đáp án.

Cô với Tần Vũ Phi không phải người cùng một quốc gia sao? Sự bá đạo của cô ấy cô không bắt chước được mười thành thì ba thành cũng đủ dùng rồi. Tại sao không nói “Không muốn nghe cũng phải nghe.”, sau đó trực tiếp gửi đáp án đến đây đi.

“À.” ý tứ, hóa ra là “Được rồi.”

Rất không cá tính. Thế này làm sao sống được ở thế giới Thiên Sứ!

Nhưng tình huống hiện tại này, anh không muốn hỏi cô tại sao ngôi sao lại sáng như vậy.

Không hỏi thì không hỏi, dù sao cô sẽ công bố trên microbloging. Anh có thể nhìn thấy. Cừ Chính Khanh an ủi mình, rầu rĩ đi ngủ.

Quốc Khánh đến rất nhanh. Người bên cạnh Cừ Chính Khanh đều đi du lịch. Tần Vũ Phi đi, Cố Anh Kiệt đi. Hai người này là ai đi đường này. Một người nói là muốn đi suy tư, một người muốn tìm biện pháp vãn hồi trái tim đối phương. Dù sao đều đi rồi. Cừ Chính Khanh hoàn toàn không muốn hỏi. Các người đi tùy tiện, giải quyết vấn đề nhanh chút, sau khi trở về đi làm phiền cô thể hiện ra một chút tinh thần chuyên nghiệp, làm việc thật tốt.

Mao Tuệ Châu cũng đi rồi, cô đi nước Mỹ, tìm bạn bè cùng đồng nghiệp cũ bên kia giải sầu. Trước khi đi, cô gửi ảnh chụp ở sân bay lên microbloging của mình, còn có một bức ảnh chụp bầu trời sao. Không biết là dự báo cái gì, Cừ Chính Khanh không hiểu, bởi vì anh bỏ lỡ biết đáp án vì sao ngôi sao lại sáng.

Mặc dù Doãn Đình cư xử không có cá tính, nhưng bảo trì bình tĩnh hết sức, lại mấy ngày nay cũng không có công bố đáp án.

Đúng rồi, còn có Thẩm Giai Kỳ cũng đi du lịch, trước khi cô xuất phát gọi điện thoại cho Cừ Chính Khanh chúc anh ngày nghỉ vui vẻ. Cừ Chính Khanh khách sáo đáp lại, sau đó kết thúc điện thoại.

Doãn Đình cư nhiên cũng đi du lịch, cô gửi ảnh chụp đi du lịch trên microblog, bọn họ đi cả trai lẫn gái sáu bảy người, có ảnh to chụp chung, mà ảnh chụp chung rõ ràng có Thẩm Giai Kỳ.

Vậy là Doãn Đình lại theo cùng Thẩm Giai Kỳ bọn họ đi?

Cừ Chính Khanh có cảm giác bị bạn đồng minh phản bội.

Đối với Cừ Chính Khanh mà nói ngày nghỉ vô cùng nhàm chán. Nhiều ngày như vậy anh chỉ gửi một bình luận, đó là chuyển một bình luận văn về về kinh tế. Nhưng mà không có người tranh sô pha. Không có người nhấn lại, chỉ có hai cái bình luận.

Ngày nghỉ thật sự buồn, vì vậy Cừ Chính Khanh tìm cho mình việc làm. Anh gọi điện thoại ân cần hỏi thăm bác, sau đó đi thị trường hoa và chim mua một đồng hoa về, sau đó lại đi dạo cửa hàng đồ gia dụng. Nhưng mà không vừa ý đồ dùng gia đình nào. Chỉ là đi dạo. Rầu rĩ được mấy ngày, anh quyết định đi thăm cha mẹ.

Ngày đó Cừ Chính Khanh đi thăm mộ, nghĩa trang. Đến trước mộ cha mẹ ngẩn ngơ.

Tự nhiên lại có người bày hoa và bánh ngọt ở đó, mấy tấm bưu thiếp phong cảnh, còn có một bộ bài đấu địa chủ, phía dưới bộ bài lộ ra tờ giấy.

Viếng mộ nhằm chỗ sao?

Cừ Chính Khanh cầm tờ giấy mở ra xem, trên đó lại có in giáo trình cách chơi đấu địa chủ.

.....

Phong cách này, thế nào lại có điểm quen thuộc.

Trong vườn mộ, quản lý nghĩa trang vừa vắn đi qua, thấy Cừ Chính Khanh sững sờ với vài thứ kia, nói: “Tôi vừa rồi nhìn thấy, là một vị tiểu thư đặt tại đây, đại khái cô ấy muốn cho bọn họ ở dưới đó đánh bài giải sầu đi.”

Cừ Chính Khanh cảm thấy mặt nóng một chút, trong đám người anh quen, chỉ có một người sẽ làm loại chuyện ngốc này. Nhưng không phải là cô đi du lịch sao? Đã trở về rồi?

“Cô ấy mới vừa đi. Cô gái tuổi rất trẻ, rất đẹp.” Nhân viên quản lý vừa nói vừa nhìn Cừ Chính Khanh có vẻ bát quái. Cừ Chính Khanh nói với anh ta “Cảm ơn”, bộ dáng nghiêm túc đứng đắn là quản lý phải rút lui.

Mới vừa đi, vậy lúc anh đi lên sao không thấy được cô?

Cừu Chính Khanh cảm thấy tim đập nhanh một chút, không hiểu sao lại có chút hồi hộp. Anh nhìn khắp nơi một vòng, quả thật không có bóng dáng Doãn Đình. Xem ra là đi rồi.

Vị trí của mẹ cô là ở đâu? Nghiêng đi qua tám cái đứng không, anh nhớ rõ là giống như thế. Anh đi qua, nhìn bia mộ nơi đó cũng bày bánh ngọt cùng hoa tươi, buru thiếp còn có một bộ bài đầu địa chủ.

Anh nở nụ cười, đúng là cô.

Cô nhóc kia đi du lịch đã trở về.

Anh nhìn nhìn bia mộ, nghĩ nghĩ rồi cầm hoa trên tay đặt trên bia mộ mẹ của Doãn Đình.

“Chào dì, con là bạn của Doãn Đình, tên con là Cừu Chính Khanh.”

A, sau đó còn có thể nói cái gì. Anh hết lời, lại không quen. “Cảm ơn”, cuối cùng anh nói.

Con gái của người giống Thiên Sứ.

Bạn đang đọc truyện *Xin Anh Đứng Dấn Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Từ nghĩa trang đi ra, Cừu Chính Khanh gọi điện thoại cho Doãn Đình.

Điện thoại tút tút một hồi, anh cảm thấy nhịp tim đập dồn dập.

Nghe máy!

Hồ hấp anh như ngừng lại.

"Xin, anh, đứng, dấn, một, chút!" Trong điện thoại truyền đến âm thanh đầy sức sống hăng hái của Doãn Đình.

Cừu Chính Khanh muốn không chế nụ cười của mình mà không được. Nghe được âm thanh của cô liền muốn cười, cô hôm nay nhất định lại ăn thuốc "Tôi mỗi ngày đều rất vui vẻ a".

Cừu Chính Khanh hắng giọng một cái, nghiêm túc nói: "Lời này chính là tôi muốn nói cô đó."

Doãn Đình cười hi hi, hoàn toàn không để ý lời đạo đầu của bọn họ luôn như vậy không có chút thay đổi nào. Cô hỏi anh: "Có gì cần tôi giúp sao?"

Tại sao mỗi lần anh gọi điện thoại cho cô là cô cứ nghĩ rằng anh muốn được trợ giúp đây? Cừu Chính Khanh lại hắng giọng một cái, nói: "Ừ, là như vậy, tôi đang ở nghĩa trang."

"À."

Lại "À". Trong đầu Cừu Chính Khanh hiện lên bộ dạng cô chu miệng lên rất vô tội, lại có chút buồn cười. Anh nói: "Tôi thấy cô viếng ba mẹ tôi một ít đồ. Cảm ơn cô."

"Đừng khách khí!" Doãn Đình rất vô tư đáp lại còn rất hào sảng nói: "Mọi người đều là hàng xóm nhau, không cần quá khách khí."

"Ừ." Sau đó anh không biết tiếp theo muốn nói gì. Có chút nóng nảy mà trong đầu thì trống không. Anh nghe Doãn Đình bên kia có tiếng con nít cười, anh hỏi cô ở đâu. Nhưng người ta ở đâu mắc mớ gì tới anh đây? Anh có chút do dự, kết quả anh nghe tiếng Doãn Đình cười, cười xong lại nghe ai đa một tiếng, sau đó nghe Doãn Đình nói: "Có con nít ngã, tôi cúp đây. Liên lạc sau, ngày lễ vui vẻ, bye bye."

Cô nói tốc độ rất nhanh, nói một hơi sau đó cúp máy.

Cừu Chính Khanh đến nói "Bye bye" cũng không kịp nói, nhìn nhìn điện thoại di động, cũng không biết mình đang suy nghĩ gì. Sau đó để điện thoại một bên, lái xe rời khỏi nghĩa trang.

Lái qua mấy con phố, anh chợt nhớ tới. Có tiếng con nít cười, đứa bé ngã xuống. Đúng rồi, mấy đứa nhỏ ở Viện Phúc Lợi không biết như thế nào, nghi lễ chứng làm gì đây? Anh rất muốn đi xem thế nào.

Quyết định xong, Cừu Chính Khanh chuyển tay lái, hướng đến Viện Phúc Lợi.

Trên đường anh dừng xe một chút, mua hai thùng trái cây. Đến nơi vừa nhìn một đã thấy rất nhiều đứa bé tụ tập chơi ở trong sân. Cừu Chính Khanh xuống xe, đưa mắt nhìn bốn phía, không có thấy bóng dáng quen thuộc, lại nghe thấy một âm thanh trong vắt ngọt ngào kêu lên: "Chú Đứng đấy!"

Xung hô này! Anh quay đầu lại nhìn, cục đá nhỏ đã cười ngọt ngào chạy tới. "Chú Đứng đấy."

Cừu Chính Khanh sợ cô bé té, vội vàng giang hai tay bắt được cô bé, ôm vào lòng. "Chú Đứng đấy!" Cục đá nhỏ vẫn còn gọi, rất hưng phấn, âm thanh vang dội.

Cừu Chính Khanh than thở: "Cục đá nhỏ, là chị Đinh Đinh dạy cháu gọi như vậy sao?"

Cục đá nhỏ lắc đầu, lại gật đầu: "Cháu hỏi chị Đinh Đinh chú tên là gì, chị nói chú gọi là Xin chú đứng đấy."

"Cừu Chính Khanh." Cừu Chính Khanh cải chính cô bé.

Cục đá nhỏ gật đầu: "Đúng, gọi là Xin chú đứng đấy một chút. Cháu cảm thấy nếu gọi là Xin chú đứng đấy giống như gọi là chú Xin, cho nên cháu gọi là chú Đứng đấy vậy."

"Chú Chính Khanh." Cừu Chính Khanh lại cải chính cô bé.

Cục đá nhỏ gật đầu: "Chú Đứng đấy."

". . . ." Cừu Chính Khanh bắt đầu đi sờ sờ đầu cô bé, không sao, học giỏi tiếng phổ thông không phải chuyện một sớm một chiều, cục đá nhỏ cần tiếp tục cố gắng.

"Chú mang trái cây cho các cháu này." Cừu Chính Khanh nói. Lúc này tiểu Hàn cũng đã tới, thấy Cừu Chính Khanh nhất thời xấu hổ đứng lên: "Chú Chính Khanh." Cừu Chính Khanh cùng cậu chào hỏi, lại nói một lần nữa mình mang trái cây cho chúng.

Tiểu Hàn vội nói: "Vậy cháu đi gọi bà viện trưởng."

"Được." Cừu Chính Khanh vui mừng nhìn tiểu Hàn đi. Doãn Đình có phải là cùng bà viện trưởng ở chung một chỗ, đứa bé ngã xuống, cho nên bọn họ cùng đứa bé đang ở bên trong sao?

Lúc này cục đá nhỏ nói: "Chú Đứng đấy, mới vừa rồi chị Đinh Đinh cũng mang cho chúng cháu thức ăn đó. Còn có bư thiếp mới nữa." Cục đá nhỏ vừa nói vừa từ trong túi tiền bảo bối lấy bư thiếp ra.

Cừu Chính Khanh ngồi chồm hóm xuống, nghiêm túc nghe cục đá nhỏ nói chuyện. Cục đá nhỏ khoe khoang còn cho Cừu Chính Khanh nhìn, nói cho anh biết đây là ở đâu kia là ở đâu. "Chị Đinh Đinh đi địa phương mới, cho nên chúng cháu mới có bư thiếp."

Cừu Chính Khanh ngẩn ngơ: "Các cháu bán bư thiếp là do chị Đinh Đinh làm cho sao?"

"Đúng ạ!" Cục đá nhỏ gật đầu: "Bư thiếp này là chị Đinh Đinh đi qua địa phương đó. Chị nói chúng cháu bây giờ còn nhỏ tuổi, không đi được, chờ chúng cháu trưởng thành, đọc sách hay, có bản lĩnh, cũng có thể đi. Từng địa phương đều có nhiều điều tốt đẹp, cũng nên đi xem một chút. Hiện tại chị ghi chép lại những địa phương kia trước, để cho chúng cháu không không ra khỏi cửa cũng có thể thấy được. Là bác Doãn tìm nhà máy in giúp chúng cháu in, chúng cháu đều đi thăm qua rồi. Thì ra là bư thiếp là in ra như thế này. In ra rồi, có thể bán lấy tiền, sau đó mang tiền cho những người bạn nhỏ trong núi, các bạn ấy không đói bụng rồi có thể đọc sách. Sau đó có một ngày, chúng cháu đều trưởng thành, có lẽ sẽ ở một nơi nào đó trên bư thiếp gặp nhau, mặc dù chúng cháu có thể không nhận ra nhau, nhưng chúng cháu cũng sẽ rất vui vẻ."

Nghe có chút ngây ngô, nhưng Cừu Chính Khanh lại cảm thấy rất cảm động. Anh ôm cục đá nhỏ: "Sẽ thực hiện được. Chờ cháu trưởng thành, cháu có thể đi thật nhiều địa phương mà cháu muốn."

Cục đá nhỏ hí hí cười: "Cháu cũng nghĩ như vậy."

Cừu Chính Khanh lại nhìn không được ôm chặt cô bé, nét mặt cùng giọng nói, tựa như tiểu Doãn Đình.

"Chị Đinh Đinh đâu?" Cừu Chính Khanh hỏi.

"Chị mới vừa đi rồi."

Cừu Chính Khanh sững sờ, đi rồi?

"Chị cùng chúng cháu nhảy dây đó, sau đó lại nhận điện thoại. Sau đó tiểu Băng bị ngã, chị Đinh Đinh cùng bà viện trưởng mang tiểu Băng đi bôi thuốc, sau đó chị Đinh Đinh liền rời đi."

Không ngờ lại đi nhanh như vậy. Cừu Chính Khanh cảm thấy có chút thất vọng. Anh cảm thấy đây giống như là giải câu đố nhưng không đoán trúng nên thất vọng. Tiểu Hàn cùng bà viện trưởng tới, Cừu Chính Khanh chuyển hai thùng quả táo cùng quả nho xuống giao cho bà, sau đó tạm biệt.

Cục đá nhỏ cùng tiểu Hàn lưu luyến không rời đưa mắt nhìn anh. Cừ Chính Khanh nói với tiểu Hàn: "Cố gắng đọc sách nhiều lên, chú đồng ý rồi, chú không có quên. Cháu cũng đừng quên, phải cố gắng thi lên đại học."

Tiểu Hàn nghe xong rất hưng phấn, dùng sức gật đầu. Cục đá nhỏ hỏi Cừ Chính Khanh: "Chú Đứng đắn, chú đi qua nhiều địa phương, chú có lưu lại trên bưu thiếp không?"

Cừ Chính Khanh không khỏi cảm thấy xấu hổ: "Chú đi rất ít địa phương." Đi công tác là chuyện thường, đi qua các quốc gia cùng thành phố cũng không ít, nhưng chưa từng có du lịch. Cần thận suy nghĩ một chút, thật vẫn chưa từng có đi du lịch. Trừ phi khách hàng dẫn bọn anh đi thăm quan một số nơi, nhưng là cũng rất ít, bởi vì phải nói chuyện rất nhiều, bàn bạc hợp đồng, đánh nhanh thắng nhanh. Coi như du lịch, trong đầu của anh cũng toàn là công việc.

"Không sao." Cục đá nhỏ an ủi anh, "Sẽ có cơ hội. Chị Đinh Đình nói, chắc chắn sẽ có cơ hội, chú chờ nán lòng."

Cừ Chính Khanh bật cười, thật đúng là phiên bản tiểu Doãn Đình mà.

Cừ Chính Khanh rời đi, trở về nhà. Hôm nay lại không có chuyện gì làm, ngày nghỉ nhanh qua một chút để anh đi làm thôi. Anh cần công việc, không làm việc cảm thấy thật khó chịu.

Nhàm chán lại lên Microblogging, cư nhiên thấy được Doãn Đình online.

"Tại sao sao lại sáng như vậy? Mọi người cho rằng nó sẽ sáng lên? Thật ra thì nó sẽ không. Mọi người cho rằng nó sẽ không? Thật ra thì nó sẽ! Chỉ cần nó tìm đúng góc độ rồi, sẽ khiến mọi người thấy được nó sáng loáng."

Thấy lộn xộn lại giống như có chút hợp lý.

Cừ Chính Khanh cảm thấy Microblogging hơn hai vạn người theo dõi của cô chắc loạn thất bát tao lên rồi.

Sau đó anh nhìn thấy phía dưới Microblogging của Doãn Đình lại hiển thị vị trí của cô. Cái phố kia, chỗ đó là quán bar của anh cô.

Người này, rõ ràng đã nói với cô bao nhiêu lần rồi không nên như vậy mà cô nàng cứ vô tư không phòng bị gì hết, những tin tức này ở trên web dễ dàng gây ra rắc rối cho cô. Cừ Chính Khanh rất không vui vẻ. Anh ngồi ngầy người một hồi, cảm giác mình cần phải uống một ly rượu. Mọi người nói cũng đúng, quả thật nên phóng túng một chút. Cuộc sống anh không thể cứ vĩnh viễn hai điểm tạo thành một đường thẳng, công ty —— nhà, nhà —— công ty. Anh chưa bao giờ đi quán bar vui chơi, nhớ lúc mới quen Doãn Đình nghe được cô nói anh như vậy, lộ ra vẻ mặt rất nghiêm túc. Giống như là, ừ, phải hình dung như thế nào nhỉ, đồng tình?

Tóm lại, hiện tại anh quyết định phải đi ra ngoài giải trí mới được. Chỗ khác không biết, đến quán bar của Doãn Thực xem sao.

Nói đi là đi.

Đến quán bar, Cừ Chính Khanh có chút bất ngờ, không ngờ buôn bán tốt như thế, khu vực trung tâm đầy người. Uống rượu, nói đùa, chơi trò chơi, đối với Cừ Chính Khanh mà nói chỗ đó quá ồn ào. Cũng may quán bar này vẫn còn lớn, thân hình cao lớn đi vào nhìn một vòng, không nhìn thấy Doãn Đình. Thật sự là quá ồn, anh không thích, đang muốn bỏ cuộc nửa đường, lại nghe được có người gọi anh: "Cừ tổng."

Là một giọng nam. Quay đầu nhìn lại, là Doãn Thực.

Cừ Chính Khanh nở nụ cười đáp lễ, nhìn xung quanh Doãn Thực một chút, cũng không thấy Doãn Đình.

"Cừ tổng tới chơi sao?" Doãn Thực toét miệng cười, Cừ Chính Khanh cảm thấy anh em bọn họ cười lên rất giống nhau. Anh có chút do dự nên nói như thế nào, phải nói là tới chơi, khẳng định Doãn Thực sẽ tìm một chỗ cho anh, nhưng ở đây thật sự quá ồn, anh muốn đi về cho xong.

Lúc này bỗng nhiên có người gọi "Cừ tổng".

Giọng nữ, nhưng không phải Doãn Đình.

Cừ Chính Khanh quay đầu lại nhìn, thấy đồng nghiệp cũ mấy năm trước Chung Xảo, cô hướng anh vẫy tay, dáng vẻ rất cao hứng, trên bàn cô ấy còn có một cô gái khác.

Doãn Thực cười cười: "Là hẹn bạn hả, chúc chơi vui vẻ."

Cừ Chính Khanh hết biện pháp rồi, cười gật đầu cảm ơn, Triệu Chung Xảo bên kia chạy tới.

"Thật là khéo." Chung Xảo mặt có chút hồng, "Tôi đang nhắc tới anh với bạn bè, không ngờ gặp được anh ở đây."

"Đã lâu không gặp." Cừ Chính Khanh lễ phép chào hỏi.

"Đi một mình sao?" Bạn bè Chung Xảo rất nhiệt tình, còn cười liếc nhìn Chung Xảo một cái, sau đó nói: "Mau tới ngồi, chỗ chúng tôi còn ghế trống này."

Chung Xảo vỗ vai người bạn của cô, chỉ là cùng phụ họa, muốn mời Cừ Chính Khanh ngồi.

Cừ Chính Khanh không thể quay đầu bước đi, đành phải ngồi xuống. Chỉ là nụ cười cùng vẻ mặt hai người này làm anh cảm thấy có một chút xú lúng túng. Câu nói kia của Doãn Đình là thế nào nhỉ? Giỏi phát hiện tình yêu bằng mắt. Anh hôm nay bị dính đến dây tơ hồng, cũng bắt đầu thấy nhạy cảm rồi.

Ừ, nhất định là do tác dụng của dây tơ hồng kia rồi. Làm anh có cảm giác là lạ.

Nhớ năm đó anh đổi chỗ công tác đến Vĩnh Khai trước, Chung Xảo cũng vừa vào công ty không lâu, chưa quen nghiệp vụ, thường nhờ anh chỉ dạy. Vừa bắt đầu anh rất khen ngợi sự chăm chỉ cố gắng của cô, rất nghiêm túc chỉ bảo cô, bọn họ dần trở nên gần gũi. Sau đó anh phát hiện Chung Xảo đối với anh có chút quá tốt, như hay mang bữa ăn sáng cho anh, cơm trưa kiểu Trung Quốc cũng chờ anh ăn chung, tan việc nhìn anh có làm thêm không... Lúc ấy anh căn bản không muốn tìm đối tượng yêu đương, cũng không muốn lãng phí thời gian, chỉ muốn làm việc thật tốt đạt được nhiều thành tích, cho nên đối với tâm tư của Chung Xảo làm như không thấy, giữ vững khoảng cách. Sau anh lại đổi chỗ công tác khác, hai người tự nhiên cũng mất liên lạc liên xa cách.

"Chúng tôi đang nói đến anh." Cô gái bạn Chung Xảo nói: "Chung Xảo nói năm đó nó thầm mến anh, tích cực ra ám hiệu, nhưng anh đều không tiếp nhận. Sau lại anh chuyển chỗ làm khác, cứ như vậy xa cách. Thời gian trước nó còn thấy anh ở trên tạp chí kinh tế tài chính, đang ngồi cảm thán duyên phận không đủ, kết quả anh liền xuất hiện."

Cô bạn kia đang nói, Doãn Thực đi tới, chờ cô ấy nói xong, đem ba chai bia cùng một đĩa cá mực bày trên bàn, nói: "Ông chủ chiêu đãi."

Chung Xảo cùng cô gái kia bất ngờ, Doãn Thực cười cười với Cừ Chính Khanh, ý bảo là bởi vì Cừ Chính Khanh mới chiêu đãi. Làm cho Cừ Chính Khanh thật ngại. Doãn Thực đi rồi. Chung Xảo cùng cô bạn nói mấy câu không ngờ Cừ Chính Khanh cùng ông chủ quán bar này là bạn bè a, đề tài lại kéo trở về chuyện năm đó.

Cô bạn kia có lẽ là uống đến hưng phấn, cộng thêm nói đến thầm mến người đàn ông đã lâu mà anh ta liền xuất hiện làm cô ấy thật vui mừng, cho nên một mực nói Cừ Chính Khanh cùng Chung Xảo thật hữu duyên a. Làm cho Chung Xảo thấy ngượng ngạo. Nhưng cô cũng chưa một chút hi vọng, cố ý nói: "Cậu đừng ồn ào nữa, Cừ tổng có thể có bạn gái rồi."

"Đúng vậy." Cừ Chính Khanh nói. Từ trước đến giờ anh rất ít cười lúc nào mặt mày cũng nghiêm túc, hai chữ này khiến cả hai cô cùng sững sốt.

Cừ Chính Khanh khách sáo mỉm cười nói: "Cho nên thật xin lỗi, thật sự bỏ lỡ rồi." Uyển chuyển như vậy đủ lễ phép chứ?

Cô bạn kia thời rất lúng túng, Chung Xảo cũng không biết nói cái gì cho phải, đành nói một câu: "Cừ tổng vẫn còn ở Vĩnh Khai chứ?"

"Đúng vậy." Cừ Chính Khanh tiếp tục khách sáo mỉm cười, sau đó nói: "Tôi tới đây tìm bạn, kết quả không thấy cô ấy ở đây. Tôi còn có chuyện đi trước. Thật xin lỗi."

Cả hai cũng cũng nghiêm chỉnh, ngượng ngừng đáp.

Cừ Chính Khanh trước khi đi tìm Doãn Thực nói vài lời, làm bộ vô tình hỏi Doãn Đình có ở đây không. Nhưng anh vừa mới chuyển đi vài bước, liền nghe được điện thoại di động Doãn Thực kêu, anh lập tức nhận: "Thế nào?"

Cừ Chính Khanh đi chậm lại, trực giác nghĩ chắc là Doãn Đình gọi điện tới.

"Em làm rơi chìa khóa ở đây? Làm sao có thể? Túi xách em ở chỗ này đâu có mở ra. Hơn nữa cũng sẽ không lấy cái chìa khóa kia ra."

Nhất định là Doãn Đình, cô nàng vô tâm này.

"Nhất định là lúc em đổi xách tay bỏ quên chìa khóa rồi, cho nên không phải rơi chỗ anh, chắc là bên trong nhà rồi. Không cần thận gì hết, đáng đời bị nhốt bên ngoài". "Được rồi, chờ anh về mở cửa." Doãn Thực vẫn còn nói chuyện điện thoại, Cừ Chính Khanh lại tiếp tục đi ra ngoài.

Chắc chắn mới vừa rồi Doãn Đình đúng là ở đây.

Thật là kỳ quái, trước kia khi đến chỗ nào đều có thể gặp được cô, kể từ khi xóa tấm hình chụp bầu trời đêm đầy sao, đến chỗ nào đều không gặp được cô.

Cừ Chính Khanh cảm thấy phiền não, anh cần công việc, anh thật không thích nghỉ lễ.

Một ngày sau đó, ngày nghỉ kết thúc.

Cừ Chính Khanh chợt cảm thấy tinh thần phấn chấn, thoải mái trở lại phòng làm việc.

Chỉ là Tần Vũ Phi còn chưa đi làm lại. Nói cách khác, sẽ không có cô bạn kia của Tần Vũ Phi tới công ty tìm cô.

Cừ Chính Khanh đi làm ngày đó hai lần lên Microblogging kiểm tra xem, nhưng chẳng thấy ai giành ghế sô pha. Người theo dõi Microblogging của anh giảm đi, xem ra trước kia là qua loa kết bạn với anh giờ nhận thấy phong cách của anh, phát hiện không phải kiểu thích bán buôn bát quái, vì vậy liền bỏ đi.

Cừu Chính Khanh không thêm đề ý. Anh cảm thấy cuộc sống của anh lại khôi phục bình thường rồi.

Chỉ là anh có chút trở nên thích Microblogging mà thôi.

Nhưng là, anh không vô tình gặp được Doãn Đình nữa.

Cuộc sống của anh như cũ là hai điểm tạo thành một đường thẳng. Công ty —— nhà, nhà —— công ty. Một tuần hai lần tập thể dục, một lần đi siêu thị mua đồ, bảy ngày công việc.

Chỉ là cũng là có một chút biến hóa. Anh phát hiện mình sinh ra hứng thú đối với chụp ảnh. Anh nghĩ nên mua một cái máy chụp hình. Anh cuối cùng cũng thấy trên Microblogging của Doãn Đình có đăng hình, mỗi tấm đều rất đẹp, luôn có người ở phía dưới hỏi cô chụp bằng gì, chụp như thế nào. Microblogging của cô có rất nhiều tin nhắn, cô cần bán chỉ trả lời một số bạn bè cô định mà thôi. Cừu Chính Khanh cũng muốn biết cô chụp như thế nào, dùng máy chụp hình loại gì. Nhưng anh không nhắn tin lại trên Microblogging của cô, cũng không thấy cô nhắn tin cho anh, anh cũng không gọi điện thoại cho cô.

Anh không biết vì sao a, một chuyện rất đơn giản, nhưng anh không biết phải làm thế nào.

Tháng mười rất nhanh chóng trôi qua. Tần Vũ Phi cùng Cố Anh Kiệt hình như đã làm lành với nhau. Cô đi làm lại bình thường, cả người rõ ràng vui vẻ hơn nhiều. Cừu Chính Khanh biết chắc Doãn Đình làm trung gian một mực ra sức giúp bọn họ, cô giống như thiên sứ thích xen vào chuyện của người khác.

Chỉ là cô vẫn không có tới phòng làm việc tìm Tần Vũ Phi, mà anh lại hai điểm tạo thành một đường thẳng. Công ty —— nhà, nhà —— công ty không có cơ hội vô tình gặp được cô.

Thăm Giai Kỳ lại tới hẹn anh, anh lấy lý do công việc cực tuyệt. Mao Tuệ châu trở về nước, ở trên mạng nhắn tin chào hỏi anh, nói cô có công chuyện gấp hẹn gặp anh lần sau. Sau đó không còn tin tức cô nữa.

Cho nên anh vẫn không có hẹn hò, không có hẹn hò cũng chưa cơ hội vô tình gặp được.

Thứ bảy ngày 25 tháng 10 nào đó. Cố Anh Kiệt cùng Tần Vũ Phi yêu thương say đắm kia hào hứng muốn mở Par-ty, nói muốn mời bạn tốt đến chung vui. Cừu Chính Khanh biết là ngày nào mở yến tiệc, lúc Tần Vũ Phi đi qua trước mặt anh, vừa đúng nhận được điện thoại xác nhận thời gian với ai đó, cô ở trong điện thoại hi hi ha ha nói qua chuyện Par-ty. Sau khi cúp điện thoại, thấy Cừu Chính Khanh nhìn cô, Tần Vũ Phi tròn mắt: "Thì sao, dù gì anh cũng không có hứng thú."

"Tôi làm gì không có hứng thú."

"Vậy anh có đi không?"

"Đi."

Tần Vũ Phi nhìn anh như nhìn quý, sau đó bỏ lại một câu: "Nhớ đến trước khi tiệc tàn."

Sau đó Cừu Chính Khanh đi.

Anh vừa vào phòng tiệc, liền thấy Doãn Đình.

Cô đang khiêu vũ cùng Cố Anh Kiệt.

Không phải Tần Vũ Phi cùng Cố Anh Kiệt yêu thương mở Par-ty sao? Doãn Đình làm loạn cái gì? Mau trả lại vai nam chính cho nhà người ta!

Doãn Đình trên mặt cười ngọt ngào, không một chút cảm giác mình không đứng chỗ nào. Cô cùng Cố Anh Kiệt đi chuyển mấy vòng, đi ngang qua bên cạnh Cừu Chính Khanh, nhưng là không nhìn thấy anh. Cừu Chính Khanh cứ đứng yên lặng như vậy, cách gần đó, có thể nghe được Doãn Đình cùng Cố Anh Kiệt nói chuyện.

Cô đang khoe khoang mình là bà mối, Cố Anh Kiệt cùng Tần Vũ Phi quen biết là nhờ cô.

"Đúng vậy a, cô là thiên sứ." Cố Anh Kiệt khen nài.

"Thiên sứ không có bạn trai." Doãn Đình ủ rũ đáp lại.

Cố Anh Kiệt cười ha ha: "Bạn thân tôi hôm nay đều tới, cô nhiệt tình chọn đi, ấn tượng ai nói cho tôi biết, nếu đôi phương chưa có bạn gái, tôi sẽ giới thiệu cho cô."

Doãn Đình cười rất thỏa mãn, Cừu Chính Khanh cảm thấy nét mặt của cô vô cùng đáng yêu. Rốt cuộc cô cùng Cố Anh Kiệt cũng nhảy xong, cô đứng ở sân nhảy bên nhìn khắp nơi, vẫn không có nhìn đến anh. Lúc này điệu nhạc nhẹ nhàng vang lên, cô lắc đầu theo giai điệu, dưới chân còn đong đưa theo, làn váy theo động tác của nàng nhẹ nhàng đung đưa rất xinh đẹp.

Cừu Chính Khanh nhớ tới âm thanh vang dội của cô: "Xin anh đứng gần một chút!"

Anh mới muốn cô đứng đắn một chút, xem cô một chút kia, đáng đứng không ra gì còn gật gù hả hê.

Xin cô đứng đắn một chút, chỉ cần nghiêm chỉnh một chút xú là tốt rồi. Như vậy anh mới sẽ không cảm thấy.

Cảm thấy cái gì chứ ?

"Cừu tổng đại nhân!" Doãn Đình nhìn thấy anh rồi.

Trên mặt cô tràn ra nụ cười làm anh thấy giống như bầu trời đầy sao.

Sao tại sao sáng như vậy?

"Anh tới vừa đúng lúc a, giúp tôi chọn một anh chàng thích hợp đi." Doãn Đình chạy tới nói với anh.

Cừu Chính Khanh nhìn cô chăm chăm: "Tôi chỉ biết nhìn cổ phiếu thôi."

"Cái này đủ rồi."

"Gần đây thị trường chứng khoán âm ỉ, không phải thời cơ xuất kích."

"."

Cừu Chính Khanh thấy mặt của Doãn Đình như quả bóng xì hơi, nhất thời khiến anh cảm thấy buồn cười.

Doãn Đình phát tay một cái với anh: "Thôi, anh cứ tiếp tục nghiên cứu cổ phiếu đi. Hẹn gặp lại." Sau đó cô liền rời đi.

Cừu Chính Khanh không cười được nữa, không phải đâu cô nương, cô không phải là vẫn rất hài hước sao?

Gặp lại? ! Bọn họ thật vất vả và mới gặp nhau!

Cừu Chính Khanh chợt bị chính mình hù dọa, làm sao anh lại cảm thấy anh với cô vất vả lắm mới gặp được. Bọn họ lại không quan hệ, không thấy cũng không quan hệ.

Thật vất vả —— đây là một từ ngữ thật sâu sắc.

Doãn Đình đi vài mét chợt quay đầu lại: "Anh không đi sao? Tôi dẫn anh đi ăn ngon."

Cho nên "Gặp lại" của anh khác với "Gặp lại" của cô sao?

Cừu Chính Khanh kinh ngạc. Cô vốn là lộn xộn lung tung như vậy, thế nhưng anh lại cảm thấy không sao.

Dĩ nhiên không sao, cô cũng không phải là nhân viên của anh.

Doãn Đình cười một tiếng với anh: "Làm gì mà ngăn người ra vậy, có đi hay không?"

Cừu Chính Khanh chân không tự chủ được đi theo cô.

Tại sao sao lại sáng như vậy!

Cừu Chính Khanh giống như đã hiểu một chút.

Bạn đang đọc truyện *Xin Anh Đứng Dắn Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Doãn Đình mang theo Cừu Chính Khanh đi bàn ăn kia, nói cho anh biết cái này ăn ngon, cái này bình thường, cái này cô không thích nhưng xem khẩu vị của anh. Còn nói anh đến muộn, khẳng định là đói bụng. Cô nói liên miên cần nhân, mà anh im lặng giả vờ ăn uống.

Phát hiện nhỏ vừa rồi, làm cho anh khiếp sợ một chút.

Đối tượng lý tưởng của anh, tuyệt đối không phải kiểu giống như Doãn Đình. Biểu hiện phản ứng của đồng nghiệp đối với quan hệ của anh cùng Doãn

Đình suy đoán, anh còn cảm thấy hoang đường. Thậm chí anh nghĩ tới anh cùng Doãn Đình hai người tuyệt đối là không thích hợp xếp hạng đối tượng trướcmurì.

Nhưng mà vừa rồi tìm anh đập cùng với cảm giác, lại lộ ra một tin tức với anh.

Có lẽ chính là ảo giác. Anh tìm cớ.

Bởi vì anh đối với chuyện hôn nhân này có mong đợi, mà cùng với mấy lần đồng nghiệp đều ở đây làm không khí ồn ào lên chuyện anh với Doãn Đình, cho nên anh bị ảnh hưởng. Cừu Chính Khanh cho thức ăn vào miệng, trong lòng tính toán.

Anh cùng Doãn Đình không thích hợp, anh tuyệt đối xác nhận điểm này.

Hứng thú yêu thích chức nghiệp chuyên nghiệp đi cùng phong cách đều hoàn toàn không giống nhau. Hiện tại không thường gặp mặt, không có tiếp xúc gì, cho nên coi như ở chung hòa hợp. Nếu là thật sự ở chung giống người yêu, cô sẽ ngại anh buồn chán, mà anh ngại cô ảm ỉ.

Là như vậy đi?

Theo lẽ thường mà nói, nếu cô ngại anh buồn, vẫn sẽ nói chuyện vẫn sẽ yêu cầu anh không cần buồn, như vậy cô sẽ thật ảm ỉ. Mâu thuẫn bình thường đều sinh ra như vậy.

Cô là người quá nhiệt tình, cho nên không đủ lý tính. Từ việc từ trước đến giờ cô với ai cũng quen thuộc có thể nhìn ra. Cô không có lý tính, vậy anh sẽ có phiền toái. Anh không có quá nhiều thời gian cùng tinh lực đi xử lý cảm xúc của một nửa kia. Công tác của anh bẽ bộn nhiều việc, mà cô thật nhàn. Từ việc cô thường thường về sớm không làm việc đến tìm Tần Vũ Phi thì biết, nếu cô yêu đương, nhất định là bạn gái thật dính người, mà anh không có thời gian cùng tinh lực.....

Tóm lại, dù sao bọn họ thật sự không thích hợp.

Hơn nữa nói trở lại. Anh phân tích phán đoán những điều này là lãng phí thời gian, thật ra hoàn toàn không cần băn khoăn nhiều lắm, chỉ cần một cái là có thể giải quyết ý đồ của đơn đặt hàng này – Doãn Đình không có khả năng sẽ thích anh. Cho nên thật sự không cần lo lắng.

Cô thích là kiểu như Cổ Anh Kiệt kia, dịu dàng tiêu sái, thương hoa tiếc ngọc, có thể nói là bạch mã vương tử. Loại hình như bọn họ mới là cùng một quốc gia.

Cho nên Doãn Đình đối với anh không hề có ý khác. Từ thái độ cùng ánh mắt của cô nhìn anh là có thể thấy được.

Cừu Chính Khanh nhìn về phía Doãn Đình, vừa thấy đã giật mình. Cô nàng Thiên Sứ đang nghiêm túc theo dõi anh.

“Vì sao anh ăn cái gì cũng thấy trầm tư? Cái này ăn ngon hay không ăn được vì sao phải cân nhắc thưởng thức sâu như vậy?”

Cừu Chính Khanh lấy lại bình tĩnh, đáp: “Không phải, tôi vừa rồi suy nghĩ một hạng mục khả thi.”

Mặt Doãn Đình sụp xuống: “Vậy cuối cùng khối sườn lợn rán này ăn ngon hay là không thể ăn đây?”

“Ăn ngon.” Cừu Chính Khanh lại gấp một khối, tỏ vẻ chứng minh.

Doãn Đình rất vui vẻ: “Vậy hệ thống vị giác của anh cùng một loại với tôi.”

Phải không? Cái này có gì phải vui vẻ. Rất nhiều người cùng thích ăn này nọ giống nhau. Cừu Chính Khanh bắt đầu ăn tiên tuyết cá trong đĩa, đó cũng là vừa rồi Doãn Đình hết sức giới thiệu. Sau đó anh chú ý thấy Doãn Đình vẫn luôn nhìn anh.

“Em cũng không thể không nhìn tôi chăm chăm?” Anh lễ phép hỏi. Cô nhìn anh sẽ làm anh có nhiều suy nghĩ, mà anh cảm thấy những ý tưởng kia đều không cần thiết.

Doãn Đình chau mày, đôi mắt thật to. “Tôi chỉ muốn xem có phải anh cũng thích ăn món này. Không nhìn thì không nhìn.” Cô thật sự xoay người sang hướng khác xem sàn nhảy, miệng lầu bầu: “Thì ra là ăn cái gì cũng sẽ xấu hổ.”

Ai xấu hổ! Cừu Chính Khanh há to nhét thịt bò vào miệng, để tránh mình nhìn không được phán bác cô. Như vậy sẽ rất trẻ con.

“Tiểu Đình!” Có người trang điểm xinh đẹp đi tới.

Thẩm Giai Kỳ.

Đi đến trước mặt phát hiện ra Cừu Chính Khanh, vui vẻ tiếp đón: “Cừu tổng, anh đã ở đây.”

Cừu Chính Khanh nhét vào miệng quá nhiều, còn chưa có nuốt xuống, chật vật chỉ có thể gật gật đầu đáp lại. Thẩm Giai Kỳ cười cười, chuyển hướng Doãn Đình. “Tiểu Đình, cậu nhìn thấy Will không? Anh ta dẫn bạn gái đến đây.”

“Thấy được rồi, chúng tôi còn chào hỏi.”

“Khi đó anh ta từ chối cậu thật dứt khoát, nhưng hiện tại lại tìm bạn gái hoàn toàn giống như cậu.” Thẩm Giai Kỳ cố ý.

Doãn Đình nhếch miệng giả cười với cô, sau đó xoay người đến bàn ăn: “Tôi muốn ăn cái gì đó.”

“Làm sao?” Thẩm Giai Kỳ còn muốn trêu chọc cô, “Cậu không cảm thấy sao, đừng cả ngày ăn ăn, trở nên béo làm sao theo đuổi nam sinh.”

“Cậu rất phiền, tôi muốn ăn là tỏ vẻ không muốn để ý đến cậu. Hàm ý có chiều sâu như thế cậu nhất định phải hiểu được.” Doãn Đình nói.

“Có thể hiểu được nhưng không tiếp thu.” Thẩm Giai Kỳ cười hi hi, nắm vai Doãn Đình náo loạn. “Còn có Hứa thiếu cũng tới, anh ấy không mang bạn gái, cậu muốn thử lại một lần hay không?”

Doãn Đình tròn mắt liếc cô ấy một cái.

Thẩm Giai Kỳ xoa bóp mặt cô: “Mặt của cậu phải cười thật đẹp.”

“Không buồn cười.” Doãn Đình đẩy tay cô ấy ra.

“Một phòng có vài đối tượng cậu thắm mến theo đuổi chưa được, loại tình huống này thật là buồn cười.”

“Không buồn cười.” Doãn Đình lại tròn mắt liếc cô ấy một cái.

“Tôi cũng hiểu được không buồn cười.” Một giọng nam chen vào. Là Cừ Chính Khanh, anh thật sự nhìn không được. Thẩm Giai Kỳ như vậy thật sự đáng ghét.

Doãn Đình cùng Thẩm Giai Kỳ đều kinh ngạc quay đầu nhìn anh. Cừ Chính Khanh nghiêm trang buông đĩa, cầm lấy khăn giấy lau miệng, sau đó hỏi Doãn Đình: “Muốn khiêu vũ không?”

“Được, được.” Doãn Đình một vừa đồng ý vừa gấp thức ăn vào đĩa, sau đó nhét đĩa vào tay Thẩm Giai Kỳ: “Không cần cảm ơn, phải ăn hết, lãng phí đồ ăn thật xấu hổ. Ăn béo một chút mới theo đuổi được nam sinh.” Cô nói xong làm mặt quỷ với Thẩm Giai Kỳ, sau đó kéo Cừ Chính Khanh đi vào sà n nhảy.

Cừ Chính Khanh thừa dịp bắt đầu bước đi quay đầu nhìn Thẩm Giai Kỳ, dường như cô cũng không tức giận, tuy rằng có nhìn chằm chằm theo hai người, còn thật sự ăn hết đồ trên đĩa.

“Hai người là bạn?” Anh diu Doãn Đình xoay một vòng.

“Đúng vậy. Anh đừng thấy cô ấy nói chuyện kẹp thương mang gậy, thật ra con người không xấu. Chính là thích chọc vào vết sẹo người ta tìm niềm vui, vào lúc này có vẻ đáng ghét.”

“Phải không?” Bạn bè như vậy nếu đổi là anh đã dứt khoát sớm trở mặt tuyệt giao. Tình hữu nghị của phụ nữ anh quả thật không hiểu lắm.

“Cảm ơn anh.”

“Ừ.” Cừ Chính Khanh gạt đầu nhận lòng biết ơn này. Anh giúp cô giải vây, quả thật nhận được lời cảm ơn này.

“Nhưng mà tôi quên anh khiêu vũ giống như cộc gỗ.” Ngụ ý là nếu cô nhớ chuyện này cũng sẽ không đồng ý khiêu vũ với anh sao?

“.....” Thiên Sư đầu sẽ chọc vào khuyết điểm của người khác như vậy? Vừa phê bình người khác xong, chính cô lại như vậy. Cừ Chính Khanh tức giận: “Đa tạ lời bình của cô.”

Doãn Đình cười hi hi, nhỏ giọng nói: “Chúng ta đổi nơi khác nhảy.” Cô dẫn anh, xoay vài vòng, xoay đến bên ngoài lối đi dài. “Tốt rồi, nơi này không có người xem, anh cũng sẽ không khấn trương. Tôi nói với anh, càng khấn trương càng không nhảy được, thả lỏng chút.”

Anh khấn trương sao? Vừa rồi anh cũng đã quên chuyện mình khiêu vũ giống cộc gỗ. Anh trầm nghĩ giúp Doãn Đình tìm bậc thang xuống, cũng không muốn làm cho Thẩm Giai Kỳ khó coi. Cho nên anh cũng không khấn trương vì khiêu vũ.

“Đến, đến, chúng ta bắt đầu một lần nữa. Tôi dạy cho anh.” Doãn Đình một lần nữa để tay anh lên hông mình, tay kia thì để trong lòng bàn tay của anh. Sau đó cô hỏi anh: “Anh có biết yếu điểm thứ nhất của kỹ xảo khiêu vũ là gì không?”

“Là cái gì?” Trước đây khi anh đi học đóng học phí thầy giáo đã nói qua, anh nhớ rất nhanh, nhưng hiện tại nhìn ánh mắt của cô, anh đã quên.

“Chính là không cần ngại mình nhảy không tốt. Anh không thêm để ý, cũng sẽ không khấn trương.”

“Tôi không có ngại chính mình.” Anh nói đúng lời nói thật. Muốn ngại cũng là người khác ngại, anh làm sao ngại chính mình. Nói như vậy sau khi mời anh khiêu vũ một lần, bạn nhảy cũng sẽ không mời anh lần thứ hai, như vậy thật bớt việc, anh vừa lòng với kỹ thuật khiêu vũ của mình.

Doãn Đình cong khoe miệng với anh một cái biểu tình “Biết là anh sẽ mạnh miệng.” “Nhưng là hiện tại anh thật khấn trương.” Cô chọc thủng anh. “Anh

xem cánh tay của anh cứng邦邦.” Cô vỗ vỗ cánh tay anh đỡ ở hông. “Lòng bàn tay anh cũng rất nóng.” Cô xoa bóp cái tay anh đang nắm tay cô. Vì thế anh càng khấn trương. Hông của cô rất nhỏ, tay rất nhỏ, trên người còn có mùi nước hoa nhàn nhạt. Thế mà anh, muốn ôm cô gần hơn một chút. Việc lớn không ổn.

Doãn Đình nhìn về mặt của anh: “Được rồi, thật ra anh cũng không muốn khiêu vũ, đúng không?”

Cừ Chính Khanh gật gù đầu.

“Vậy không nhảy.” Doãn Đình lui ra phía sau từng bước, rồi khỏi phạm vi cánh tay của anh. “Chuyện không muốn làm sẽ không phải làm. Ít nhất chuyện khiêu vũ này là có thể. Tôi không biết, còn lỗi anh đến, thật xin lỗi.”

“Không phải. Tôi chỉ là.....” Dưới tay trống trơn, buồn bã như mất. “Tôi lo lắng một hạng mục khó giải quyết, tinh thần có chút không tập trung.”

“À.” Doãn Đình nhìn Cừ Chính Khanh, lại nhìn cửa vườn hoa, cô bỏ lại anh một mình suy tư đại kế sự nghiệp có tính là không lễ phép hay vẫn là sẵn sàng?

“Cố Anh Kiệt nói muốn giới thiệu đối tượng cho em?” Cừ Chính Khanh lại hỏi.

“Đúng vậy. Anh ấy nói bạn tốt của anh ấy đều đến đây, có người hợp mắt liền nói cho anh ấy biết, anh ấy giúp tôi gạt dây giới thiệu một chút.”

“Có sao?” Anh lại hỏi.

Điều này nhắc nhở cô. “Tôi lại đi quan sát một chút anh không ngại chứ?” Như vậy anh suy tư của, cô xem xét của cô, không chậm trễ cả hai.

Anh gật đầu, nhìn cô vui vẻ chạy vào.

Cô nhìn ánh mắt anh, thái độ cô bình thản, cô thật sự, một chút ý tứ với anh đều không có. Cho nên đây mới là đơn đặt hàng không có khả năng hoàn thành, trên quyết sách hẳn nên quyết đoán buông tha, đổi mục tiêu. Cừ Chính Khanh hít sâu một hơi, chính là đơn giản như vậy. Không có gì phiền não.

Anh lấy lại bình tĩnh, sau đó đi vào phòng dự tiệc.

Không nhìn thấy Doãn Đình, không biết cô chạy nơi nào. Thẩm Giai Kỳ ngược lại đi tới nói chuyện: “Loại bữa tiệc giải trí này, không ngờ Cừ tổng sẽ đến.”

“Việc vui của đại tiểu thư cùng Cố thiếu, nên đến đây chúc mừng.” Cừ Chính Khanh trả lời khéo.

Thẩm Giai Kỳ cười ha ha: “Anh nói giống như hôm nay là hôn lễ bọn họ.”

“Ngày hôn lễ lại tham gia một lần.” Cừ Chính Khanh tiếp tục bình tĩnh.

Thẩm Giai Kỳ nhìn anh: “Nếu tôi hẹn Cừ tổng tụ hội riêng một lần, Cừ tổng sẽ vui lòng?”

“Vấn đề này có chút ngại.” Cừ Chính Khanh thản nhiên cười, nghĩ nghĩ, hỏi lại: “Cô muốn khiêu vũ sao?”

Thẩm Giai Kỳ nhìn anh, nhìn một lúc, sau đó lại cười ha ha: “Không cần.” Cô đã cùng anh khiêu vũ qua, biết trình độ của anh, hôm nay tất cả đều là hạ bệ, cô cũng không muốn mất mặt.

“Thật thẳng thắn.” Cừ Chính Khanh khen cô. Cho nên nói Tiểu Đình nghĩ sai rồi, anh thật sự không chê chính mình, anh đối với kỹ thuật nhảy của mình vừa lòng.

Thẩm Giai Kỳ nói: “Phương thức từ chối người khác của Cừ tổng rất mới.”

“Thẩm tổng quá khen.”

Thẩm Giai Kỳ cười ha ha: “Tôi muốn đi tìm tiểu Đình hỏi cô ấy sau khi theo đuổi nam sinh không thành xử lý như thế nào.” Nói xong, cô đứng là đi rồi.

Cừ Chính Khanh nhíu mày, cô ấy sẽ không mượn cơ hội đi trên choker Doãn Đình đi. Khuyết điểm này của cô ấy cũng thật đáng ghét. Anh cũng đi tìm Doãn Đình, tuy rằng Thiên sứ không có duyên với anh nhưng anh cũng không thích người khác bắt nạt cô.

Cừ Chính Khanh dạo qua một vòng, không thấy được Doãn Đình. Sau đó quay lại thấy cô ở trong sân nhảy khiêu vũ cùng một nam sinh. Bọn họ phối hợp rất khá, cô xoay tròn, xoay người dặm chân tại chỗ, mỗi một động tác của bạn nhảy kia đều thoải mái đuổi kịp, tiết tấu vừa vặn. Cừ Chính Khanh nhìn đến nụ cười trên mặt Doãn Đình, anh thích cô cười, nhưng anh cũng không thích người đàn ông kia ôm cô thật chặt.

Anh thật sự không thích loại vận động khiêu vũ này.

Doãn Đình xoay người trên sân nhảy, thấy Cừ Chính Khanh, cô cười với anh. Cừ Chính Khanh cũng cười với cô một cái. Anh còn muốn đi, hoạt động

giải trí quả thật không quá thích hợp với anh.

Đang định đi chào Tần Vũ Phi cùng Cố Anh Kiệt ra về, vũ khúc đã xong. Doãn Đình chạy tới chỗ anh: “Cừu tổng đại nhân.”

Mặt cô đỏ bừng vì vận động, đáng yêu giống như quả táo. Có ít tóc rơi xuống thái dương, có vẻ càng hoạt bát. “Ừ.” Anh trả lời cô, lại cảm thấy tim đập nhanh dần. Anh kiềm chế được, không vén tóc giúp cô.

“Anh định khi nào đi?” Doãn Đình hỏi anh.

“Như thế nào?” Anh quăng ngay ý niệm muốn đi trong đầu.

“Tôi chơi nhiều nhất chỉ còn nửa giờ, tôi đồng ý với ba về sớm một chút. Nhưng mà các cô ấy còn chơi thật lâu. Tôi nghĩ hỏi anh một chút bao giờ thì đi?”

“Tôi có thể đưa em về.” Cừu Chính Khanh sáng khoái đáp ứng. Để cho cô mặc như vậy ngồi taxi anh cũng không thể yên tâm.

Doãn Đình tràn ra nụ cười: “Cảm ơn.” Cười thật ngọt ngào, âm thanh rất ngọt, ngọt đến Cừu Chính Khanh ánh mắt do dự.

“Vậy lúc anh phải đi bảo tôi, tôi đi cùng với anh.” Doãn Đình giao phó.

“Tôi chờ em được rồi.” Chờ lúc cô phải đi rồi đi, phong độ này là phải có.

“Được.” Doãn Đình nói xong chạy mất.

Sau đó, Cừu Chính Khanh vô cùng hối hận. Anh không nên nói anh chờ cô, phong độ cái quỷ gì. Anh nên nói hiện tại nên đi rồi, cho nên cô thu xếp một chút, nhanh theo tôi đi. Kết quả làm bộ hào phóng, anh phải xem Doãn Đình cùng đàn ông khác nhau khiêu vũ, nhảy xong một điệu lại một điệu.

Luôn có người mời cô khiêu vũ. Cừu Chính Khanh có thể hiểu được, bởi vì Doãn Đình thật đáng yêu, cô khiêu vũ nhìn cũng đẹp mắt, giọng nói cô rất êm tai, nói chuyện lại thú vị, mọi người thích cô, anh có thể hiểu được.

Anh cũng thích cô.

Cho nên hiện tại trong lòng anh có chút chua. Giống như ăn trái bưởi chua kia.

Anh đối với hạng mục này, trở nên vô cùng do dự.

Bạn đang đọc truyện *Xin Anh Đứng Đán Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Doãn Đình lại nhảy xong một điệu. Cừu Chính Khanh thật sự nhịn không được nữa, anh đi lên phía trước hỏi cô: "Có đi không?"

"Đi." Doãn Đình vẻ mặt sáng láng, rất có tinh thần. Cô vẫy tay chào tạm biệt mọi người, cùng Cừu Chính Khanh đi tìm Tần Vũ Phi và Cố Anh Kiệt nói lời từ biệt. Trước khi đi cô còn cùng Cố Anh Kiệt thì thăm to nhỏ. Cừu Chính Khanh liếc mắt nhìn Tần Vũ Phi, đại tiểu thư cô cư nhiên không phát uy sao? Phải trông nom quan tâm Cố Anh Kiệt nhà cô chứ, trước mặt người thăm mền mình thì thăm to nhỏ thích hợp sao?

Tần Vũ Phi bình chân như vại, cư nhiên không để ý.

Rốt cuộc Doãn Đình cũng nói xong, chạy tới cùng Cừu Chính Khanh đi ra cửa.

Doãn Đình vẫn còn rất hăng hái, vừa đi vừa ca hát nhảy múa vui vẻ. Cô hỏi Cừu Chính Khanh: "Anh cự tuyệt May à?"

“Cô ấy nói cho cô?”

"Đúng vậy a." Doãn Đình gật đầu một cái: "Tôi theo chúc mừng cô ấy làm cô ấy rất cao hứng."

Cừu Chính Khanh cười lên.

"Cô ấy nói tình yêu tiếp theo chắc chắn sẽ nhanh đến với tôi." Doãn Đình lắc lư đầu: "Anh nói xem sao không có người nào yêu thích tôi đây?"

Cừu Chính Khanh trong lòng giật mình. Làm sao chưa có

Chỉ là Doãn Đình cũng không phải thật đang hỏi anh, cô nói xong câu này liền nhảy nhót chạy đến bên xe Cừ Chính Khanh, chờ anh mở cửa.

Cừ Chính Khanh cảm thấy mình nên nói chút gì, nhưng nhất thời lại không muốn nói. Thương vụ đàm phán này rất quan trọng, nếu không phải biết lợi thế cũng bất lợi của mình, không nên dễ dàng đưa ra kết luận, không định giá cả, không cam kết, để tránh hậu họa về sau. Cho nên Cừ Chính Khanh trầm lặng không lên tiếng, anh mở cửa, nhìn Doãn Đình phấn khởi chui vào xe.

"Lại làm phiền anh rồi. Cảm ơn." Doãn Đình thật đáng yêu vỗ tay nói cảm ơn.

"Đừng khách sáo." Cừ Chính Khanh suy nghĩ hồi lâu chỉ nói được ba chữ này.

Xe chuyển động, anh mở radio, tiếng nhạc nhẹ nhàng phieu đảng vang lên trong xe. Không gian trong xe khá nhỏ, Cừ Chính Khanh có thể cảm nhận được hơi thở của Doãn Đình, sự tồn tại của cô tràn ngập toàn bộ không gian, bao quanh anh. Tư thế lái xe của Cừ Chính Khanh có chút cứng nhắc, cái cảm giác khẩn trương đó lại tới. Giống như lúc đại học đi làm thêm, cái cảm giác căng thẳng khi phỏng vấn.

"Anh cùng Zoe tiểu thư như thế nào?" Doãn Đình đột nhiên hỏi.

"Vẫn bình thường thôi." Cừ Chính Khanh nói thật nhanh, thấy Doãn Đình nhìn anh một cái, háng háng giọng, lần nữa nói: "Cô ấy không phải là bạn gái của tôi." Anh lúc này mới nhớ tới lời nghị kết giao của Mao Tuệ Châu. Mới vừa rồi lo đánh giá đơn đặt hàng hạng mục Thiên Sứ lại quên mất chuyện Mao Tuệ Châu.

Điều kiện của hạng mục thích hợp nhưng anh không muốn ký mà hạng mục điều kiện không thích hợp anh lại rất muốn ký. Đây thật là tình huống trớ trêu mà.

"Anh bây giờ có bạn gái mới rồi, đúng không? Cho nên anh cự tuyệt May?" Doãn Đình lại hỏi.

"Có bạn gái mới?"

"Anh tôi nói anh hẹn bạn bè vào bar anh ấy chơi, hình như là đối tượng anh thăm mền ngày trước."

"Cô ấy thăm mền tôi." Cừ Chính Khanh lập tức giải thích.

Doãn Đình cố ý lờ anh một cái: "Anh thật kiêu ngạo. Làm sao thoát khỏi một cái thành cô ấy thăm mền anh."

"Không phải." Cừ Chính Khanh cứng họng, anh chỉ không muốn cô không hiểu lầm anh thăm mền người khác a. "Sự thật chính là cô ấy thăm mền tôi mà...tôi không có thăm mền cô ấy đâu." Mẹ nó, cái miệng thực ngu ngốc. Nói như vậy càng lộ vẻ kiêu ngạo rồi, thật là không biết xấu hổ.

Doãn Đình bị vẻ mặt anh chọc cười, rõ ràng nói lời rất khí phách, nhưng vẻ mặt anh giống như bị ghen vậy. "Cái này cũng không quan hệ a, quan trọng nhất là hai người ở bên nhau thấy vui vẻ là được. Anh cảm thấy cô ấy so Zoe tiểu thư thích hợp hơn sao? Anh đối với cô ấy còn có cảm giác? Thật hiếu kỳ không biết cô ấy như thế nào."

Cừ Chính Khanh cố gắng kiềm nén, lần nữa bắt đầu giải thích: "Thứ nhất, tôi không có hẹn cô ấy. Tôi đi đến quán bar của anh cô, vừa đứng gặp phải cô ấy. Bạn cô ấy nói đến chuyện cũ, nói cô ấy đã từng thăm mền tôi, sau đó anh cô vừa đứng lúc nghe được. Tôi mấy năm trước đã rời công ty đó chuyển sang làm việc chỗ khác nên chưa hề gặp lại cô ấy, ngày đó chỉ là vô tình gặp nhau thôi. Thứ hai, cô ấy không phải bạn gái tôi, cũng không phải là bạn gái mới, bởi vì tôi còn không có bạn gái cũ lấy đâu ra mà có bạn gái mới. Thứ ba, Zoe rất tốt, nhưng chúng tôi cũng không có kết giao. Là cô ấy đề nghị nhưng tôi còn không có cân nhắc kỹ, cho nên chúng tôi vẫn là bạn bè bình thường."

Oa, làm liền một mạch a. Doãn Đình nháy mắt mấy cái, hai người tùy tiện tâm sự mà thôi, làm gì mà như báo cáo công việc không bằng. Cầu xin anh chỉ nghiêm túc một chút, có cần anh phải nghiêm túc đến vậy không?

"Vậy còn thứ tư thì sao?" Doãn Đình hỏi.

"Cái gì thứ tư?"

"Còn có May đề nghị hẹn hò mà anh cự tuyệt đấy. Đây không phải là thứ tư sao."

Cừ Chính Khanh im lặng, Thẩm Giai Kỳ nháo nhào bái quát với anh cũng không quan hệ, cùng lắm thì đời sống tình cảm của anh thêm chút nhạt nhẽo thôi.

"Còn thứ năm thì sao?"

"Ồ đâu ra thứ năm!" Cừ Chính Khanh thiếu chút nữa nhảy dựng lên. Nếu Doãn Đình mà nói kiểu "Anh có cảm giác với tôi mà sao không nói ra", anh nhất định sẽ rút tay lái mất.

"Không có sao? Chỉ có bốn thôi hả?" Doãn Đình vẻ mặt ngây thơ giúp anh đếm từng cái.

"Ồ đâu ra bốn?"

"Không phải mới vừa đếm bốn cái sao?" Doãn Đình nghiêm túc đếm từng ngón tay: "Zoe tiểu thư, đồng nghiệp cũ thăm mền anh, May. Ah, còn

thiếu ai đây?"

"Không có!" Cừu Chính Khanh tức giận. Cộng thêm cô mới có thể bốn đó, chẳng qua lời này anh không thể nói ra. Không đúng, ba người kia là chuyện gì xảy ra a, trừ Mao Tuệ Châu anh thật sự có nghiêm túc cân nhắc qua, những người khác coi như là người qua đường Giáp Ất Bính Đinh được không?

"Này, mới vừa rồi thế nào mà đếm ra bốn đây?" Doãn Đình hỏi anh

Cừu Chính Khanh cũng không muốn nói, dù sao cũng không phải anh đếm a.

"A, đúng, thì ba." Doãn Đình phục hồi lại tinh thần rồi. "Ba cũng rất nhiều, rất có tố chất làm hoa tâm đại củ cải."

Cừu Chính Khanh không nói lời nào, Thiên sứ này mục đích hạ phạm là để giày vò anh mà, anh hiểu chứ.

"Tình cảm của anh còn rất nhiều rồi rắm nha." Thiên sứ phê bình.

"Cám ơn." Cừu Chính Khanh nghiêm túc đáp lại. Một lát lại nhin không được, nói: "Ngoài ra, tôi không phải hoa tâm nha, cám ơn."

"Ừ. Tôi cũng không hoa tâm nha. Mặc dù tôi tỏ tình nhiều nam sinh rồi, nhưng tôi đều rất nghiêm túc nha. Bọn họ không thích tôi...tôi không có bạn trai nên tìm kiếm mục tiêu kế tiếp cũng rất bình thường, đúng không?" Doãn Đình kể khổ.

Cừu Chính Khanh trong lòng lại bốc lên sự chua xót. Chuyện như vậy không cần nói cho anh.

"Anh ta lại còn nói tôi là hoa tâm đại củ cải, quả thực là thiên hạ đệ nhất oan uổng mà."

Cừu Chính Khanh không phát biểu ý kiến, anh cảm thấy anh càng oan hơn.

Doãn Đình lại nói: "Ai, đột nhiên nhớ tới hai chúng ta là đồng minh."

Định chịu án oan chung sao?

"Nguy hoa tâm củ cải mình a."

"." Cừu Chính Khanh cố gắng không chế vẻ mặt mình không quá khó coi.

"A, không đúng."

Dĩ nhiên không đúng! Người nào với cô hoa tâm củ cải mình, còn có một chữ "Nguy" khí phách như vậy nữa.

"Chúng ta phải là củ cải trắng mình. Chúng ta đều không hoa tâm, cho nên là củ cải trắng mình a."

Còn cả rốt đầu rồi, một đồng củ cải!

"Cô cân nhắc định nhảy tới thế giới thực vật sao?" Cừu Chính Khanh hỏi.

Doãn Đình phản ứng, sau đó cười ha ha: "Anh thật hài hước."

Không, anh không có chút hài hước nào, anh là nghiêm túc hỏi mà.

Doãn Đình an tĩnh lại, sau một lát, hỏi anh: "Xin anh đứng đắn một chút, tôi không phải là rất nhầm chán sao?"

Cừu Chính Khanh suy tư. Làm như thế nào định nghĩa cô đây? Theo lẽ thường là nhầm chán, nhưng anh lại cảm thấy ngoài nhầm chán còn rất đáng yêu. Chính là nửa tim bên trái thì thấy cô quá ồn ào còn nửa tim bên phải lại thấy cô rất đáng yêu, tình huống như thế làm thế nào miêu tả?

"Làm gì không nói lời nào? Hay anh cũng thấy vậy." Doãn Đình có chút nhục chí, "Anh nhất định cảm thấy tôi nhầm chán, nam sinh khác đại khái cũng cảm thấy như vậy, cho nên tôi cuối cùng không theo đuổi ai được."

Cừu Chính Khanh hắng giọng một cái, không có chút nào muốn hỏi cô là chuyện gì xảy ra? Làm người phải phúc hậu a. Được rồi, anh đành an ủi cô một chút. "Rau xanh củ cải, ai cũng có sở thích riêng. Không phải vấn đề ở cô, chỉ là bọn họ thấy cô không phải mẫu hình của họ mà thôi."

Doãn Đình than thở: "Cũng đúng, cũng có nam sinh theo đuổi tôi đấy, chẳng qua tôi cũng không ưa thích."

"Cô thích mẫu hình gì?" Anh nhin không được hỏi.

Doãn Đình lập tức có tinh thần: "Dịu dàng, sẵn sàng, hào phóng, hài hước, cởi mở, thích thức ăn ngon cùng thích đi du lịch."

Thiên sứ hạ phạm chính là tới để giày vò a.

Loại hình này anh không có chút nào dính dáng.

"Ưu tiên lớn lên đẹp trai." Doãn Đình bổ sung.

Lớn lên đẹp trai điểm này rau xanh củ cải ai cũng thích rồi. Tựa như mọi người đều nói Tần Vũ Phi xinh đẹp, nhưng anh cảm thấy cũng được, ngược lại cảm thấy Doãn Đình như vậy rất xinh đẹp.

Cho nên, như vậy ở trong mắt cô anh có thể xếp vào nhóm ưu tiên sao?

"Anh có đối tượng nào thích hợp giới thiệu cho tôi không?" Doãn Đình chớp đôi mắt to tròn hỏi.

"Không có." Anh trả lời dứt khoát rõ ràng.

"Ài." Doãn Đình lại than thở một tiếng, "Tơ hồng tôi không linh chút nào. Tơ hồng anh thế nào linh như vậy đây?"

Độ bén nhạy quá cao cũng là phiền não. Phiền não này Thiên sứ không hiểu. Cừu Chính Khanh cũng muốn than thở rồi.

Lúc này điện thoại Doãn Đình vang lên, cô lục túi xách tìm điện thoại di động, là ba cô gọi tới, hỏi cô lúc nào thì về nhà. Doãn Đình ngọt ngào nói đang đi trên đường, có bạn đưa về, lát nữa sẽ đến nhà. Cúp điện thoại đột nhiên cô nhớ tới cái gì đó, tiếp tục lục túi xách, lấy ra một tấm thẻ, đặt trên đồng hồ xe. "Đây là thẻ VIP trong quán bar anh tôi, tôi lấy của anh ấy lâu rồi, vẫn quên đưa cho anh."

Cừu Chính Khanh ngại nói đối với mấy nơi ồn ào như vậy anh thật sự không có hứng thú đi lần thứ hai, chỉ đành nói: "Cảm ơn."

Doãn Đình cười ngọt ngào với anh: "Đừng khách khí. Hoan nghênh anh đến chơi."

Cừu Chính Khanh vội vàng nhìn thẳng về phía trước, bị nụ cười cô làm nhip tim đập có chút nhanh, vừa khản trương. Cũng may chỉ chốc lát liền đến nhà cô. Cô xuống xe ở cửa chung cư, nói cảm ơn với anh. "Có cơ hội gặp lại a."

"Hẹn gặp lại." Anh đáp. Lòng có chút chua xót.

"Có cơ hội" hẹn gặp lại.

Đúng vậy, bọn họ muốn gặp mặt, thật sự muốn nhưng phải "Có cơ hội" mới được. Lần sau, sẽ không biết là lúc nào rồi.

Cừu Chính Khanh không lập tức lái xe, trong kính chiếu hậu anh nhìn Doãn Đình đi về phía cửa chính chung cư, anh đang đoán cô có thể hay không giống hai lần trước đột nhiên quay đầu chạy nhào tới cửa sổ xe. Nếu vậy, anh sẽ nói với cô: "Nhanh như vậy lại gặp mặt."

Kết quả cô không có. Cô không có quay đầu lại mà đi thẳng, còn đột nhiên chạy. Cừu Chính Khanh hạ cửa kính xe xuống thò đầu ra nhìn cô, chạy cái gì mà chạy, không sợ té sao. Sau đó anh ngậm trộm nghe cô kêu: "Thật to." Hoặc là "Ba".

Cừu Chính Khanh cảm thấy phải là "Ba", có thể ba cô ở cửa chung cư nhìn thấy cô. Chỉ là cô chạy từ đằng xa, thân hình ẩn ở đèn đường dưới bóng tối, nhìn lại không rõ, cũng không nhìn thấy có người khác.

Cừu Chính Khanh than thở, ngồi thẳng rồi lại ngẩn người một hồi. Thật hồng phúc. Cứ như vậy một hồi, thế nhưng cảm thấy bắt đầu nhớ cô rồi.

Thì ra là, trong một tháng này anh thỉnh thoảng phiền não, là tại nhớ nhưng cô.

Cừu Chính Khanh lái xe trở về nhà, tâm tình thật không tốt.

Phiền não!

Báo cáo không nhìn nổi, tiết mục kinh tế xem cũng rất nhàm chán. Anh sớm tắm rửa rồi lên giường nằm ngủ a.

Nằm nửa giờ vẫn không thấy buồn ngủ, anh lại nhớ tới Doãn Đình nói "Có cơ hội gặp lại", nhớ tới cô cùng nam sinh khác khiêu vũ, nhớ tới Cố Anh Kiệt vỗ ngực bảo đảm nhất định giới thiệu cho cô đối tượng thích hợp. Tâm tình của anh rất, không, tốt!

Chạy vào nhà tắm, tắm nước lạnh, giúp tinh thần tỉnh táo.

Nằm trên giường lại nghĩ tới Doãn Đình.

"Có cơ hội gặp lại".

Anh nhắm mắt lại. Đột nhiên hạ quyết tâm, nếu như, anh nói là nếu như, trong vòng một tuần bọn họ có thể gặp nhau nữa. Không phải có ý gặp mặt, không giống lần này anh vì gặp cô mà cố ý đi tới Par-ty náo nhiệt, chính là đơn thuần vô tình gặp được, như vậy, anh sẽ suy tính cẩn thận hạng mục khả thi này.

Nghĩ như vậy, anh thấy tâm tình tốt chút ít. Anh cảm thấy mình mới có thể đi ngủ a.

Một lát sau, anh lại nghĩ, một tuần lễ có chút quá ngắn, nếu không, hay hai tuần lễ đi. Đúng rồi, để cho tiện tính toán tiến độ kế hoạch, còn định là ngày

15 tháng 11, số đẹp lắm

Đúng, liền đến ngày 15 tháng 11, như vậy thật dễ nhớ.

Anh rút cuộc ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau chủ nhật, mỗi tuần một lần đi mua đồ ăn. Cừu Chính Khanh gần trưa mới ra khỏi cửa, anh tính toán đi siêu thị rồi tùy tiện ăn vài món ăn nhanh, thuận tiện mua đồ.

Vào gara ngồi lên xe, anh vừa muốn nổ máy, lại phát hiện chỗ ngồi kế tài xế có cái điện thoại.

Điện thoại của Doãn Đình a, anh nhận ra được.

Cô làm rớt di động trong xe của anh sao ?

Cừu Chính Khanh không kiềm chế được vui sướng, đem tay kia cầm điện thoại lên. Mở ra xem, bên trong hơn mười cuộc gọi nhỡ, tên chỉ có một chữ "Anh". Thời gian tất cả đều là sáng hôm nay.

Cừu Chính Khanh đoán đây là buổi sáng Doãn Đình mới phát hiện không thấy điện thoại di động vì vậy dùng điện thoại Doãn Thực gọi muốn tìm về. Anh vội vàng gọi lại, nghe được "Tút TUT TUT" điệu âm thanh bắt máy vang lên, tim của anh không tự chủ nhảy lộn xộn lung tung, anh hắng giọng một cái cảm thấy không đủ lại hắng giọng một lần nữa.

Bắt máy rồi!

Nhịp tim Cừu Chính Khanh như dừng lại, giọng nói tương đối trấn định nói: "Doãn Thực phải không? Tôi là Cừu Chính Khanh. Điện thoại của Doãn Đình rơi ở trong xe tôi."

Doãn Thực không có nói chuyện với anh, nhưng anh nghe thấy đầu dây bên kia có người nói chuyện, tiếp anh nghe thấy tiếng Doãn Đình kêu đầy hưng phấn, sau đó rất rõ ràng điện thoại di động thay đổi người cầm, âm thanh Doãn Đình vô cùng vang dội hơn nữa rất kích động: "Xin anh đừng dẫn một chút, anh quả thật thật tốt quá! Chúng ta không hổ là đồng minh! Tôi còn tưởng rằng điện thoại rơi ở trong chung cư rồi, tìm nửa ngày mà không thấy."

Cái gì mình? "Không có tình yêu" mình? "Cháo gà loạn hằm cách thủy" mình? "Củ cải trắng" mình? Còn là ——"Tôi nhớ cô" mình?

Cừu Chính Khanh biết mình đang cười, anh nhất định là bị sự hưng phấn của cô lây, cho nên mới cảm thấy hưng phấn. Nhưng làm sao cô cho là rơi ở trong chung cư chứ? Thân kinh của cô đến tột cùng là thô bao nhiêu. Như vậy thật có chút hồng бет, anh đến tột cùng thích cô cái gì chứ? Nhưng khi anh nghe âm thanh của cô thấy rất vui mừng, anh biết "Có cơ hội" gặp lại cũng rất vui mừng.

"Làm sao tôi đưa di động cho cô? Bây giờ đưa tới nhà cô sao?" Âm thanh của anh rất trầm ổn.

"Không, không, tôi không ở nhà. Tôi cùng anh trai ở bên ngoài đang chuẩn bị mua máy mới. Anh đi tới có tiện không? Tôi muốn mời anh ăn cơm!"

"Tốt." Anh sáng khoái đồng ý.

Anh cũng muốn cùng cô ăn cơm.

Bạn đang đọc truyện *Xin Anh Đừng Dẫn Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Cừu Chính Khanh chạy tới nhà hàng Doãn Đình nói, Doãn Đình cùng Doãn Thực đã chờ ở đó.

Cừu Chính Khanh đi đến nhà hàng thì cách cửa sổ thủy tinh thấy được Doãn Đình ngồi gần cửa sổ, đang giờ máy chụp ảnh chụp cảnh phố. Anh đi tới sẽ chắn mắt ảnh của cô, vì thế anh dừng lại. Doãn Đình xoay góc độ chụp ảnh, đúng phương hướng của anh.

Cô nhìn thấy anh.

Cừu Chính Khanh biết. Bởi vì khóe miệng cô cong lên, lộ ra một nụ cười thật đáng yêu.

Trong nháy mắt cảm thấy tâm đều có thể tan ra

Cảm giác này với anh thật xa lạ.

Anh đứng bất động, cô ấn nhanh máy. Sau đó Doãn Đình buông máy chụp ảnh xuống, phát tay vui vẻ với anh. Nụ cười kia rất rực rỡ, làm cho Cừ Chính Khanh không tự chủ được cười lại một cái, sau đó bước dài đi vào.

Anh muốn làm cho hạng mục này thêm phần khả thi. Lý do là gì? Cô cười rất đẹp.

Hẹn hò riêng tư, lại là ba người.

Doãn Đình nhận điện thoại Cừ Chính Khanh đưa, liên tục nói cảm ơn. Cô nói Cừ Chính Khanh tận tình gọi món ăn, nhất định phải ăn no ăn vui vẻ, như vậy mới có thể biểu đạt lòng biết ơn của cô.

Doãn Thực trách em gái sơ ý: “Điện thoại cũng không biết giữ, đã về lại không lên lầu ngay, chơi ở dưới lầu, kết quả đồ trong túi đều rơi đầy đất, sờ soạng ở đó nhặt. Buổi sáng ngủ dậy mới phát hiện không thấy điện thoại. Lại chạy xuống tìm, thật giày vò người.”

Doãn Đình nhăn mặt chun mũi làm ngáo ộp với anh: “Không phải đã tìm lại rồi sao. Đây gọi là nhạc điệu nhỏ trong cuộc sống, chế thuốc chế thuốc.”

Doãn Thực châm chọc: “Mỗi ngày nhạc đệm của em cũng rất nhiều.”

Doãn Đình chụp anh ta một cái: “Lại dài dòng không mời anh ăn cơm.”

Cừ Chính Khanh nhìn hai anh em bọn họ cãi nhau, tự giác không nói chen vào, anh không hay đùa giỡn, cũng sẽ không dung nạp bầu không khí huyền ảo cười đùa. Trong lòng yên lặng có một chút tức, vẫn nên xem thực đơn đi.

Ba người bắt đầu gọi món ăn. Nhân viên phục vụ nhớ kỹ món bọn họ chọn, đi xuống. Một lát sau, vẫn nghiến cứu thực đơn Doãn Đình nói: “Anh, em còn muốn ăn cái này.”

“Em vừa rồi đã chọn rất nhiều.”

“Em biết, nên em nói với anh, em lại chọn món này, khẳng định ăn không hết, anh giúp em ăn.”

“Không cần.” Doãn Thực liếc mắt vờ một cái, “Anh không thích ăn cái này.”

“Nhưng mà em ăn không hết.”

“Vậy không cần chọn.”

“Nhưng mà rất muốn ném thử.”

“Vậy ăn hết nó.”

“Anh giúp em.”

“Anh từ chối.”

Cừ Chính Khanh thật sự nhịn không được: “Chọn đi, tôi cũng muốn ném thử xem.” Anh cũng không biết là cái gì, nhưng Doãn Đình nhăn mặt nhỏ nói muốn ăn, anh đương nhiên là làm việc nghĩa không chùn bước xông lên giúp đỡ.

Doãn Đình mặt mày hớn hờ, gọi nhân viên phục vụ đến chọn đồ ăn. Doãn Thực một bên nói cùng Cừ Chính Khanh: “Trăm ngàn lần đừng khách sáo với nó, nó tùy tiện kéo một người đến đều có thể nói chuyện, đều có thể quen. Anh khách sáo nó sẽ không khách sáo.”

“Tôi nào có.” Doãn Đình vừa gọi thức ăn vừa nghe anh cô nói vậy, quay đầu lại phản đối: “Em cũng rất đúng mực rất lễ phép rất có ánh mắt nhìn người. Cừ tổng đại nhân là người tốt, đặc biệt thân thiết, chúng em thật quen thuộc mới không khách sáo, đúng không?”

Doãn Đình chuyển hướng Cừ Chính Khanh, tìm kiếm câu trả lời thuyết phục.

Cừ Chính Khanh gật đầu đồng ý: “Đúng, không cần khách sáo.” Nhưng mà “Đặc biệt thân thiết.” là cái quỷ gì?

Được Cừ Chính Khanh ủng hộ, Doãn Đình há hê há hê cảm với anh trai. Doãn Thực xoa bóp gương mặt tròn của cô, làm tâm tình thiện lương của Cừ Chính Khanh chưa một chút.

Doãn Thực hỏi Cừ Chính Khanh: “Anh Cừ có anh chị em không?”

“Không có. Tôi là con một.”

“Cho nên Cừ tổng không biết phiền não của việc có em gái.” Doãn Thực làm bộ than thở. Bị Doãn Đình vờ một cái.

Cừ Chính Khanh thật điềm tĩnh cười cười, trong lòng nói: Tin tôi đi, gần đây tôi phiền não so với cậu không ít.

Rất nhanh, đồ ăn được mang lên. Mọi người cười nói bắt đầu khởi động. Doãn Đình lần đầu tiên tới nhà hàng này. Sau khi nhìn thấy đánh giá ở trên mạng

cô rất muốn thử một lần, cuối cùng hôm nay tìm được cơ hội. Cho nên đối với đồ ăn gì cô đều rất thích thú, chọn rất nhiều. Cừ Chính Khanh mới biết lần hồng xe đạp đó, cô gọi thức ăn trong nhà hàng đã rất kiềm chế.

Thật ra sức ăn của Doãn Đình không tính là nhiều, cô ăn mỗi loại một chút, những món khác sau đó phải dựa vào Doãn Thực cùng Cừ Chính Khanh tiêu diệt. Doãn Thực vừa trách móc cô vừa cố gắng ăn, Cừ Chính Khanh không tiện trách móc, cũng cố gắng ăn. Doãn Thực khích lệ Cừ Chính Khanh nên biểu hiện một chút bất mãn, bằng không tiểu quý bướng bỉnh này không biết mình làm phiền người khác.

Doãn Đình kháng nghị. Doãn Thực còn lải nhải: “Thật sự rất phiền.” Vừa nói vừa gấp đồ ăn cho Doãn Đình, “Ăn toàn bộ, không được lãng phí.” Doãn Đình chu miệng, nhưng mà nghe lời ăn.

Cừ Chính Khanh không nói lời nào, bộ dáng nghe lời cúi mặt yên lặng nhét đồ ăn vào miệng. Hai anh em các người ân ái như vậy thích hợp sao? Suy nghĩ cảm giác của người khác sao?

Hiển nhiên hai người kia là không hề suy nghĩ.

Doãn Đình cười ha ha chụp cho Doãn Thực một ảnh chụp miệng đầy thức ăn, muốn công bố gửi đến một vòng bạn bè. Doãn Thực nhìn chê không đủ đẹp trai, cũng muốn chụp cho Doãn Đình một kiểu. Doãn Đình không đồng ý. Hai người vừa đấu võ mồm vừa cười. Cuối cùng Doãn Đình xóa ảnh chụp kia, còn chụp vai anh trai: “Tiểu tử, em còn rất chú ý xây dựng hình tượng anh tuấn tiêu sái của anh. Nếu không anh không cưới được vợ, mẹ lại trách em.”

Doãn Thực phản kích: “Em nếu không gả ra ngoài được, tuyệt đối không phải là trách nhiệm của người làm anh đây, hình tượng của em không có cách nào để giữ gìn. Ba mẹ sẽ không trách anh.”

Cừ Chính Khanh yên lặng nhìn bọn họ cười ồn ào, cảm thấy chính mình đánh giá đúng. Doãn Đình thật sự thích làm nũng, hơn nữa thích đánh người. Từ trước anh cảm thấy nữ sinh như vậy không tốt, anh sẽ phản cảm, nhưng hôm nay nhìn thấy Doãn Đình như vậy, anh lại cảm thấy một chút hâm mộ Doãn Thực.

Tim trong ngực muốn nhảy ra, trái tim vui vẻ tỏa ra bọt khí phấn hồng.

Phiền não của anh, thật sự còn rất nhiều.

Lúc này Doãn Thực nói: “Em xem em kia, ném ba kéo bốn, thô lỗ không có khí chất, ăn lại nhiều, tiêu tiền như nước. Thế mà Cố Anh Kiệt còn dám đảm bảo giới thiệu đối tượng cho em, cậu ta đối với em hiểu biết không khác sâu. Cừ tổng về sau cũng không dám đưa em, đưa đến nửa đường phát hiện vút không phải là điện thoại di động, lại đánh mất người, anh ấy bàn giao như thế nào. Anh ấy bị dọa đến, sẽ không quan tâm em.”

Doãn Đình hờn dỗi đang muốn đang muốn phản bác, Cừ Chính Khanh cũng rất trấn định đáp: “Lá gan của tôi vẫn còn rất lớn.”

Doãn Thực ngẩn người, sau đó cười ha ha: “Cừ tổng thật hài hước.”

Cừ Chính Khanh uống một ngụm nước, lại bổ sung: “Sẽ không đối với em ấy không quan tâm.”

Trả lời thật tốt. Doãn Thực nhìn thoáng qua em gái, Doãn Đình gật đầu, Xin Anh Đứng Đắn Một Chút đúng là có phong cách này. “Được rồi.” Làm anh trai tuyên bố, “Anh đối với nó còn chưa khắc sâu hiểu biết.”

Doãn Đình tức giận chụp anh trai một cái, Doãn Thực cười ha ha.

Cừ Chính Khanh lại muốn thờ dài. Cuối cùng làm sao buồn cười? Hai anh em ăn trứng loại thuốc “Ta thật thích cười.” đi.

Đồ ăn Doãn Đình gọi thêm được mang lên. Một mâm thật lớn, hơn nữa có rất nhiều rau thơm. Doãn Thực lập tức tỏ thái độ: “Anh nói rồi, món này anh không ăn.”

Tâm tình Cừ Chính Khanh nặng nề, anh không biết món phụ thêm là rau thơm thịt dê và lương mỗ (mình không biết mỗ là cái chi chi :-). Anh rất ghét rau thơm, không thích thịt dê, hơn nữa anh đã rất no rồi, vài cái mỗ như thế này làm sao nhét xuống hết?

Doãn Đình vui rạo rức dùng tay gấp một cái, đưa cho anh cô trước. Doãn Thực lắc đầu: “Ghét rau thơm.”

Doãn Đình không để ý anh ta, càng gấp một cái mỗ đưa cho Cừ Chính Khanh, Cừ Chính Khanh không thể nói ghét rau thơm, cũng không thể nói anh không thích thịt dê, cái gì no rồi không muốn ăn càng không có cách nào nói ra miệng, vì thế nghiêm trang tiếp nhận.

Doãn Đình cũng gấp một cái chính mình ăn, cô vừa rồi ăn ít một chút, để lại bụng ăn món này. Cẩn xuống một ngụm, hai mắt tỏa sáng. “Ăn ngon, quả nhiên trong thực đơn hai cái chữ to “Đề cử” không phải gạt người.”

Doãn Thực ghét bỏ: “Anh nhìn thấy rau thơm là đủ rồi.”

Cừ Chính Khanh khó khăn nuốt rau thơm thịt dê cùng mỗ, thật ra anh nhìn Doãn Đình ăn là được rồi, vẻ mặt của cô càng làm anh cảm thấy đồ ăn là siêu ngon, nhưng mà theo tình huống của anh, chính mình ăn sẽ không cảm thấy ngon như vậy.

Cừ Chính Khanh ăn rất chậm. Doãn Thực giống như rất hiểu lòng người: “Đồ ăn này gói lại cũng được. Mọi người đừng ăn nhiều quá, ăn bẻ bụng

không không có lợi.”

“Ừ.” Doãn Đình gật đầu phối hợp, cô cũng thấy được Cừ Chính Khanh ăn không được nữa rồi, trong lòng thật sự ngượng ngùng.

Cừ Chính Khanh lại càng xấu hổ. Lúc trước đã nói anh sẽ ăn giúp, kết quả biểu hiện không có sức chiến đấu như vậy. Anh cảm thấy mặt nóng lên, vụng trộm nhìn thoáng qua Doãn Đình, cô cũng đang nhìn anh, ánh mắt chú ý kia khiến mặt anh càng hồng.

Xin Anh Đứng Đắn Một Chút hóa ra ăn cũng có thể ăn đến đỏ mặt. Doãn Đình cố gắng nín lại không dám cười, nhưng lại nhìn không được mà nhìn. Đàn ông da mặt mỏng cô đã gặp qua, nhưng nghiêm túc đứng đắn da mặt mỏng như vậy thì lần đầu tiên gặp.

Doãn Thực xoa đầu cô: “Chính em ăn nhanh đi.”

Doãn Đình cúi đầu ăn trên đĩa của mình, không nhìn nữa. Cừ Chính Khanh nuốt xuống một ngụm cuối cùng, cảm thấy Doãn Thực là một người bạn đáng giá để kết giao.

Doãn Thực bên này còn đang trách mắng Doãn Đình: “Ăn nhiều như vậy, biến thành tiểu Mập Mạp, xem ai muốn em.”

Doãn Đình ăn xong rồi, thế này mới phản bác: “Em tuổi trẻ, sự trao đổi chất nhanh, không dễ béo. Anh lớn tuổi, mới cần vận động nhiều. Anh xem bụng của anh, không cưới được vợ, em làm sao bàn giao được với ba mẹ.”

“Anh mới hai mươi tám.” Doãn Thực kêu oa oa.

Người ngồi đối diện kia ba mươi ba hoàn toàn không nói lời nào. Yên lặng nhớ lại một chút thân hình của chính mình, còn chưa có bụng mỡ nhỏ, nhưng hai mươi tám cũng bị chê, anh “Lão nhân gia” này có cảm giác rất nguy cơ.

Doãn Đình Doãn Thực đầu vô miệng xong rồi, nhìn thời gian không còn sớm, ngoắc gọi nhân viên phục vụ tới tính tiền. Doãn Đình lấy thẻ ra, Doãn Thực để cho em gái mời cũng không ngượng ngùng chút nào. Cừ Chính Khanh xem tình hình này, đương nhiên cũng không nghĩ trả tiền, vì thế khách sáo cảm ơn.

Tiếp theo không đi cũng không được, Cừ Chính Khanh cáo từ. Doãn Đình cùng Doãn Thực cũng cùng nhau rời nhà hàng. Cừ Chính Khanh muốn đi đường dành riêng cho người đi bộ phía trước bãi đỗ xe lấy xe, mà Doãn Đình lôi kéo Doãn Thực đi dạo một vòng. Hai bên ở đầu đường tạm biệt.

Cừ Chính Khanh không quay đầu nhìn Doãn Đình, cái mục trước mắt này trong lòng anh vừa vặn đạt đủ tiêu chuẩn, lý trí không xem trọng, nhưng cảm giác không muốn buông tha. Trước khi ăn cơm số điểm khả thi bị trừ một chút nhỏ trong quá trình bị ghét bỏ.....

Một bà cụ trước mặt Cừ Chính Khanh bị người đi đường đông đẩy vấp một cái, Cừ Chính Khanh đưa tay đỡ bà.

“Cảm ơn.” Bà cụ tóc trắng xóa.

“Bà muốn đi qua sao?” Cừ Chính Khanh chỉ chỉ phố đối diện.

“Đúng vậy.” Bà cụ gật đầu.

Đây là đầu đường, người đến người đi, đi lại vội vàng, có người đi xe đạp. “Cháu đưa cụ đi qua.” Anh giúp đỡ bà cụ đi chậm rãi, đưa tay ý bảo xe đạp bên cạnh đi chậm một chút, ngăn dòng người đi tới phía đối diện giúp bà.

Bà cụ đi rất chậm, Cừ Chính Khanh cũng đi rất chậm. Đưa bà đến đối diện, xác nhận bà không có vấn đề gì nữa. Anh quay đầu lại đi về đầu đường bên này. Mới vừa đi tới, lại nghe một âm thanh nhẹ nhàng vui vẻ kêu: “Xin Anh Đứng Đắn Một Chút.”

Cừ Chính Khanh kinh ngạc quay đầu, cô chưa đi sao?

Sau đó anh thấy cô giờ máy chụp ảnh đối diện anh.

Anh bật cười.

Rang rắc rắc rắc rắc rắc.

Anh kiên nhẫn chờ cô chụp xong, cô lộ ra khuôn mặt cười thật tươi sau máy chụp ảnh, rục rờ như vậy. Cô vẫy tay với anh nói “Tạm biệt”, anh nhìn cô nhảy nhót trở lại bên người Doãn Thực, Doãn Thực sờ đầu cô, kéo vai cô.

Xin Em Đứng Đắn Chút.

Lời này là anh muốn nói. Chỉ cần em nghiêm chỉnh một chút, có lẽ điểm này là dễ đánh. Anh cũng sẽ không luống cuống như vậy, anh sẽ có càng nhiều tự tin. Chỉ cần em đứng đắn một chút.

Tối hôm đó Cừ Chính Khanh nhận được thư điện tử của Doãn Đình. Cô gửi ảnh cô chụp anh cho anh.

Có anh đứng bên ngoài nhà hàng, có bóng lưng anh dìu bà cụ qua đường. Phía sau là anh đứng ở đầu đường nghe được cô gọi quay đầu.

Kính ngạc, bình thần, mỉm cười.

Anh đứng ở trong đám người, cao lớn tiêu sái.

Doãn Đình viết trong thư: “Còn rất đẹp trai.” Phía sau có hình gợn ngón tay cái lên.

Cừu Chính Khanh nở nụ cười.

Sau đó lại thấy phía dưới cô viết: “Vấn đề: Tại sao con người sẽ bạc tóc?”

Loạn hằm canh gà lại tới nữa sao?

Cừu Chính Khanh trả lời thư điện tử: “Bởi vì con người sẽ già đi.”

Doãn Đình trả lời rất nhanh: “Sai lầm rồi! Đây không phải là già! Đó là ánh hào quang năm tháng để lại! Năm tháng rất công bằng, mặc kệ anh thế nào, mỗi người đều sẽ sáng lên!”

Trong đầu Cừu Chính Khanh tự động hiện lên giọng điệu biểu tình khi cô nói lời này.

Mỗi người đều có thể sáng lên? Cô nói không đúng, có vài người chắc là không có.

Ở trong mắt của anh, rất nhiều người đều không có hào quang. Mà anh đang tranh thủ có hào quang, nhân tài thành công sẽ có hào quang. Cho nên anh muốn cố gắng, vô cùng vô cùng cố gắng.

Cừu Chính Khanh đợi nửa ngày, Doãn Đình không gửi bất kỳ tin nhắn nào nữa. Anh vào microblogging của cô, thấy hôm nay cô xoay quanh mấy cái chuyện cười. Không có viết tóc bạc là ánh hào quang của năm tháng loạn hằm canh gà. Anh thế mà cảm thấy có chút vui vẻ. Đây là đề tài nói chuyện của hai người họ.

Thời gian đã muộn, Cừu Chính Khanh đi tắm rửa, anh nhìn chính mình trong gương, không có bụng mỡ nhỏ, nhưng cũng không có cơ bụng. Đáng người anh cao ngất cân xứng, mà cô ở trong thư điện tử khen anh đẹp trai.

Nước ấm phun vào trên đầu trên người, trong đầu anh tất cả đều là cô tươi cười, bộ dáng cô gọi anh, cô vẫy tay. Cô vỗ tay nói với cha mẹ anh mẹ cô sống ở bên cạnh xin chiếu cố nhiều, cô vỗ tay nói với anh cảm ơn đã làm phiền anh. Cô nhăn mũi làm nũng với Doãn Thực. Cô nhắm một mắt cười khê tự chụp.....

Cô thật sự, cùng với chừng chặc không có mảy may quan hệ. Ham mê của cô, cô không thích làm việc, cô sẽ làm cho anh thật đau đầu.

Anh cuối cùng thích cô cái gì?!

Nhưng mà anh chính là thích! Anh nhớ thương cô! Anh không thích đàn ông khác khiêu vũ cùng cô, anh không thích Doãn Thực bóp mặt của cô, anh không thích Doãn Thực ôm vai cô.

Anh không thích bạn trai của cô là người khác!!!

Cừu Chính Khanh tắt mạnh vòi hoa sen, thở ra một hơi.

Mới trước đây trong nhà nghèo, tất cả mọi người nói đọc sách vô dụng, khuyên anh học xong tốt nghiệp trung học tìm công việc thể lực là tốt rồi, vì cho dù thi lên đại học cũng không học lên nổi. Kết quả anh chẳng những thi đỗ, còn xin được trợ cấp cùng học bổng, anh vượt qua khó khăn của mình, làm công kiếm tiền hoàn thành bài vở và bài tập.

Lúc đại học, rất nhiều người đều nói tốt nghiệp có thể tìm thấy công việc sống tạm là tốt rồi, anh thì không, anh muốn đi công ty lớn trả lương cao, anh làm được.

Lúc mẹ còn sống, anh nói rằng muốn mua một căn phòng lớn cho bà ở. Anh nói muốn phòng khách thật to, có ban công đón đầy ánh mặt trời, có bốn phòng ở. Anh cung vợ ở một phòng, mẹ anh ở một phòng, một phòng làm thư phòng, còn đưa nhỏ một phòng. Mẹ anh lúc ấy cười ha ha, nói không thể mua được, nhưng có phẩm tâm ý này là tốt rồi. Hiện tại bà đã mất, nhưng phòng ở hứa hẹn anh làm được!

Cuộc sống của anh, từ sau khi định ra mục tiêu không có không làm được.

Vì sao mặt trời cao như vậy xa như vậy lại sáng như vậy?

Bởi vì chúng ta có mục tiêu!

Nụ cười của cô giống như mặt trời.

Đó là mục tiêu của anh.

Cừu Chính Khanh lau khô nước trên người, mặc quần, vội vàng chạy về thư phòng.

Anh gọi điện cho cô, tìm âm âm nhây loạn.

Cô tiếp.

Anh hỏi cô: “Em nói, nếu có mục tiêu em cảm thấy không thích hợp, nhưng em chính là thích, em muốn theo đuổi hay không?”

“Theo đuổi!” Doãn Đình trả lời thật sự quyết đoán! “Thích chính là thích, thích hợp là cái quỷ gì? Không thích hợp anh làm sao còn thích, thích còn ngại không thích hợp. Cuối cùng bởi vì có thích hợp hay không mà chậm trễ, là anh còn chậm trễ chưa đủ thích.” Cô nói xong một hơi, rất có khí thế quan chỉ huy, sau đó giọng nói của cô biến đổi, rất bất quái hỏi: “Là ai vậy?”

Cừu Chính Khanh bị cô trêu cho cười, cười xong hắng giọng, “Không có ai, chính là nhớ tới em thỏ lộ nhiều lần, hỏi xem một chút.”

“Này.” Doãn Đình tức giận, “Tự nhiên giễu cợt bạn đồng minh, khai trừ anh!”

Cừu Chính Khanh cười.

Anh thật sợ bị khai trừ.

“Ngủ ngon.” Anh cười nói. Tâm tình sung sướng, thoải mái tự tại.

Không phải bởi vì có thích hợp hay không mà chậm trễ, là vì không đủ thích nên chậm trễ. Thiên Sứ chính là sẽ giảng đạo lý oai như vậy!

Vậy thì đuổi theo giăng lưới!

Bạn đang đọc truyện *Xin Anh Đừng Đắm Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Nói thì dễ làm mới khó, chuyện này không thể nói thành công là có thể thành công.

Giống như đeo đuổi nữ sinh vậy. Cừu Chính Khanh chưa từng theo đuổi ai, sống ba mươi ba năm rồi, lần này anh mới bắt đầu làm bài tập yêu đương.

Cừu Chính Khanh cảm thấy Doãn Đình đích thực là một cô giáo tốt, cô dạy anh cảm giác yêu là như thế nào hoặc nói chính xác hơn một chút, cảm giác thích một người ra sao. Về phần muốn đạt tới mức độ yêu sâu đậm, anh tin tưởng cần phải có thời gian để cũng cố tăng cường tình cảm. Mà Doãn Đình tự mình nhiều lần tỏ tình cuối cùng đều là thất bại. Kết quả này nhắc nhở anh, coi như thích, cũng không thể quá vội vàng.

Nếu vừa xuất trận đã bị đánh bại, sợ rằng cơ hội ngày sau càng mong manh.

Muốn ký hợp đồng được đơn đặt hàng này cần phải có kế hoạch cùng sách lược rõ ràng, mà muốn trở thành đối tượng hợp tác lâu dài ổn định, dĩ nhiên càng cần phải bỏ ra rất nhiều công sức. Cừu Chính Khanh trong lòng có nhiều tính toán, một khi xác định mục tiêu cũng phải chuẩn bị tâm lý đánh một trận vừa công kiên (đánh địch phòng ngự trong một công sự kiên cố) vừa trường kỳ.

Bước đầu tiên, phải giữ vững liên lạc. Quan hệ ổn định là yếu tố cần thiết trong kinh doanh. Trên điểm này vấn đề lớn nhất của anh và Doãn Đình là không có chung công việc, giữa hai bên sẽ không có lý do để gặp mặt. Gặp nhau dựa vào yếu tố vô tình đương nhiên là không được. Chủ động tấn công mãnh liệt sẽ làm cho cô nàng cảnh giác lùi bước tránh né thì uổng công. Hiện tại thái độ của cô đối với anh cũng không tệ lắm, cho anh là bạn bè, nói chuyện không có cổ kị, cảm giác có thể thân cận, khó khăn cũng tìm anh giúp một tay.... Bắt đầu như vậy không tính là kém.

Nhưng cô không có ý tứ với anh, cái này anh biết. Coi như anh dừng cảm theo đuổi cô, nếu như anh có chút tình yêu nam nữ khẳng định sẽ không giấu được, và lại cô nhìn về mặt anh với ánh mắt bình bình thân thân, không giống như anh trong lòng có quỷ sẽ tránh né.

Cho nên tìm được một lý do để giữ vững liên lạc thường xuyên là một công việc rất trọng yếu. Không thể để cho cô cảm thấy anh cố ý mà sinh ra cảm giác bài xích.

Trên điểm này Microblogging là một công cụ hiệu ích. Trên đường đi làm Cừu Chính Khanh tính toán tốt lắm, anh tính vừa đến công ty phải đi pha một ly cà phê, sau đó chụp hình ly cà phê đăng lên Microblogging, bày tỏ mình đã đến công ty đang chuẩn bị bắt đầu một ngày làm việc.

Cô không phải ghét bỏ anh viết toàn những thứ nhảm chán trầm lắng hay sao? Vậy anh viết một chút làm cô cảm thấy hứng thú là tốt rồi. Theo phong cách của cô đi.

Kết quả Cừu Chính Khanh vừa đến công ty, trong thang máy gặp chủ quản sản xuất Phó tổng. Người nọ lôi kéo anh đi ăn điểm tâm, cùng nhau nói một

chút chuyện nghiệp vụ, coi như là mở cuộc họp buổi sáng. Chờ ăn xong trở lại phòng làm việc, mọi người còn chờ anh. Xong cuộc họp này lại nhận được điện thoại của Tần Văn Dịch kêu anh lên lầu thương lượng công chuyện, đến giờ cơm trưa còn chưa thương lượng xong, vì vậy mọi người cùng nhau đi ăn cơm. Bữa cơm trưa này ăn vào hai giờ, cuối cùng vẫn phải đưa ra kết luận.

Cừ Chính Khanh chạy về phòng làm việc, nước cũng không kịp uống một hớp, thư ký cầm năm phần tài liệu chờ anh ký tên, tài liệu còn không kịp nhìn kỹ anh đã vội vàng ký hết, cấp dưới của Tổng giám đốc đã chờ anh, muốn cùng nhau đi thương lượng khách hàng, hẹn đối phương ba giờ.

Vì vậy Cừ Chính Khanh lại đi ra cửa. Gặp khách hàng bên kia đã hơn ba giờ, đi thăm nhà xưởng, kiểm tra đo lường sản phẩm, nghe báo cáo. Kết thúc lúc đã hơn năm giờ. Đối phương nhất định mời bọn anh ăn cơm tối. Vì vậy lại khách sạn công ty đó đang phụ trách ăn cơm chung.

Cừ Chính Khanh trở lại công ty đã hơn tám giờ, trong công ty đã không còn ai, thư ký để lại ghi chép trên bàn anh, nhắc nhở anh những tài liệu phía dưới cần anh lý tên gấp để đẩy mạnh tiến độ công việc, cái này kéo dài thật lâu hiện tại mới đưa anh phê chuẩn. Trợ lý cũng để lại ghi chép cho anh, báo cáo biểu bảng báo cáo nào đã gửi thư đi, những công việc có vấn đề đã gửi thư nói rõ.

Cừ Chính Khanh mở máy vi tính ra, đọc lướt qua một lần tiêu đề thư chưa đọc, lại lật tài liệu thư ký đưa xem cái nào gấp, xử lý những tài liệu đó trước. Những thứ khác để sau.

Làm xong những thứ này, anh xoa xoa cổ, ngẩng đầu nhìn lên, nhìn đến cái cốc khắc hình ngựa. Lúc này mới nhớ tới một ngày hôm nay anh quên áp dụng kế hoạch tấn công bước đầu a. Nhìn đồng hồ, đã hơn chín giờ. Dọn dẹp đồ đạc, lái xe về đến nhà chắc cũng mười giờ.

Thời gian một ngày, một cái chớp mắt đã trôi qua rồi.

Cừ Chính Khanh than thở, anh mở Microblogging của Doãn Đình ra, ngày hôm nay của cô trôi qua rất đặc sắc. Buổi sáng đăng một bài viết thật dài giới thiệu ngày hôm qua bọn họ cùng đi ăn nhà hàng kia. Văn hay tranh đẹp, sinh động như thật, mấy món ăn được cô nói xong đặc biệt rất thú vị, ngay cả rau thơm thịt dê lương mỗ cũng có thể yêu thích a. Cừ Chính Khanh nghĩ, nếu như có một ngày mình thật sự trở thành bạn trai cô, chuyện thứ nhất chính là muốn nói cho cô biết anh rất đáng ghét rau thơm cùng thịt dê. Nếu không thành công làm người yêu cô, không đề cập tới chuyện này, dù sao cô cũng sẽ không biết.

Buổi trưa Doãn Đình đăng hình bữa cơm ăn thịt kho, nói là bữa trưa, siêu cấp mỹ vị, chính cô làm. Cô một phần, ba cô một phần.

Nhìn qua quả thật so với ba bữa cơm hôm nay của anh đều rất ngon. Cừ Chính Khanh có chút hâm mộ.

Sau đó cô lại đăng hình nữa, hoa ven đường Tiểu Hoa. Nói là sau khi ăn xong đi tản bộ, thấy hoa ven đường Tiểu Hoa siêu cấp đẹp, cả con đường cũng có thể yêu. Cô dùng từ thật là khoa trương, Cừ Chính Khanh không nhịn được cười lên.

Ngay sau đó là hình ốc sên bò trên lá cây. Cô viết: Tiểu Hoa là nơi không xa, một sinh mệnh khác đang hưởng thụ cuộc sống. Đường cái đối với nó mà nói giống như toàn bộ thế giới lớn như vậy, nhưng nó chỉ cần cái khoảng không gian lá xanh hạnh phúc này thôi.

Sáu giờ tối, cô lại tiếp tục đăng lên Microblogging, là hình một hàng đèn đường cùng đoàn xe thật dài. Cô viết: thời điểm kẹt xe đừng có gấp, gấp gấp cũng không làm được gì. Ba ta phát giận la lên, làm đèn đường sợ đến nỗi cũng phát sáng.

Cừ Chính Khanh cười to, anh nghĩ nếu ba cô nghe được cô nói như vậy nhất định không tức giận được rồi.

Cừ Chính Khanh say sưa xem hình. Phục hồi lại tinh thần, phát hiện đã mười giờ. Anh vội vàng thu thập đồ đạc xong rồi về nhà. Xe lái đến nửa đường thì gặp đèn đỏ, anh chợt nhớ lại lời Doãn Đình trên mạng, thừa lúc này dùng đi động chụp hình quang cảnh thành phố, sau đó đăng lên Microblogging.

Về đến nhà, mở Microblogging ra nhìn, không ai để ý đến hình anh đăng a. Anh đi tắm, dọn dẹp một chút, lại lên Microblogging lần nữa, vẫn không có ai để ý. Trước lúc đi ngủ lại kiểm tra một lần nữa, có một tin nhắn lại, anh vui mừng mở ra nhìn, là tin nhắn lừa gạt thông báo trúng thưởng. Tức giận! Anh hung tợn tố cáo cái ID kia. Sau đó tâm tình thật không tốt đi ngủ a.

Hôm nay công việc rất phong phú, tình cảm tiến triển không thuận lợi. Tiểu Đình trôi qua thật vui vẻ, chính là không đến giành ghế số pha.

Còn rất gian nan a. Anh nghĩ. Ngày mai phải cố gắng nữa.

Ngày thứ hai, Cừ Chính Khanh đến công ty sớm một chút, lúc này không ai trong thang máy cản anh. Mua sandwich rồi thuận lợi đi tới phòng làm việc. Đây là một khởi đầu tốt. Cừ Chính Khanh rất hài lòng.

Lấy cái cốc đi phòng giải khát pha cà phê, thế nhưng lại thấy máy coffee công ty dán dòng chữ "Đã hư đang sửa chữa". Cừ Chính Khanh sững sờ nửa ngày, cảm hứng tốt đẹp ban đầu chạy hết. Cuối cùng thức uống khác cũng không cần, trực tiếp rót vào đầy cốc nước lọc, trở về phòng làm việc. Con tức bực lên chụp hình đăng lên Microblogging, viết câu: "Máy coffee tự nhiên hư! ! ! !"

Năm dấu chấm than, biểu đạt mãnh liệt cảm xúc không vui. Đây là Doãn Đình dạy anh.

Cừ Chính Khanh hung tợn vừa gặm sandwich vừa nhìn chằm chằm Microblogging. Sandwich gặm xong rồi Microblogging còn không có động tĩnh. Ghế số pha không có ai giành nữa, thật làm cho lòng người chua xót a. Anh lại uống hết cốc nước lọc kia xong, Microblogging vẫn không có động tĩnh.

Tâm tình Cừ Chính Khanh thật không tốt. Anh tắt Microblogging đi, quyết định một ngày hôm nay cũng không muốn nhìn thấy nó.

Ngày hôm nay lại bận rộn qua đi. Cừu Chính Khanh cả ngày lúc nào cũng nghiêm mặt.

Anh không có đi xem Microblogging, cho nên không biết động tĩnh Microblogging. Anh cũng không biết Doãn Đình đã xem Microblogging anh rồi, Microblogging của anh vắng ngắt, vị trí ghế sofa trống không. Doãn Đình thật sự nhịn rất vất vả mới không có giành ghế sofa. Sự kiện Microblogging lần trước làm cho cô có chút lúng túng, cô thật thật ngại quá. Tần Vũ Phi lại nhấn mạnh Cừu Chính Khanh người này nghiêm túc tới cực điểm, cho nên cô liền an phận rồi, lại không dám làm âm ỉ trên Microblogging.

"Trong bạn bè chỉ có Xin anh đừng dẫn một chút thì ghế sofa mới phải giành." Doãn Đình cùng Tần Vũ Phi nói chuyện phiếm trên mạng.

"Anh ta viết cái gì rồi hả?" Tần Vũ Phi hỏi, Microblogging của Cừu Chính Khanh rất nhàm chán, cô đều không có xem qua a. Cô nhìn một cái, xem xong rồi tiện tay lưu lại. Doãn Đình nhìn ghế sofa cứ như vậy không có gì, hơi đau lòng. Bất quá cốc nước anh cho cô lĩnh cảm, cũng không coi là tịch thu lấy được.

Cừu Chính Khanh bên này, cả tầng lầu đều đang đồn nhau hiện tại trời không quá xanh, không đúng, là rất không xanh. Không biết thì ra xếp tổng lại thích uống cà phê như vậy. Máy coffee ngày hôm qua hư rồi, hôm nay còn chưa sửa xong, quả thật thật là quá đáng, chuyện này tính chất khá là nghiêm trọng cùng tôi tề. Thư ký, chuẩn bị cái cốc trống không vậy được sao? Anh luôn luôn đi rót nước, muốn uống sẽ tự mình rót, không có hành động gì bày tỏ anh rất không thích cái cốc không có gì a, hôm nay tâm trạng anh không tốt liền phát bực lên thư ký.

Bộ phận quản lý hành chính buổi chiều cũng nhìn thấy nội dung trên Microblogging, vội vàng chỉ ngân sách sai cấp dưới đi ra ngoài một chuyến, mua máy coffee mới. Còn đăng thông báo trên Microblogging: máy coffee mới mua về rồi, cà phê pha rất ngon.

Thư ký nhận được thông báo từ bộ phận hành chính, cũng vội vàng báo cáo với Cừu Chính Khanh: "Máy coffee mới hoạt động tốt lắm."

Cừu Chính Khanh không hiểu, đáp một tiếng bày tỏ đã biết, thật ra thì hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Máy coffee quan trọng như vậy sao? Làm ra đáng về rất thận trọng.

Chỉ là thư ký nhắc tới máy coffee lại làm anh nghĩ tới buổi sáng anh đăng hình trên Microblogging, tay hơi ngứa ngáy một chút muốn mở ra, nhưng bây giờ công việc chưa làm xong. Anh cảm thấy làm người thì tự chủ rất quan trọng, chuyện có nặng nhẹ, công việc ưu tiên vị thứ nhất. Vì vậy anh chịu đựng, xử lý tất cả các tài liệu trong tay, xem đồng hồ, đã đến lúc tan việc.

Anh thờ phào một cái, mở Microblogging ra. Sáng sớm hôm nay anh đăng nội dung là cái máy coffee kia hư phía dưới có hai tin nhắn để lại. Một cái là Tần Vũ Phi viết: hư sẽ chết a. Một cái khác là bộ phận quản hành chính viết: Đã mua máy mới về rồi.

Cừu Chính Khanh quả thật im lặng, anh cảm thấy bọn họ thật nhàm chán. Sau đó anh mở Microblogging của Doãn Đình ra.

Vừa mới nhìn anh đã thấy năm dấu hỏi rồi.

Ngay buổi sáng, cách Microblogging của anh hai giờ sau, Doãn Đình đăng một cái Microblogging. Cô viết: câu hỏi đặt ra, tại sao nước lọc không có mùi vị? ? ? ? ?

Cừu Chính Khanh quả thật cười híp mắt, cô nhất định là nhìn đến bài đăng Microblogging của anh rồi, nhưng là cô không giành ghế sofa, không để ý tới anh, lại sử dụng nội dung anh nói ra vấn đề canh gà loạn hằm cách thủy.

Thiên sứ hạ phàm là để giày vò a.

Anh cũng không muốn biết đáp án tại sao nước lọc không có mùi vị.

Buổi tối hôm đó, Cừu Chính Khanh nhận được điện thoại Tần Văn Dịch, vợ ông, cũng chính là mẹ đại tiểu thư Tần Vũ Phi bị bệnh, mà Tần Văn Dịch vốn là kế hoạch ngày mai phải đi công tác, hiện tại không thể đi, nhờ Cừu Chính Khanh đi thay ông.

Cừu Chính Khanh dĩ nhiên không từ chối, chạy mau một chuyến đến Tần gia, từ Tần Văn Dịch cầm tài liệu cần thiết để ngày thứ hai đi công tác, cùng ông thảo luận rõ ràng hạng mục lần công tác này, Tần Văn Dịch bảo thư ký giúp anh sửa lại vé máy bay. Cừu Chính Khanh cả đêm nghiên cứu nghiệp vụ, dọn dẹp hành lý, sáng sớm ngày thứ hai, Cừu Chính Khanh không đến công ty, đi thẳng đến sân bay cùng trợ lý Tần Văn Dịch. Ở sân bay anh gọi cho thư ký và trợ lý cùng một số quản lý cấp cao dặn dò công việc khi anh đi công tác. Sau đó chờ lên máy bay.

Tối hôm qua không sao ngủ cả, hiện tại cảm thấy mệt mỏi, cho nên tâm tình không được tốt lắm. Hiện tại bầu trời rất là xanh, mà tâm trạng anh có chút như đưa đám. Tối hôm qua trước khi nhận được điện thoại Tần Văn Dịch anh đã nghĩ ra biện pháp tốt, tính toán hôm nay gọi điện thoại cho Doãn Đình, nói Chủ nhật muốn đi Viện Phúc Lợi xem bọn nhỏ ra sao, hỏi cô có thể cùng đi hay không, bởi vì cô tương đối thân thiết chỗ đó. Anh cảm thấy lấy cớ này rất tốt. Microblogging cái gì không dùng được, anh tính toán đôi phương pháp khác. Kết quả mới vừa tính toán được, kế hoạch đã bị đánh rối loạn.

Lần đi công tác này trở về cũng trễ một tuần lễ rồi, cuối tuần này nghỉ hên cô là không thể nào. Mặc dù lấy cớ này hên cô tuần sau là có thể. Nhưng nhiều ngày như vậy không thấy cô, anh cảm thấy tâm tình thật không tốt. Cừu Chính Khanh tiện tay chụp một tấm hình sân bay, không viết gì cả, đăng lên Microblogging.

Cho đến khi lên máy bay Microblogging kia cũng không ai để ý, anh cảm thấy rất bình thường, một buổi sáng tỉnh mơ.

Máy bay hạ cánh, cùng đồng nghiệp tới khách sạn đã thu xếp trước, vào phòng, anh mới kiểm tra Microblogging. Phía dưới Microblogging có mấy lời nhắn lại, đều là đồng nghiệp hoặc bạn bè, chúc anh thuận buồm xuôi gió. Chúc anh công việc thuận lợi. Còn có nói anh cực khổ rồi. Nhưng anh không

có nhìn cái ID đó.

Cừu Chính Khanh vừa mệt lại vừa phiền, một hồi ăn cơm trưa xong thì phải đi công tác ngay, anh chỉ có thời gian nghỉ ngơi nửa tiếng. Anh vừa định ném đi động đi nằm một cái, lại thấy còn tin nhắn. Mới vừa rồi không có chú ý, thiếu chút nữa sót mất —— Đình Đình Ngọc Lập 413.

Cừu Chính Khanh vội vàng mở ra nhìn, Doãn Đình viết: đi công tác sao? Hôm nay anh có đôi cánh, ở trên trời bay một vòng. Chạm đất rồi phải ăn ngon hơn, chơi thật vui, nghỉ ngơi thật tốt a!

Cừu Chính Khanh rất vui vẻ, nhiều người nhắc lại như vậy chỉ có lời nói Doãn Đình là thú vị. Anh gọi điện thoại cho Doãn Đình, tim của anh nhảy thành thịch, lấy cớ gì mà điện thoại anh trong chớp nhoáng đã nghĩ xong, còn tự khen ngợi sự cơ trí của mình.

"Xin, anh, đứng, đắn, một, chút!" Doãn Đình trước sau như một luôn có sức sống: "Anh đang ở đâu vậy?"

"Ở thành phố J." Cừu Chính Khanh toét miệng cười, nghe được âm thanh của cô cảm thấy rất vui vẻ. "Tôi muốn hỏi cô, thành phố J có chỗ nào ăn uống ngon cô biết không?"

"Biết!" Doãn Đình quả nhiên là căng tràn sức sống. "Tôi trước đây đã từng đi du lịch qua, còn viết lại nữa. Có mấy nhà hàng cùng Nông gia rất tốt. Tôi tìm một chút, tối nay gửi thư cho anh, ngày mai anh có thể đi a."

"Được. Cảm ơn cô." Thật ra thì anh không cảm thấy mình sẽ có thời gian đi. "Cô có cần tôi mua gì không?" Anh lại hỏi, cô tốt nhất là nói có, như vậy anh đi công tác trở về thì có thể có lý do gặp mặt cô. Sau đó để lý do đi Viện Phúc Lợi thăm mấy đứa nhỏ dùng làm lần gặp mặt tiếp theo a.

"Ừ, không cần." Doãn Đình suy nghĩ một chút, hiện tại mua đặc sản trên web cũng rất dễ dàng, không cần phải phiền toái người ta.

"À." Cừu Chính Khanh rất thất vọng. Tiếp theo phải nói gì cho hay đây?

"Vậy tôi cúp máy trước, tối muộn một chút sẽ gửi thư cho anh a." Doãn Đình nói như vậy. Cừu Chính Khanh cũng đành phải nói với nàng "Được, bye bye."

Không điện thoại thì tốt rồi, nghe xong giọng nói của cô càng nhớ nhưng thêm. Cừu Chính Khanh nằm lên giường, cầm điện thoại di động nghĩ nghĩ, chợt một ý tưởng hiện ra. Anh đăng một cái lên Microblogging, viết: câu hỏi đặt ra, tại sao cà phê thơm như vậy?

Không lâu lắm, điện thoại anh vang lên, là Doãn Đình.

Cừu Chính Khanh cố ý ở trong lòng đếm từ một đến mười mới nhận. Vừa nhận vừa cười khúc khích, hỏi cô: "Thế nào?"

"Cái đó, ừ" Âm thanh Doãn Đình có vẻ có chút ngượng ngùng. "Cái vấn đề kia của anh rất thú vị, tôi có thể đăng câu hỏi như vậy được không?" Không thể trích dẫn vấn đề của người ta, thật không tốt, nhưng vấn đề này cô rất thích, cho nên mới da mặt dày đi cầu xin.

YES! Có thể! Có thể! Tùy cô có thể đăng như vậy!

Cừu Chính Khanh rất chững chạc nói: "Có thể nha, đáp án của cô giống đáp án của tôi sao?"

Doãn Đình nghe được có thể làm vậy thật vui mừng, hỏi ngược lại anh: "Đáp án của anh là cái gì?"

"Đáp án của cô thế nào a?"

"Anh nói trước đi mà." Sự hiếu kỳ của Doãn Đình hoàn toàn trỗi dậy.

Cừu Chính Khanh háng giọng một cái, nghiêm túc sắp xếp lại ngôn ngữ, sau đó nói. "Nó đã trải qua bị hái, bị lột vỏ, bị nướng, bị nghiền nát, bị nấu bằng nước sôi chịu rất nhiều khổ sở, nhưng nó không sợ hãi, không có lùi bước, tỏa ra hương vị độc nhất vô nhị, không mùi thơm nào có thể thay thế được."

Đầu điện thoại bên kia Doãn Đình trầm mặc mấy giây.

Cừu Chính Khanh có chút khẩn trương, không tốt sao? Anh cảm thấy đáp án này của anh rất tốt a, tâm huyết cỡ nào a!

"Tôi cảm thấy được" Doãn Đình nói chuyện, "Đáp án của tôi cộng thêm đáp án của anh, tạo thành một đáp án siêu cấp hoàn chỉnh."

"Là cái gì?"

Doãn Đình cười hi hi: "Tôi hiện tại chuẩn bị đăng lên, anh chờ một chút rồi xem." Sau đó cô cúp điện thoại.

Cừu Chính Khanh đợi một lúc rồi lên Microblogging, Doãn Đình còn chưa có đăng a. Cừu Chính Khanh chờ một lát lại kiểm tra lần nữa, còn chưa thấy. Thiên sứ à, tốc độ gõ chữ của cô rất chậm a!

Kiểm tra lần nữa. Lần này có rồi a.

Câu hỏi đặt ra: tại sao cà phê thơm như vậy? —— vì nó đã trải qua bị hái, bị lột vỏ, bị nướng, bị nghiền nát, bị nấu bằng nước sôi chịu rất nhiều khổ sở,

nhưng nó không sợ hãi, không có lùi bước, tỏa ra hương vị độc nhất vô nhị, không mùi thơm nào có thể thay thế được. Sau đó, nó gặp sữa tươi! Nó vẫn còn hương vị độc nhất vô nhị, nhưng thêm mùi vị hạnh phúc từ sữa. Cho nên cà phê thơm như vậy!

Cừu Chính Khanh sùng sốt.

Hoàn chinh, đáp án siêu cấp.

Nó gặp sữa tươi!

Cừu Chính Khanh cười lên, cười đến hốc mắt có chút nóng lên. Những nam sinh cự tuyệt Doãn Đình kia đúng là ngốc.

Cô thật sự là Thiên sứ a.

Đau khổ cùng dốc lòng, bù không được cô lại tặng thêm một chút xíu hạnh phúc nhỏ bé.

Anh đã biết anh thích cô ở điểm gì, cô sẽ làm cho mọi người cảm thấy hạnh phúc.

Cừu Chính Khanh trích dẫn nội dung Microblogging kia của cô, cái gì cũng không viết, chỉ là trích dẫn lên Microblogging của mình. Sau đó, Doãn Đình hỏa tốc xuất hiện: "Ghế xô pha! ! ! ! !"

Năm dấu chấm than, làm lòng Cừu Chính Khanh tràn đầy vui vẻ.

"Ghế dài đâu?" Anh đáp lại cô.

"Ghế dài cũng là của ta! ! ! ! !" Cô trả lời rất mau.

Sau đó rất nhanh lại nói: "Không đúng, ghế dài bị anh chiếm rồi." Đi theo ở đằng sau là vẻ mặt tức giận.

Cừu Chính Khanh cười ha ha. Thật ngây thơ a, anh ba mươi ba tuổi rồi, không thích hợp chơi loại trò chơi này rồi, nhưng là chơi được thật vui sướng.

Có người tới giành ghế xô pha, anh cảm thấy có chút hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Xin Anh Đừng Dẫn Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Bên này Doãn Đình cũng cảm thấy có chút hạnh phúc. Cô báo tin vui với Tần Vũ Phi trên mạng: “Xin Anh Đừng Dẫn Một Chút bỏ lệnh cấm với mình rồi. Có thể giành xô pha! Anh ấy đang có ý chỉ tiến bước nhanh tới con đường rộng lớn!

Tần Vũ Phi đang theo Cố Anh Kiệt khanh khanh ta ta gọi điện thoại nói, nhìn thấy câu nói trên máy tính, tiện tay gõ hai chữ gửi Doãn Đình: “Nhàm chán.”

Doãn Đình cười hì hì, không thèm để ý.

Phía dưới microblogging của Cừu Chính Khanh có người cùng Doãn Đình nói chuyện: Cô lại tới giành xô pha.

Xem ID có chút quen mắt, hình như là đồng nghiệp của Cừu Chính Khanh. Doãn Đình gửi lên một mặt cười to “Hì hì”, nói: Đúng vậy đúng vậy, xin chiếu cố nhiều hơn.

Lại có thể tranh xô pha. Doãn Đình có chút đắc ý nhỏ. Vui mừng kéo cuộc trò chuyện với bạn bè vào. Không hổ là đồng minh, làm cho cô có cảm giác rất thành công. Doãn Đình tìm trên mạng, tìm ảnh chụp củ cải trắng, gửi lên microblogging.

“Đồng minh thân yêu, cảm ơn.”

Bên này Cừu Chính Khanh còn đắm chìm trong cảm giác hạnh phúc, tiện tay xem microblogging, nhìn thấy cái Doãn Đình mới vừa gửi, thiếu chút nữa phun ra ngụm máu đen.

Thiên sứ xuống trần là muốn tra tấn người đi. Ai đồng minh củ cải trắng với cô.

Vì sao Doãn Đình vẫn không có bạn trai, Cừu Chính Khanh cảm thấy anh đã hiểu một chút. Cũng may anh không phải là nam nhân khác, anh có đủ kiên nhẫn.

Lần này Cừ Chính Khanh đi công tác tổng cộng sáu ngày, lúc trở về đã là buổi chiều thứ tư. Anh chưa về nhà nghỉ ngơi mà đi công ty trước. Đi vài ngày, trong công ty một đồng việc chờ anh xử lý. Chờ xử lý xong văn kiện chồng chất trên bàn, đã là hơn bảy giờ tối.

Cừ Chính Khanh kéo rương hành lý về nhà, nấu một bát mì ăn liền ăn. Vừa ăn vừa xem microbloging. Hôm nay quá bận rộn, anh hoàn toàn không quan tâm microbloging. Nhưng mấy hôm trước anh có chút thời gian trên đường đi, chụp hai ảnh phong cảnh gửi lên, Doãn Đình không nhìn thấy trước, chờ cô thấy đã có bạn khác nhấn lại. Doãn Đình ở dưới microbloging của anh gửi một chuỗi biểu tình “Đáng thương”, viết: “Không có sô pha.”

Vì điều này Cừ Chính Khanh nở nụ cười thật lâu. Nhưng mà ngày hôm sau nhìn đến, thấy người bạn nhấn tin đầu tiên trả lời Doãn Đình: Thật xin lỗi, sô pha là của tôi. Làm quen với nhau một chút đi.

Lại tới. Cũng không nhận biết nhau làm quen cái gì.

Doãn Đình không để ý người đó, Cừ Chính Khanh thấy thật vui.

Sau đó chủ quán bên này muốn mời bọn họ ăn cơm, Cừ Chính Khanh nghĩ đến tư liệu nhà hàng Doãn Đình gửi cho anh, nói muốn đi một nhà hàng. Mọi người cùng nhau đi, Cừ Chính Khanh chụp phòng ăn của nhà hàng kia đăng lên microbloging, gửi Đình Đình Ngọc Lập 413, nói: Cảm ơn em đã giới thiệu.

Lúc này Doãn Đình nhanh chóng chạy tới.

Sô pha!!!!

Sau đó gửi lại: Đừng khách khí.

Chính là hai cái tin nhắn này, khiến cho Cừ Chính Khanh cảm thấy lần công tác này cũng không mệt mỏi như vậy. Mỗi ngày trước khi ngủ anh đều nhìn một cái Doãn Đình hôm nay viết cái gì, cô viết đều là vụn vặt trong cuộc sống, từ trước anh cảm thấy loại nội dung này nhàm chán lại trống rỗng, thế nhưng bây giờ anh lại cảm thấy Doãn Đình viết thật thú vị. Anh hy vọng cô viết nhiều một chút, anh thật thích xem.

Nhưng cho tới bây giờ Cừ Chính Khanh không ở trên microbloging của cô nhấn lại, bởi vì người nhiều lắm, không biết vì sao, anh cảm giác, cảm thấy nói cái gì cũng không quá thích hợp, có chút ngượng ngùng. Hơn nữa cô ở bên này quá nóng quá náo nhiệt, anh nghĩ anh nhấn lại câu nói sẽ bị bao phủ, cô sẽ nhìn không thấy.

Hôm nay microbloging của Doãn Đình có một ảnh tự chụp, cô mua màu son mới, còn có mũ mới, vì thế chụp một cái đội mũ làm mặt quỷ chớp mắt chu miệng đăng lên. Phía dưới một đồng người nhiệt tình nhấn lại. Cừ Chính Khanh vừa ăn vừa lầm bầm lầu bầu phê bình: “Đã nói với em không được đăng ảnh chụp, dễ dàng chiêu sô.” Nhưng mà thật đúng là xinh đẹp, thật tự nhiên thật đáng yêu. Cừ Chính Khanh nhìn ảnh chụp ăn xong mì.

Ăn xong mì anh vừa rửa bát vừa nổi lên dừng khí. Một lát gọi điện thoại cho Doãn Đình. Hiện tại thời gian còn chưa tính muộn, gọi điện thoại vừa vặn. Hoàn thành kế hoạch xong, ngày mai ban ngày anh sẽ tập trung làm việc.

Lần này anh đi công tác tuy rằng bận, nhưng kế hoạch chế tạo cơ hội theo đuổi Doãn Đình anh vẫn thật sự suy nghĩ.

Đầu tiên chiều thứ nhất lý do đi viện phúc lợi, chiều thứ hai anh có thể nói anh muốn mua máy chụp ảnh tốt, xem Doãn Đình chụp ảnh không tồi, cho nên cùng cô học hỏi. Làm cho cô cùng anh đi chọn máy chụp ảnh. Sau đó anh còn có thể nói cuối năm, muốn mua chút đặc sản gửi cho bác, hỏi cô có thể hay không giới thiệu chỗ tốt. Hỏi tiếp ngày nghỉ Tết âm lịch có an bài hoạt động gì không, tính cho anh một xuất. Không thể đi làm anh cũng rất khổ sở, cần chút hoạt động giết thời gian.

Sau đó, mỗi một sự kiện ra ngoài anh đều có thể xem tình huống tìm cơ hội nói lời cảm ơn mời cô ăn cơm. Cái khác, chính là xem microbloging của cô có hướng đi gì anh linh hoạt cơ động tìm cơ.

Xem, thật ra không khó. Cùng với việc buôn bán tìm đơn đặt hàng giống nhau, an bài sách lược, định tốt điều kiện, nghĩ tốt kế hoạch, mắt nhanh tiến độ, tăng mạnh liên lạc, củng cố quan hệ nhân mạch, lấy hai bên cần đến, có ích lợi riêng, đồng ý!

Cừ Chính Khanh cảm thấy chính là như vậy, anh bấm điện thoại cho Doãn Đình, bắt đầu dùng cái cơ trong kế hoạch thứ nhất.

“Xin anh đứng đắn một chút.” Lời dạo đầu của Doãn Đình vĩnh viễn giống nhau, âm thanh có chút xa xôi, giống như chức năng hands – free.

Cừ Chính Khanh có chút khẩn trương: “Tôi đi công tác đã trở về.”

“Vất vả rồi.” Doãn Đình chắc là đang chơi máy tính, Cừ Chính Khanh nghe thấy bên kia âm thanh cô ba ba gõ chữ.

Cừ Chính Khanh càng khẩn trương, nói chuyện làm ăn cũng không khẩn trương qua như vậy. “Ừ, là như thế này, tôi ở thành phố J, mua cho mấy người bạn nhỏ chút lễ vật, chủ nhật em có thời gian hay không, có thể cùng tôi đi viện phúc lợi một chuyến, em có vẻ quen, cùng bên kia để nói một chút.”

“Ai nha.” Bên kia Doãn Đình âm thanh gõ chữ ngừng lại: “Chủ nhật này sao?”

“Đúng.” Nín thở yên lặng chờ đợi.

“Không được rồi.”

“.....” Nháy mắt Cừ Chính Khanh bị thất vọng vây quanh.

“Ba tôi có một người bạn lớn tuổi sinh bệnh, ông muốn đi xem ông ấy. Ở thành phố L, ngày mai tôi đi cùng ông. Nghe nói tình huống không tốt lắm, đại khái chúng tôi sẽ ở vài ngày. Chủ nhật chắc là cũng chưa về.” Doãn Đình thật xin lỗi: “Thật sự là xin lỗi, không khéo như vậy.”

“Như vậy à, không có việc gì.” Giả vờ cũng phải giả vờ không thêm đề ý.

“Nếu không anh nói Vũ Phi đi cùng anh, cô ấy cũng rất quen thuộc với viện trưởng.” Doãn Đình nhiệt tình đề nghị.

“Rồi nói sau.” Cừ Chính Khanh khó mà nói “Không cần” lại khó mà nói “Đỡ”, lý do lấy cớ quý giá như vậy, dùng xong một cái thiếu một cái, anh đương nhiên vẫn là giữ lại tốt. Chờ cô trở lại tiếp tục hẹn.

Kết quả ngày hôm sau đi làm, Tần Vũ Phi cầm di động chạy đến văn phòng anh, hỏi anh: “Anh muốn đi viện phúc lợi tặng lễ vật? Cần có người dẫn đường?”

Cừ Chính Khanh ngẩn người, lập tức kịp phản ứng nhất định là Doãn Đình nhờ Tần Vũ Phi. Tầm mắt mờ của anh này thật đúng là chống đỡ không được, “Trước không đi, chủ nhật tôi có việc, tặng ca.”

Tần Vũ Phi nói vào di động: “Người ta không đi, có việc. Cậu lo cái gì, lên máy bay của cậu đi. Trông nom nhiều quá, anh ta một người lớn như vậy, muốn đi đâu còn cần cậu đưa sao?” Tần Vũ Phi vừa trách mắng Doãn Đình vừa đi không quay đầu lại. Mặt Cừ Chính Khanh có chút nóng lên, đại tiểu thư này, làm sao muốn chọc thủng anh! Mặc dù là vừa thuận miệng nói, nhưng mà vạn nhất Doãn Đình phục hồi tinh thần lại, vậy chiều thứ hai thứ ba thứ tư của anh chẳng phải tất cả đều không dùng được?

Thứ bảy, Cừ Chính Khanh vẫn là không nhận được, tự mình đi viện phúc lợi. Lần này anh lại mua hai thùng hoa quả, còn có rất nhiều bưu thiếp phong cảnh thành phố J mà anh nhờ người khác mua hộ.

Anh cùng Cục Đá Nhỏ ngồi song song ngồi trên ghế dài, cho bé một mình một bộ. “Chú đi thành phố này, chú không chụp ảnh, cho nên mua bưu thiếp có sẵn.”

Một bộ tám cái, là phong cảnh địa điểm du lịch thành phố J. Thật ra những chỗ này anh cũng chưa đi, anh chỉ có bưu thiếp.

Bởi vì không tự mình đi qua, cho nên với vấn đề mà Cục Đá Nhỏ hỏi anh không trả lời được. Nhưng mà Cục Đá Nhỏ không ngại, bé cười vô cùng vui vẻ, chỉ là bưu thiếp mà thôi, bé đã vô cùng thỏa mãn.

“Chú, con thích chú.” Cục Đá Nhỏ thông báo cho Cừ Chính Khanh.

Cừ Chính Khanh đỏ mặt. Tuy rằng là tình cảm ngây thơ thuần khiết của đứa nhỏ, nhưng là do người bạn nhỏ của Doãn Đình nói ra thế nên Cừ Chính Khanh cũng cảm thấy có chút ngượng ngùng. Nhưng là biệt hiệu Thiên sứ nhỏ cùng tên Thiên sứ giống nhau, động một chút là tỏ tình, tật xấu này không tốt.

Cừ Chính Khanh nhìn Cục Đá Nhỏ miệng cười đơn thuần đáng yêu, vô cùng nhớ Doãn Đình.

Chủ nhật, Cừ Chính Khanh như cũ đi siêu thị một ít đồ dùng sinh hoạt. Lúc chờ tính tiền anh xem microblogging một chút, cuối cùng thấy được Doãn Đình đăng tin tức. Cô đã vài ngày không đăng tin trên microblogging, làm cho anh thật nhớ. Nhưng lần này nội dung trên microblogging cũng không phải làm cho người ta vui vẻ. Cô viết: “Một vị trưởng bối đi xa, chia lìa luôn làm cho người ta khổ sở, cho nên, chúng ta cần phải biết quý trọng khi gặp nhau.”

Trong lòng Cừ Chính Khanh chấn động, chẳng quan tâm siêu thị rộn ràng ầm ĩ nhốn nháo lung tung, gọi điện trực tiếp qua cho Doãn Đình.

Doãn Đình nhận, lần này vô cùng đơn giản “Vâng”, không có mười phần trung khí kêu ngoại hiệu của anh, Cừ Chính Khanh cảm thấy có chút đau lòng.

“Em có khỏe không?” Anh hỏi.

“Tôi không sao. Nhưng mà cha tôi rất khổ sở, bạn bè rất nhiều năm, tuổi trẻ hơn cha tôi, lại đi quá sớm so với ông.” Cừ Chính Khanh hỏi không đầu không đuôi, Doãn Đình lại biết anh đang hỏi cái gì.

Hai người cầm điện thoại, khoảng cách xa xôi, có vài giây im lặng.

Người phía sau thúc giục Cừ Chính Khanh mau đi lên phía trước, đến lượt anh tính tiền. Cừ Chính Khanh lùi từng bước, lùi đến ngoài đội ngũ. “Vậy em ở cùng ông thật tốt đi.” Anh cũng không biết an ủi như thế nào.

“Anh ở chỗ nào?” Doãn Đình hỏi, vừa rồi cô nghe được có người lớn tiếng thúc giục nhanh một chút.

“Siêu thị.” Anh thành thật trả lời.

Doãn Đình bỗng nhiên cảm thấy thật ảm áp, anh là người thứ nhất gọi điện thoại đến an ủi cô, tại địa phương như vậy, ảm ĩ như vậy, khẳng định rất

không tiện. “Cảm ơn anh.”

“Đừng khách sáo.” Khách sáo như vậy thật sự sẽ khiến anh cảm thấy thất bại.

“Anh nhanh đi mua đồ đi, tôi không sao.”

“Được.” Thật ra Cừ Chính Khanh muốn hỏi cô khi nào thì trở về, nhưng ngượng ngùng, lại xảy ra chuyện như vậy, anh hỏi cái này giống như không thích hợp.

“Tôi cúp máy đây.” Doãn Đình nói.

“Được.”

“Tạm biệt.” Doãn Đình cúp máy. Cừ Chính Khanh tiu nghỉu như đánh mất. Một lần nữa xếp hàng đội ngũ tính tiền, anh lại nhìn không được xem microblogging một chút, dưới nội dung kia của Doãn Đình có hỏi sao lại thế này, không hề trực tiếp an ủi. Cừ Chính Khanh không kiềm chế được, cũng để lại bình luận. Anh nói: “Thật ra không cần gặp nhau cũng có thể quý trọng, ở trong lòng.” Gửi lên xong, anh nghĩ người nhắn lại Doãn Đình nhiều như vậy, cô chắc sẽ không chú ý đến anh.

Có chút không vui.

Đến buổi tối lại xem microblogging, quả nhiên lời nhắn lại của anh Doãn Đình không trả lời.

Có chút mất hứng.

Nhưng mà anh chú ý tới những người khác cô cũng không trả lời. Vậy cũng coi như là đối xử công bằng đi.

Lúc Cừ Chính Khanh an ủi chính mình Doãn Đình đang cùng Tần Vũ Phi gọi điện thoại, sau khi cô nói xong chuyện bạn tốt của cha, còn nói: “Cậu biết không? Xin Anh Đứng Đắn Một Chút thật ra là một người đặc biệt ấm áp. Anh ấy nhắn lại phía dưới microblogging của tớ, thật làm cho người khác cảm động.”

Doãn Đình nói lại câu nói kia cho Tần Vũ Phi nghe, Tần Vũ Phi châm chọc: “Anh ta bị cái gì ám vào? Rõ ràng anh ta quái thú mặt lạnh điên cuồng công việc.”

Doãn Đình cười ha ha: “Mỗi người đều có rất nhiều mặt thôi. Thật ra anh ấy tốt lắm. Hình như anh ấy cùng với người bạn học kia không ở chung một chỗ.”

“Người ta ở cùng một chỗ cũng sẽ không nói cho cậu biết. Không nhất định phải báo cáo với cậu.”

“Cũng đúng nha.” Doãn Đình nói: “Tớ là nghĩ, nếu anh ấy tìm bạn gái không thuận lợi, tớ nghĩ sẽ thay anh ấy thu xếp. Nhưng mà bên người cũng không có người thích hợp với anh ấy.”

“Cậu thật sự là nhân.” Tần Vũ Phi không cho là đúng. Theo cô thấy, Cừ Chính Khanh người này đặc biệt có chủ ý, ý chí siêu kiên định, căn bản không cần người khác thay anh ta quan tâm, hơn nữa nhân rồi trông nom khẳng định còn bị anh ta ghét bỏ.

“Lần tới tớ hỏi anh ấy một chút. Nếu anh ấy nói cần, tớ sẽ giúp anh ấy lưu ý một chút.” Doãn Đình bị phê bình cũng không để ý, còn nói: “Thật ra cậu mới nên giúp anh ấy nhiều, anh ấy là cây rụng tiền của công ty cậu.”

“Đúng vậy. Cây rụng tiền chỉ dùng để đến lay động tiền, không phải dùng để lay động tình cảm” Tần Vũ Phi tiếp tục con đường nói lời độc ác, “Hơn nữa cùng với quái thú mặt lạnh điên cuồng công việc yêu đương? Tớ hoàn toàn không thể tưởng tượng cô gái kia bộ dạng gì.”

Doãn Đình cười ha ha, cô cũng không tưởng tượng được. Hơn nữa cô tận mắt nhìn thấy Cừ Chính Khanh cùng Mao Tuệ Châu hẹn hò, nếu nói đó gọi là hẹn hò, thật sự là một loại rất khác, nghiêm túc nói chuyện kinh tế, nói chuyện công việc, trời ạ, đó tuyệt đối không phải yêu đương.

Thật hồng phúc, cô lại cảm thấy Xin Anh Đứng Đắn Một Chút thật đáng thương.

Cừ Chính Khanh không biết là chính mình đáng thương, nhưng anh cảm thấy phiền chán. Bởi vì lại một tuần trôi qua. Không có tin tức của Doãn Đình. Cô không cập nhật microblogging, cũng không có gửi bất cứ tin tức gì cho anh. Mà anh ngại ngừng gửi cho cô, bởi vì vừa phát sinh chuyện như vậy, toàn bộ lý do của anh cũng không thích hợp dùng. Không có đề tài, gọi điện thoại sẽ rất kỳ quái. Anh cũng không kéo nổi mặt đến hỏi Tần Vũ Phi gần đây Doãn Đình thế nào.

Vì thế, anh mỗi ngày đều thật phiền chán.

Ngày 15 tháng 11, thứ bảy. Cừ Chính Khanh ở nhà ngăn người, không nghĩ làm việc, không nghĩ ra cửa. Anh chợt nhớ đến ngày đó anh định ra cho mình một cái kỳ hạn, nói đến trước ngày 15 tháng 11, nếu như không gặp lại Doãn Đình, anh sẽ buông tha theo đuổi Doãn Đình.

May mắn thật may mắn, ngay hôm sau anh nhận được điện thoại Doãn Đình. Nếu không nhìn hiện tại, thật là đến ngày 15 tháng 11 cũng chưa thể cùng Doãn Đình gặp mặt. Đừng nói ngẫu nhiên gặp, chủ động mời cũng chưa hẹn được.

May mắn, may mắn.

Nhưng mà lần gặp tiếp theo sẽ là khi nào? Có thể nhanh một chút hay không? Anh đều có chút không kịp đợi.

Hai ngày cuối tuần rầu rĩ đi qua. Thứ hai bận rộn làm cho anh không rảnh nghĩ loạn. Thứ ba bận giống nhau, xem văn kiện không xong, trả lời không xong thư điện tử, mở cuộc họp không xong.

Buổi chiều lúc họp, anh chú ý có đồng nghiệp nhìn tường thủy tinh phía sau anh lộ ra chút biểu tình vui mừng bất quá, trong lòng anh nhảy dựng, vội quay đầu, lại chỉ nhìn thấy một đồng nghiệp nữ đi qua. Vì thế anh hùng hăng trừng mắt với đồng nghiệp kia một cái, lạnh lùng nhắc nhở: “Thời gian họp mời mọi người tập trung tinh thần.” Mọi người nhanh chóng cúi đầu giả bộ nghiêm túc, nửa chạng sau hội nghị đang khản trương không khí tự động hạ thấp tiến hành tới kết thúc.

Cừu Chính Khanh về mặt lạnh lạnh cầm laptop quay về văn phòng, mới vừa đi tới cửa phòng làm việc, đã thấy một bóng dáng quen thuộc từ văn phòng Tần Vũ Phi đi ra.

Anh lập tức ngậy người.

Vui mừng!!!!

Doãn Đình nhìn thấy anh, đang muốn vẫy tay kêu gọi, lại nhớ tới đây là chỗ làm việc, vì thế thè lưỡi, thu tay lại, để ở sau lưng, cố tình nghiêm chỉnh thông thả đi đến.

Thật đáng yêu!

Tìm Cừu Chính Khanh như muốn rơi xuống, trên mặt không tự giác lộ vẻ cười, Vài đồng sự cùng anh quay về khu làm việc nhanh chóng cúi đầu giả vờ không phát hiện, nhanh chóng rút về vị trí làm việc của mình, núp sau tấm che ở bàn làm việc tiếp tục xem.

Doãn Đình đi đến trước mặt Cừu Chính Khanh, “Cừu tổng đại nhân.” Cô cười tiếp đón.

Cừu Chính Khanh ổn định tâm thần một chút, ho nhẹ một tiếng, chỉnh lại sắc mặt, lên tiếng: “Đã lâu không gặp.”

Thật là nhớ nhung!

Bạn đang đọc truyện *Xin Anh Đứng Gần Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Doãn Đình cười hi hi, khách khí hỏi anh: "Gần đây vẫn còn bề bộn nhiều việc sao?"

"Cũng được." Anh đáp, hỏi ngược lại cô: "Cô đến là tìm Tần Vũ Phi?" Dĩ nhiên anh không dám hy vọng xa vời là cô tới tìm anh, nhưng đến gặp Tần Vũ Phi thuận đường cùng anh hàn huyên một chút cũng rất tốt. Hiện tại mấy giờ rồi? Có thể trò chuyện nhiều một chút sau đó làm bộ thời gian thật là trùng hợp không bằng ăn chung một bữa cơm?

Cừu Chính Khanh cố gắng trấn định không cần phải gấp gáp đi xem giờ.

"Đúng vậy. Tôi chuẩn bị quà tặng cho bọn anh. Chỉ là mới vừa rồi thấy anh không có ở đây, cho nên tôi gửi phần quà của anh ở chỗ Vũ Phi rồi."

Anh mừng thầm. Lại còn có quà tặng a.

"Hiện tại tôi có mặt rồi." Anh nhắc nhở cô.

"Đúng a. Vậy tôi đến phòng làm việc Vũ Phi lấy quà đưa cho anh." Doãn Đình quay người lại, chạy về phòng làm việc Tần Vũ Phi.

Cừu Chính Khanh cũng nhanh chóng trở lại phòng làm việc, dọn dò thư ký: "Cho Doãn tiểu thư một ly trà. À, không, pha một ly cà phê, nhớ thêm sữa vào. Nhanh một chút!" Thời điểm Doãn Đình quay trở lại, có cả phê giữ cô lại, có thể làm cho cô ngồi xuống nói chuyện phiếm vài câu. Chỉ cần ngồi xuống, trò chuyện nhiều mấy câu cũng được rồi. Nói chuyện càng nhiều, cơ hội càng lớn a.

Cừu Chính Khanh đặt Laptop xuống, nhìn đồng hồ trên tay một cái, 5 giờ 27 phút, thời gian này thật không lý tưởng. Anh không chắc có thể cùng Doãn Đình nói chuyện nửa giờ, nửa giờ phải nói cái gì đây? Mà anh không thể về sớm, thân là cấp trên phải làm gương thật tốt. Cho nên nửa giờ này nên làm cái gì?

Cừu Chính Khanh còn chưa nghĩ ra đối sách, Doãn Đình đã trở lại. Trên tay cô cầm cái cái hộp được gói rất tinh tế, còn có khung hình lớn nhỏ. Cô đưa

cho Cừu Chính Khanh: "Tôi đây làm quà mất hai ngày để tặng bạn bè đây, phần này là của anh."

Mặc dù không phải là phần độc nhất, nhưng cô lại làm quà tặng cho anh, Cừu Chính Khanh tự nhiên mừng rỡ, thụ sủng nhược kinh a.

"Cám ơn." Cừu Chính Khanh nhận lấy. "Tôi mở nha." Anh nói. Muốn mở chậm một chút, thư ký sao còn chưa mang cà phê đến a.

"Hi vọng anh thích." Doãn Đình mỉm môi cười.

Anh đương nhiên sẽ thích, mặc kệ là cái gì. Cừu Chính Khanh cười với cô một tiếng.

Quà tặng mở ra, thật đúng là khung hình. Bên trong khung là một tấm hình, chính là tấm hình hôm ăn cơm chung chụp Cừu Chính Khanh ở trên đường xoay người lại mỉm cười. Hình đã xử lý qua, quang cảnh thành phố xung quanh cùng người đi đường đều mờ ảo, chỉ có Cừu Chính Khanh cao lớn tràn đầy khí chất tinh anh xả hội đứng trên đường. Ánh nắng tươi sáng, anh mỉm cười tự tin thoải mái, như gió xuân mát mẻ, dịu dàng và ôn hòa, cả tấm hình mang lại cảm giác ấm áp.

"Hình là do tôi tự sửa. Tôi cảm thấy được tấm này đặc biệt, rất phù hợp với khí chất và phong độ của anh." Doãn Đình nói.

Cừu Chính Khanh xem khung hình một chút, lại nhìn Doãn Đình. Anh cười với cô, gật đầu nói "Cám ơn", "Tôi rất thích." Anh nói: "Cám ơn cô, tôi thật sự vô cùng thích. Đây đại khái là tấm hình đẹp trai nhất của tôi từ khi sinh ra tới nay."

Doãn Đình vô cùng vui mừng: "Anh thích là tốt rồi."

"Vậy tôi đặt trên bàn." Cừu Chính Khanh đặt khung hình ở bên cạnh máy tính, nhìn lại tấm hình bên trong, trong lòng có chút mùi vị ngọt ngào, đây là mình trong mắt cô a, vậy không coi là kém. Lòng tự tin với hạng mục này tăng thêm một chút rồi.

"Vậy. . . ." Doãn Đình mới vừa mở miệng, bị Cừu Chính Khanh ngắt lời cô: "Ngồi đi!"

Lúc này cuối cùng thư ký cũng mang cà phê đưa tới. Cừu Chính Khanh thờ phào một hơi, "Ngồi đi" anh nói lần nữa, "Uống ly cà phê." Anh nhận lấy cà phê thư ký bung tới, chuyển đến ghế sofa tiếp khách, đặt cà phê trên khay trà, sau đó tự mình ngồi xuống.

Doãn Đình đi theo anh tới ghế sofa, rất tự nhiên ngồi bên cạnh anh. "Cám ơn." Cô nói, rồi cầm ly cà phê nhấp lên một chút.

"Ba cô dạo này như thế nào?" Cừu Chính Khanh hỏi.

"Ông rất tốt. Chúng tôi cũng giúp đỡ bên kia xử lý chút hậu sự, sau đó trở về. Ông hai ngày nay cảm xúc tốt hơn nhiều, cũng đi làm lại rồi."

"Vậy thì tốt." Cừu Chính Khanh nói qua. Tiếp theo nên nói cái gì đây, nói gì nhỉ?

"Tấm hình này chụp rất đẹp, cô học qua cách chụp sao?"

"Đúng vậy a." Doãn Đình được khen thưởng vui mừng ra mặt, "Tôi rất thích chụp hình, cho nên có bài sư học tập."

"Tôi cũng vậy rất thích chụp hình a." Cừu Chính Khanh quyết định dùng lý do này lấy cớ hẹn cô, nhờ cô chỉ anh cách chụp ảnh sao cho đẹp, sau đó nói cũng gần giờ tan việc rồi, không bằng đi ăn cơm chung đi, anh còn muốn nhờ cô chỉ bảo thêm. Lúc ăn cơm liền nói chủ nhật anh định đi mua máy chụp hình, hỏi cô có thời gian cùng anh đi chọn máy chụp hình hay không.

Nhưng câu tiếp theo còn chưa nói, Tần Vũ Phi liền hấp tấp xông vào, trong tay cầm điện thoại di động, cũng không nhìn Cừu Chính Khanh, trực tiếp hỏi Doãn Đình: "Thật tốt quá, cậu còn chưa đi. Tớ hỏi cậu, tối nay cậu thật không có thời gian sao? A Lâm muốn rủ chúng ta đi hát Karaoke."

Doãn Đình oa oa kêu to: "A a, tớ muốn hát, có thể đổi ngày mai hay không. Hôm nay tớ thật có hẹn người khác rồi."

Cừu Chính Khanh không biến sắc, cũng có chút ảo não, hôm nay lại không có cơ hội rồi. Cô hôm nay hẹn người khác, mà coi như cô không hẹn ai cũng sẽ bị Tần Vũ Phi cướp đi.

Tần Vũ Phi cầm điện thoại di động lên nói với đầu bên kia: "Doãn Đình hỏi có thể đổi ngày mai hay không, không được sao? Không đợi cậu ấy à? Đúng cậu ấy nói có hẹn rồi. Hẹn ai sao?"

Tần Vũ Phi lại chuyển hướng tới Doãn Đình: "A Lâm hỏi cậu hẹn người nào, muốn dùng cón đánh chết cho cậu khỏi hẹn nữa."

"Từ Ngôn Sướng a, tớ đồng ý với anh ta tối nay ăn cơm chung rồi."

"Từ ngôn Sướng?" Tần Vũ Phi cau mày, cô lần nữa hướng về phía điện thoại nói: "Được rồi, mặc kệ cậu ấy, chúng ta cứ quyết định như vậy đi. Tớ cúp trước, đứa ngu ngốc này cần được giáo dục lại."

Tần Vũ Phi cúp điện thoại, rất có khí thế hai tay ôm ngực, từ trên cao nhìn xuống Doãn Đình: "Từ Ngôn Sướng?"

Doãn Đình gật đầu.

"Tên kia làm tớ rất ghét." Từ Ngôn Sướng cùng Cố Anh Kiệt là bạn tốt, là người ngược lại không có việc gì làm, nói ghét anh ta cũng là do Tần Vũ Phi cảm nhận, vì ban đầu cô cùng Cố Anh Kiệt gây gỗ thì Từ Ngôn Sướng ở bên trong còn thêm dầu vào lửa, còn dám dạy dỗ cô. Tần Vũ Phi mày nhú lại, Từ Ngôn Sướng này hoa hoa công tử, không phải là muốn theo đuổi Doãn Đình chứ?

Doãn Đình cười hi hi: "Đối với cậu mà nói đại đa số người nào cậu cũng ghét." Cho nên Tần Vũ Phi phê bình người nào, cô đều không quá để ý.

"Cậu không được phớt lờ ý tớ. Anh ta đã từng có rất nhiều bạn gái, loại trò chơi kiểu công tử này, cậu căn bản không phải là đối thủ. Anh ta đang đuổi theo cậu sao?"

"Không phải, chỉ là hẹn tớ cùng đi ăn một bữa com mà thôi."

"Đàn ông hẹn phụ nữ hai người đi ăn com không phải đuổi theo là cái gì?" Tần Vũ Phi nói lời này như đâm vào tâm can Cừ Chính Khanh. Chẳng những đâm đau mà còn nhắc nhở anh đã có đối thủ, hơn nữa đã nhanh hơn anh một bước hẹn với Doãn Đình rồi.

Doãn Đình nháy nháy mắt: "Tớ cảm thấy được anh ta không phải theo đuổi tớ."

"Cậu thần kinh thô như vậy có thể có cảm giác đúng sao?"

"Nếu là anh ta yêu thích tớ, tớ đương nhiên sẽ có cảm giác a."

"Cho nên chính là anh ta cũng không thích cậu, nhưng lại hẹn một mình cậu đi ra ngoài ăn com? Ráp tâm không tốt!" Tần Vũ Phi đưa ra kết luận.

"Nào có nghiêm trọng như thế, buổi tối tớ đi ăn một chuyến sẽ biết. Không quan trọng. Anh ta cũng tốt mà." Doãn Đình có chút bênh vực cho Từ Ngôn Sướng.

Cừ Chính Khanh trong lòng đổ cả một bình đấm chua a, kết quả lại nghe thấy Tần Vũ Phi nói: "Tên Từ Ngôn Sướng kia còn không bằng Cừ Chính Khanh đây."

Chờ một chút, giọng điệu ghét bỏ như vậy là có ý gì. Cừ Chính Khanh một chút cũng không có vì đối thủ bị hạ thấp mà vui sướng, giọng điệu Tần Vũ Phi nghiêm nhiên chê bai cả hai người. Cừ Chính Khanh thật sự không thể nhịn được nữa, anh ho nhẹ một tiếng, nói với Tần Vũ Phi: "Cảm ơn đã phê bình. Chỉ là cô không cảm thấy trước mặt tôi không nên thảo luận như vậy sao?"

"Đúng." Tần Vũ Phi quả quyết dứt khoát, "Tiểu Đình cậu đến phòng làm việc của tớ, chúng ta cùng xem xét lại vì sao anh ta muốn hẹn cậu ăn com tối. Tớ muốn gọi điện thoại cho Cố Anh Kiệt, Từ Ngôn Sướng mà dám đối với cậu có chút không đáng hoàng tớ sẽ đánh gãy chân anh ta."

Doãn Đình vừa đứng dậy vừa không để ý cười hi hi: "Là chân Cố Anh Kiệt hay chân Từ Ngôn Sướng?"

"Dĩ nhiên là chân từ Ngôn Sướng rồi." Tần Vũ Phi mang theo Doãn Đình đi. Cừ Chính Khanh buồn buồn nhìn ly cà phê trên khay trà kia.

Doãn Đình mới uống một hớp. Bọn họ lâu như vậy mới gặp mặt một lần.

Cừ Chính Khanh trở lại trước bàn làm việc, chuẩn bị tiếp tục công việc. Phải kiên nhẫn a, không được gấp gáp, không được loạn trận cước. Có đối thủ là bình thường, ký hợp đồng thì nhất định sẽ có người khác tranh giành, mà có người giành đơn đặt hàng best-seller (hàng bán chạy nhất) này chứng minh lợi nhuận sẽ hậu hĩnh a, tình hình như thế anh gặp phải quá nhiều, không có gì lớn cả.

Cừ Chính Khanh tự an ủi mình, mở máy vi tính ra, muốn vào hộp thư xử lý công việc, sau khi mở thư ra anh bỗng ngây người. Từ Ngôn Sướng a, anh biết, thái tử gia tập đoàn Thiên Kỳ. Cùng Cố Anh Kiệt là bạn tốt.

Tần Vũ Phi, Cố Anh Kiệt, Từ Ngôn Sướng, Thẩm Giai Kỳ, còn có Doãn Đình, bọn họ đều là người trong một hội. Mặc dù gia thế bối cảnh Doãn Đình anh nghe không có lợi hại như vậy, nhưng bọn họ chơi chung một chỗ, khẳng định cũng không kém bao nhiêu. Anh chưa bao giờ hỏi cô, tìm bạn trai có yêu cầu gì về gia thế hay không. Mặc dù cô với người khác không có giữ khoảng cách, hoàn toàn không tự cao tự đại, nhưng là cô còn cái vòng luẩn quẩn kia.

Lòng tự tin của Cừ Chính Khanh bị chút đả kích.

Lúc này cửa phòng làm việc đột nhiên có một cái đầu thò vào, là Doãn Đình. Cô cười hi hi nói: "Cừ tổng đại nhân, tôi phải đi, tối chào anh một tiếng, hẹn gặp lại."

"Đợi chút." Cừ Chính Khanh theo bản năng gọi cô lại.

Doãn Đình thu đầu lại rồi thò đầu vào, sau đó đi vào: "Có chuyện gì vậy?"

"Thật sự là không có vấn đề gì sao?" Cừ Chính Khanh dưới tình thế cấp bách tìm được đề tài, "Tần Vũ Phi không phải nói người kia không tốt sao?"

"Không sao, đừng lo lắng. Chỉ là cùng đi ăn một bữa com thôi mà. Anh ta không phải người xấu đâu. Vũ Phi nói chuyện rất khoa trương." Doãn Đình mỉm cười giải thích.

"Cho nên cô cùng anh ta nói chuyện yêu đương?" Anh dứt khoát hỏi. Vòng tối vòng lui thật sự quá khó chịu.

"Không có. Hiện tại chỉ là bạn bè hẹn ăn cơm mà thôi."

Hiện tại? Sau này còn chưa biết?

"Chúng ta là đồng minh không tình yêu mà, nếu như mà tôi tìm được đối tượng, nhất định sẽ báo tin mừng cho anh. Tơ hồng anh linh như vậy, tôi khẳng định cũng sẽ không kém."

Càng nói lòng anh càng chua xót, cô thật biết cách an ủi người khác. Cừ Chính Khanh im lặng.

"Tôi đi đây, thời gian này trên đường chắc kẹt xe rồi, bắt xe khó khăn lắm."

"Anh ta không đến đón cô sao?"

"Chỗ anh ta cách chỗ này khá xa, phải chạy một vòng tới đón tôi rồi lại đi một vòng nữa rất bất tiện. Tôi kêu taxi cũng tiện mà."

"Làm sao cô không tự lái xe mình đi?" Anh quả thật chưa thấy cô tự lái xe mình, xe đạp thì có a, nhưng khẳng định cô không phải mua không nổi một chiếc xe.

Doãn Đình đỏ mặt: "Ừ, chính là xe không quá nghe lời của tôi."

"À." Cừ Chính Khanh nghe hiểu được.

Doãn Đình chờ anh cười cô đàn, bạn bè nghe cô nói tự nhiên học lái xe không được thì luôn cười nhạo cô. Nhưng Cừ Chính Khanh lại nói: "Vậy cô ăn cơm xong, nhớ báo anh ta chờ cô về. Con gái buổi tối một mình đi đường không an toàn, kêu xe cũng giống vậy."

Trong lòng Doãn Đình ám áp: "Được."

"Đương nhiên nếu anh ta không lễ phép cũng không cần tặng quà cho hắn, đi sớm một chút." Hoặc là gọi điện thoại cho anh, anh nguyện ý đi đón cô. Xa cũng không sợ.

Doãn Đình cười ha ha: "Sẽ không."

Sẽ cũng lo lắng, sẽ không cũng lo lắng. Loại tâm tình này cô sẽ không hiểu. Cừ Chính Khanh ở trong lòng than thở.

"Anh đừng lo lắng. Tôi đi a. Có cơ hội hẹn gặp lại." Doãn Đình chào anh rồi liền rời đi.

Lại phải "Có cơ hội" để gặp lại.

Có cơ hội! Cơ hội này lại không biết phải đợi bao lâu.

Mấy cái thư điện tử Cừ Chính Khanh cũng không còn tâm tình để nhìn.

Tối hôm đó, Cừ Chính Khanh cô đơn ăn hết một cái hộp cơm, trong phòng khách đi tới đi lui, tinh thần có chút không tập trung. Không biết Doãn Đình hẹn hò thế nào, không biết có về đến nhà có an toàn không.

Anh vào Microblogging của cô, trạng thái mới nhất cô đăng lúc hơn sáu giờ tối. Nói trên đường siêu kẹt xe, thật may là cô đã đi từ sớm. Xe không nhúc nhích được cũng không còn biện pháp. Cô và bác tài xê cùng nhau hát "Đại Hà hướng đông chảy a, sao trên trời tổ Bắc Đẩu a", tâm tình cũng không tệ lắm. Đèn bù đã bỏ lại đồng minh mình cô đi ca hát.

Sau đó phía dưới lại còn kèm video, video là ở trong xe còn có thể thấy con đường phía trước, quả thật là một đoàn xe không nhúc nhích a, sau đó là âm thanh một nam một nữ một hùng hậu một giòn tan cùng hợp ca "Đại Hà hướng đông chảy a.", mặc dù video vô cùng ngắn, nhưng anh đoán bọn họ hát chắc phải dồn hết sức lực.

Cừ Chính Khanh thật là phục cô, đời này để cho anh phục thật không có mấy cái. Kẹt xe còn có thể cùng tài xế xe taxi kết thành huynh đệ. Cái đầu hạt dưa của cô bên trong rốt cuộc đựng gì thế? Có một chút ý thức an toàn hay không?

Cừ Chính Khanh nhìn đồng hồ đeo tay một cái, đã hơn chín giờ rồi. Cũng không phải là bạn bè trai gái gì, ăn một bữa cơm cũng sẽ không trễ như thế chứ?

Thật sự không yên lòng, anh gọi điện thoại cho cô.

Điện thoại vang lên thật lâu cô mới nhận.

"Xin, Anh, Đứng, Đắn, Một, Chút." Âm thanh của cô vang lên, hiển nhiên tâm tình thật tốt.

Anh mới là người muốn cầu xin cô nghiêm túc một chút. Cừ Chính Khanh nhúu đôi chân mày, nói: "Tôi thử nghĩ một chút, lần này cô có vút đi động xuống cái góc nào đó không?"

Doãn Đình cười ha ha: "Tôi mới không làm mất đồ đâu, lần đó là ngoài ý muốn."

Khi cái ngoài ý muốn này xảy ra với anh làm anh thấy tốt vô cùng, nếu xảy ra trên người khác đương nhiên anh không muốn rồi.

"Cô ăn cơm xong chưa?" Anh giả bộ lơ đãng hỏi.

"Xong rồi. Báo cáo đại nhân, tôi đã về đến nhà an toàn rồi, xin đại nhân yên tâm."

Nghe giọng cô rất vui vẻ a, lần ăn cơm này rất tuyệt vời sao? Trong lòng Cừ Chính Khanh chưa xót dữ dội. "An toàn là tốt rồi." Anh nặn ra một câu, sau đó không nhịn được lại hỏi: "Ăn cơm như thế nào?"

"Tốt vô cùng! Rất hứng thú nha!"

Đáp án này có thể khiến ai đó tan nát cõi lòng.

"Tôi nói với anh nha, thì ra là Từ Ngôn Sướng thích bà chủ quán cà phê, anh ta hẹn tôi là để yểm trợ cho anh ta."

Cõi lòng không tan nát a.

"Thì ra là như vậy."

"Ừ." Doãn Đình có người cùng bắt quai rất vui vẻ. "Hơn nữa bà chủ kia cũng rất xinh đẹp, làm thức ăn cũng rất ngon nha. Từ Ngôn Sướng tưởng tượng mang một nữ sinh như tôi đến sẽ tức třeu tức cô ấy, kết quả lại bị bà chủ quở trách làm anh ta tức đến điên lên."

"Cho nên hai người bọn họ liếc mắt đưa tình, đem cô kẹp ở giữa làm vật ngăn cản sao?"

"Không có đâu, không biết có phải là liếc mắt đưa tình hay không, hai người đó cứ thích đấu võ mồm, tôi không có ngăn cản, tôi vừa ăn cơm vừa xem cuộc vui nha."

"Ừ." Cừ Chính Khanh có chút đồng tình với Từ Ngôn Sướng tiên sinh. Tìm Doãn Đình đi diễn trò chẳng khác nào nói cho cô gái kia biết là tôi muốn tìm bạn gái giả đến để xỏ xét thái độ của cô đấy.

"Đúng rồi, tôi quên hỏi anh." Doãn Đình chợt nói: "Anh cùng Zoe tiểu thư như thế nào rồi?"

"Chúng tôi chỉ là bạn bè thôi."

"Không phải suy tính muốn kết giao sao?" Cô nhớ lúc trước anh nói "Bây giờ còn chưa có bạn gái", điều này chứng minh không phải đang suy nghĩ sao.

Cừ Chính Khanh bị hỏi đến có chút xấu hổ. "Chúng tôi, tôi cảm thấy không quá thích hợp với nhau."

"Không thích hợp sao? Tôi đã nói với anh rồi, quan trọng nhất là ưa thích, có thích hợp hay không cũng có thể điều chỉnh sau. Anh thích cô ấy, cùng ở bên nhau, mới biết có thích hợp hay không. Không có qua lại với nhau cũng không có vì đối phương mà sửa đổi, làm sao biết có thể lâu dài hay không. Anh nghĩ xem, nếu Đường Tăng bọn họ trước khi lên đường muốn nghiên cứu tất cả 81 kiếp nạn để đưa ra kế hoạch, bài binh bố trận nghĩ ra phương án đối phó hoàn hảo, Tây Du này cũng không cần đi rồi. Đối người khác trực tiếp lên đường cũng lấy kinh về được vậy, đúng không?"

"Ừ." Cừ Chính Khanh chỉ có thể lắng nghe.

"Cho nên chớ kế hoạch quá nhiều, đòi hỏi này nọ so tới so lui cũng vô dụng thôi, quan trọng nhất là anh thật tâm thích. Sau đó có thể ở bên nhau rồi xem có vui vẻ hay không. Cái gọi là điều kiện thích hợp, vĩnh viễn lúc nào cũng có người này điều kiện tốt hơn người kia, vậy có phải hay không đòi hỏi này cũng không có hy vọng, đúng không?"

"Đúng." Cho nên điều kiện của anh đối với cô mà nói chưa ra hình dáng gì, nhưng nếu như cô thật tâm thích anh, cô sẽ nguyện ý ở bên anh. Thiên sứ luôn khích lệ người khác a. "Chủ nhật cô có thời gian rảnh không?" Được sự cổ vũ của Thiên sứ, Cừ tiên sinh quyết định triển khai hành động.

"Cuối tuần này sao?"

"Đúng vậy."

"Cuối tuần này tôi đồng ý đi leo núi với anh trai rồi. Anh ấy hay không vận động, lại thức đêm nhiều, như vậy không tốt chút nào."

"A, tôi cũng vậy, suốt ngày ngồi trong phòng làm việc rất ít vận động." Cừ Chính Khanh nói.

"Vậy anh có muốn đi chung hay không?"

Anh chỉ chờ câu này! ! !

"Ừ" phải giả bộ dè dặt một chút, "Được, đi leo núi cho thư giãn gân cốt."

"Vậy tốt. Thứ bảy hoặc là chủ nhật, xác định được thời gian tôi gọi điện thoại cho anh."

"Được."

Có "Cơ hội" gấp lại, xem ra cơ hội sắp tới rồi!

Cừu Chính Khanh vui mừng vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Xin Anh Đứng Đắn Một Chút* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Cừu Chính Khanh chưa từng leo núi.

Thời đại học trường học đã từng tổ chức hoạt động tập thể leo núi, anh cáo ốm ở lại trường học đọc sách học tập công khóa. Sau lần này không có cơ hội tiếp xúc với loại vận động leo núi này nữa. Đối với anh mà nói, đến phòng Gym chạy trên máy chạy bộ nửa giờ, so với leo núi hữu hiệu hơn nhiều lần. Để vận động leo núi có hiệu quả, điều chỉnh tốc độ máy chạy bộ một chút là được rồi.

Cho nên chủ nhật sẽ là lần đầu tiên anh đi leo núi. Cừu Chính Khanh rất coi trọng. Anh lên mạng xem phải chuẩn bị đồ gì đi leo núi. Giày thể thao anh có, phải mua gậy leo núi và ba lô to, còn có quần áo nhanh khô, còn phải chuẩn bị xong nước, thức ăn, sau đó là thuốc thường dùng băng dán cá nhân.

Ngày thứ hai vào thứ tư, buổi tối sau khi Cừu Chính Khanh ăn xong cơm hộp liền chạy đi trung tâm mua sắm, lấy quần áo dùng leo núi, gậy cầm tay, ba lô cũng mua, suy nghĩ một chút cũng dứt khoát mua đôi giày leo núi. Nước cùng thức ăn chờ trước khi lên đường một ngày rồi lại mưa. Thuốc thường dùng có thể chuẩn bị trước.

Mua xong những thứ này, về đến nhà đã rất khuya. Anh cũng không làm việc nữa, trực tiếp đi tắm một cái rồi lên giường ngủ. Tâm tình vô cùng tốt, khó mà được hưởng thụ niềm vui của việc mua sắm. Trước đây mua xong là xong, lần này vừa mua vừa vui vẻ. Anh biết là anh thật sự yêu, không còn gì nghi ngờ.

Anh cho hạng mục này thêm điểm. Lý do là gì? Anh thích cô. Anh nhớ nhưng cô mỗi ngày.

Có phải hơi nhanh hay không? Anh không rõ ràng lắm. Trước kia chưa từng yêu, không biết vài tháng sau phát hiện mình yêu cô quá nhanh không giải thích được. Chẳng qua loại cảm giác này không thể ngăn cản, không cách nào kiềm chế. Chủ nhật lại có thể gặp mặt, bọn họ cùng đi leo núi, anh rất mong đợi, vô cùng mong đợi.

Chiều thứ năm sắp tan tằm, Doãn Đình gọi điện thoại cho Cừu Chính Khanh. Lúc đó cừu Chính Khanh đang họp cùng hai vị quản lý cao cấp trong phòng làm việc, thấy tên người gọi tới, anh nói với hai vị quản lý cao cấp: "Tôi muốn nhận một cuộc điện thoại quan trọng, hai người đi về trước, một lát nữa tôi tìm hai người tiếp tục họp."

Hai vị quản lý cao cấp đồng ý, ra cửa liền suy đoán xem xảy ra chuyện gì. Gần đây công ty có hạng mục nào siêu lớn sắp hoạt động sao? Cũng không nghe thấy tiếng gió. Bọn họ quay đầu lại nhìn, thấy Cừu Chính Khanh đang trịnh trọng đóng cửa phòng làm việc, xem ra thật là việc lớn.

Lúc Cừu Chính Khanh xua người đi đóng cửa lại mới nghe điện thoại, Doãn Đình đã cúp. Anh vội vàng gọi lại.

"Cừu tổng đại nhân." Doãn Đình không có kêu biệt danh của anh. Tròng lòng Cừu Chính Khanh phút chốc có dự cảm không tốt.

"Thật ngại quá, ngày mai nhà tôi có thân thích muốn tới, chủ nhật không thể đi leo núi."

Quả nhiên là chuyện không tốt. Tim Cừu Chính Khanh chìm xuống đáy cốc, rất thất vọng, vô cùng thất vọng.

Nhưng anh không thể để lộ ra, không thể làm gì khác hơn là nói: "Không sao đâu, để lần tới lại đi."

"Được."

"Lần tới nếu là đi leo núi, nhớ gọi tôi." Cừu Chính Khanh không nhận được lại dận dò một lần.

"Được." Doãn Đình đồng ý một tiếng.

Sau khi cúp điện thoại, Cừu Chính Khanh chỉ cho mình ba giây đồng hồ điều chỉnh tâm tình, anh còn nhớ anh mới chỉ bắt đầu một nửa, anh gọi điện thoại cho hai vị quản lý cao cấp, để bọn họ lại tới.

Hai vị quản lý cao cấp rõ ràng cảm thấy được cảm xúc của Cừ Chính Khanh đang xuống thấp, xem ra điện thoại hạng mục đó không quá thuận lợi. Mặc dù Cừ Chính Khanh cố gắng kiềm chế, nhưng anh cũng biết sắc mặt mình không tốt lắm. Ngày này anh làm việc đến rất khuya. Dù sao không có chuyện khác, chỉ có công việc có thể làm bạn với anh, để cho anh cảm thấy phong phú.

Về đến nhà, anh nằm vật xuống giường không muốn động, kéo dài đến tận lúc không thể không đi tắm, anh thấy ba lô cùng gây cảm tay trong phòng quần áo. Anh nhìn chăm chăm vào chúng nó, không nhìn được hỏi: “Chúng mày cười tao đúng không? Tại sao luôn không thuận lợi như vậy? Là muốn nói cho tao biết cóc đừng nghĩ ăn thịt thiên nga, cho dù là cóc vàng!” Anh tức giận cầm quần áo đi tắm, tắm xong trở lại vừa lau tóc vừa nói với ba lô và gậy: “Tao chưa bao giờ biết sợ! Chúng mày xem tao đã lùi bước trước chuyện nào chưa? Chưa bao giờ biết buông tha là cái quỷ gì!”

Cừ Chính Khanh buồn bực một hơi đi ngủ.

“Sau khi bày tỏ nặng nề quanh co sẽ có hạnh phúc thật lớn!” Anh nhớ tới Doãn Đình nói. Thiên sứ nói đúng, không cần như đưa đám, không được nhụt chí, sẽ thấy điều tốt hơn. Cô là giáo viên tốt, cô đã dạy anh từ sớm.

Thứ sáu, Cừ Chính Khanh tăng ca xong đi phòng Gym, chạy trên máy chạy bộ bốn mươi phút, mồ hôi chảy khắp lưng, anh thấy thoải mái hơn. Anh vừa chạy vừa nghe Doãn Đình hát đăng trên microblogging, cô cùng anh tải xế hợp ca một đoạn ngắn kia: “Sông lớn chảy hướng đông a, sao Bắc Đẩu ở trên trời a...”

Hát thật là khó nghe, nhưng anh cảm thấy rất nhiệt tình.

Hai ngày nay anh cố ý không nhìn tới microblogging của Doãn Đình. Mặc dù ghi chép của cô khiến người khác vui vẻ. Có đoạn ngắn cô viết, có các bức ảnh cô chụp, hoa cỏ cây cối đường phố động vật nhỏ vân vân. Nhưng anh càng xem thì càng nhớ cô, anh cảm giác mình không nên gấp gáp, không nên loạn trận cước. Cho nên tính toán tính tảo mấy ngày trước.

Chủ nhật, Cừ Chính Khanh trước sau như một ở nhà làm việc mà trôi qua. Buổi sáng chủ nhật anh chọn mua đồ xong sớm một chút liền đâm vào thư phòng, mặc dù ngâm mình trong thư phòng nhưng hiệu suất thật thấp, sau đó anh dứt khoát không vào máy vi tính, tìm kiếm bản quản lý sách.

Lúc hơn bốn giờ, anh nhận được điện thoại của Mao Tuệ Châu.

“Tôi nhớ tôi dường như còn chưa chính thức nói cho cậu biết, tôi đã làm xong thủ tục nghỉ việc.”

“Cậu quả thật chưa nói.” Hai người bọn họ thỉnh thoảng sẽ ở trên mạng tán gẫu mấy câu nhưng trong khoảng thời gian này lại nói rất ít. Mao Tuệ Châu rất ít login, có vẻ như cũng bề bộn nhiều việc. Không nghĩ tới đã làm xong thủ tục nghỉ việc. “Kế tiếp có tính toán gì?”

“Là có chút ý kiến. Tôi tính tự mình xây dựng sự nghiệp.” Bên chỗ Mao Tuệ Châu có âm thanh dòng xe chạy, giống như đang trên đường.

“Là sao?” Cừ Chính Khanh có chút ngoài ý muốn anh cho là cô sẽ nghỉ ngơi một đoạn thời gian. Hơn nữa có hợp đồng cấm hành nghề, cô muốn lập tức làm việc, thì tương đương với chuyện một người khác hành nghề, hoàn toàn chuyển đổi đường chạy. Thật đúng là rất mạo hiểm. Nhưng mà đổi là anh anh cũng sẽ làm vậy. “Tính toán làm cái gì?” Anh hỏi.

“Muốn mở một công ty, làm đại lý phục vụ mua bán. Phương diện này tôi còn có thể tìm được một chút tài nguyên, lần trước thời điểm Quốc Khánh đi nước Mỹ cũng cùng bạn bè bên kia hàn huyên tán gẫu cho nên có ý tưởng này. Nhưng mà trước mắt vẫn chưa được quen thuộc, cần nhìn lại một chút.” Mao Tuệ Châu dừng một chút, lại nói: “Tình huống cụ thể cận kề sau này chúng ta rảnh rồi gặp mặt lại tán gẫu, tôi còn muốn tìm cậu giúp một tay.”

“Dĩ nhiên, cần tôi giúp một tay cứ mở miệng, tôi nhất định hết sức.”

“Tốt. Vậy tôi cảm ơn trước.” Mao Tuệ Châu nói: “Cái này không vội, tôi còn cần thời gian suy nghĩ tốt một chút, đi một chuyến, xem tình huống một chút. Tôi gọi điện thoại cho cậu, chủ yếu là muốn nói cho cậu biết, tôi mới vừa nhìn thấy Doãn Đình.”

Cừ Chính Khanh sùng sốt, cái này thật đúng là quá ngoài ý muốn.

Anh mong muốn mà không được, mấy lần hẹn cũng không hẹn được, thế nào cô tùy tiện cũng có thể cùng Doãn Đình gặp gỡ đây.

“Trong khoảng thời gian này tôi đi vài đại lý công ty, khảo sát tình huống thị trường một chút. Sau đó cảm thấy muốn làm cũng rất không dễ dàng, cạnh tranh rất kịch liệt. Hơn nữa mặc dù tôi có chút tài nguyên, nhưng dù sao cũng còn chưa có chân chính làm, vừa không có nhân thủ, không có gì cả. Tôi cũng có chút buồn bã. Hôm nay ra ngoài muốn nhìn một chút giá thị trường thuê phòng làm việc, đi mấy nhà đại lý, kết quả đều rất đắt. Tôi ngồi ngây người trên ghế dài ven đường. Sau đó nghe được có người gọi tôi, ngẩng đầu nhìn lên, là Doãn Đình.”

Thật là không công bằng, ngồi ở ven đường là có thể gặp được Doãn Đình. Cho nên anh không nên ngồi ở trong thư phòng, cũng có thể đi ra ngoài ngồi trên ghế dài.

“Cô ấy còn đi chiếc xe đạp kia, sau đó cô ấy hỏi tôi, có muốn đi hóng gió hay không?”

“Cô ấy nói cái gì?” Cừ Chính Khanh phải xác nhận lại một lần nữa.

Mao Tuệ Châu cười ha ha: “Thật, cô ấy còn nhảy lên xe đạp của cô ấy, hỏi tôi có muốn cùng cô ấy đi hóng gió hay không, nói khí trời rất tốt, rất thích hợp hóng gió.”

Cừ Chính Khanh nâng trán, anh thật là phục cô, rất bội phục. “Cô nhất định là không đồng ý với cô ấy.”

“Tôi có a. Tôi liền lên xe, ngồi chỗ ngồi phía sau cô ấy.” Mao Tuệ Châu cười ha ha.

Cừ Chính Khanh im lặng, rất tốt, rất lợi hại. Thiên sứ Doãn Đình luôn có bản lĩnh quyền rũ bất luận kẻ nào thành bạn bè, hơn nữa còn có thể cho người ta ủng hộ cô cùng nhau điên.

“Tôi lớn như vậy còn chưa bao giờ gặp chuyện nam sinh dùng xe ô tô đón tôi đi hóng gió, tôi cũng rất muốn có cảm giác đó một lần. Mặc dù là nữ sinh, tôi cũng chấp nhận.” Mao Tuệ Châu nói lời này, Cừ Chính Khanh cảm thấy cô được tiện nghi còn khoe mẽ.

“Cô ấy liền chờ tôi đi hai con đường, thể lực còn rất tốt. Nói thật, thì ra là hóng gió thật đúng là thoải mái, không thể kém so với ngồi ghế xe. Hôm nay khí trời cũng rất tốt, không lạnh, gió tạt vào mặt mát mẻ, rất thoải mái.”

“Tốt lắm, tốt lắm, không cần miêu tả cảm thụ.” Cừ Chính Khanh trong lòng lại chua như dấm.

Mao Tuệ Châu cười ha ha, sau đó còn nói: “Sau đó chúng tôi lại tìm cửa tiệm vào đó ngồi uống một chút đồ. Cô ấy hỏi tôi, muốn đi đâu, lái xe hay là ngồi xe, có muốn đưa tôi trở về chỗ lúc trước hay không. Chúng tôi liền hàn huyên. Tôi nói cho cô ấy biết tôi từ chức, tính toán tự mình làm chút chuyện, cho nên bán mất xe. Cô ấy nói thấy tôi ngồi ở ven đường bộ đáng rất buồn bã, cho nên mới tới hỏi tôi có muốn đi hóng gió hay không. Cô ấy còn hỏi tôi có biết hay không tại sao nước lọc không có mùi vị.”

“Ừ.” Anh biết đáp án của Doãn Đình. Cô có nói qua ở trên microblogging.

“Cô ấy nói nó không có mùi, là bởi vì cho nó thêm vào bất kỳ nguyên liệu gì, nó cũng có thể biến thành mùi của nguyên liệu kia, nó bình thường không có gì lạ, nhưng là toàn năng lợi hại nhất. Cô ấy khen tôi chắc có thể làm, cô ấy nói tên của tôi là trần châu có trí khôn, để cho tôi có lòng tin. Chỉ cần người có lòng tin, chịu cố gắng, làm cái gì cũng sẽ thành công.”

Cừ Chính Khanh nghĩ thầm có lẽ anh là số ít bạn của Doãn Đình không bị cô khen thật tốt đi.

Cô còn nhạo báng anh quá nghiêm chỉnh.

Mao Tuệ Châu còn nói: “Cô ấy cũng thật có ý tứ. Chuyện buồn bực như vậy lời cô ấy nói ra còn rất thoải mái.”

“Ừ, có vài người trời sinh rất biết an ủi khích lệ người khác.” Đó chính là Doãn Đình.

“Nếu không phải chúng tôi đều là nữ sinh, tôi đều cho là cô ấy muốn theo đuổi tôi.” Mao Tuệ Châu cười ha ha. Cừ Chính Khanh cảm thấy một chút cũng không buồn cười. Cho nên Mao Tuệ Châu là có ý gọi điện thoại tới đây lấy le sao?

“Tốt lắm, tôi nói xong.” Mao Tuệ Châu thật ra thì đúng là gọi điện thoại tới đây lấy le. Cô còn có một chút chuyện không có nói cho Cừ Chính Khanh, như cô hỏi Doãn Đình gần đây có gặp Cừ Chính Khanh hay không, Doãn Đình nói không thấy, vốn là hẹn chủ nhật cùng đi leo núi, nhưng là không khéo khách tới nhà cô, cho nên không đi được. Mao Tuệ Châu thật rất muốn cười, Cừ Chính Khanh lại có thể biết hẹn cùng người khác đi leo núi, cái người cảm thấy thời gian quý báu nhất định phải dùng trên công việc Cừ Chính Khanh lại muốn đi leo núi, lãng phí thời gian lãng phí thể lực vận động không có hiệu suất.

Cô nghĩ cô đoán trúng thật. Cho nên là anh cố ý, anh không gặp được Doãn Đình, cô liền càng muốn nói cho anh cô gặp được, chẳng những gặp được, còn ngồi chỗ ngồi sau xe ôm thất lưng Doãn Đình hóng gió chơi đùa.

“Anh nôn hay không nôn?” Mao Tuệ Châu hỏi.

“Cái gì?” Mặt Cừ Chính Khanh nhất thời nóng lên một chút, âm thanh cứng nhắc, nghe vào còn rất trấn định.

“Chúc cậu nhiều may mắn, Chính Khanh. Trong hai chúng ta, phải có một người được may mắn. Cố gắng lên.” Mao Tuệ Châu thật lòng mà khích lệ anh.

Cúp điện thoại, Cừ Chính Khanh cảm thấy có chút không được tự nhiên. Còn cố gắng lên, cô làm gì lại cố kích thích anh một cái. Anh không có vận khí tốt, lâu như vậy cũng không hẹn được, muốn gặp cô một lần khó như vậy. Nếu như anh bất cứ giá nào, trực tiếp thổ lộ, có thể hay không giống với kết quả Doãn Đình thổ lộ với những nam sinh kia?

Đúng rồi, Doãn Đình đã gửi thư điện tử cho anh, nói là cô tìm được bí tịch yêu, giúp đỡ anh một tay. Cừ Chính Khanh mở hòm thư, tìm đến thư điện tử kia, nhìn mấy lần liền không nhìn nổi, thật nhảm chán, anh cảm thấy những thứ này vô dụng. Đều là phong hoa tuyết nguyệt gạt người, văn nghệ tiểu thanh niên giả vờ ưu thương giả vờ động tình, hoàn toàn không phải giọng của anh. Còn có chút địa điểm yêu đương sống phóng túng, anh hẹn người cũng hẹn không được, những địa phương kia cũng bỏ đi không dùng.

Tơ hồng a tơ hồng, mây lúc không nên bén nhảy thì lại bén nhảy loạn lên, lúc cần mây bén nhảy thì làm sao lại không dùng được rồi.

Thứ hai, trời đầy mây, mưa to. Tâm tình Cừ Chính Khanh không tốt.

Thứ ba, mưa to. Tâm tình Cừ Chính Khanh hồng бет. Thật không thích trời mưa, anh nhớ bầu trời xanh. Anh thích mây hình dáng khác nhau, anh nhớ chuyện Doãn Đình nói cô đuổi theo một đám mây không cảm thận đạp xe đi quá xa, thật là ngốc. Đáng yêu như thế. Anh đứng bên cửa sổ phòng làm

việc nhìn ra ngoài màn mưa thật lâu, trong lòng nghĩ tới Doãn Đình.

Cừ Chính Khanh lại có linh cảm. Anh đăng lên microbloging: “ Vấn đề: Tại sao trời lại mưa?”

Doãn Đình không có trên microbloging, cô bỏ lỡ ghế sofa của anh.

Có người đã nhắn lại: “ Cừ tổng, anh đổi phong cách nha.”

Cừ Chính Khanh trả lời: “ Hoàn hảo, thỉnh thoảng đổi một chút.” Hừ, ghế dài cũng không để lại cho cô.

Lúc Doãn Đình thấy microbloging của anh, đã có mười hai bình luận, nhưng thật ra chỉ có ba người nhắn lại, Cừ Chính Khanh tích cực trả lời, lời ra tiếng vào đến mười hai cái bình luận. Doãn Đình vừa nhìn, cái gì cũng không có, quả thật như đâm vào trong lòng. Cô gửi Cừ Chính Khanh về mặt đang khóc. Cừ Chính Khanh gửi về cái mỉm cười.

Trong bình luận, có một đồng nghiệp nói: Ngày sẽ có mưa, là vì cho cả vùng đất đau khổ cùng trải nghiệm, như vật mới có thể bùng bùng sự sống.

Đồng nghiệp kia lưu lại xong cảm thấy rất hài lòng, này là cỡ nào độc lòng, là phong cách Cừ tổng thích.

Kết quả Cừ Chính Khanh trả lời: Đây không phải là đáp án trong lòng tôi.

Doãn Đình hỏi anh: Vậy là cái gì?

Cừ Chính Khanh lại trả lời: Tạm thời không muốn nói.

Doãn Đình nhìn chăm chăm câu trả lời này, thế mà làm người ta khó chịu vì thèm! Cô gọi điện thoại cho Cừ Chính Khanh, Cừ Chính Khanh mỉm cười, nhận.

“ Đáp án trong lòng anh là cái gì?”

“ Tạm thời không muốn nói.”

“ So với đáp án của tôi có được không?”

“ Được a, tôi cảm thấy so với em tốt hơn quá nhiều. Đáp án đó của em không có ý gì mới.”

Cư nhiên nói như vậy. Doãn Đình nhăn nhó: “ Tôi muốn biết.”

“ Tôi tạm thời không muốn nói.”

“ Vậy thì lúc nào?”

“ Chờ lúc tôi muốn nói.”

Doãn Đình oa oa gọi: “ Chúng ta là đội hữu tiểu phân đội canh gà giải đố , anh lại còn giữ bí mật.”

Cừ Chính Khanh cười ha ha, tiểu phân đội canh gà giải đố, lại có tổ chức mới sao? Thư ký ở cửa ra vào nhỏ giọng nói đã đến giờ họp. Cừ Chính Khanh nhân cơ hội nói: “ Tôi phải đi họp, sau đó sẽ nói sau.” Sau đó anh cúp. Tưởng tượng đáng về Doãn Đình tức giận, Cừ Chính Khanh không nhìn được cười.

Bên ngoài trời vẫn còn mưa to, mà tâm tình của anh chuyển biến tốt.

Anh thật sự cảm thấy, đáp án của anh tốt vô cùng, vô cùng vô cùng tốt. Nhưng bây giờ anh còn chưa thể nói cho cô biết.

Thứ năm, từ hơn hai giờ chiều Cừ Chính Khanh bắt đầu gọi điện thoại cho Doãn Đình, anh muốn hẹn cô chủ nhật gặp mặt ăn cơm. Không sai, một vòng một lần hẹn, anh không thư giãn chút nào, nhất định phải theo đuổi được cô, anh muốn cô làm bạn gái của anh.

Tuần này sẽ dùng cái cơ mua máy chụp ảnh. Anh cũng nghĩ xong, đầu tiên dẫn đề tài mua máy chụp ảnh, sau đó phía sau tùy cơ ứng biến.

Nhưng anh gọi đi, đường dây điện thoại bận. Anh để một bên, làm việc trước. Một lát sau gọi lại, đường dây còn bận. Anh đi họp trước, họp xong gọi lại, đường dây vẫn bận.

Lần này Cừ Chính Khanh không vui.

Lại tới sao? Lỗi nguyên hẹn hò? Mỗi lần muốn hẹn cô sẽ xảy ra tình trạng này! Anh không phục, một lát nữa gọi lại, đường dây bận như cũ. Anh nghiêm trọng hoài nghi điện thoại di động của cô hỏng.

Lần này buổi trưa đến tan việc, anh gọi điện thoại bảy lần, tất cả đều là đường dây bận.

Anh chỉ là muốn hẹn mà thôi, chỉ là muốn thấy cô một lần mà thôi, khó khăn như thế sao?!!

Cừ Chính Khanh tức giận! Anh đen mặt tan việc, lên xe không hướng về nhà, lại đi hướng về nhà Doãn Đình. Anh thật không thể chịu phục! Anh thề hôm nay anh nhất định phải nhìn thấy cô. Anh tính toán lái xe ở phụ cận nhà cô đi dạo, sau đó gọi điện thoại cho cô, nói anh vừa đứng ở gần đó làm việc, nếu được cùng nhau ăn bữa cơm.

Lúc đi tới một nửa, anh gọi điện thoại, lần này đường dây vẫn bận như cũ. Anh lo lắng, vô cùng lo lắng. Cô sẽ không xảy ra chuyện gì đi? Đang nghĩ như vậy, lại nhìn thấy trên ghế dài ven đường một bóng dáng quen thuộc đang ngồi.

Doãn Đình!

Cô cầm điện thoại di động, đang nói chuyện!

Cừ Chính Khanh vui vẻ đến nóng lòng, thiếu chút nữa đạp thắng xe gấp. Hoàn hảo là lý trí vẫn còn, anh từ từ đi xe sang bên, dừng trước mặt Doãn Đình.

Doãn Đình không chú ý tới anh, cô vẫn còn đang gọi điện thoại.

Không phải là hôm nay anh gọi nhiều lần như vậy, toàn bộ đọng vào lúc cô đang gọi điện thoại đi? Cừ Chính Khanh mặt hắc tuyến, anh xuống xe, khóa cửa xe, đi tới trước mặt Doãn Đình.

“Tiểu Đình.” Thở phào nhẹ nhõm, anh nhìn thấy cô.

Doãn Đình ngẩng đầu, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó mừng như điên: “Cừ tổng đại nhân.”

“Em ở đây làm cái gì?” Cừ Chính Khanh mới vừa hỏi xong, liền nghe đến một tiếng nũng nịu vang dội “Meo meo ---.”

Cừ Chính Khanh sững sờ, lúc này mới chú ý tới bên người Doãn Đình có một rương sủng vật. Doãn Đình ghé đầu nhìn trong rương một chút, sau đó chuyển sang Cừ Chính Khanh: “Cừ tổng đại nhân, vị này là Đại Đại, mèo Đại Đại.”

Mèo Đại Đại?

Thì ra thật sự là “Đại Đại”, không phải là “Dady”.

Nhớ tới nỗi lần Doãn Đình cũng hoan hô chạy đi kêu “Đại Đại”, Cừ Chính Khanh chưa từng cùng mèo “Đại đại” này chính thức gặp mặt, liền có cảm giác tình địch.

Bạn đang đọc truyện *Xin Anh Đứng Đán Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

"Cô nuôi mèo?"

"Xem như thế đi." Doãn Đình gật đầu một cái, có chút ưu tư: "Nó là Lưu Lăng Miêu. Trong chung cư tôi thỉnh thoảng gặp qua mấy con mèo đói bụng phải lật thùng rác kiếm ăn, tôi cũng muốn học người khác cho chúng thức ăn, để chúng nó không phải đói bụng. Kết quả tôi mua thức ăn cho mèo để ở lầu dưới, liền tiếp vài ngày không có con mèo nào tới ăn, chỉ có nó tới."

Cái này gọi là phát thóc câu mèo?

Cừ Chính Khanh quyết định không đánh giá, không phát biểu ý kiến.

"Sau đó ngày nào nó cũng tới, ở nơi này. Nó cùng tôi rất thân thiết, nó hay cọ bộ lông mềm mại vào chân của tôi, ngửa cái bụng chơi đùa cùng tôi, còn cho tôi ôm, vuốt ve nó nữa. Tôi đi đâu về, nó sẽ chạy đến cửa chung cư đón tôi. Chúng tôi lại cùng nhau đi đến lầu dưới. Chẳng qua ba tôi bị dị ứng với lông động vật nhỏ, rất nghiêm trọng, cho nên tôi không thể dẫn nó về nhà. Từ nhỏ đến lớn, nhà tôi chưa bao giờ nuôi thú cưng cả. Tôi muốn tìm nhà nào tốt nhận nuôi nó, phải chăm sóc nó thật tốt. Nên tôi đăng lên Microblogging tìm chủ nhận nuôi nó, rất nhiều người hỏi han, nhưng không có một người nào thích hợp nguyện ý nuôi nó. Bởi vì đuôi nó bị mất một nửa, còn có người chê nó như vậy không đẹp, còn bảo nó sẽ mang lại điềm xấu. Sau đó có một vị đại thúc tới nhận nuôi nó, nói là muốn cho nó ở kho hàng bắt chuột, tôi hỏi đại thúc cho nó ăn như thế nào, đại thúc nói để cho nó bắt chuột mà ăn, đói bụng thì ráng bắt nhiều chuột mà ăn. Tôi liền nói như vậy không được nên không đưa nó cho cho đại thúc. Ông ta còn mắng tôi nữa. Sau lại có một nhà nhận nuôi, trong nhà cũng nuôi nhiều mèo, tôi cảm thấy rất hợp thích, liền giao nó cho họ. Kết quả ngày thứ hai nhà kia đăng lên Microblogging khoe khoang lại nuôi một con mèo, tôi thấy được phía dưới có người mắng, nói nhà cô ấy ở cao như vậy, lại nuôi nhiều mèo mà không có kinh nghiệm sao? Cửa sổ trong nhà không có hàng rào bảo vệ bằng lụa mỏng, mèo không may nhảy lên té xuống thì có nước chết, không thay đổi còn muốn nuôi. Tôi rất sợ, liền liên lạc nhắn lại người kia. Người kia nói tôi không cần lo lắng, nhà kia bảo đảm sẽ làm hàng rào bảo vệ cửa sổ bằng lụa mỏng thật tốt

cho mèo. Kết quả vẫn không chịu làm, cho mèo ăn toàn những thứ vớ vẩn, nguy hiểm cho mèo. Sau lại có mèo không cẩn thận nhảy qua cửa sổ té chết. Bọn họ bây giờ lại nuôi một con khác. Tôi nghe cái này dĩ nhiên không yên lòng, phải đi đoạt Luru Lãng lại rồi. Nhà kia lại mắng tôi. Nói một con mèo gây đuôi có gì đặc biệt chứ."

Cừu Chính Khanh thật muốn sờ đầu Doãn Đình an ủi cô, nhện không được liền sờ đầu cô. Vội vàng rút bàn tay trở lại, sợ Doãn Đình mất hứng. Thật may là đại thần không tìm không phổi vẫn còn ôm chặt lấy Doãn Đình. Doãn Đình ngẩng đầu cười cười với Cừu Chính Khanh, cảm ơn anh đã an ủi.

Cừu Chính Khanh lúc này mới phát hiện ra mình nghĩ nhiều. Cô nương này trong lòng đại khái không có khái niệm nam nữ thụ thụ bất thân gì. Nghĩ tới đây anh lại có chút chua, anh mới không vì mấy nam sinh khác thân cận cô mà ghen tỵ. Anh ngồi bên cạnh Doãn Đình, nghe cô nói tiếp.

"Tôi lại đăng tin trên Microblogging, còn nhấn tin đến nhiều người. Kết quả cũng có rất nhiều người nhắn lại. Tôi vừa bắt đầu cảm thấy rất vui mừng, cảm thấy tìm cho Luru Lãng một ngôi nhà khẳng định không thành vấn đề. Nhưng trải qua lần đó, tôi cũng có chút bị đá kích nên cẩn thận rất nhiều. Tôi hỏi thật kỹ từng người muốn nhận nuôi Luru Lãng, cẩn thận lựa chọn một người chủ tốt cho nó. Cuối cùng có một nhà cũng được, mọi mặt điều kiện cũng không tệ, tôi rất vui mừng liền giao nó cho họ, kết quả hai ngày sau bọn họ trả nó lại cho tôi, nói Luru Lãng nhà tôi cùng cô mèo nhà họ bất hòa. Còn nói nó mới đến nhà họ một ngày mà đã chạy trốn làm họ kiếm gần chết, nói nó không thích giao lưu với mấy chàng mèo khác, lại hay cùng cô mèo kia đánh nhau. Tóm lại sự nghiệp tìm chủ cho Luru Lãng vẫn không thành công. Sau tôi liền dứt khoát xóa cái nội dung tìm chủ kia trên Microblogging, rất không đáng tin, tôi lại thử hỏi trong số bạn bè có ai muốn nuôi Luru Lãng không, nhờ bệnh viện thú cưng giúp xem có ai thích hợp nuôi không, còn tìm tổ chức cứu trợ mèo giúp một tay. Nhưng tổ chức họ còn rất nhiều mèo hoang đợi nhận nuôi, Luru Lãng chỉ có thể đợi. Tôi chỉ còn cách mang nó về lầu dưới mà ở, ngày ngày cho nó ăn no cùng chơi đùa vui vẻ với nó, thời gian trôi qua cũng không tồi, tôi cảm thấy như vậy rất tốt a. Chậm rãi chờ, cũng sẽ đến lượt Luru Lãng thôi. Nhưng bây giờ thì không chờ được nữa."

"Tại sao?"

"Chung cư tôi có người tố cáo, nói cho Luru Lãng ăn ảnh hưởng tới khung cảnh xung quanh, còn nói ngộ nhờ mèo cắn người thì người nào sẽ chịu trách nhiệm? Còn có một nhà nói con dâu nhà ông ta đang mang thai, sợ mèo có thể làm con dâu ông ta sảy thai, nên kiên quyết phải xử lý Luru Lãng thật mau không cho nó ở trong chung cư nữa. Tôi theo bọn họ giải thích, nhưng bọn họ không ai chịu nghe. Tôi nói cho tôi thêm một ít thời gian, tôi sẽ nhanh chóng tìm một người chủ nhận nuôi nó thôi. Nhưng hôm nay nhà kia nghi ngờ Luru Lãng có chứa, sáng sớm liền cầm cây chổi đánh nó. Họ còn đòi báo cáo quản lý chung cư, để họ giải quyết nó, không cho Luru Lãng ở trong chung cư nữa, nói với tôi nếu như còn muốn nhìn thấy nó còn sống phải đuổi nó đi. Tôi cả buổi trưa cầm một đồng thức ăn chờ dưới lầu thật lâu mà vẫn không thấy nó, phải tìm thật lâu khắp chung cư mới thấy Luru Lãng, thấy nó trốn trong góc cầu thang liền mang nó ra, trông nó thật tội nghiệp."

Doãn Đình nói xong có chút đau lòng. Cừu Chính Khanh rất cố gắng khắc chế mới không có đưa tay ôm vai của cô mà an ủi. Lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mà mưu lợi, anh là một quý ông phong độ a, không thể nhân cơ hội mà sàm sỡ cô.

"Tôi mang Luru Lãng đến bệnh viện làm kiểm tra." Cô chỉ trước mặt không xa một tấm biển bệnh viện thú cưng. "Luru Lãng không có việc gì, chỉ bị hoảng sợ mà thôi. Bác sĩ nói nó bị đánh chạy đi lại còn đề cho tôi tìm trở về, thật không dễ dàng. Tôi liền cảm thấy Luru Lãng với tôi rất có duyên. Tôi hay mang thức ăn đến đó, trước không thấy Luru Lãng đến ăn, sau đó cơ duyên đã đưa nó tới. Nó nhận ra tôi, sẽ cùng tôi thân thiết, lại rất ngoan, không làm bị thương người khác. Còn có thể đến cửa chung cư chờ tôi. Tôi hiểu rõ nó muốn có một ngôi nhà, nhưng tôi không làm được, tôi không thể nào mang nó về nhà nuôi." Doãn Đình nói đến đây, đôi mắt đỏ hoe sắp khóc.

"Nó biết cô đối với nó rất tốt, cô đã làm hết sức có thể rồi." Cừu Chính Khanh an ủi, thật muốn ôm cô vào lòng.

"Tôi còn phải tìm nhà nhận nuôi nó nữa, mùa đông rồi, nếu nó ở bên ngoài sẽ bị rét, tôi sẽ đau lòng lắm. Nhưng mà bọn họ kiên quyết đuổi nó đi, tôi chỉ còn cách dẫn nó đi mà thôi. Vốn chỉ muốn ở bệnh viện đó nhờ nuôi mấy ngày, tôi tìm được chủ nhân thích hợp sẽ tới đón nó đi. Nhưng trong bệnh viện nuôi một con chó rất hung dữ, hay gầm gừ. Luru Lãng nếu ở bên cạnh nó, chắc sẽ sợ lắm, lúc nào cũng run rẩy lo sợ. Tôi lại gọi điện cho trung tâm cứu trợ mèo hoang, nhưng bên kia lại đang mắc dịch bệnh truyền nhiễm, nhiều chú mèo còn phải chuyển đi chỗ khác, tạm thời không thể chứa chấp được Luru Lãng. Hôm nay tôi vẫn không ngừng gọi điện hỏi bạn bè, xem ai có thể nuôi nó một thời gian không."

Thì ra là như vậy, nhưng anh gọi cả bảy lần lúc nào cũng gặp phải đường dây đang bận, cũng quá trùng hợp a. Anh nghĩ mình cùng Luru Lãng Miêu này bất quá có hoàn cảnh hơi giống nhau a, muốn hẹn cô một buổi cùng muốn tìm một nhà nhận nuôi đều rất khó khăn.

"Đã tìm được chưa?" Cừu Chính Khanh hỏi. Anh may mắn, tìm được Doãn Đình rồi. Luru Lãng này cũng sẽ tìm được người nuôi thôi.

"Không có." Doãn Đình mặt như đưa đám, "Một số người thì đang đi công tác nên không tiện. Một số người thì nhà họ không tiện nuôi mèo a. Vũ Phi vốn đã sợ mèo, cậu ấy lại sống cùng cha mẹ. Vốn là Cố Anh Kiệt rất hợp thích, anh ta cũng thích mèo. Nhưng anh ta nói thường hay mang Vũ Phi về nhà, cho nên cũng khá phiền phức. Cháu nhà anh ta ngược lại nuôi mèo, thế nhưng mấy con mèo đó không thể dung nạp được mèo mới, cho nên cũng không được. Còn có Từ Ngôn Sướng, anh ta cũng ở một mình, không sợ mèo, không dị ứng, nhưng anh ta nói đang cố gắng theo đuổi bạn gái, có một con mèo sẽ làm trong nhà anh ta lộn xộn, bừa bãi, ngộ nhờ bạn gái anh ta tới nhìn thấy nhà mình như vậy sẽ bị trừ điểm mất." Doãn Đình miệng mếu máo, "Thật là muốn tìm bà chủ xinh đẹp kia tố cáo anh ta a, nếu không hỏi ý kiến cô ấy một chút có để ý trong nhà bạn trai có nuôi một con mèo hay không."

Cừu Chính Khanh bật cười. Bà chủ kia chắc sẽ há mồm tròn mắt, Từ Ngôn Sướng chắc cũng phát điên thôi.

Doãn Đình hỏi Cừu Chính Khanh: "Cừu tổng đại nhân, anh có bạn bè nào có thể thu nhận Luru Lãng không? Không thể nuôi lâu dài cũng không sao, tôi sẽ tiếp tục giúp nó tìm nhà. Chỉ cần nuôi giúp tôi một thời gian, tôi có thể trả tiền công a. Tất cả thức ăn và đồ dùng cho mèo tôi sẽ chịu hết, tôi sẽ gửi phí nuôi nó." Doãn Đình mặt rất mong đợi, cô còn nhờ cả bạn bè tìm ai có thể nuôi Luru Lãng giúp cô, nhưng không có ai cho cô tin tức tốt cả.

Cừu Chính Khanh lắc đầu, anh thật đúng là không biết người nào có thể nhận nuôi nó. Bình thường anh đều không có tán gẫu chuyện riêng với các đồng nghiệp. "Đề tôi nghĩ thử." Anh nói.

Doãn Đình nhảy mắt nhìn anh. Lắc đầu là ý nói không có sao? Suy nghĩ một chút nghĩ cái gì đây? "Luru Lãng sẽ có nhà cầu riêng mà, sẽ không làm bẩn nhà đâu. Chỉ cần mỗi ngày giúp nó dọn dẹp cái ổ một chút là tốt rồi. Tôi sẽ chuẩn bị cho nó bộ bao móng vuốt, để nó không làm hư đồ vật trong nhà, nếu nó làm hư, tôi sẽ chịu trách nhiệm, mua cái mới. Được không?"

Cừu Chính Khanh không lên tiếng, Doãn Đình đợi mấy giây, không nhận được hỏi: "Nghĩ ra ai chưa?"

"Chưa nghĩ ra. Tôi đang suy nghĩ, nhà tôi ngược lại có phòng trống, nhưng tôi lại có rất ít thời gian ở nhà, còn nữa, nếu như cô không tìm được ai nhận nuôi nó, tôi có thể không để ý mà chứa chấp nó. Cô biết mà, dù sao để nó ở nhà tôi vẫn yên tâm hơn ở nhà người lạ." Cừu Chính Khanh nói. Làm bất cứ chuyện gì, trước phải suy nghĩ kỹ càng thiệt hơn cùng các loại tình huống có thể xảy ra, xác nhận hậu quả, là nguyên tắc xử sự của anh.

Dưới mắt là một cơ hội thật tốt, nếu như Luru Lãng Miêu kia đi nhà khác, Doãn Đình nhất định sẽ đi thăm nó thường xuyên, chẳng bằng cứ cho nó ở nhà anh, nhân cơ hội này anh theo đuổi Doãn Đình sẽ dễ dàng hơn. Nhưng nếu như cuối cùng anh không trở thành bạn trai cô được, Doãn Đình thích người khác, sau đó Luru Lãng Miêu kia lại không tìm được người nhận nuôi, trong lòng anh tự hỏi, anh có kiên trì tiếp tục nuôi nó hay không. Dù sao nó cũng là một tiểu sinh mệnh, anh cũng phải có trách nhiệm.

Doãn Đình nhất thời kích động: "Tôi...tôi bảo đảm nhất định sẽ an bài nó thật tốt. Không ở nhà không quan trọng, buổi sáng cho nó ăn, tối nhớ cho nó ăn lần nữa, nó không đói là được. Nếu không, đúng giờ cho nó ăn cũng được, tôi sẽ mua thức ăn cho mèo đưa anh trước. Luru Lãng cũng không cần ai chơi đùa, nó chính mình có thể ngủ ngoan. Có một chỗ dung thân là tốt rồi."

"Tôi chưa từng có kinh nghiệm nuôi mèo a ." Cừu Chính Khanh lại nói.

"Tôi cũng vậy, tôi cũng vậy." Doãn Đình ra sức thuyết phục: "Nhưng nuôi mèo rất dễ dàng, sau khi gặp phải Luru Lãng tôi mới bắt đầu nghiên cứu cách nuôi mèo. Không khó tí nào. Tất cả mọi thứ tôi sẽ chuẩn bị, anh cho nó một chỗ ở là tốt rồi. Thật đó, thật đó. Tôi sẽ cố gắng tìm nhà nhận nuôi, nói không chừng rất nhanh có thể giúp nó tìm được nhà. Đến lúc đó không cần phiền toái Cừu tổng nữa."

"Vậy cũng được." Cừu Chính Khanh đồng ý. Một con mèo mà thôi. Hơn nữa cùng anh có hoàn cảnh giống nhau, cũng thật xui xẻo, vậy hãy để cho anh cho nó một chút may mắn vậy.

"Thật tốt quá." Doãn Đình thế nhưng hốc mắt ươn ướt, kích động ôm lấy Cừu Chính Khanh. "Xin anh đừng đắn đo một chút, anh thật sự là quá tốt. Tôi thay Luru Lãng cảm ơn anh."

"Ừ, không cần khách khí." Anh nhân cơ hội ôm lại cô một cái không coi là lợi dụng chứ? Nhưng anh vừa định đưa tay, Doãn Đình đã buông anh ra. Cô bắt lấy tay anh, kéo anh đến cái hòm chứa con mèo kia: "Tôi đây để Luru Lãng nhìn anh một cái."

Cừu Chính Khanh ngồi xổm xuống trước cái hòm, đối mặt trong hòm là ánh mắt trong veo của con mèo.

Bộ lông của nó là những đốm báo vàng vàng, hai mắt thật to, hoa văn rõ ràng, bộ dạng rất có sức sống. Nó cảnh giác co lại lui về phía sau, nhìn Cừu Chính Khanh.

"Hey." Cừu Chính Khanh cùng nó chào hỏi. Duỗi ngón tay vào trong hòm, trêu chọc nó một chút.

Luru Lãng Miêu nhìn anh một chút, sau đó nhanh chóng đáp lại, dùng tiểu móng vuốt cào cào ngón tay của anh một cái, sau đó liền rút trở về.

"Nó thích anh." Doãn Đình tuyên bố.

"Thật sao?" Cừu Chính Khanh không tin. Nó mới vừa rồi rõ ràng cào anh mà.

"Nó không có dùng móng, nó dùng bàn chân mềm mại dưới móng vuốt nện bọ anh đó, nó không muốn làm anh bị thương." Doãn Đình giúp Luru Lãng nói tốt. "Nó hôm nay bị hoảng sợ rất nhiều, nhưng nó không làm anh bị thương, anh xem, nó rất biết điều đó."

Cừu Chính Khanh bật cười: "Yên tâm, tôi đồng ý cho nó ở thì là đồng ý, sẽ không đổi ý đâu."

Doãn Đình thở phào nhẹ nhõm, còn nói: "Anh nhảy mắt với nó, thể hiện anh rất thích nó. Nó sẽ hiểu."

Cừu Chính Khanh không cảm thấy mèo này sẽ hiểu, anh còn mở trừng hai mắt nhìn nó, Luru Lãng Miêu không có phản ứng gì, chỉ nhìn anh chằm chằm. Cừu Chính Khanh chuyển sang Doãn Đình, cô ngồi rất gần anh, tiếp tục nói tốt Luru Lãng với anh: "Nó hiểu, nó biết anh sẽ cho nó ở."

Cừu Chính Khanh cười cười, đáng vẻ cô có chút khâm trọng nhưng rất đáng yêu. Anh mở trừng hai mắt với cô, cô cũng chớp chớp hai cái, anh nở nụ cười sâu hơn.

"Bây giờ chúng ta đi sao? Còn phải chuẩn bị cái gì?" Anh hỏi cô.

"A, đúng!" Doãn Đình nhảy dựng lên, "Chúng ta đi bệnh viện mua cho Luru Lãng vài món đồ. Đúng rồi, anh có phải đi đâu không? Có muốn làm chuyện gì không? Hiện tại đi với tôi được hay không?"

"Đúng, ừ, tôi chỉ tình cờ đi ngang qua. Không có làm việc gì, hiện tại có thể đi được." Cừu Chính Khanh dĩ nhiên ngại nói hôm nay mình bị kích thích rồi, cho nên cố ý muốn đến khu vực xung quanh nhà cô xem sao.

"Thật tốt quá." Doãn Đình rất vui mừng, cô ôm cái hòm lên hướng bệnh viện thú cưng kia chạy tới. Cừ Chính Khanh nhận lấy cái hòm: "Để tôi cảm nó cho." Ôm cái hòm trong lòng anh nói: "Tiểu tử này không nhẹ a."

Doãn Đình cười ngọt ngào, vì Luru Lãng có nơi ở nên rất vui mừng. "Nó mỗi ngày đều ăn no bụng, đáng đáp khỏe mạnh a."

Đến bệnh viện thú cưng, bên trong có người biết Doãn Đình, rất quan tâm đến tình huống của Luru Lãng, Doãn Đình rất cao hứng nói: "Tìm được người có thể cho Luru Lãng ở rồi, chúng tôi tới mua vài món đồ." Cừ Chính Khanh đứng ở một bên, thấy cô mặt mày hớn hờ đáng vẻ vui mừng, rất may mắn hôm nay mình chạy đến tìm cô.

"Coi như số nó gặp may." Cậu ta cách cái hòm cùng Luru Lãng nói. Luru Lãng đến bệnh viện vô cùng khẩn trương, ở trong góc hòm co rút thành một cục. Trong bệnh viện còn chó hung dữ kia luôn gầm gừ, Cừ Chính Khanh không nhìn được trọn mắt nhìn nó vài lần.

Doãn Đình ở khu đồ dùng mua nhà cầu cho mèo, thêm ít cát cho nó, một tấm thảm lớn cho mèo, hai cái chén, đồ chơi cho mèo, còn mua sữa cho nó(haizz...thật sự chỗ này là ta chém a...). Cừ Chính Khanh nhìn đồ mua cũng không ít, trước hết đi lái xe đến cửa tiệm. Sau đó xách đồ dùng cho Luru Lãng, hai người lên xe. Tiếp đó lại đi một chuyến đến nhà Doãn Đình, Cừ Chính Khanh ngồi trên xe chờ, Doãn Đình chạy về nhà lấy thức ăn cho mèo đã mua trước đó, lúc này mới cùng nhau đến nhà Cừ Chính Khanh.

Sau một phen giầy vò, hai người một mèo vào nhà Cừ Chính Khanh.

"Nhà anh rất lớn a, không tệ không tệ." Doãn Đình vừa bước vào nhà đã la to, liền đi dạo một vòng.

Cừ Chính Khanh dẫn cô cùng Luru Lãng đi vào một phòng: "Nó ở phòng này được không?"

"Được, Được." Doãn Đình không dám phàn nàn chút nào, mặc dù cô cảm thấy nếu như Luru Lãng có thể ở không gian lớn để tự do hoạt động thì tốt hơn, nhưng bây giờ người ta cho một gian phòng, đã là vô cùng tốt rồi. Cô rất thỏa mãn, rất cảm kích.

Gian phòng kia trống không, một chút vật dụng cũng không có. Doãn Đình đóng chặt cửa phòng lại, mở hòm chứa Luru Lãng ra. Luru Lãng không có lập tức ra ngoài, nó vẫn còn ở trong hòm cẩn thận quan sát. Doãn Đình không ép buộc nó, chỉ là cất hai cái chén mới mua cho nó ở góc tường, bố trí thức ăn cùng nước uống, sau đó bắt đầu lắp đặt nhà cầu. Cừ Chính Khanh tới giúp một tay, Doãn Đình len lén nhìn anh.

Cừ Chính Khanh tựa như biết cô đang suy nghĩ gì, nói: "Ban đầu tôi cùng mẹ nói qua, muốn mua một căn nhà thật lớn, nhưng mà bây giờ chỉ có một mình tôi ở. Có hai gian phòng không làm gì, cho nên dứt khoát cũng không mua vật dụng trang trí."

Doãn Đình gật đầu một cái, cảm thấy Cừ Chính Khanh có chút cô đơn, có chút đáng thương. "Lúc anh thấy buồn chán, có thể cùng chơi với Luru Lãng."

Cừ Chính Khanh cười cười, tìm đề tài nói chuyện với cô. "Cô đói không? Ăn cơm chưa?"

Doãn Đình lắc đầu, lại gật đầu: "Rất đói bụng a. Buổi trưa tôi còn chưa ăn nữa."

Cừ Chính Khanh cau mày, gọi đồ ăn bên ngoài chắc đợi hơi lâu, "Mì ăn liền có thể không?" Anh chỉ có thể nấu được mì ăn liền thôi.

Doãn Đình gật đầu. Cừ Chính Khanh đứng lên: "Vậy tôi đi nấu, lát nữa xong sẽ gọi cô."

Cừ Chính Khanh đi ra ngoài, Doãn Đình tiếp tục lắp đặt nhà cầu. Luru Lãng rút cuộc chậm chạp từ trong hòm đi ra ngoài, chạy một vòng xung quanh, sau đó chạy lại bên Doãn Đình.

Doãn Đình sờ sờ nó, dịu dàng nói: "Luru lãng, em có phòng ở rồi, không cần chịu lạnh cũng sẽ không bị người ta đánh nữa. Cừ tổng đại nhân rất tốt, có đúng hay không? Anh ấy mặc dù có nghiêm túc một chút, nhưng anh ấy là người rất tốt, là một người vô cùng ấm áp. Em phải tốt với anh ấy một chút nha."

Luru Lãng cảnh giác nhìn chung quanh, Doãn Đình đặt nó trên tấm thảm, sau đó nói: "Nơi này là nhà em. Đừng sợ, Luru Lãng, chị sẽ không bỏ lại em không quan tâm em đâu."

Cừ Chính Khanh ở trong phòng bếp nấu mì, anh không biết nấu cơm, trong nhà cũng hiếm khi vào phòng bếp. Bình thường chỉ dự trữ bánh sủi cảo đông lạnh cùng mì ăn liền làm thức ăn nhanh. Bánh sủi cảo ngày hôm qua anh ăn khuya hết rồi. Có chút hối hận, sớm biết liền để đến hôm nay cho Doãn Đình ăn, bánh sủi cảo so với mì ăn liền đương nhiên tốt hơn a.

Nước sôi rồi, hơi bốc lên, phả vào mặt anh có chút nóng nóng. Cừ Chính Khanh trong lòng cũng có chút ấm áp. Doãn Đình đang ở trong phòng của anh, mà anh lại đang nấu cơm cho cô. Loại cảm giác này thật tốt, hôm nay là ngày may mắn của anh a.

Nấu xong thịt viên đông lạnh, bỏ mì vào, đánh thêm trứng gà, thả hành lá cắt nhỏ, cất xong đồ gia vị, anh xoay người vừa định gọi Doãn Đình, đã thấy cô an vị ở trước bàn ăn hướng về phía anh cười, còn giơ bàn tay lên nói: "Bảo cáo, tôi rửa tay xong rồi."

Thật đáng yêu. Cừ Chính Khanh nhìn cô cười mà đỏ cả mặt, anh vội vàng nói: "Có thể ăn rồi."

Cầm hai bát mì ra ngoài che cái mặt lại một chút, cô một bát, anh một bát. Thấy cô mặt mày hớn hờ, trong lòng anh thật là ấm áp. Thật vui vẻ, không ngờ

lần đầu tiên cùng với cô hai người cùng nhau ăn cơm, lại ở phòng bếp nhà anh.

"Ah, thế nào bát anh không có thịt." Doãn Đình phát hiện sau đó liền gấp thịt từ bát mình bỏ vào bát mì của Cừ Chính Khanh.

Cừ Chính Khanh mặt đỏ bừng, anh rất muốn cho cô ăn đồ ngon hơn một chút, để cô ăn nhiều một chút. Đáng tiếc trong tủ lạnh nhà anh không có đồ gì ngon cả.

"A, sao anh lại đỏ mặt thế." Doãn Đình lại phát hiện.

Cừ Chính Khanh bị cô nói càng ngượng ngừng thêm, cố gắng giả vờ làm mặt mình thật nghiêm túc.

"Nghiêm mặt mặt cũng đỏ thôi." Doãn Đình không chút lưu tình vạch trần anh.

Cừ Chính Khanh không nhịn được nói: "Củ cải trắng tiểu thư, xin cho nam sĩ (trai chưa vợ kaka) đây lưu chút mặt mũi được không?"

Doãn Đình mỉm cười, Cừ Chính Khanh không thêm để ý tới cô, cúi đầu ăn mì. Trước tiên nhét vào miệng thịt viên cô gấp cho anh, ăn thật ngon a. Ăn thịt này nhiều năm như vậy, chưa bao giờ biết nó ăn ngon như vậy a.

Doãn Đình càng muốn cười, anh đối với tốt với cô cũng còn có thể xấu hổ a. Suy nghĩ một chút, anh thật sự đối với cô tốt vô cùng, mặc dù quá nghiêm túc, nhưng anh thật sự đối với cô rất tốt. Anh len lén đưa thịt viên hết cho cô, Doãn Đình chợt cũng cảm thấy đỏ mặt.

Len lén liếc nhìn Cừ Chính Khanh, anh còn đang cúi đầu ăn mì trong bát. Thật đáng yêu a, người đứng đắn như anh mà cũng biết xấu hổ a.

Bạn đang đọc truyện *Xin Anh Đứng Dấn Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Mì mới ăn gần một nửa, liền nghe mèo Đại Đại gọi trong phòng. Doãn Đình để bát xuống liền chạy tới, Cừ Chính Khanh cũng vội vàng đi theo nhìn, mèo kia không có chuyện gì, Doãn Đình vuốt đầu nó trấn an, nó liền không kêu.

"Đại khái nó sợ một chút." Doãn Đình nói. Theo kinh nghiệm thừa thốt của cô đối với mèo, cô cảm thấy là như thế.

"Vậy để cho nó tự làm quen một chút đi." Cừ Chính Khanh cho là động vật nhỏ cùng trẻ con giống nhau, không thể quá cưng chiều.

Doãn Đình suy nghĩ một chút, gạt đầu một cái.

Hai người đi ra ngoài tiếp tục ăn mì, ăn không được vài miếng, lại nghe thấy meo meo gào thật to. Lần này Doãn Đình tâm mạnh mẽ không đi xem nó, quyết tâm để cho mèo Đại Đại nhanh thích ứng. Nhưng là mèo Đại Đại vẫn gọi, gọi đến khi bọn họ ăn xong còn không dừng.

Doãn Đình rất ngượng ngùng: "Thật là rất xin lỗi, rất xin lỗi, nó có chút sợ, chờ quen rồi sẽ không kêu." Cô vội vã trở về phòng nhìn mèo. Mèo Đại Đại nhìn thấy cô đi vào, ngồi nghiêm chỉnh, ngược mặt nhìn cô.

"Đại Đại." Doãn Đình ngồi chồm hổm xuống thương lượng với nó: "Không được kêu có được hay không? Em ngoan ngoãn, ở chỗ này ăn ngon ở tốt, chị sẽ mua cho em món đồ chơi."

Mèo Đại Đại đi một vòng trong phòng, ngồi xuống góc tường, lại kêu lên "Meo meo meo meo".

Doãn Đình vội vàng đi qua sờ đầu gãi cằm, dụ dỗ nó: "Không được kêu nha, ảnh hưởng đến người khác sẽ không tốt. Xin Anh Đứng Dấn Một Chút là người tốt, anh ấy tốt bụng chứa chấp em, em không thể quá quấy rầy anh ấy, biết không? Em rất may mắn, em gặp được anh ấy, em muốn cảm ơn người ta, không thể làm phiền nha"

Mèo Đại Đại nheo mắt nhỏ lại, đối với phục vụ sơ đầu cùng gãi cằm hiển nhiên thật hài lòng. Nó không kêu, nằm xuống tại chỗ. Doãn Đình tiếp tục sờ, mèo Đại Đại bắt đầu khò khè lên, biểu hiện này nó hiện tại rất hưởng thụ. Doãn Đình thở phào nhẹ nhõm, lại trấn an nó một hồi lâu, dừng lại, nhìn nó không kêu, lúc này mới đi ra ngoài.

Đến bên ngoài thấy Cừ Chính Khanh đang rửa bát, Doãn Đình nói xin lỗi lần nữa: "Thật xấu hổ, nó vừa bắt đầu còn chưa quen."

"Không quan hệ." Cừ Chính Khanh cầm khăn lau lên lau sạch, tay áo bị tuột xuống. Anh nâng cánh tay lên cọ cọ mặt vào tay áo, không cọ lên được. Doãn Đình rất tự nhiên đi qua, xắn tay áo cẩn thận lên giúp anh. Cô vừa xắn vừa nói: "Nếu nó làm phiền đến anh, xin hãy tha lỗi. Tôi nghĩ nó thích ứng sẽ tốt. Tôi sẽ nhanh chóng tìm người nhận nuôi nó giúp."

"Ừ." Thật ra thì Cừ Chính Khanh không có nghe quá rõ ràng cô đang nói cái gì, anh chỉ chú ý tới cô cách anh rất gần, anh cúi đầu nhìn cô, có thể thấy

cái trán trơn bóng của cô, chỉ cần anh cúi đầu, là có thể hôn đến.

Có chút xung động, anh kiềm chế.

Ngón tay cô chạm vào cánh tay anh, một loại cảm giác giống như một loại dòng điện, từ nơi đầu ngón tay cô chạm vào chạy về phía trái tim anh.

Chẳng qua là động tác nhỏ xấn tay áo, nhưng là, rất nhiều năm đã không có người làm giúp anh. Rất nhiều năm, một mình anh đi học, một người làm việc, một người ăn cơm, một người ở. Công việc là đồng bạn của anh, là niềm vui thú duy nhất của anh.

Hiện tại, không giống nhau.

Cô giúp anh xấn tay áo, lăm nhăm mà nói chuyện với anh.

Rất kích thích, anh cố gắng kiềm chế.

Cô xấn tốt xong, ngẩng đầu lên, đối diện ánh mắt của anh.

Có ma lực trong nháy mắt, cô ngơ ngẩn. Ánh mắt thâm thúy cùng vẻ mặt chuyên chú, tim của cô chợt rối loạn nửa nhịp. Cô lui từng bước về phía sau, mỉm cười với anh: “Tốt lắm. Để cho anh nấu mì cho tôi ăn còn phải phiền toái anh rửa bát, thật xấu hổ.”

Anh đối với cô lui ra một khoảng cảm thấy có chút mất mát, anh mỉm cười, nụ cười dịu dàng phải lung lay ánh mắt của cô. “Không quan hệ. Không cần khách sáo.” Giọng nói anh trầm thấp có từ tính, Doãn Đình đỏ mặt một chút.

Cừu Chính Khanh vội vàng che giấu tâm tình của mình, không có chú ý tới cô xấu hổ, quay đầu tiếp tục đi rửa bát. Mà Doãn Đình trách mình suy nghĩ lung tung, đàn ông có chút dịu dàng sẽ làm lòng phụ nữ nhảy lên là chuyện bình thường. Chẳng qua trước cô cũng không chú ý đến thì ra anh là người đàn ông rất có cảm giác thành thực.

Doãn Đình trộm trộm nhìn Cừu Chính Khanh mấy lần, nam nhân tốt như vậy cư nhiên tuổi này cũng không tìm được bạn gái, thật là đáng tiếc. Phái nữ hiện đại không phải dùng mảnh nhất sao? Thế nào lại bỏ qua thịt ngon như vậy?

Cừu Chính Khanh cảm thấy bả vai cùng gò má mình có chút nhột, trực giác giống như có tầm mắt đang nhìn anh, làm cho anh rửa cái bát còn phải bày tư thế, thật là khổ cực. Một lát sau anh nhìn không được, quay đầu xác nhận một cái cuối cùng có phải cô đang nhìn anh hay không, kết quả điện thoại di động của Doãn Đình vang lên, cô chạy đi lật túi nghe điện thoại.

“A, cậu tìm được một nhà rất đáng tin muốn nuôi giúp?” Doãn Đình kêu, cô nhìn hướng Cừu Chính Khanh. Cừu Chính Khanh lắc đầu với cô, dùng khẩu hình nói với cô: “Không muốn.”

Trong lòng Doãn Đình vui mừng, thật ra theo tâm tư của cô muốn để mèo Đại Đại ở chỗ này của Cừu Chính Khanh. Theo cô, nhờ người đáng tin nuôi cũng không bằng Cừu Chính Khanh. Dĩ nhiên đây chỉ là trực giác. Nếu như dùng lý trí đi phân tích, Cừu Chính Khanh không có kinh nghiệm nuôi mèo, công việc quá bận rộn không ở nhà, còn nhốt mèo Đại Đại trong phòng, các hạng điều kiện đều chưa ra hình dáng gì, nhưng Doãn Đình chính là tin tưởng anh. Tìm người nuôi mèo Đại Đại quan trọng khúc chiết, làm cho cô bây giờ có chút buồn bã. Nếu để cho cô chọn, cô chọn Cừu Chính Khanh.

Hiện tại đường lui khác biệt, mà Cừu Chính Khanh tỏ thái độ mèo Đại Đại còn có thể ở lại, dĩ nhiên Doãn Đình vui vẻ. Cô nói với bạn: “Tớ cũng tìm được chỗ nuôi giúp, tạm thời không cần thay đổi nơi khác trước. Cảm ơn cậu.” Hai bên lại hàn huyên mấy câu, nói chuyện khác.

Cừu Chính Khanh nghe ý tứ, mèo Đại Đại là sẽ lưu lại, anh thở phào nhẹ nhõm. Thật may là, anh giành trước một bước, nếu không sẽ phải bỏ qua cơ hội này. Khi anh chuẩn bị xong tâm tư, anh cũng không muốn mất đi cái “Con tin” mèo này.

Doãn Đình trò chuyện điện thoại, lại nghe thấy mèo Đại Đại đang gọi. Cô vội vàng tạm biệt với bạn, cúp điện thoại, đi vào phòng nhìn mèo Đại Đại.

Mèo Đại Đại vẫn như vậy, một mình ngây ngô không được. Doãn Đình đi vào sờ đầu gãi cằm nó liền không kêu. Doãn Đình không có biện pháp, nói chuyện với nó dụ dỗ nó. Nó ở cạnh Doãn Đình ngoan ngoãn nằm xuống. Lúc Cừu Chính Khanh vào phòng, thấy chính là một màn này – cô gái ngọt ngào khả ái vuốt ve mèo mập nhỏ, dịu dàng nói chuyện với nó.

Anh nhìn, hoàn toàn không muốn dời ánh mắt.

Gian phòng này anh chưa bao giờ đi vào, bởi vì là trống không, không có gì để vào nhiều. Phòng ốc của anh rất lớn, nhưng mà cô tịch vắng lạnh, hiện tại cả cảm giác cũng thay đổi. Anh cảm thấy anh cũng thay đổi, trước đây anh nghĩ anh phải có cuộc sống hiệu suất có thành tựu. Mà bây giờ, anh muốn cuộc sống có Doãn Đình.

“Anh có muốn sờ nó không?” Doãn Đình ngồi trên sàn nhà gỗ, ngửa mặt cười với anh.

“Được.” Cừu Chính Khanh đi tới, ngồi ở bên người cô. Mèo Đại Đại nhanh chóng đứng lên, lui về phía sau mấy bước, cảnh giác mà nhìn Cừu Chính Khanh.

Cừu Chính Khanh giơ tay giữa không trung, có chút lúng túng. Doãn Đình thấy vẻ mặt của anh, mỉm môi cười. Cừu Chính Khanh than thở, “Được rồi.” Anh nói với Doãn Đình: “Tôi thử chiêu của em một chút.” Anh nháy mắt với mèo Đại Đại, nháy mắt vài cái.

Mèo Đại Đại hoàn toàn không có phản ứng. Còn nhìn chăm chăm anh.

“Chậm một chút.” Doãn Đình chỉ đạo anh “Có lẽ phải dịu dàng nháy mắt một chút. Có thể như vậy Đại Đại mới phát hiện được anh ở đây hôn nó. Hãy cùng người khác giống nhau, thô lỗ hung ác mà cắn trên sàn nhà cùng dịu dàng ôm tới hôn một cái hoàn toàn cảm giác không giống nhau, đúng không?”

Ví dụ này! Cừu Chính Khanh không biết loài mèo thích như thế nào. Anh chỉ biết là theo như Doãn Đình nói cái gì mà thô lỗ trên sàn nhà cùng dịu dàng ôm tới anh cũng rất nguyên ý, dĩ nhiên anh sẽ không hung ác ... Ho khan một cái, không cần thận nghĩ đến có chút xa có chút tà ác, vội vàng dừng lại.

“Anh xem, giống như tôi như vậy.” Doãn Đình còn phải làm mẫu. Cừu Chí Khanh xấu hổ đỏ mặt nhìn cô, anh tìm lý do đứng dậy: “Tôi áp dụng kế hoạch B đi.”

Anh đi ra ngoài, cầm đồ hộp đi vào.

“Ba” một tiếng, mở ra trước mặt mèo Đại Đại.

Mèo Đại Đại ngửi thấy mùi, lực chú ý chuyển đến trong hộp. “Muốn ăn không?” Cừu Chính Khanh dịu dàng hỏi. Đặt hộp ở bên cạnh tay mình. Mèo Đại Đại nhìn chăm chăm vào hộp, sau đó từ từ đi tới. Vừa bắt đầu nó chẳng qua ngửi ngửi, Cừu Chính Khanh không động. Sau đó nó yên tâm lại, cẩn thận ăn đồ hộp, chờ nó ăn vài miếng, Doãn Đình sờ sờ lưng nó, Cừu Chính Khanh cũng sờ lưng nó, nó không kháng cự, tiếp tục vui đầu hết sức ăn.

Doãn Đình cười với Cừu Chính Khanh: “Xem ra thức ăn có tác dụng hơn so với tình cảm.”

Cừu Chính Khanh cũng cười, cô nói thật chính xác, cô nói gì anh đều cảm thấy có ý nghĩa. Anh tiếp tục vuốt mèo Đại Đại, Doãn Đình cũng vuốt, tay hai người thỉnh thoảng đụng vào nhau một cái. Doãn Đình không đề ý, bắt đầu câu nhảm: “Hôm nay Đại Đại bị hoảng sợ, không dám để bệnh viện tắm giúp nó, tôi mua thuốc về giúp nó xử lý một chút. Thân thể cũng kiểm tra tốt lắm, móng chân cũng cắt, thuốc ngừa mới tiêm mấy ngày trước, một tháng sau tiêm mũi thứ ba là được. Trên người nó không có bệnh không có côn trùng, anh yên tâm đi. Đại Đại thích sạch sẽ, mỗi ngày liếm mình sạch sẽ, nó không bẩn.

“Ừ.” Cừu Chính Khanh trả lời, anh không có ý nghĩ ghét bỏ con mèo này. Không phải anh đang sờ nó đây sao.

“Nếu là anh muốn thân cận nó, nó không muốn, anh cũng đừng cưỡng ép nó. Đừng có gấp, từ từ đi. Nó sợ sẽ phản kháng, làm anh bị thương không tốt.”

“Ừ.” Anh hiểu, cũng giống như theo đuổi con gái, anh từ từ đi, có kế hoạch ABCDEF.

“Tôi sẽ mua món đồ chơi cho nó, mua cái bò, đứng giờ cho nó ăn, như vậy để nó không quấy rầy anh. Tôi sẽ thường đến xem nó.”

“Ừ.” Câu cuối cùng này quan trọng nhất, anh thật vui vẻ.

Lúc này Đại Đại ăn xong, ngừng lại. Đi qua một bên bắt đầu liếm miệng liếm móng nhỏ. Doãn Đình cùng Cừu Chính Khanh cũng nhìn nó, sau đó nhìn nhau cười một tiếng.

“Cảm ơn anh.” Doãn Đình nói.

“Đừng khách sáo.” Anh cảm thấy hôm nay là ngày may mắn của anh.

Hai người vẫn ngồi trên sàn gỗ trong phòng chơi cùng mèo Đại Đại, mèo ăn no đồ hộp xem khắp nơi một chút, đi một chút, ngồi một chút nằm một chút, không kêu nữa. Doãn Đình thật vui vẻ, cảm thấy không có vấn đề gì. Vừa nhìn thời gian hơi muộn, cô nói cô đi về trước.

Cừu Chính Khanh muốn đưa cô, Doãn Đình vội nói: “Không cần không cần, hôm nay đã rất làm phiền anh. Tôi đi ra ngoài gọi xe là được rồi.”

Cừu Chính Khanh rất nghiêm túc nhìn cô: “Đã muộn thế này, em từ chỗ tôi rời đi, tôi không thể nào để cho em một thân một mình ngồi taxi, không an toàn.”

“Vậy cũng được.” Doãn Đình nói cảm ơn.

Cừu Chính Khanh để cô từ từ, anh đi mặc áo khoác. Doãn Đình nhìn bóng lưng anh biến mất, nhỏ giọng nói với mèo Đại Đại: “Anh ấy thật sự là một người rất tốt, đúng không?” Mèo Đại Đại không trả lời, nó nằm xuống bên người Doãn Đình ngửa cái bụng khò khè khò khè mà làm nũng.

Cừu Chính Khanh đưa Doãn Đình về. Theo thường lệ đưa đến cửa tiểu khu. Doãn Đình xuống xe nói lớn tiếng với anh qua cửa: “Cảm ơn anh. Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” Anh trả lời. Cô không nói “Có cơ hội tạm biệt”, anh không nhận được cười, anh tin tưởng bọn họ ngày mai sẽ có thể gặp mặt.

Doãn Đình bước chân đi nhẹ nhàng, Cừu Chính Khanh nhìn bóng lưng của cô, cảm thấy thật không nỡ, cách ngày mai còn thật lâu. Anh than thở. Đợi cô vào tiểu khu không nhìn thấy nữa, anh lại ngồi một lúc, sau đó nổ máy xe về nhà.

Vừa vào cửa đã nghe thấy mèo Đại Đại kêu trong phòng. Cừu Chính Khanh lớn tiếng nói: “Được rồi được rồi, tao đã về.”

Mèo Đại Đại vẫn đang kêu. Cừu Chính Khanh mở cửa phòng ra đi vào, mèo Đại Đại ngồi nghiêm chỉnh, ngược mặt nhỏ nhìn anh. Cừu Chính Khanh đóng kín cửa, ngồi chồm hổm xuống, nói với nó: “Tao đưa cô ấy về. Mày cũng muốn cô ấy phải không?”

Mèo Đại Đại không lên tiếng, chỉ mở to hai mắt. Bộ dáng nhỏ kia làm cho Cừu Chính Khanh cười, anh đưa tay cho nó, hỏi nó: “Để cho sờ sao?”

Kết quả mèo Đại Đại nhìn tay anh một chút, đi tới, cọ đầu qua lại trong lòng bàn tay anh.

Mừng rỡ. Cừu Chính Khanh cười to: “Mày đang làm nũng sao?”

Mèo Đại Đại lại đi tới đây, cọ đầu vào chân anh.

Cừu Chính Khanh vuốt ve nó, “Mày thích tao sao?” Mèo Đại Đại lại cọ một cái. Cừu Chính Khanh cười ha ha: “Vậy mày nói cô ấy thích tao sao?”

Mèo Đại Đại dĩ nhiên không trả lời. Cừu Chính Khanh gọi điện thoại cho Doãn Đình, Doãn Đình nhận rất nhanh: “Đại Đại đã xảy ra chuyện gì sao?”

Cừu Chính Khanh cười: “Mới vừa rồi nó, cọ đầu vào lòng bàn tay tôi, cái loại siêu cấp làm nũng đó.”

Doãn Đình thét chói tai: “Thật hâm mộ!!! Tôi cũng muốn!!!!”

Cừu Chính Khanh cười ha ha, nói với cô cái đó không phải là trọng điểm, trọng điểm là một câu phía sau: “Cô nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai chúng ta gặp.”

“Tốt.” Doãn Đình không cảm thấy có chỗ nào không đúng, còn dặn dò anh: “Ngày mai anh đừng cho nó ăn đồ hộp, chỉ cho nó ăn thức ăn mèo, đồ hộp để tôi tới dứt. Tôi cũng muốn áp dụng kế hoạch B.”

Cừu Chính Khanh cười ha ha, “Được.” Anh đồng ý với cô. Sau khi cúp điện thoại thấy đồ hộp còn thừa lại trên đất có một chút chưa ăn. Anh tịch thu. “Tiểu Đình nói không để cho mày ăn.” Mèo Đại Đại hiện tại ăn no cũng không cần đồ hộp, chỉ chuyển vẫy quanh chân anh.

“Cô ấy ngày mai còn có thể đến, mày có vui không?” Cừu Chính Khanh hỏi mèo Đại Đại, mèo Đại Đại không trả lời, lại ôm chân Cừu Chính Khanh, lại đứng thẳng lên đưa chân trước nhỏ khều chơi vạt áo của anh. Mắt nó lớn lại tròn, rất có tinh thần. Để cho Cừu Chính Khanh lại nhớ tới Doãn Đình.

Cừu Chính Khanh nhắc mèo Đại Đại lên ôm vào ngực. Mèo Đại Đại không giãy giụa, chỉ tò mò nhìn anh.

“Mày thật may mắn, mày gặp được cô ấy.” Cừu Chính Khanh nói với mèo Đại Đại, “Tao cũng vậy. Tao gặp được cô ấy. Thật may mắn.”

Bên kia, Doãn Đình lăn lộn trên giường trong phòng ngủ, thật vui vẻ, quá hưng phấn. Hôm nay là ngày may mắn của cô. Từ sáng sớm phát hiện Đại Đại bị đánh chạy mãi cho đến lúc tìm được Đại Đại, không ngừng gọi điện thoại nhờ giúp đỡ đến cuối cùng tìm được nơi ở cho Đại Đại, cô cảm thấy ngày hôm nay thật quá phong phú quanh co.

“Cho nên nói sao, có quanh co liền cho thấy sau đó sẽ có hạnh phúc rất lớn.” Doãn Đình ôm gối, nghĩ đến Cừu Chính Khanh, lòng của cô tràn đầy ấm áp, anh thật quá tốt thật quá tốt.

Bạn đang đọc truyện *Xin Anh Đứng Dấn Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Cừu Chính Khanh đóng chặt cửa phòng, dọn dẹp một chút, tắm rửa rồi đi ngủ.

Thình thoảng nghe được tiếng kêu của Đại Đại ở trong phòng, anh đi nhìn mấy lần, nó không có việc gì, cứ để cho nó kêu. Anh không để ý, đi ngủ. Tắt đèn, bốn phía tĩnh lặng không tiếng động.

"Meo meo ~~~"

Cừu Chính Khanh nhú nhú chân mày, được rồi, biết rồi, biết người ở đây rồi.

"Meo meo ~~~"

Cừu Chính Khanh lật người. Mau ngủ đi, cũng tắt đèn rồi, tắt đèn thì phải đi ngủ. Trong phòng có nước có thức ăn có nhà cầu, cái gì cũng không thiếu a.

"Meo meo ~~~"

Cừu Chính Khanh vờ như không nghe thấy.

"Meo meo ~~~"

Đại Đại vô cùng cố chấp, rất nỗ lực a, kiên trì không ngừng kêu.

Cừu Chính Khanh ngồi dậy, chẳng lẽ nhà cậu có vấn đề? Nó không biết đi nhà cậu sao? Anh mở đèn lên, đi tới phòng Đại Đại, nhìn thấy một vũng nước tiểu, nó không đại tiện trên nhà cậu mà thải thẳng xuống tấm thảm, anh lần đầu tiên nuôi mèo đã mở mang tầm mắt. Anh đành phải lấy tấm thảm đó trực tiếp quăng vào thùng rác. Trong lúc đó Đại Đại vẫn đứng ở bên cạnh nghiêm túc giám sát, còn chạy tới nhà cậu quấy rối.

Làm xong, Cừu Chính Khanh giúp nó trải một tấm thảm khác. Đại Đại liền chạy vào nằm lên tấm thảm, chiếm đoạt địa bàn.

"Tốt lắm, bây giờ thì sạch sẽ rồi. Không ai giành nhà cậu người đâu. Ngoan ngoãn đi ngủ, biết không?" Anh dạy bảo nó ít câu, lại kiểm tra một lần nữa, thức ăn còn, nước còn, cái gì cũng không thiếu. Rất tốt. Anh cầm thùng rác đi ra ngoài.

Rửa tay sạch sẽ tiếp tục lên giường đi ngủ a.

"Meo meo ~~~"

Mới vừa nằm xuống chưa được mấy phút, lại nghe Đại Đại tiếp tục kêu. Cừu Chính Khanh lần này quyết tâm không để ý tới nó, chắc chỉ kêu một lát rồi thôi, ngủ!

"Meo meo ~~~"

Ban đêm yên tĩnh, tiếng "Meo meo" của Đại Đại hết sức rõ ràng. Một tiếng tiếp một tiếng, thật lâu cũng không có dấu hiệu muốn dừng lại.

Cừu Chính Khanh than thở, lần nữa mò dậy, đi tới trong gian phòng kia, Đại Đại nhìn thấy anh tới, ngồi ngay ngắn, mở to đôi mắt tròn trịa vô tội nhìn anh.

"Người muốn cái gì?" Cừu Chính Khanh hỏi nó. Luru Lãng không trả lời, một lát sau lại bắt đầu kêu "Meo meo".

"Được rồi, đừng có kêu nữa, nửa đêm rồi người mà cứ kêu thì ảnh hưởng đến hàng xóm đó." Cừu Chính Khanh lấy tay sờ đầu nó, Luru Lãng để cho anh sờ soạng, sau đó không kêu nữa.

"Người sợ sao?" Cừu Chính Khanh hỏi nó, "Nơi này là nhà của người, không ai đánh người, không ai để người đói bụng đâu. Chỉ là có chút hơi buồn thôi."

Đại Đại đến gần anh, nằm xuống cọ cọ bên chân anh.

"Được rồi, không cho kêu nữa biết không?" Anh vuốt ve đầu nó, lưng cùng bụng nó, Đại Đại nằm im cho anh vuốt ve an ủi.

Cừu Chính Khanh cùng nó ngủ một hồi, sau đó trở lại phòng ngủ. Lần này còn chưa có nằm lên giường, liền nghe Đại Đại kêu lên.

Cừu Chính Khanh lần này không thể chịu đựng nữa, tức giận đi tới phòng nó, nhìn chăm chăm con mèo kia. Đại Đại thấy anh tới, lại nằm ngay ngắn, cuộn cuộn mình dùng đôi mắt to tròn vô tội nhìn anh. Sao không kêu nữa? Cừu Chính Khanh bị nó nhìn như vậy tức giận voi đi gần hết, mềm lòng hỏi nó: "Cần phải có người ở cùng mới được sao?"

Đại Đại lại chớp chớp mắt nhìn anh, rồi cọ cọ lên chân anh.

"Được rồi, được rồi." Cừu Chính Khanh ngồi trên sàn nhà nhìn nó, "Ta ở lại cùng người một hồi. Khuya rồi đừng có gọi nữa, người như vậy sẽ làm phiền hàng xóm, như vậy là không có đạo đức công cộng, biết không?"

Đại Đại không biết đạo đức công cộng là gì, nhưng nó quả thật không kêu nữa. Cừu Chính Khanh ngồi một hồi cảm thấy lạnh, tính về phòng mặc thêm quần áo. Mới vừa đi ra đóng cửa phòng, Luru Lãng lại bắt đầu gọi. Cừu Chính Khanh tức giận, dứt khoát trở về phòng, bao bọc mình lại trong chăn. Anh chưa từng nuôi mèo, trong ý thức cảm thấy không thể để cho động vật nhỏ lên giường. Cho nên không có ý định ôm Đại Đại trở về phòng ngủ cùng nó, không thể làm gì khác hơn là uất ức mang chăn đến phòng nó ngủ cùng.

"Chỉ chiều người đêm nay. Tạm thời ta nhân nhượng do người mới đến nên chưa quen. Biết không?" Anh nói cho Đại Đại biết. "Còn nữa, người mà ẩm ướt sẽ bị hàng xóm tố cáo đó, biết không?"

Đại Đại đáp lại là một cái gật đầu thật lớn.

"Mau ngủ đi. Một hồi người ngủ ta mới đi." Cừu Chính Khanh tính toán như vậy.

Nhưng là, Đại Đại dĩ nhiên không ngủ ngay! Nó đi tới đi lui, nếu không phải là ngồi thì cũng là nằm, nếu không phải là liếm lông thì hai mắt chớp chớp nhìn anh. Thế nhưng lại không ngủ!

Cừu Chính Khanh hết ý kiến. Anh cuối cùng đành bọc mình trong chăn nằm trên sàn nhà bằng gỗ ngủ thiếp đi.

Buổi sáng Cừu Chính Khanh bị âm thanh cào cào cát đánh tỉnh. Anh mở mắt ra, thấy ngay Luru Lãng mở thật to hai mắt, nó cảnh giác nhìn anh, lúc này

nó đang đứng ở trong nhà cầu, ngẩng đầu cong đuôi đang ị. Cừu Chính Khanh biết nó đang ị là bởi vì anh nghe thấy được mùi thối thối rồi. Ngày hôm qua bởi vì lo lắng Đại Đại không có thói quen dùng nhà cầu, cho nên Doãn Đình chưa có lắp ráp nhà cầu, còn nói cho anh biết chờ hai ngày nữa Đại Đại có thói quen dùng nhà cầu này rồi lắp ráp luôn.

Giờ thì tốt rồi, không có cửa nhà cầu, anh đành phải quan sát nó cùng đồng phân kia. Cừu Chính Khanh ngồi dậy, hoàn toàn tỉnh táo. Đại Đại rất nhanh ị xong, xoay người nhìn một chút kiệt tác của mình, dùng tiểu móng vuốt cào cào, dùng cát chôn đồng phân kia. Sau đó nó đi ra, nhìn Cừu Chính Khanh một chút.

"Tốt lắm, không nên cùng ta bắt tay chào buổi sáng nha." Cừu Chính Khanh đứng lên vận người thư giãn gân cốt một chút, nằm trên sàn nhà ngủ làm toàn thân anh ề ề.

Đại Đại đi hai bước hướng tới anh, bỗng quay đầu lại liếc mắt nhìn nhà cầu, phát hiện có một góc phân chưa chôn, nghiêm túc nhanh chóng chạy lại chôn xong, rồi chạy trở ra. Cừu Chính Khanh cười ha ha. Anh quyết định phải nhớ kỹ sau đó kể cho Doãn Đình nghe, để cho cô cũng cười một tiếng.

Đi ra ngoài, thời điểm đánh răng anh nghĩ, chuyện đi ị của Đại Đại anh cũng muốn kể cho Doãn Đình sao? Đây là một đề tài thú vị chẳng?

Cừu Chính Khanh rửa mặt, cạo râu, mặc quần áo tử tế, chuẩn bị đi làm. Thời gian lâu như vậy cũng không nghe Đại Đại kêu. Tối hôm qua nó có ý chinh anh sao? Đúng rồi, thiếu chút nữa đã quên kiểm tra tình tình của nó. Vào phòng Đại Đại, lấy cho nó một chén đầy thức ăn, sợ nó ăn không đủ, anh vun đầy chén thức ăn của nó, còn để thêm một chén nước. Vệ sinh sạch sẽ nhà cầu của nó. Lưu lắng một mực bên cạnh giám đốc công việc. Cừu Chính Khanh chuẩn bị xong rồi, nói với Đại Đại: "Tốt lắm, ta đi làm đây, người phải ngoan ngoãn đấy. Buổi tối gặp lại."

Mở cửa phòng, rồi quay đầu lại nhìn Đại Đại một cái, nó ngay ngắn ngồi ở giữa phòng, hai mắt mở thật to, vẻ mặt vô tội. Cừu Chính Khanh liền nghĩ tới Doãn Đình. "Buổi tối gặp lại." Anh nói với Lưu lắng. Đóng kỹ cửa phòng, khóa kỹ cửa chính. Anh đi làm.

Trên đường đi làm cảm thấy có chút mệt, hôm nay phải uống ba ly cà phê mới có tỉnh táo được.

Vừa vào phòng làm việc, liền nhận được điện thoại của Doãn Đình. Anh không khỏi cười, cô thật là sáng sớm đã không kịp muốn hỏi thăm Lưu Lắng đây mà.

"Xin anh đừng dẫn một chút! Buổi sáng tốt lành!"

Quả thật nghe giọng nói đầy sức sống của cô, Cừu Chính Khanh lập tức không cảm thấy mệt mỏi nữa.

"Chào buổi sáng."

"Đại Đại tối hôm qua có ngoan hay không, có quậy phá không?"

"Nó rất ngoan, thật biết điều." Anh nói lão rất lưu loát, không một chút do dự.

"Lúc anh đi làm nó như thế nào?"

"Nó rất tốt. Tôi chuẩn bị cho nó một chén đầy thức ăn, thêm cả chén nước nữa, nhà cầu đã quét dọn. Yên tâm đi."

"Thật tốt quá, cảm ơn anh." Doãn Đình thật vui mừng, cô thông báo với anh: "Tôi mua rất nhiều đồ cho Đại Đại, còn đặc biệt mua cho nó món đồ chơi nữa, anh nhớ đúng giờ cho nó ăn nha, tôi mua trước những đồ cần thiết cho Đại Đại khi nào có người nhận nuôi sẽ đưa cho họ. Hiện tại chỗ anh đồ dùng cho Đại Đại cũng khá đầy đủ, mà phòng dù sao cũng trống, tôi mang mấy thứ này tới bỏ ở nhà anh được không? Sau nếu như tìm được người nào thích hợp nhận nuôi nó, tôi sẽ mang đi."

"Được."

"Vậy buổi tối tôi đến chỗ anh, được không? Có thể cùng nhau trở về chăm sóc Đại Đại."

"Để tôi đi đón cô, cô không có xe mà."

"Không cần, lúc tan việc chắc sẽ kẹt xe, anh tới đón tôi rồi phải chạy đến nhà anh nữa, quá phiền toái. Không bằng tôi đi tới chỗ anh luôn."

Cừu Chính Khanh suy nghĩ một chút, đúng rồi, hôm nay còn có cuộc họp, có thể không thể tan việc đúng giờ. "Vậy cũng được, phiền cô qua đây vậy." Lần đầu tiên được nữ sinh đón mình tan việc, hay vì đó là nữ sinh mình thích, Cừu Chính Khanh nhất thời biết cảm giác hạnh phúc là cái gì.

"Vậy ngày mai tôi có thể đến nhà anh không? Đồ dùng ngày mai sẽ đưa đến, tôi đã ghi địa chỉ nhà anh rồi."

"Được." Ngày nào cũng tới thì tốt quá a. Cừu Chính Khanh quyết định phải đối với Đại Đại thật tốt, tối hôm qua không phí công anh ngủ cùng nó mà.

"Thật tốt quá." Doãn Đình thật vui mừng. "Buổi chiều gặp lại, anh làm việc đi."

Điện thoại kết thúc có chút vội. Chỉ là Doãn Đình nói đúng, anh phải làm việc ngay, sớm làm xong việc một chút mới có thể tan việc đúng giờ cùng Doãn Đình về nhà a. Cừu Chính Khanh tưởng tượng tình cảnh kia, trong lòng len lén vui mừng.

Cả ngày cũng không xảy ra chuyện gì lớn. Công việc, công việc, vẫn là công việc. Cừ Chính Khanh làm việc hiệu suất rất cao, vì có thể đứng giờ sáu giờ tan sở quả thật chính là thi chạy cùng thời gian.

Đồng nghiệp Giáp Ất Bình Đình gào khóc: "Hôm nay trời rất xanh a, tại sao phải làm Ma vương chứ." Lão đại cảm xúc vừa nhìn chính là rất vui vẻ, nhưng không hiểu tại sao lại không ngừng thúc giục công việc, thúc giục tiến độ, thúc giục báo cáo, hoàn toàn không có cách nào hiểu a.

Một vị đồng nghiệp khác cũng cảm nhận được sự kinh sợ. "Cừ tổng hôm nay đi ngang qua chỗ ngồi của tôi, nhìn thấy hình Nhị ca nhà tôi." Nhị ca nhà cậu ta là mỹ mèo đuôi cụt, cậu ta rất thích nó, còn đặt hình nó trên bàn làm việc.

"Như thế nào? Cho là Nhị ca nhà cậu là lão bà?"

"Không, xếp cười rất dịu dàng nói: mèo của cậu nuôi sao? Thật đáng yêu." Đồng nghiệp này còn giả giọng nói của Cừ Chính Khanh làm mọi người bán loạn cả lên.

Buổi chiều sắp đến giờ tan tầm, công ty có một vị khách. Lòng bát quái của các vị đồng nghiệp nhất thời bốc cháy dữ dội, Đinh Đinh Ngọc Lập cùng Cừ tổng đại nhân quan hệ thật đúng là khó bề phân biệt nha, có thể nói là người yêu nha, không giống. Nếu nói không phải thì cũng không giống. Nói mập mờ nhưng nhìn dáng vẻ Đinh Đinh Ngọc Lập rất thần nhiên phóng khoáng, nói không mập mờ nhưng nhìn Cừ tổng đại nhân thành thạo bị yêu mà quý quai nhập xác a.

Nhìn! Hôm nay lão đại không bình thường, kết quả Đinh Đinh Ngọc Lập liền xuất hiện!

"Cừ tổng." Doãn Đình ở trước mặt người khác luôn nghiêm túc, khách sáo với Cừ Chính Khanh. "Tôi đi chào hỏi Vũ Phi trước." Cô cười khanh khách, Cừ Chính Khanh đánh giá một chút công việc còn thừa lại trên tay, gật đầu một cái.

Doãn Đình chạy đi tìm Tần Vũ Phi. Tần Vũ Phi đang vui đầu trong một đồng kế hoạch. Đang yên đang lành Cừ Chính Khanh lại yêu cầu cô phải hoàn thành kế hoạch trước tiến độ, cả ngày thúc giục, thúc giục, thúc giục, trễ mấy ngày có sao đâu. Đang nổi giận, lại thấy Doãn Đình.

"Không rảnh chơi với cậu đâu." Cô nói. "Một hồi mấy cái này phải nộp rồi."

"Không sao. Tôi không phải tới tìm cậu, tôi tới tìm Xin anh đứng đắn một chút, thuận đường tôi đây chào hỏi cậu thôi." Doãn Đình ăn ngay nói thẳng.

Tần Vũ Phi dừng bút lại, từ từ ngẩng đầu lên: "Cậu lại thiếu tiền anh ta rồi hả?"

"Tôi nhờ Cừ tổng nuôi hộ Đại Đại một thời gian, tôi tới để chờ anh ấy tan việc rồi cùng về chăm sóc nó."

Tần Vũ Phi bị kinh sợ hú dọa: "Tên kia đồng ý nhận nuôi con mèo của cậu sao?"

"Đúng vậy a. Dĩ nhiên tôi sẽ mau chóng tìm người nhận nuôi nó, hôm nay tôi lại tìm vài người bạn hỏi giúp tôi, còn đi một chuyến đến tổ chức cứu trợ mèo. Chờ có người thích hợp nhận nuôi nó, tôi sẽ mang Đại Đại đi."

"Anh ta cứ nhiên chịu tiếp nhận con mèo kia?" Tần Vũ Phi hoàn toàn không tưởng tượng tới khả năng này. Cừ Chính Khanh toàn thân cao thấp không có một chút xíu nào thích động vật nhỏ huống gì phải nuôi cả con mèo kia. Mặt lạnh quai thú điên cuồng công việc kia cứ nhiên nuôi dưỡng tiểu Miêu? !

"Thật ra thì tôi hy vọng có thể có người quen nuôi dưỡng Đại Đại, như vậy tôi có thể thường đi thăm nó, còn có thể mua đồ cho nó. Về sau nếu như mà tôi có nhà của mình, thì có thể nuôi nó." Doãn Đình cùng Tần Vũ Phi hoàn toàn ông nói gà bà nói vịt, cô vẫn còn tự mình độc thoại, "Nhưng mà, tôi cũng biết rõ điều đó là không thực tế. Đại Đại đến nhà người ta, chính là thành mèo của nhà họ. Về sau nếu muốn nó trở lại tôi thì với họ thật không công bằng. Hơn nữa tôi đây con đường tình yêu còn rất lận đận, cũng không biết năm nào tháng nào có thể tìm thấy đối tượng đây. Đến lúc đó Đại Đại cũng đã sớm cùng chủ nhân mới tâm tình thâm thiết rồi, không còn nhớ tôi nữa."

Cô nói xong, nhìn Tần Vũ Phi một chút: "A, đúng rồi, mới vừa rồi cậu nói rất bận, vậy tôi không quấy rầy, tôi đi tìm Xin anh đứng đắn một chút bên kia. Bye bye."

Tần Vũ Phi tức cười nhìn Doãn Đình vui sướng chạy mất.

Cô như cũ không thể tin, Cừ Chính Khanh cứ nhiên nuôi dưỡng tiểu Miêu kia của Doãn Đình.

Nhất định là có âm mưu!

Tần Vũ Phi gọi điện thoại nội bộ cho thư ký ở bên ngoài: "Lát nữa thấy Cừ tổng tan việc, liền nói cho tôi biết." Nhìn đồng hồ đeo tay một cái, còn có mười lăm phút thì đến sáu giờ. Hôm nay Cừ Chính Khanh loay hoay chân không chạm đất, cô thật muốn xem anh ta mấy giờ tan việc.

Sáu giờ lẻ ba phút, thư ký gọi điện thoại vào: "Tần tổng, Cừ tổng tan việc rồi."

Tần Vũ Phi đóng laptop lại, vội vã cầm túi xách lên, hòa tốc chạy tới thang máy mà chạy. Tan việc, cô cũng tan việc.

Ở cửa thang máy, rất nhiều đồng nghiệp đều đang đợi thang máy. Doãn Đình cùng Cừ Chính Khanh đứng ở chính giữa. Tần Vũ Phi rất bình tĩnh đi tới, nghe được Cừ Chính Khanh nhỏ giọng hỏi Doãn Đình: "Bữa tối ăn cái gì?"

Doãn Đình đáp: "Cái gì mà ăn nhanh một chút? Nếu không chúng ta ra bên ngoài mua rồi mang về?"

"Được. Hamburger hay là mua thức ăn kiểu bữa cơm truyền thống?" Cừ Chính Khanh hỏi tiếp.

Tần Vũ Phi phát hiện đồng nghiệp xung quanh cũng như cô, tất cả đều giả bộ làm như không nghe thấy nhưng cố dựng thẳng lỗ tai lên mà nghe.

"Kiểu truyền thống đi, tôi biết một tiệm thức ăn nhanh rất được a, tôi chưa ăn qua, vừa đúng lúc muốn nếm thử một chút. Trên đường đi về, anh dừng xe lại một chút để tôi đi mua, như vậy thuận tiện hơn."

"Được." Cừ Chính Khanh đồng ý rất tự nhiên.

Đối thoại này, tưởng tượng có chút mờ ám không nhẹ.

Không kịp chờ muốn về nhà ngay, muốn làm gì? Các đồng nghiệp dùng ánh mắt trao đổi với nhau. Hơn nữa còn tới nhà Cừ tổng đại nhân! Cuối tuần nghỉ ngơi, buổi tối đại nhân dẫn vị tiểu thư này về nhà. Trong nhà không còn ai khác, cô nam quả nữ a!

"È hèm!" Tần Vũ Phi nặng nề ho một tiếng. Doãn Đình quay đầu lại nhìn cô.

"Tớ nói các cậu, nói chuyện chú ý xung quanh một chút." Tần Vũ Phi nhắc nhở.

Doãn Đình kinh ngạc, mặt mờ mịt, Vũ Phi nói cái gì phải chú ý xung quanh. Cừ Chính Khanh trên mặt không chút biểu tình, rất bình thản nha.

Tần Vũ Phi kéo Doãn Đình lại, nói: "Cậu thả con mèo ở nhà Cừ tổng, muốn đi đâu nhìn mèo hả, hai người nói chuyện giống như về nhà anh ta hẹn hò qua đêm vậy. Cậu xem cậu đi, không tìm được bạn trai, chính là do dây thần kinh cậu quá thô rồi."

Xung quanh đồng nghiệp Giáp Ất Bính Đinh vội vàng tề tụ ánh mắt tại cửa thang máy, thang máy chậm quá, sao còn chưa tới a.

"Đình", thật tốt, đến rồi!

Mọi người chen chúc bước vào. Doãn Đình cũng đi theo vào, lúc này mới phản ứng được: "Hà!"

"Suy nghĩ cẩn thận chứ?" Tần Vũ Phi có ý nhìn Cừ Chính Khanh một cái, Cừ Chính Khanh vẻ mặt vẫn không có gì khác thường, nghiêm túc nhìn chăm chăm nút thang máy.

"Ồ!" Doãn Đình phát ra thán từ thứ hai.

"Haizz!" Thở dài một tiếng. "Vũ Phi, tư tưởng cậu thật tà ác!" Doãn Đình nói.

"Hừ hừ." Tần Vũ Phi không phục. "Tớ không tốt bụng, cho nên không chứa chấp con mèo kia của cậu chứ sao."

"Đúng vậy, Đúng vậy a" Doãn Đình nói: "Cậu trêu chọc tớ cũng được, Cừ tổng người ta chính trực như vậy, là người nghiêm túc, tốt bụng chứa chấp Lưu Lăng nhà tớ, còn bị cậu chế giễu. Làm cho mọi người hiểu lầm không tốt nha."

Rốt cuộc người nào mới hiểu lầm? Tần Vũ Phi liếc mắt nhìn Cừ Chính Khanh. Cừ Chính Khanh lúc này thái độ rất nghiêm túc a. Anh ta cũng đang nhìn về phía cô, chỉ là không phải nhìn cô, là nhìn Doãn Đình.

Ánh mắt hai người đụng nhau. Tần Vũ Phi nhướn nhướn mày, Cừ Chính Khanh mặt không chút thay đổi quay đầu đi chỗ khác.

Doãn Đình vẫn còn cầu nhàu: "Cậu nói với Cố Anh Kiệt một chút, anh ta khẳng định sẽ có cách mà, nhờ anh ta hỏi thăm có ai nuôi không giúp tớ nha."

"Được." Tần Vũ Phi rất có ý, nói lớn tiếng: "Tớ sẽ giục anh ấy." Thật ra thì Cố Anh Kiệt cùng cô đã nói qua chuyện này, con mèo của Doãn Đình đoán chừng anh cũng không có biện pháp giúp rồi, bởi vì nó không thuộc giống mèo cảnh gì, lại gây đuôi. Bạn bè anh họ chỉ thích giống mèo cảnh thôi, hơn nữa cảm thấy mèo gây đuôi là điềm xấu.

Lúc này Cừ Chính Khanh vẻ mặt rất bình tĩnh, nhưng thực ra trong lòng đang dậy sóng mãnh liệt.

Muốn cùng anh giành mèo? Vậy chẳng phải là làm hư kế hoạch yêu đương của anh? Không có cửa đâu!

Ở nhà anh Lưu Lăng ồn ào lại đáng ghét, đưa cho người khác người ta chịu như thế nào được? Ở nhà anh Lưu Lăng đáng yêu lại giúp anh trong việc yêu đương, ngay cả chôn phân cũng lộ ra sự cơ trí thông minh của nó, đưa cho người khác làm thế nào anh chịu được? Tóm lại, vào cửa nhà anh chính là mèo của anh.

Nữ sinh cũng thế.

Bạn đang đọc truyện *Xin Anh Đừng Dẫn Một Chút* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Xuống đến tầng hầm để xe, Doãn Đình tràn ngập niềm vui lên xe Cừu Chính Khanh, còn cùng Tần Vũ Phi phát tay nói tạm biệt: “Chủ nhật vui vẻ!” Cô nói. Sau đó cao hứng bùng bùng mà bị Cừu Chính Khanh mang đi.

Tần Vũ Phi rất không yên lòng, cô không thể xác định Cừu Chính Khanh là có ý gì. Anh là một người sẽ không lãng phí thời gian đi làm chuyện không có ý nghĩa, cho nên Tần Vũ Phi cho là, Cừu Chính Khanh nuôi mèo của Doãn Đình cũng không phải vì thích động vật nhỏ hay là lòng lương thiện bộc phát. Theo trực giác, đây rõ ràng là người đàn ông có ý đồ với một người phụ nữ.

Nhưng đây cũng làm cho người ta không cách nào tin nổi. Bởi vì số điểm nghiêm chỉnh của Cừu Chính Khanh có thể đánh một trăm, số điểm nghiêm túc có thể đánh hai trăm, anh ta phiền nhất cũng không thích nhất chính là người không nghiêm túc cũng không đứng đắn còn không học người khác nghiêm túc.

Doãn Đình chính là người như thế. Số điểm nghiêm chỉnh của cô ấy là -100, số điểm nghiêm túc -200, còn thường không cẩn thận đem người khác gọi đến thông đồng, sẽ để cho người khác theo cô ấy cùng nhau điên.

Cho nên Cừu Chính Khanh có ý đồ với Doãn Đình? Đây quả thực là chuyện không thể nào phát sinh. Nhưng không có ý đồ sao? Vậy chuyện phát sinh dưới mắt là xảy ra chuyện gì?

Tần Vũ Phi gọi điện thoại cho Cố Anh Kiệt: “Anh có quen thuộc với Cừu Chính Khanh?”

Cố Anh Kiệt cười: “Không quen thuộc như em.”

“Nhưng các người đều là đàn ông.”

“Vậy cho nên? Vợ à, anh sẽ không có bất kỳ tâm tư méo mó gì với Cừu tổng, bên ngoài... cũng sẽ không xảy ra với anh ta, huống chi anh còn chung thủy nhất, tuyệt đối không ở bên ngoài...”

“Đừng lãng đi. Anh có cơ hội tìm Cừu Chính Khanh nhờ một chút. Hỏi thăm một cái bây giờ anh ta có ý tưởng gì với Doãn Đình.”

“Tiểu Đình? Em cảm thấy cậu ta thích tiểu Đình?”

“Anh cũng cảm thấy không thể đúng không? Nhưng mà anh ta nuôi mèo của tiểu Đình, còn mang cậu ấy về nhà, còn rất quen thuộc mà thân mật nói chuyện trước mặt mọi người. Vô cùng khả nghi.”

“Anh không cảm thấy là không thể. Ai đó thích ai cũng đều có khả năng, chỉ cần người ta thích.” Cố Anh Kiệt nói.

“Quần lấy sao?” Tần Vũ Phi tức giận. “Em hoàn toàn không tưởng tượng nổi dáng vẻ người phụ nữ Cừu Chính Khanh thích, hơn nữa anh ta cùng tiểu Đình hoàn toàn không thích hợp.”

Cố Anh Kiệt cười ha ha: “Chẳng lẽ em còn muốn cậu ta thích dáng vẻ giống đàn ông sao? Đàn ông hay phụ nữ cũng không có vấn đề gì, chỉ cần cậu ta thích. Vợ à em nghĩ nhiều quá. Thích hợp hay không cũng không phải dựa vào mong muốn. Em còn cảm thấy em theo anh không thích hợp chứ, hiện tại chúng ta không phải rất tốt sao? Thích sẽ thích hợp, thích hợp không thích cũng không được.”

“Hừ, bây giờ anh nói chuyện như thế nào giống giọng tiểu Đình.”

“Anh nghe thấy được một mùi vị chua thật lớn.” Cố Anh Kiệt cười ha ha, “Anh còn chưa tan việc, em đi nhà anh được hay không, giúp anh mua xong com.”

“Lại làm thêm giờ.” Tần Vũ Phi thầm oán trách: “Ghét nhất đàn ông làm thêm giờ.”

“Được, được, ghét nhất làm thêm giờ. Anh muốn em, em mau trở về nhà chờ anh.”

Tần Vũ Phi nghe giọng anh làm nũng cười, “Được rồi.” Cô tính đi nhà hàng mua cho anh ít đồ ăn ngon.

Bên này Cừu Chính Khanh cùng Doãn Đình cũng ở đây mua com. Quán đồ ăn nhanh kia quả nhiên có chút danh tiếng, bởi vì người xếp hàng rất nhiều. Doãn Đình đi xuống xếp hàng mua com, Cừu Chính Khanh đi siêu thị đối diện mua chút đồ ăn chuẩn bị có thể để tủ lạnh. Chờ Cừu Chính Khanh mua xong lái xe trở lại cửa quán đồ ăn nhanh, Doãn Đình còn chưa ra ngoài. Cừu Chính Khanh xuống xe, đứng ở bên cạnh xe nhìn hướng trong quán, qua một hồi lâu, lúc này Doãn Đình mới xách theo một túi nilon lớn mấy hộp com đi ra ngoài.

Thấy anh đang đợi, mặt mày hớn hờ: “Quá nhiều người, chờ đã lâu rồi đi?”

Cừu Chính Khanh thấy khuôn mặt cô tươi cười, chợt cảm thấy trong lòng ấm áp, đáng vẻ không được tự nhiên bị Tần Vũ Phi thử dò xét kích thích cũng biến mất. Anh có thể tưởng tượng ngày sau Tần Vũ Phi biết anh theo đuôi Doãn Đình thì nhạo báng chế nhạo anh như thế nào, nhưng nếu có thể để cho

anh làm bạn trai Doãn Đình, những điều này anh nghĩ anh có thể không ngại.

Anh giúp Doãn Đình mở cửa xe, Doãn Đình leo lên xe, vừa nói: “Tôi mua thịt dê bung hành, thịt móng heo kho tàu, thịt bọt hầm đậu sùng, còn một phần thức ăn nguội trộn, một ít rau xà lách.”

Thịt dê? Cừu Chính Khanh không biến sắc đóng kỹ cửa xe. Doãn Đình vẫn còn đang vui vẻ nói: “Quán đó đồ ăn rất nhiều, tôi rất ít ăn loại đồ ăn nhanh này, hi vọng ăn ngon.”

“Ừ, nhiều người xếp hàng như vậy, cũng rất được.” Cừu Chính Khanh nổ máy xe, thịt dê liền thịt dê đi, cô vui vẻ như vậy, không thể tiêu diệt hứng thú của cô.

Hai người đến nhà Cừu Chính Khanh, vừa mở cửa liền nghe thấy tiếng kêu của mèo Đại Đại ở trong phòng.

Doãn Đình vừa đổi giày vừa kêu: “Đại Đại, chị tới đây.” Sau đó lập tức chạy vào phòng của mèo.

Cừu Chính Khanh mang đồ vào bếp, chuyển tới trong phòng xem bọn họ. Một gười một mèo bắt đầu chơi. Doãn Đình ôm mèo Đại Đại thân thiết mà cọ mặt vào đầu nó: “Em có tốt hay không, hôm nay có nhớ chị không?”

Mèo Đại Đại với chân làm bộ dạng cứu mạng, muốn từ trong ngực ôm quá nhanh tránh ra ngoài. Cừu Chính Khanh nhìn một mèo một người này cười không ngừng, cảm thấy hài lòng. Cừu Chính Khanh đi kiểm tra bát com cùng bát nước của mèo Đại Đại, tên tiểu tử này thể mà ăn sạch tất cả đồ ăn cho mèo, cũng uống không ít nước. Do nguyên nhân phòng vẫn đang đóng, không thông gió, cũng có chút mùi hôi. Một xèng nhà vệ sinh, máy giặt, cũng bài tiết không ít. Nó còn mỗi cái đều chôn thật tốt.

“Nó ăn ngon nhiều.” Cừu Chính Khanh mở cửa cho thông gió, khoa tay múa chân với Doãn Đình một lần thức ăn mèo anh cho bao nhiêu, “Nó ăn sạch toàn bộ. Không có sao chứ, cái đầu nó nhỏ như vậy.”

“Sẽ không có chuyện đi. Tôi xem trên mạng nói mèo ăn no sẽ không ăn nữa. Trước kia tôi cho thức ăn mèo vào trong bát cũng cho nhiều, có lúc trở lại nhìn, trong bát còn thừa lại, nó biết nó ăn no.” Doãn Đình giờ mèo Đại Đại lên xem nó: “Có phải hay không? Em ăn uống sẽ biết kiểm chế?”

Về mặt mèo Đại Đại kia, Cừu Chính Khanh cảm thấy nó khẳng định không biết khái niệm kiểm chế là cái gì.

“Em ôm nó ra ngoài chơi đi.” Anh nói.

“Có thể cho mèo Đại Đại đi ra ngoài?” Về mặt Doãn Đình vui mừng.

“Ừ, để cho nó ra ngoài cho thông gió đi, nơi này không khí không tốt, phải mở cửa ra. Tôi dọn dẹp nhà vệ sinh xong, sẽ rất thoải. Em mang nó đi ra ngoài đi, tối nay lại nhốt lại nữa.”

“Được, được.” Mặt Doãn Đình cảm kích, “Tôi nhất định coi trọng nói, không để cho nó phá hỏng nhà anh.” Cô ôm lấy mèo Đại Đại, vui rạo rực mà nói với nó: “Đi, Đại Đại, chị dẫn em đi thăm thú, phòng này rất tốt nha, phòng khách rất lớn...” Vừa nói vừa đi ra ngoài.

Cừu Chính Khanh bỏ áo khoác xắn tay áo, đi ra ban công cầm thùng rác đi vào xèng cát mèo. Mèo Đại Đại vừa nhìn có người muốn động nhà vệ sinh của nó vội vàng từ trong ngực Doãn Đình nhảy ra ngoài, chạy đến bên cạnh nhà vệ sinh giám sát đồn đốc công việc. Rất thoải, Cừu Chính Khanh đang nghen một hơi không để ý đến nó, mèo Đại Đại còn lấy chân nhỏ bé đẩy một cái xèng phân của nó. Anh tròn mắt nhìn nó một cái, cuối cùng làm sạch sẽ, Cừu Chính Khanh vội vàng đứng lên hít sâu một vài hớp không khí mới mẻ.

Thiếu chút nữa chết nghen, nguyên nhân cái chết giúp mèo dọn nhà vệ sinh nghen chết quá mất mặt.

Mèo Đại Đại đã chui vào nhà vệ sinh đã dọn dẹp tốt kiểm tra, Cừu Chính Khanh cầm thùng rác lên xoay người, lại nhìn thấy Doãn Đình tựa ở cửa nhìn anh, đang cười.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, anh giật mình, cảm giác lơ đãng vừa quay đầu lại liền thấy cô ở bên cạnh thật là tốt. Anh mở miệng muốn nói cái gì đó, mèo Đại Đại chọt từ nhà vệ sinh của nó lao ra chạy ra cửa phòng hướng phòng ngủ của anh chạy đến.

“Đại Đại!” Doãn Đình đuổi heo thật nhanh, “Nơi đó không thể đi!”

Mặt Cừu Chính Khanh hắc tuyến, không phải chứ? Anh vội vàng cất xong thùng rác, lúc đuổi tới phòng ngủ đã thấy Doãn Đình ôm mèo Đại Đại ra ngoài, lại thuận tay đóng cửa phòng ngủ của anh lại. Sau đó còn dạy dỗ nó, “Không thể chạy loạn, người ta tốt bụng chứa chấp em, để cho em ở một mình một gian phòng, em không thể quấy rối, nếu không người ta không cần em nữa làm sao bây giờ? Em phải ngoan.”

Lời còn chưa nói hết, mèo Đại Đại đột nhiên một cái lại nhảy từ trong ngực cô ra, chạy vào phòng khách.

“Đại Đại!” Doãn Đình lại đuổi theo, Cừu Chính Khanh cũng đuổi theo. Hai người một mèo xoay quanh trong phòng khách.

“Em ở bên kia coi chừng, tôi ở chỗ này đuổi nó.” Cừu Chính Khanh chỉ đạo xuống.

“Được.” Doãn Đình bày ra tư thế, kết quả mèo Đại Đại đột nhiên nửa đường thay đổi, từ trên ghế nhảy tới. Hai người nhào đến vồ hụt toàn bộ. Doãn Đình vội đến muốn khóc: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, mèo đó ngang ngược một chút, nó chính là muốn chơi. Một lát tôi liền ôm nó trở về phòng. Tôi sẽ tìm

người nhận nuôi nó, thật sự.” Chỉ sợ Cừ Chính Khanh ghét bỏ mèo Đại Đại không muốn chứa chấp.

“Không sao. Kệ nó đi, nó chính là chạy một chuyến, một lát dừng lại để nó trở về là được.” Cừ Chính Khanh cũng bắt đầu đi, hai người không giải quyết được một con mèo. “Chúng ta rửa tay ăn cơm trước đi. Thức ăn nguội.”

Hai người đi rửa tay hâm nóng món ăn ăn cơm, mèo Đại Đại vừa nhìn không có ai đuổi theo, ngừng lại. Vừa bắt đầu tò mò xung quanh, vừa đi vừa nhìn một chút, thỉnh thoảng cạ một bên góc tường một bên ghế salon học tủ.

“Nó ngứa ngứa?” Cừ Chính Khanh nhìn động tác của nó.

“Không không, trên người nó không có bệnh, không có bọ chó, cái này hình như là nó muốn để lại mùi của mình, chiếm cứ địa bàn.”

“...” Chiếm cứ địa bàn. Cừ Chính Khanh cảm thấy có cần thiết hôm nào cùng mèo Đại Đại đàm phán một chút, khắp nơi đều là mùi của nó cũng không được, địa bàn này vẫn là của anh.

Dọn xong bát đĩa, ăn cơm. Doãn Đình gấp thức ăn cho Cừ Chính Khanh, đĩa thứ nhất chính là thịt dê, “Anh ném thử một chút.”

Cừ Chính Khanh ném, không có biện pháp, cũng để trong bát anh. “Tạm được.” Anh thật không thích thịt dê. Đối diện Doãn Đình cũng ăn món này, sau đó ánh mắt sáng lên: “Không tồi không tồi, mặc dù là đồ ăn nhanh, nhưng rất có mùi vị.”

Được rồi, cô vui vẻ là tốt rồi. Cừ Chính Khanh tránh thịt dê ra, gấp các món khác.

Lúc này mèo Đại Đại tới, nó nhảy lên bàn ăn, bị mùi thơm thức ăn hấp dẫn tới đây.

“Này, mày không thể đi lên.” Cừ Chính Khanh đứng dậy đuổi nó, mèo Đại Đại nhanh chóng chạy trốn. Cừ Chính Khanh ngồi xuống, nó lại tới. Lần này không có nhảy lên, chỉ ngồi chồm hổm ở phía dưới nhìn. Doãn Đình gấp món ăn đang chuẩn bị ăn, mèo Đại Đại chột nhảy lên bàn ngồi xồm bên người cô, móng nhỏ đẩy tay cô, lỗ mũi sấp đến, chạm chạm, dùng sức ngửi.

“Làm gì? Cái này em không thể ăn.” Doãn Đình bật cười, cũng không chịu đuổi nó. Mèo Đại Đại ôm lấy cổ tay cô, cố gắng để sát vào bát của cô. Cừ Chính Khanh nhìn chăm chăm nó.

Doãn Đình vội vàng ôm lấy mèo Đại Đại, “Tốt lắm, trở về phòng, chị cho em ăn đồ hộp nhé. Không thể quấy rối không thể chọc Cừ tổng đại nhân không vui, biết không?”

Mèo Đại Đại “Meo meo” một tiếng bày tỏ bất mãn, nhưng vẫn bị ôm về. Mở một đồ hộp, khóa cửa một cái, mèo đã giải quyết xong.

“Thật xấu hổ.” Doãn Đình biểu hiện rất cẩn thận đối với mèo Đại Đại. Hiện tại mới vừa vào cửa đây, ngàn vạn lần không thể bị đuổi ra ngoài.

“Không quan hệ.” Cừ Chính Khanh vừa nói, vừa đứng đối diện với đôi mắt Doãn Đình. Doãn Đình ngốc ngốc mà cười: “Tôi nhất định sẽ phụ trách tất cả tiêu xài của nó, nếu nó làm hỏng đồ dùng gì, tôi sẽ mua mới cho anh.”

“Được.” Cừ Chính Khanh đồng ý một tiếng. Cô nguyện ý phụ trách thì tốt rồi, như vậy cô phải đến thường xuyên.

Doãn Đình ngây ra sững sờ, cho là theo phong cách của Cừ Chính Khanh cũng còn khách sáo mấy câu với cô. Coi, không khách sáo có không khách sáo thật là tốt, như vậy thật sáng khoái.

Hai người com nước xong, Cừ Chính Khanh vừa chuẩn bị rửa bát. Doãn Đình ngượng ngùng nói: “Tôi tới rửa đi.”

“Ở trong nhà của em là em rửa bá sao?” Cừ Chính Khanh hỏi cô.

“Không phải là, có dì giúp việc.”

Cừ Chính Khanh cười: “Vậy em ở đây giành rửa bát cái gì.”

“Đây không phải là cho thấy ý muốn lấy lòng của tôi, muốn cho mèo Đại Đại thêm chút điểm sao.”

Cừ Chính Khanh vừa cười, mở vòi nước cầm khăn lau, rửa sạch bát.

“Chờ một chút, chờ một chút.” Doãn Đình xông lại, cầu nhàu giống như bà quản gia nhỏ: “Anh lại quên xắn tay áo, giống hệt anh trai tôi bỏ ba kéo bốn.” Vừa nói vừa giúp anh xắn tay áo lên.

Cừ Chính Khanh cong khoe miệng mỉm cười, anh mới không bỏ ba kéo bốn, anh cố ý. Hiệu quả thoạt nhìn rất tốt.

Doãn Đình xắn tốt lắm, vừa ngừng đầu, thấy Cừ Chính Khanh đang mỉm cười.

Còn, thật đẹp trai.

Cô lui về phía sau từng bước, có chút ngượng ngùng, mặc dù thường cùng bạn thân ở trên đường thấy trai đẹp sẽ gọi sẽ kích động trên đùa, nhưng bây

giờ đối với bạn bè nghiêm chỉnh nghiêm túc nổi lên “Sắc tâm” thật quá không nên.

Cừu Chính Khanh không có thuật đọc tâm, dĩ nhiên không biết vừa rồi trong chớp mắt mình lại có “Sắc đẹp mê người”, anh xoay người rửa bát, muốn tìm cái đề tài, nhưng Doãn Đình nói: “Vậy tôi đi trong phòng xem Đại Đại trước.”

“Được.” Vậy chờ rửa bát xong tìm thêm đề tài.

Doãn Đình đi vào phòng treu chọc mèo. Mèo Đại Đại đã ăn no nằm trên mặt đất, Doãn Đình cầm cây gậy treu chọc cùng chơi với nó. Một lát sau, Cừu Chính Khanh đi vào. Anh ngồi dựa vào tường, nhìn một người một mèo cùng nhau chơi hăng hái.

Doãn Đình quay lại nhìn anh: “Anh có bận chuyện gì khác sao? Một mình tôi cũng không sao.”

“Không vội.”

Doãn Đình cười hi hi: “Không quấy rầy là tốt rồi.” Cô chơi một lúc, ôm lấy mèo Đại Đại, cùng nhau ngồi vào bên cạnh Cừu Chính Khanh. “Cảm ơn anh.”

“Không có sao.”

Sau đó hai người đều không nói gì.

Doãn Đình đùa với mèo, vuốt một cái xuống lưng nó, mèo cuộn tròn bên cạnh Doãn Đình, chuẩn bị ngủ. Trong phòng rất yên tĩnh, Cừu Chính Khanh không nghĩ tới nói chuyện gì, lại cảm thấy thật ra thì không có đề tài gì cũng không sao, cứ ngồi như vậy, không ngượng ngừng chút nào. Doãn Đình đùa với mèo khẽ cười nhẹ, trong không khí tựa như có hơi thở ngọt ngào.

Trong không khí như thế này, một đêm hôm qua Cừu Chính Khanh ngủ không ngon một mẻ cuối cùng phát tác. Anh bắt tri bắt giác, đã ngủ.

Khi đầu anh nghiêng đến trên bả vai Doãn Đình, Doãn Đình sợ hết hồn. Sau đó vừa nhìn, người đàn ông bên cạnh này lại ngủ thiếp đi. Cô nhin không được bật cười, tình hình này giống như hai người đang ngồi trên xe, hành khách bên cạnh ngủ gà ngủ gật ngã xuống. Doãn Đình triển khai sức tưởng tượng, xe hơi phía trước dừng lại, thắng gấp, bọn họ có phải hay không cũng lắc lư ngã xuống đây? Thôi quên đi, anh nhất định mệt chết đi.

Nhưng mà nếu anh quá mệt mỏi, có nên gọi anh tỉnh để anh về giường ngủ hay không? Nhưng mà gọi anh như thế này, anh nhất định sẽ lúng túng ngượng ngừng đi? Nhất định sẽ nói, không có sao, không mệt, anh không ngủ. Còn nói, anh một lát còn phải đưa cô về, không cần ngủ.

Nói như vậy, cô phải nhanh đi thôi, không nên quấy rầy quá. Mà cô vừa đi, anh sẽ phải đưa, không thể nghỉ ngơi. Vậy, cứ để cho anh ngủ như vậy thêm một lát đi.

Doãn Đình không dám động. Cứ như vậy dùng bả vai đỡ đầu cho Cừu Chính Khanh. Bên này dưới bàn tay, là mèo Đại Đại thoải mái khò khè khò khè khò khè làm nũng, bên kia trên bả vai, là tiếng hít thở nhẹ nhàng của Cừu Chính Khanh. Doãn Đình ngồi, cảm thấy trong lòng an tĩnh lại thỏa mãn. Nếu như sau này, cô có thể có cuộc sống hạnh phúc như vậy thật là tốt. Tìm một người chồng yêu nhau, có trách nhiệm, chăm sóc động vật, bọn họ cùng nhau nuôi một con mèo một con chó, nuôi hai đứa bé. Phòng ốc không cần quá lớn, giống như Cừu Chính Khanh bây giờ liền rất tốt. Mỗi ngày bọn họ cũng thật vui vẻ, nên có nhiều hạnh phúc.

Chẳng qua là không biết một nửa kia của cô ở nơi nào, sẽ là bộ dáng như thế nào?

Thật là muốn yêu đương. Thật hâm mộ những người có bạn trai có thể làm nũng, có thể cùng nhau xem phim, du lịch, mỗi ngày cùng đi ăn món ngon. Chờ tới lúc bạn bè tới hẹn hò, cô cũng có thể đứng lý hợp tình nói: “Không rảnh, hôm nay tớ có hẹn với bạn trai.” Còn có thể nói: “Đúng thế, tớ chính là trọng sắc khinh bạn.”

Nhưng là cho đến bây giờ, cũng chỉ người khác nói với cô câu này. Mà cô, là cái người cười khò ha ha gọi điện thoại. “Cậu hôm nay có rảnh rồi hay không, chúng mình cùng đi ăn cơm. Cái gì, lại hẹn hò à, thế nào suốt ngày thấy bạn trai mà không thấy chán ghét đây, trọng sắc khinh bạn!”

Nguyệt lão à hồng nương à tơ hồng à, các người cũng nhanh một chút, có hiệu suất một chút, cô cũng muốn có thể nói “Trọng sắc khinh bạn” một lần thôi!

Cừu Chính Khanh không biết mình ngủ bao lâu, anh thậm chí không biết mình ngủ thiếp đi, chờ lúc anh phát hiện ra là nhờ mèo hét thật to, mà Doãn Đình ở cùng mèo Đại Đại nhỏ giọng nói chuyện: “Hừ, không được kêu. Không phải đã cho đồ hộp sao? Hôm nay em ăn nhiều như vậy, không thể ăn nữa. Đến đây, chị xoa xoa bụng cho, em sẽ ngủ ngon. Không được ầm ĩ. Để cho chú ấy ngủ thêm một lát. Ngoan ngoan nhé, xoa xoa.”

Mèo Đại Đại lại nhẹ nhàng kêu một tiếng, Doãn Đình lại nhỏ giọng nói: “Có phải em tối hôm qua không ngoan kêu suốt, để cho chú ấy ngủ không ngon. Không thể như vậy nhé, công việc của chú rất cực khổ, buổi tối không ngủ ngon không thể được nhé.”

Cừu Chính Khanh cong khóe miệng, lại cố nén không dám cười không dám động. Hiện tại tỉnh lại lúng túng nhiều, hơn nữa anh đang tựa vào trên vai cô, chưa từng cách cô gần như vậy. Cô thật là tri kỷ, chẳng những đáng yêu, còn rất dịu dàng chăm sóc. Cừu Chính Khanh quyết định giả vờ ngủ, ngủ thêm một lúc nữa tốt lắm, thật vất vả có cơ hội như vậy.

Nhưng anh còn chưa có ngủ thêm một chút, điện thoại di động Doãn Đình vang lên. Vào lúc này giả vờ cũng không giống. Cừu Chính Khanh than thở trong lòng, “Tỉnh” tới đây. Doãn Đình cũng không để ý gì khác, vội vàng chạy đi ra nghe điện thoại. Mèo Đại Đại nhân cơ hội cũng muốn đi ra theo, bị

Cừu Chính Khanh đóng cửa lại ngăn cản.

Điện thoại là Tần Vũ Phi gọi tới, cô hỏi Doãn Đình: “Cậu đang ở đâu?”

“Vẫn còn ở trong nhà Cừu tổng đây.”

“Đã muộn thế này tại sao còn chưa đi?”

Lúc này Doãn Đình mới phát hiện bà vai mình mỏi vô cùng, cũng đã tê rần. Cô khẽ rên một tiếng, vừa xoa bóp bà vai, vừa để ya cửa phòng, thấy Cừu Chính Khanh không có ra ngoài, lúc này mới nhỏ giọng đáp: “Mới vừa rồi anh ấy ngủ thiếp đi, không có cố ý đánh thức anh ấy. Nhưng mà hiện tại anh ấy thức dậy rồi, cho nên một lát tớ liền đi.”

Tần Vũ Phi hét chói tai: “Anh ta ngủ thiếp đi! Anh ta không có làm gì cậu chứ?” Trong điện thoại Doãn Đình phát ra tiếng rên tương đối khả nghi.

“Không có làm gì, anh ấy chính là mệt mỏi, chúng tớ ngồi mộ hồi, anh ấy liền ngủ thiếp đi.” Doãn Đình hiểu được Tần Vũ Phi suy nghĩ gì. “Tư tưởng của cậu thật tà ác. Thật ra thì chuyện mới vừa rồi, giống như thời điểm cùng mọi người ngồi xe buýt tàu điện ngầm, có người bộ dạng quá mệt mỏi. Cậu nghĩ đi chỗ nào.”

“Tớ nghĩ đến chuyện thấp kém phía trên đi.” Tần Vũ Phi không khách khí chút nào. Cô lại hỏi: “Anh ta có ở bên cạnh cậu không?”

“Lời nói của cậu mới vừa rồi không lẽ phép, bây giờ mới hỏi cái này không phải có chút chậm?”

“Sẽ không, tớ không ngại anh ta biết tớ nghĩ ngờ anh ta.” Tần nữ vương khí thế trước sau như một.

“Được rồi, cậu thắng.” Doãn Đình nhận thua rất quả quyết, sau đó trả lời: “Anh ấy không có ở đây, anh ấy ở phòng của Đại Đại, tớ ở phòng khách.”

“Vậy tớ hỏi cậu nhé, có phải Cừu Chính Khanh theo đuổi cậu hay không?”

“Dĩ nhiên không phải.”

“Thần kinh cậu quá thô bị theo đuổi cũng không biết, những sự tích thần kinh thô của cậu trước đây tớ chưa kể tình cậu. Chẳng qua tớ phải nói cho cậu, cậu đừng tưởng Cừu Chính Khanh là quản lý cao cấp công ty nhà tớ nên cái gì cũng yên tâm, chuyện tội phạm cường gian như vậy phần lớn phát sinh ở người quen.”

Cầm Doãn Đình thiếu chút nữa rớt xuống, này là cái gì với cái gì.

“Lòng phòng người không thể không có, tớ không phải là đùa giỡn với cậu. Nếu anh ta đối với cậu có chút gì đó không lẽ phép, cậu nhất định không nên khách khí, còn phải, nhất định phải nói cho tớ biết. Tớ sẽ dọn dẹp anh ta.”

“Anh ấy sẽ không.”

“Mặc dù tớ cũng không nhìn ra anh ta sẽ hư hỏng như vậy, nhưng phụ nữ đề phòng một chút cũng không sai.” Tần Vũ Phi nói, “Cậu suy nghĩ một chút, tại sao anh ta tốt với cậu như vậy?”

“Anh ấy lương thiện.” Doãn Đình đối đáp trôi chảy.

“Đàn. Cậu xem Cổ Anh Kiệt nhà tớ lương thiện sao?”

Lần này Doãn Đình phản ứng rất nhanh, biết cô ấy nói là chuyện Cổ Anh Kiệt cũng không giữ lại mèo Đại Đại, cô bình tĩnh trả lời: “Hoặc là Cổ Anh Kiệt không lương thiện như Cừu tổng đại nhân, hoặc là Cổ Anh Kiệt trọng sắc xóa sạch chút ít lương thiện còn lại.”

“...” Tần Vũ Phi tức giận: “Còn rất trôi chảy phải không?”

“Tớ nói là sự thật.”

“Dù sao tớ nhắc nhở cậu, chính cậu nhìn đó mà làm. Đàn ông đối với phụ nữ không có chút ý đồ, làm gì giả vờ lương thiện lấy lòng cô ta. Cậu suy nghĩ một chút, nếu mà đến lượt tớ mang con mèo nói Cừu Chính Khanh anh giúp tôi nuôi một chút, anh ta sẽ giúp tớ mới là lạ.”

“Cậu chưa thử qua làm sao biết anh ấy sẽ không!” Doãn Đình nói chuyện giúp Cừu Chính Khanh theo bản năng.

“Cậu đưa ngọc này, đàn chết cậu rồi tính. Tớ chính là nhắc nhở cậu một lần. Nếu như anh ta thật biết điều đối với cậu, cậu lại không có ý đó, cũng đừng để cho anh ta giúp tớ giúp đi, đến lúc đó cậu tìm được người mình thích, mà anh ta lại lún vào quá sâu, theo cả tính mềm yếu của cậu, khẳng định cảm thấy lúng túng xử lý không tốt. Anh ta cảm thấy cậu có lỗi với anh ta, cậu lại cảm thấy mình vô tội, như vậy rất không tốt.”

Doãn Đình không nói gì phản đối được. Cô cảm thấy Tần Vũ Phi nói rất có đạo lý. Nhưng mà cô lại cảm thấy Cừu Chính Khanh sẽ không. Anh sẽ không ôm dạ báo thù, sẽ không tính toán chi ly, ở trong lòng cô, anh có thể tin, để cho cô có cảm giác an toàn.

“Đến lúc đó anh ta cho rằng cậu lừa gạt tình cảm của anh ta, sau đó buồn bực, làm việc không hết sức, ảnh hưởng rất không tốt đến việc kinh doanh

của gia đình tớ.”

“...” Doãn Đình thật sự muốn chạy tới bên kia điện thoại dùng sức mà lắc Tần Vũ Phi, “Lời này mà cậu cũng dám nói!”

“Dĩ nhiên” Tần Vũ Phi không có ý xin lỗi. “Dĩ nhiên, nếu như cậu cũng có ý thích anh ta, mặc dù tớ cảm thấy không có khả năng này. Đúng vậy, sẽ không có khả năng này, quái thú mặt lạnh cuồng công việc, nếu cậu thích anh ta sẽ dọa chết người.” Tần Vũ Phi lâu bầu: “Nếu như không có khả năng này, vậy tớ cũng không muốn nói nhiều. Tóm lại, cậu làm việc không được thần kinh thô như vậy, phải suy nghĩ tiền nhân hậu quả. Chớ chọc phiền toái cho mình, biết không? Đúng rồi, con mèo kia của cậu, tớ để cho Cố Anh Kiệt nhanh chóng tìm người, chính cậu cũng tìm nhiều một chút, nói chung để ở chỗ Cừu Chính Khanh cũng không hay. Anh ta thường làm thêm giờ, lại hay đi công tác. Không phải là người nhận nuôi tốt.”

“À.” Doãn Đình bị cô ấy nói xong có chút khó chịu. Tần Vũ Phi lại dặn dò mấy câu, nói nếu không phải là quan hệ bạn bè trai gái, không có lý do mượn như thế vẫn ở nhà đàn ông, nhanh chóng về nhà, chú ý an toàn. Doãn Đình đồng ý. Hai bên cúp điện thoại.

Doãn Đình trở lại trong phòng, Cừu Chính Khanh đang cầm gậy treu chọc mèo chơi cùng mèo Đại Đại, mèo Đại Đại ngã xuống đất ngửa cái bụng, Cừu Chính Khanh đang dùng gậy xoa bụng nó, nó cố gắng phản kháng, dùng bốn móng vuốt nhỏ muốn ôm vào cây gậy, Cừu Chính Khanh cười ha ha.

Anh thấy Doãn Đình trở lại, liền hỏi cô: “Thế nào? Ai gọi điện thoại tới?”

“Không sao.” Doãn Đình lắc đầu một cái.

Mèo Đại Đại lật người lên cắn cây gậy dùng sức kéo, kéo lực chú ý của Cừu Chính Khanh trở về. Anh vội vàng cứu cây gậy từ trong miệng mèo Đại Đại ra. Doãn Đình nhìn bọn họ, nhớ tới lời Tần Vũ Phi nói. Cừu Chính Khanh thật sự có thể thích cô? Có ý tứ với cô sao?

Bạn đang đọc truyện *Xin Anh Đứng Dán Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Cừu Chính Khanh đưa Doãn Đình về nhà.

Dọc theo đường đi Doãn Đình cũng không thể nào chủ động nói chuyện. Cừu Chính Khanh ngược lại nặn óc muốn tìm đề tài nói chuyện. Cuối cùng anh nói Đại Đại đi nhà cầu rồi có hành động cao cao cát chôn phân của nó sau nó còn kiểm tra kỹ càng phân đã chôn hết chưa nữa. Doãn Đình nghe được miêu tả của anh cười ha ha, Cừu Chính Khanh cũng cười. Anh thật thích cô cười vui vẻ.

Chỉ là đoạn đường này thật ngắn, chỉ chốc lát đã đến nhà cô. Doãn Đình nói “Cám ơn”, Cừu Chính Khanh đáp lại cô một câu: “Ngày mai gặp lại.”

Doãn Đình vẫy tay rồi đi tới cửa chính chung cư. Vừa đi vừa để ý nghe động tĩnh sau lưng. Sau lưng không có động tĩnh a, không có âm thanh xe hơi chạy, không có tiếng bánh xe ma sát với mặt đường. Tim của Doãn Đình đập thình thịch thình thịch. Cừu Chính Khanh chưa đi a.

Tại sao còn chưa đi? Cô đến nhà rồi mà.

Một người đàn ông đối tốt với phụ nữ nhất định là có ý đồ. Doãn Đình nghĩ đến lời nói của Tần Vũ Phi. Tim của cô càng đập càng nhanh hơn. Doãn Đình không dám quay đầu lại nhìn, nhưng cô thật sự nhịn không được rồi, dứt khoát nhanh chân bỏ chạy, thẳng tắp vọt vào cửa chung cư, sau đó ở phía sau đèn đường ngừng lại, núp ở cửa hiên phía sau cửa chính len lén nhìn anh.

Cừu Chính Khanh đứng là chưa có đi. Anh giống như mới từ cửa sổ xe thu đầu vô. Anh mới vừa rồi đang nhìn cô? Doãn Đình không xác định, lại có chút xác định. Mặt của cô thoáng chốc đỏ lên.

Cừu Chính Khanh vốn một mực trong kính chiếu hậu nhìn Doãn Đình rồi đi, nhưng thấy cô đột nhiên chạy như điên, dọa anh giật mình. Ngày trước là có Lưu Lăng tới đón cô, hiện tại lại có chuyện gì? Anh tò mò ra nhìn, chỉ thấy cô chạy vào chung cư, sau đó không thấy cô nữa.

Cừu Chính Khanh lại đợi một chút, xác nhận không có tiếng thét chói tai, không có tình huống gì bất thường, cô không có chuyện gì. Sau đó anh khởi động xe rồi đi.

Doãn Đình trong góc nhìn ra, thấy Cừu Chính Khanh lái xe đi. Cô biết mới vừa rồi anh không phải là nhô đầu ra nhìn cô mà anh đúng là đang đợi cô vào chung cư rồi mới chịu đi.

Doãn Đình cảm thấy trong lòng ấm áp, cảm giác không nói nên lời.

Có khả năng sao? Như vậy anh ấy nghiêm túc chứ? Không phải lần đầu tiên gặp cô còn có thái độ ghét bỏ không thèm để ý cô sao? Thích cô? Thích cô cái gì chứ?

Doãn Đình chợt xoay người, đỏ mặt chạy về nhà.

Vào phòng chuyện thứ nhất chính là gọi điện cho Tần Vũ Phi. Thịnh thích thịnh thích, nhịp tim càng đập nhanh hơn. Khoảnh khắc Cừu Chính Khanh cùng cô ở bên nhau từng ly từng tý xuất hiện trong đầu cô. Có lẽ, thật có thể. Cô muốn nói chuyện này với Vũ Phi, chuyện này cần phải tâm sự với cô ấy.

Kết quả Tần Vũ Phi không nghe máy. Một lát sau Doãn Đình gọi lại, vẫn không có ai nghe máy.

Doãn Đình mặt như đưa đám, thật đáng ghét, thời điểm then chốt thế này, cư nhiên không nhận điện thoại.

Ngày hôm sau, Doãn Đình buổi sáng dậy sớm, cũng không lập tức chạy đến nhà Cừu Chính Khanh. Cô ăn điểm tâm, đi ra ban công tưới hoa, cổ tình kéo dài tới hơn mười giờ, sau đó như cô đoán, Cừu Chính Khanh gọi điện thoại tới.

"Đồ cô mua đã chuyển tới rồi, tôi chưa có mở ra, chờ cô tới rồi cùng nhau xử lí. Cô bây giờ muốn đi qua sao? Có cần tôi tới đón hay không?"

Doãn Đình cười rất vui vẻ, cũng không biết vui về cái gì. "Được, bây giờ tôi tới nhà anh, không cần đến đón tôi đâu."

Không biết có phải cô tự mình đa tình hay không, dù sao chờ anh chủ động gọi điện thoại đến, cô vui mừng vô cùng. Cô phấn chấn chào ba một tiếng rồi đi ra cửa.

Nếu như chỉ là tốt bụng, cũng không cần chu đáo quan tâm cô đến thế chứ? Anh hỏi cô hiện tại có đi hay không, là muốn thấy cô sao?

Doãn Đình dọc trên đường đi đến nhà Cừu Chính Khanh cười khúc khích.

Cừu Chính Khanh tới mở cửa, thấy cô liền cười. Doãn Đình cẩn thận quan sát vẻ mặt của anh, không nhìn được cũng cười. "Đưa tới hai kiện rồi, ở phòng khách. Có một cái hòm rất lớn." Cừu Chính Khanh nói. Doãn Đình cảm thấy âm thanh của anh cùng ánh mắt đều rất dịu dàng.

Trước thế nào cô không phát hiện ra đây?

Doãn Đình đang muốn nói chuyện, điện thoại di động vang lên, cô vừa nhìn, là Tần Vũ Phi. Doãn Đình chột dạ, thật nhanh tắt điện thoại đi. Cừu Chính Khanh quay đầu lại nhìn cô, Doãn Đình nhún nhún vai: "Không có việc gì, tiếp thị ấy mà."

Cừu Chính Khanh không để ý, hỏi cô: "Hiện tại mở ra được không?"

"Được, anh giúp tôi mở ra trước đi. Tôi đi toilet tí." Doãn Đình chạy vào nhà vệ sinh, trước khi vào nhìn hướng phòng khách, Cừu Chính Khanh đang mở hòm đồ ra. Doãn Đình khóa cửa, lấy điện thoại di động ra, gọi lại cho Tần Vũ Phi.

"Cậu làm gì mà tắt điện thoại tớ?" Tần Vũ Phi vừa mở miệng đã hỏi tội cô.

"Vậy sao cậu tới hôm qua không nhận điện thoại của tớ." Doãn Đình phản bác lại.

Tần Vũ Phi thân nhiên trả lời, một chút cũng không có ngượng ngùng: "Tớ cùng A Kiệt hẹn hò, chỉ muốn riêng tư hai người, không muốn bị làm phiền nên để điện thoại chế độ im lặng."

Hừ, ân ái đáng ghét.

"Cậu mới vừa rồi làm gì tắt điện thoại tớ." Tần Vũ Phi lại hỏi "Giờ cậu ở đâu thế ở?"

"Tớ đang ở nhà Xin anh đứng đắn một chút, mới vừa rồi cùng anh ấy ở phòng khách, không tiện nhận điện thoại cậu."

Tần Vũ Phi cau mày: "Không thể nào, cậu cùng anh ta hai người ở cùng nhau? Các cậu làm cái gì?"

"Cái gì cũng không làm." Doãn Đình không đánh đã khai, nhanh chóng tiến vào chủ đề chính "Vũ Phi, tới hôm qua tớ điện thoại cho cậu, là muốn nói với cậu, tớ cảm thấy được là...um...là...có thể, tớ nói là có thể, Xin anh đứng đắn một chút hình như thích tớ a."

"Sau đó?" Tần Vũ Phi vô cùng ân cần nói tiếp.

"Sau đó cậu nhớ phải ngàn vạn lần giữ bí mật, không được đi nói với Cừu Chính Khanh là tớ nói với cậu tránh gây ra tin đồn thất thiệt a."

"Có ý gì?" Tần Vũ Phi không hiểu, cô còn muốn thứ hai hảo hảo cảnh cáo Cừu Chính Khanh một chút, để cho anh ta không cần làm loạn với Doãn Đình.

"Chính là cậu cái gì cũng không được nói bóng gió ý tứ với Xin anh đứng đắn một chút."

"Vẫn là không hiểu. Tớ cái gì cũng sẽ không nói với anh ta, sau đó thì sao?"

"Sau đó chính tớ sẽ cùng anh ấy nói chuyện nha, tớ sẽ quan sát tỉ mỉ anh ấy."

"Quan sát xong rồi sao?"

"Quan sát xong rồi lại nói."

Tần Vũ Phi trầm mặc một hồi lâu, đột nhiên nói: "Cậu sẽ không đổi với anh ta có ý tứ chứ?"

"Dù sao, hiện tại, nói như thế nào đây, tớ không ghét anh ấy." A, không đúng, không ghét cái từ này không chính xác. "Tớ nói là, dù sao nếu như anh ấy thích tớ, tớ không ghét a."

Xong rồi, đây là tình huống gì? Tần Vũ Phi sững sờ nửa ngày, hỏi cô: "Tớ có thể phỏng vấn cậu một chút không? Cừu Chính Khanh nam nhân như vậy có điểm nào làm cậu thích chứ?"

"Tớ không có thích anh ấy."

"Vậy cậu tính toán giả bộ ngu sau đó từ từ xa lánh một cách tự nhiên rồi về sau liền tìm cách giải quyết phải không?"

"Tớ tại sao phải xa lánh, không phải mới vừa nói. ..., nếu như anh ấy thích tớ, tớ lại không ghét."

Đầu óc Tần Vũ Phi không thể hiểu. "Cậu chờ một chút, chúng ta phân tích lại một chút. Cậu nói, cậu phát hiện hình như anh ta có vẻ thích cậu."

"Đúng." Doãn Đình nghĩ đến cái này trong lòng có chút kích động, đàn ông ưu tú như vậy lại có thể thích cô, lòng hư vinh của nữ sinh được thỏa mãn cực lớn a.

"Sau đó cậu cũng không ghét chuyện này."

"Đúng." Dĩ nhiên không ghét. Còn có chút vui mừng nữa.

"Sau đó cậu còn phải gạt anh ta, không cho anh ta biết cậu biết chuyện này."

"Không sai." Còn chưa đâu vào đâu đương nhiên là muốn trước tiên quan sát rõ ràng tình huống rồi.

"Sau đó cậu sẽ không xa lánh anh ta, còn phải tiếp tục cùng anh ta lui tới như vậy, giả ngu không biết tâm ý của anh ta."

"Ừ." Doãn Đình suy nghĩ một chút, "Là như thế này không sai."

Tần Vũ Phi lớn tiếng nói: "Thì ra cậu mới là nữ ma đầu, tính toán đùa bốn tình cảm của người ta."

"Tớ mới không có." Doãn Đình âm thanh không cẩn thận hơi lớn, lại lập tức hạ âm lượng xuống. "Tớ không có đùa giỡn anh ấy. Đầu tiên tớ phải xác định rõ ràng, cậu biết đấy, nếu xác định 100% anh ấy thật thích tớ, tớ với anh ấy là cảm giác gì, sau đó mới có thể quyết định bước kế tiếp. Tớ sẽ không lừa gạt anh ấy cũng sẽ không đùa bốn tình cảm của anh ấy." Cô nũng nịu: "Người ta mới không có hư hỏng như vậy."

Tần Vũ Phi lại sững sờ nửa ngày, sau đó thờ dãi một tiếng: "Tiểu Đình a."

"Ai."

"Cậu ngày trước theo đuổi nam sinh đều vô cùng ngốc nghếch, không sử dụng trí khôn, thì ra là tất cả cơ trí cùng giáo hoạt để dành đến hôm nay đối phó Cừu Chính Khanh a."

"."

"Tớ sai lầm rồi, tớ không nên lo lắng cho cậu. Tớ nên lo lắng cho Cừu Chính Khanh." Tần Vũ Phi làm bộ than thở, "Thân ái, anh ta là cây hái tiền, công ty hoàn toàn dựa vào anh ta đấy. Cậu ngàn vạn lần hãy xuống tay lưu tình, Vĩnh Khải chúng tớ còn trông cậy vào anh ta giúp đỡ kiếm tiền đấy."

"Phi, phi. Tớ mới không dính vào." Doãn Đình nói xong, sau đó lại dặn dò: "Vậy cậu nhất định phải che dấu giúp tớ, ngàn vạn lần không được nói cho anh ấy biết. Chờ tớ quan sát tốt rồi, xác định kỹ càng, tớ sẽ nói cho cậu biết."

Cùng Tần Vũ Phi tán gẫu xong, Doãn Đình cúp điện thoại, cắn cắn môi. Cô trước kia rất ngốc nghếch sao? Không biết a. Cô hiện tại rất giáo hoạt sao? Không biết a. Hay là cô cũng như vậy, chỉ là, lần đầu tiên có một người đàn ông đối với cô tốt như vậy, làm cho cô có chút không cự tuyệt được.

Là thế này phải không? Dù sao cô còn chưa có biết rõ. Anh thích cô, khả năng này làm cô có chút vui mừng. Nhưng cô lại không dám vui mừng quá sớm, hơn nữa còn không biết vui mừng thứ gì. Cô phải quan sát một chút nữa, xem biểu hiện anh ra sao, cũng xem bản thân cô phản ứng thế nào.

Không sai, cô muốn tập trung tất cả cơ trí lại.

Cô muốn yêu đương, rất muốn yêu đương!

Doãn Đình đi ra ngoài, Cừu Chính Khanh đã lắp đặt xong máy thức ăn tự động, đang chuẩn bị lắp ráp cái hàng rào nhà ở cho Lư Lãng. Anh ngồi ở trên sàn nhà bằng gỗ, hơi nhíu lông mày, nghiêm túc nhìn sách hướng dẫn cài đặt. Doãn Đình nhìn gò má của anh, gò má nhìn đều có chút nghiêm túc, nhưng đáng về anh nghiêm túc thật đẹp trai.

Càng xem càng thuận mắt, càng xem càng vui mừng.

Buổi trưa, Cừu Chính Khanh cùng Doãn Đình kêu đồ ăn bên ngoài. Lúc ăn cơm Doãn Đình hỏi Cừu Chính Khanh bình thường cuối tuần làm những gì.

"Không có gì đặc biệt, thứ bảy sẽ đi phòng tập Gym, chủ nhật sẽ đi siêu thị một chuyến. Còn lại thời gian thì xem TV, lên mạng một chút." Cừu Chính Khanh cố gắng nghĩ ra biểu hiện sao cho cuộc sống của anh cũng rất phong phú, không dám nói mình phần lớn thời gian đều dành cho công việc. Nhưng lại không dám nói cuộc sống mình quá phong phú, sợ có vẻ quá bận rộn khiến Doãn Đình cảm thấy xấu hổ vì đã làm phiền anh.

"Như vậy a, vậy hôm nay tôi tới, anh không đi phòng tập Gym rồi." Quả nhiên Doãn Đình nói như vậy. Cừu Chính Khanh vội vàng nói: "Không có việc gì, cũng không phải là thứ bảy nhất định phải đi. Hơn nữa có đi hay không cũng không sao cả. Hơn nữa có lúc thứ bảy bận nhiều chuyện tôi cũng không đi."

Doãn Đình cười ngọt ngào. Trước kia thế nào lại không phát hiện, Xin anh đứng đắn một chút giả bộ nghiêm túc vội vàng giải thích đáng về còn rất đáng yêu a.

Cơm nước xong Cừu Chính Khanh đi rửa chén, Doãn Đình cầm máy chụp hình, chụp cho Đại Đại vài tấm. Cừu Chính Khanh rửa chén xong tiếp tục lắp ráp cái giá leo trèo cho mèo chơi, hai người cùng chen chúc trong phòng, Doãn Đình muốn giúp đỡ, Cừu Chính Khanh nói không cần. Vì vậy Doãn Đình tiếp tục chụp hình.

Đại Đại chạy tới quấy rối, Cừu Chính Khanh nhìn nó cau mày lại. Doãn Đình liền chụp được.

Đại Đại ôm cái cột gỗ mà gặm, Cừu Chính Khanh muốn dùng cây cột này, đẩy Đại Đại ra, Đại Đại thuận thế ăn vạ ôm lấy cánh tay Cừu Chính Khanh. Doãn Đình nhân cơ hội nhanh tay chụp lại.

Lắp đặt xong rồi, Đại Đại hưng phấn nhảy lên, cùng Cừu Chính Khanh mắt đối mắt mặt đối mặt nhìn nhau. Cừu Chính Khanh nói nó: "Lần này cho chơi, không được nào loạn nữa." Đại Đại trả lời lại là tiếp tục chạy nhảy. Doãn Đình liền chụp liên tiếp vài tấm, cho hai người vào chung một chỗ a.

Có cái này rồi nên Đại Đại chơi vô cùng vui vẻ. Cừu Chính Khanh thừa dịp lúc này mở cửa ra hóng mát, Đại Đại tiếp tục chơi, không có chạy đi. Doãn Đình vẫn cười, vội vàng chụp hình. Cừu Chính Khanh không biết còn có thể làm cái gì nữa. Chụp hình anh lại không rảnh lắm, ngồi không thì rất ngu.

Doãn Đình chợt nói: "Anh đi làm việc đi, tôi chụp ảnh một lát rồi đi."

Chụp hình là vì Đại Đại có vẻ đáng yêu làm cô nguyện ý nhận nuôi sao? Cừu Chính Khanh quyết định trước tiên giải quyết chuyện này: "Thật ra thì, Đại Đại ở nhà tôi cũng rất tốt. Cô xem, nó thích ứng rất mau. Nơi này lại có phòng rộng, cũng không có mèo khác tranh giành tình cảm hay bắt nạt nó, cô còn có thể thường xuyên đến thăm nó. Nếu để nhà người khác nhận nuôi, có thể nơi ở không được lớn như vậy, không chứa nổi nhiều đồ dùng của Đại Đại thì sao. Còn thức ăn cho nó, lối chủ nhà kia cho nó ăn mấy thứ bậy bạ thì sao. Ngộ nhớ chủ nhà kia đối với nó không tốt, cô lại không biết."

Doãn Đình mở trừng hai mắt: "Nhưng công việc anh rất bận, cũng không thể nuôi dưỡng nó lâu dài được."

"Ngắn hạn cùng lâu dài không phải giống nhau sao?" Cừu Chính Khanh cố gắng tranh thủ: "Chính là trước khi ra cửa chuẩn bị thức ăn cho nó, về nhà thì hốt phân a."

Doãn Đình cười ha ha, miêu tả như thế này, thật đúng là chính xác a. "Nhưng lúc anh đi công tác thì sao." Cô chỉ ra vấn đề.

"Nếu như mà tôi đi công tác, sẽ đưa chìa khóa cho cô. Cô tới cho nó ăn là được rồi. Còn khi cô đi du lịch, ai sẽ cho nó ăn đây?"

"Anh tôi còn có đi giúp việc sẽ giúp tôi cho nó ăn a."

"Đúng vậy. Vậy tôi đánh một chìa khóa nữa rồi đưa cho anh cô. Tôi không có ở đây liền đòi cho cô chăm sóc nó." Cừu Chính Khanh nói lời này thật ra thì có chút khản trương. Bởi vì A Single Man (người đàn ông độc thân a) giao chìa khóa nhà cho một cô gái độc thân, vô luận lấy cớ là cái gì, đây đúng là hành động quá thân mật. Anh nói vậy có thể hù dọa Doãn Đình không?

Kết quả Doãn Đình cười: "Vậy được. Đến lúc đó xem tình huống ra sao, nếu như anh thật có công việc, thì để tôi cùng anh ấy đến nhà anh chăm sóc nó cũng được."

A, đúng, người ta còn có anh trai, có thể tránh nam nữ độc thân gây ra phiền phức. "Được." Cừu Chính Khanh dứt khoát đồng ý.

Doãn Đình đùa với Đại Đại, đột nhiên hỏi Cừu Chính Khanh: "Đúng rồi, tôi vẫn muốn hỏi anh nhưng không có cơ hội. Anh cùng Zoe tiểu thư cuối cùng không có ở bên nhau, là nguyên nhân gì?"

Cừu Chính Khanh ngần ngừ: "Giống như tôi từng nói thôi. Tôi cảm thấy mình và cô ấy không hợp. Cô còn khuyên tôi, thích hợp hay không thích hợp không quan trọng, thích nhau mới là quan trọng nhất."

"A, đúng." Doãn Đình gật đầu.

"Vậy còn cô?" Cừu Chính Khanh nhân cơ hội thăm dò tình hình của địch: "Bây giờ tình huống cô như thế nào? Có Anh Kiệt không phải nói giới thiệu đối tượng cho cô sao, đã giới thiệu ai chưa?"

Doãn Đình lắc đầu một cái.

Cừu Chính Khanh tim nhảy thình thịch, khó gặp được một cơ hội tốt như vậy, có phải nên bày tỏ một chút hay không, thăm dò một chút ý tứ của cô?

Lúc này Doãn Đình lại nói: "Tôi ngày trước theo đuổi nam sinh, mỗi lần đều nhận sinh sai mục tiêu, cho nên luôn không theo đuổi được. Lần sau nhất định tôi phải xác định kỹ mục tiêu rồi mới xuống tay."

Lần sau? Vậy anh nhất định phải xuống tay trước lần sau mới được a.

Cừu Chính Khanh háng giọng một cái, nghiêm túc hỏi cô: "Vậy tại sao không theo đuổi được?"

Doãn Đình nháy nháy mắt: "Không biết, trước hai người gặp nhau nói chuyện vui chơi thì rất tốt, sau khi tôi thổ lộ, chuyện này liền xong đời."

Đây là đang nhắc nhở anh sao? Trước gặp mặt nhau thì vui vẻ, không có nghĩa là có thể thổ lộ. Dừng ám thị này có thể không?

Cừu Chính Khanh nghiêm túc hỏi: "Vậy thời điểm cô cùng đối phương thổ lộ, nói như thế nào? Cô nói cho tôi nghe thử, ví dụ như tôi chính là cái mục tiêu kia, cô định thổ lộ với tôi, sẽ nói như thế nào?"

Doãn Đình lại trừng mắt nhìn, chậm rãi nói: "Chính là, tôi thích anh, chúng ta kết giao đi!"

Cừu Chính Khanh không tự chủ được cũng chớp mắt, anh cẩn thận lại cẩn thận, nhìn kỹ nét mặt Doãn Đình, sau đó nói: "Được!"

Doãn Đình tròn tròn cặp mắt "Hả?". Cô nhìn chăm chăm Cừu Chính Khanh, Cừu Chính Khanh cảm thấy mặt mình rất nóng, nhưng anh phải kiên trì: "Tôi nói được a, tôi đồng ý lời thổ lộ của cô."

Doãn Đình nháy nháy mắt, chớp chớp mắt, sau đó cô cười. Toét miệng cười ha ha, rất vui vẻ. "Anh nói như vậy không được, sẽ dọa đến nữ sinh. Nếu như anh dùng nét mặt này mà thổ lộ, khẳng định nữ sinh sẽ nhanh chân mà bỏ chạy. Anh nên dịu dàng một chút, biểu hiện có thành ý một chút."

Cừu Chính Khanh nghiêm mặt lại, cho nên anh mới lấy cô luyện tập! Không có chút nào xấu hổ, cũng không kinh ngạc, cũng không lúng túng, cô cũng chỉ là cảm thấy buồn cười!

Được rồi được rồi, Cừu Chính Khanh an ủi mình, dù thế nào đi nữa anh nói như vậy để giữ lại đường lui cho mình, nếu như cô có phản ứng, vậy anh nhân cơ hội thổ lộ luôn, nếu như cô không có phản ứng gì hoặc là phản ứng không tốt, vậy anh sẽ nói đang luyện tập mà.

Hiện tại chỉ cô đã chủ động cho anh là đang nói đùa rồi. Anh cũng không coi là thất bại.

Doãn Đình còn cười, cười đến vô cùng ngọt ngào.

Đại ngốc nghếch, anh chắc chắn đã thích cô, nhưng lại không dám nói.

Đại ngốc nghếch.

Doãn Đình trong lòng cảm thấy rất ngọt ngào. Xin anh đứng đắn thật đáng yêu. Cự nhiên làm bộ muốn thổ lộ mà không dám nói, anh cố tình trấn định giả bộ nghiêm túc nói "Được", thật quá đáng yêu! Cô lần đầu tiên gặp phải nam sinh như thế, a, phải nói là nam nhân. Nghiêm túc lại xấu hổ, nghiêm chỉnh lại khó chịu. Anh để ý cẩn thận như vậy, để cho cô cảm thấy anh đang rất nghiêm túc. Mặc dù không phải trực sáng(thắng thắng) hào phóng sáng khoải dứt khoát, nhưng anh rất nghiêm túc đối với cô, cô cảm thấy là... Cô vì thế mà rất vui mừng.

Cừu Chính Khanh gặp phải đã kích, thật sự không biết còn có thể nói gì. Hai người cùng nhau trêu đùa Đại Đại một lúc, anh ra phòng khách xem TV. Nhưng TV cũng xem không vào, anh ngồi trên ghế sofa, đêm qua Đại Đại lại hại anh không ngủ ngon, bất tri bất giác ngã xuống ngủ thiếp đi.

Đại Đại ở trong phòng chơi đùa chán, chạy ra ngoài. Đạo qua nhà khắp một vòng, nhảy đến trên ghế sofa, ở trong cánh tay Chính Khanh cuộn tròn lại, ngáp một cái, cũng buồn ngủ.

Một người đàn ông, một con mèo, ở trên ghế sofa nằm chung một chỗ ngủ thiếp đi.

Doãn Đình lấy máy ảnh chụp lại khoảnh khắc yên bình này.

Cô đột nhiên cảm thấy, cuộc sống đơn giản như vậy, rất hạnh phúc.

Cô nghĩ, bọn họ còn cần nhiều thời gian hơn một chút.

Theo kinh nghiệm từ trước của cô, thổ lộ ra sẽ phá vỡ tình hình rồi. Cô nghĩ cùng anh tiếp xúc với nhau nhiều hơn, để cho tình cảm bọn họ càng sâu hơn một chút. Xác định anh thật tâm thích cô, xác định bây giờ cảm giác cô không phải lòng hư vinh quấy phá. Nếu như xác định được lẫn nhau, đó mới thật sự là thời điểm để thổ lộ.

Hơn nữa, cô rất thích anh vì cô mà cố gắng tìm lý do gặp mặt lại có bộ mặt phớt tỉnh. Rõ ràng trong lòng có quý, còn bày vẻ mặt nghiêm túc. Hừ hừ!

Bạn đang đọc truyện *Xin Anh Đứng Dắn Một Chút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

